Trọng Sinh Nguyên Soái Phu Nhân Là Tang Thi

Contents

Trọng Sinh Nguyên Soái Phu Nhân Là Tang Thi **2**

1. Chương 1: Vạn Năm Sau . . . 2
2. Chương 2: Nguyên Soái Đại Nhân Tỉnh . . . 7
3. Chương 3: Nguyên Soái Đại Nhân Sinh Khí . . . 10
4. Chương 4: Ta Giúp Ngươi Báo Thù . . . 15
5. Chương 5: Sủng Vật Phải Rời Đi . . . 20
6. Chương 6: Rời Đi Địa Cầu . . . 24
7. Chương 7: Sân Mộc Độc Miệng . . . 28
8. Chương 8: Trở Lại Thế Giới Nhân Loại . . . 32
9. Chương 9: Ta Thích Hắn . . . 35
10. Chương 10: Tang Thi Hoàng Vị Thành Niên . . . 40
11. Chương 11: Tang Thi Hoàng Cắt Tóc Gọn Gàng . . . 44
12. Chương 12: Yến Hội . . . 49
13. Chương 13: Ra Oai Phủ Đầu . . . 52
14. Chương 14: Muốn Cưới Em Ấy . . . 56
15. Chương 15: Tang Thi Hoàng Sợ Mèo . . . 61
16. Chương 16: Khảo Hạch Bắt Đầu . . . 65
17. Chương 17: Mười Vạn Tệ, Giao Dịch . . . 70
18. Chương 18: Bá Khí Trắc Lậu . . . 75
19. Chương 19: Tiếp Tục Khảo Hạch . . . 80
20. Chương 20: Cần Phải Nghiêm Túc . . . 83
21. Chương 21: Tổ Đội Đi . . . 87
22. Chương 22: Bách An Ngưng . . . 92
23. Chương 23: Tổ Chức Thành Đoàn Thể Hùng Hài Tử . . . 96
24. Chương 24: Ta Dưỡng Ngươi . . . 101
25. Chương 25: Kiểm Tra Dị Năng . . . 104
26. Chương 26: [thợ Săn] Ăn Trộm . . . 108
27. Chương 27: Quay Ngược Thời Gian . . . 115
28. Chương 28: Đấu Trường Ảo . . . 119
29. Chương 29: Truyền Thuyết Giang Hồ . . . 123
30. Chương 30: Đi Cửa Sau . . . 127
31. Chương 31: Đánh Chính Là Viện Sinh . . . 131
32. Chương 32: Học Viên Chạy Bộ . . . 136
33. Chương 33: Gặp Lén . . . 141
34. Chương 34: Khu Huấn Luyện Mô Phỏng . . . 146
35. Chương 35: Tranh Luận Giá Trị Nhan Sắc . . . 152
36. Chương 36: 'đại Ca' Giao Chiến . . . 157
37. Chương 37: Nguyên Soái Tới . . . 162
38. Chương 38: Chân Ái . . . 167
39. Chương 39: Tiểu Bạch Súng . . . 173
40. Chương 40: Hội Sư . . . 177

41. Chương 41: Hy Vọng Của Nhân Loại 183
42. Chương 42: Vị Hôn Thê Tới 187
43. Chương 43: Chữa Trị 192
44. Chương 44: Biến Mất 199
45. Chương 45: Kỳ Nghỉ Gặp Nhau 204
46. Chương 46: Săn Giết 209
47. Chương 47: 'thích Khách' 216
48. Chương 48: Đua Xe 220
49. Chương 49: Gặp Nhau 224
50. Chương 50: Nguyên Soái Đại Nhân Cầu Hôn Thành Công 228

Trọng Sinh Nguyên Soái Phu Nhân Là Tang Thi

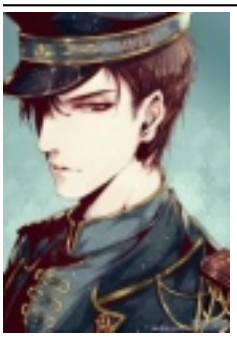

Giới thiệu
Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Tương lai, HE, Tình cảm, Trọng sinh, Tinh tế, Cường cường, Độc n

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-nguyen-soai-phu-nhan-la-tang-thi

1. Chương 1: Vạn Năm Sau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nắng hè nóng bức, mặt trời chói chang trên sa mạc mênh mông vô tận, nền cát vàng bị gió nóng cuốn lên đầy trời, liếc mắt một cái nhìn sương mù mênh mang một mảnh, làm người phân không rõ thật giả.

Sân Mộc chân trần đứng trên bãi cát nóng, mờ mịt nhìn gió cát ở phương xa như ẩn như hiện đã thạch hóa như nhà cao tầng, tựa hồ không cảm giác được nó là bờ cát nóng rực.

Trong không khí độ ấm đã đạt tới một độ cao cực hạn, ép khô từng sinh mệnh trên hoang mạc, nhưng là đối với điều này, Sân Mộc cũng không có cảm giác gì.

Thế giới yên tĩnh tựa hồ chỉ còn lại một mảnh cát vàng xám xịt cùng tiếng gió ô ô, không có nhân loại, thậm chí không có tung tích bất cứ sinh mệnh nào.

Sân Mộc từ trong một tảng băng tan mà tỉnh lại. Lúc mới tỉnh, Sân Mộc có chút mờ mịt, hắn không biết chính mình là ai, không biết chính mình đến từ nơi nào, cũng không biết nơi này là địa phương nào. Mang theo ký ức trống rỗng, hắn mờ mịt lưu lạc ở đây, trong thế giới tĩnh mịch đầy tuyệt vọng, mỗi ngày làm bạn hắn chỉ có bãi cát vàng đi mãi không thấy được điểm dừng.

Sân Mộc cô độc lưu lạc tại nơi đầy cát vàng này đã nửa năm, nửa năm này hắn bắt đầu dần dần khôi phục lại một ít quá khứ bị hắn quên đi.

Hắn tên là Sân Mộc, sau khi mạt thế tiến đến hắn bị cảm nhiễm bệnh. Sân Mộc biến thành tang thi, nhưng Sân Mộc biết hắn cùng các nhiễm thể khác bất đồng, hắn có ký ức thuộc về nhân loại.

Mạt thế trăm năm, Sân Mộc trở thành tang thi vương, mà nhân loại vì đối phó với tang thi, không ngại dùng hết thủ đoạn. Chỉ số thông minh của Sân Mộc bị nhân loại làm cho hỗn lộn mà giảm xuống, vì thế hắn dứt khoát đóng gói gia sản, quyết định lánh đời.

Lánh đời không đến hai tháng, ăn sạch lương thực dự trữ. Sân Mộc quyết định hảo hảo ngủ một giấc, lại không nghĩ tới, khi lần nữa mở to mắt, nơi này đã trở thành một thế giới xa lạ.

Ký ức Sân Mộc chỉ có thế, chính là những thứ khác vẫn như cũ trống rỗng. Trước mạt thế hắn làm gì? Sau mạt thế hắn như thế nào biến thành tang thi? Sau khi biến thành tang thi đã xảy ra chuyện gì?.

Theo ký ức dần dần khôi phục, Sân Mộc càng ngày càng sợ hãi, càng ngày càng vô thố. Thế giới an tĩnh này cùng thế giới trong trí nhớ hắn không giống nhau, chiến tranh kết thúc sao? Nhân loại thất bại sao? Vì cái gì thế giới này đã không còn sinh mệnh?

Sân Mộc nhìn không trung mờ nhạt vô thức ôm chặt hai tay, mờ mịt như một hài tử bị vứt bỏ. Hắn há miệng thở dốc muốn kêu thành tiếng, thế nhưng đầu lưỡi lại cứng đờ, vì thế thứ âm thanh đơn giản nhất muốn phát cũng làm không được.

Một tiếng vang lớn đánh vỡ thế giới an tĩnh, Sân Mộc hoảng sợ, ngơ ngác nhìn về phương hướng thanh âm truyền đến, thật lâu không lấy lại được tinh thần.

Thanh âm này hình như là tiếng nổ mạnh? Sân Mộc nhìn thoáng qua biến dị thể không ngừng chạy qua bên cạnh mình, mắt sáng rực. Có thể làm cho biến dị thể hưng phấn như vậy - có nhân loại?.

Sân Mộc vui vẻ muốn nhảy dựng lên, chạy nhanh theo những biến dị thể, cùng tìm nơi phát ra âm thanh kia, nếu chậm trễ bị tang thi ăn luôn thì xong.

Lưu lạc nơi này nửa năm, Sân Mộc phát hiện trong thế giới tĩnh mịch này có rất nhiều biến dị thể cùng tang thi, tang thi cả người màu xanh đen, làn da lồi lõm lại cứng rắn vô cùng, giống như kim loại. Hốc mắt hãm sâu đen nhánh, bên trong là một đôi đồng tử màu đỏ tươi thật lớn, hàm răng bén nhọn như đinh sắt, hơn nữa tang thi đều giống như còn có trí tuệ không thấp. Nếu không phải ngoại hình tang thi này so với trí nhớ hắn không sai, Sân Mộc cơ hồ đã cho rằng đây là một loại quái vật mới.

Bất quá đối với Sân Mộc mà nói, biến dị tang thi này ở trong mắt hắn chỉ là lương thực dự trữ mà thôi. Lưu lạc lâu như vậy, điều an ủi duy nhất của Sân Mộc chính là tang thi biến dị kiểu mới này trong đầu có tinh hạch, hương vị thực hảo, năng lượng cũng thực sung túc.

Sân Mộc đi vào một nơi có những lầu cao đã bị thạch hóa, nơi này hẳn đã từng là một tòa thành thị, Sân Mộc phỏng đoán.

Nhìn đến một nơi rất xa đã bắt đầu khởi động thi triều loại nhỏ, Sân Mộc nhìn nửa ngày, mượn lực nhảy qua một dãy tòa nhà lớn, trong đầu nghĩ muốn hướng trung tâm thi triều đi đến.

Một nam nhân ngồi dựa vào cạnh tòa thành bị cát vàng vùi lấp chỉ còn lại có nóc nhà trên vách đá, mình đầy thương tích, huyết nhục mơ hồ, trên người máu tươi nhiễm hồng tảng lớn lan xuống bờ cát.

Một kẻ khác nhìn qua thực cường tráng, nam nhân này trong tay không ngừng kích phát ra ngọn lửa thô bạo, vừa thiêu đốt vừa canh chừng người kia, muốn thoát khỏi tang thi cùng biến dị thể.

"Phàn Diệp, không cần lại lãng phí dị năng, lập tức rời khỏi nơi này." Nam nhân ngã trên mặt đất cố nén thân thể đau nhức, thanh âm khàn khàn thâm trầm mang theo áp bách tuyệt không thể cự tuyệt.

Phàn Diệp nhếch khóe miệng, dùng sức bổ xuống tang thi phía trước, bất chấp lau đi vết máu trên mặt. Thân thể gã đã sớm đến cực hạn, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào nghị lực chống đỡ làm cho bản thân không ngã xuống.

"Nguyên soái! Ngươi đừng nói nữa!"

"Phàn Diệp! Đây là mệnh lệnh!" Nam nhân ngẩng đầu, một vết máu dữ tợn đem mặt y phân thành hai mảng, máu tươi sền sệt che đi dung mạo y. Y nhăn mày, có thể thấy được nam nhân này ẩn nhẫn tức giận.

"Nguyên soái! Hiện tại ngài như vậy đánh không lại ta." Phàn Diệp ha hả cười, lại không cẩn thận bị một con biến dị thể xé rách bả vai, bắn ra một mảng máu thịt. Phàn Diệp kêu lên một tiếng, dị năng trong tay đã dần dần khô kiệt, thân thể nhoáng lên, quỳ một gối ở trên mặt đất.

"Nguyên soái, Cửu quân có thể toàn quân bị diệt, nhưng nguyên soái còn sống sẽ có hi vọng." Phàn Diệp nhìn thi triều dần dần vây đến, trong mắt cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Thời điểm ngay lúc Phàn Diệp chuẩn bị ra sức một kích cùng tang thi đồng quy vu tận, đột nhiên một bóng hình từ trên trời giáng xuống, vững vàng dừng lại trước mặt Phàn Diệp, trong gang tấc ngăn cách hắn cùng thi triều đang tiến gần.

Phàn Diệp trừng mắt nhìn Sân Mộc trong nháy mắt xuất hiện kịp thời đang đưa lưng về phía mình. Phàn Diệp thấy mày nam nhân phía sau nhíu lại, đồng tử đen nháy mang theo sự thăm dò cùng cảnh giác.

Sân Mộc đem hai người bảo hộ ở phía sau, kiêu căng ngạo mạn mà nhìn những thứ kia đang tiếp tục tới gần, thấy lũ tang thi rõ ràng đang sợ hãi, ánh mắt hung hăng trừng chúng như đang tuyên bố quyền sở hữu "hai người này là của ta, dám đoạt, giết! "

Những tang thi thèm nhỏ dãi mùi máu tươi trên người hai người Phàn Diệp, rồi lại sợ hãi khí áp trên người Sân Mộc, nhất thời rụt rè sợ hãi không dám tiến lên.

Sân Mộc ngửi mùi máu trong không khí càng lúc càng nồng, trong lòng có chút sốt ruột, nhân loại này hẳn là thực yếu ớt đi, nếu máu cứ chảy như vậy, người này có thể chết.

Trong lòng nghĩ, Sân Mộc không quản những tang thi kia nữa, dù sao có hắn ở đây, những tang thi đó cũng không dám lại đây làm loạn.

Sân Mộc xoay người, Phàn Diệp cùng nam nhân kia liền thấy được bộ dạng của hắn. Sân Mộc bộ dáng thực thanh tú, thoạt nhìn phá lệ nhu nhược ngoan ngoãn, này cùng với những nhân loại đã cải tạo gien Phàn Diệp gặp qua thực không giống nhau. Thiếu niên trước mắt thoạt nhìn tinh xảo yếu ớt như giống cái, hơn nữa xem như còn là vị thành niên a.

Thiếu niên dáng người gầy yếu tinh tế, làn da tái nhợt vô sắc, mang theo một chút bệnh trạng. Quần áo tả tơi, nói là quần áo thực ra càng giống vài miếng vải miễn cưỡng có thể che khuất bộ vị trọng điểm trên cơ thể. Một đầu tóc đen cơ hồ đã sắp kéo dài đụng trên mặt đất, ít nhất Phàn Diệp chưa từng gặp qua người nào có mái tóc dài như vậy a.

Sân Mộc nhìn Phàn Diệp một lát, xác định người này tạm thời còn không chết được, sau đó đem ánh mắt chuyển sang nam nhân phía sau Phàn Diệp, đón nhận đôi mắt sâu không thấy đáy của y, Sân Mộc liền cảm thấy một cổ áp lực cùng nguy hiểm ập vào mặt mình.

Người nam nhân này rất cường đại, đây là ấn tượng đầu tiên Sân Mộc đối người nam nhân này.

Nhìn nam nhân nửa ngày, Sân Mộc lại đem sự chú ý phóng tới tới miệng vết thương trên người nam nhân, trong mắt hiện lên tia khổ sở, y hẳn là đã sắp chết đi?

Thế giới này còn có sinh mệnh tồn tại sao?.

Nam nhân cũng đang nhìn chằm chằm vào Sân Mộc, tự nhiên cũng bỏ qua khổ sở trong mắt hắn, nam nhân trong lòng xẹt qua một mạt kinh ngạc, thiếu niên thần bí này là vì y khổ sở?

Sân Mộc há miệng thở dốc như muốn nói cái gì đó, chính là như thế nào cũng thể phát ra được bất cứ thanh âm nào. Sân Mộc có chút ảo não, nhấc chân hướng nam nhân đi tới. Nhìn động tác Sân Mộc, Phàn Diệp cả kinh, nhanh chóng đem nam nhân bảo hộ ở phía sau, vẻ mặt đầy cảnh giác trừng mắt nhìn Sân Mộc.

Sân Mộc mới không để ý tới gã, hắn hiện tại càng cảm thấy hứng thú với hương vị nam nhân có phần tương tự mình kia hơn. Thấy Sân Mộc không có ý định dừng bước, Phàn Diệp nhanh chóng móc ra khẩu súng ống kim loại nhắm ngay ấn đường Sân Mộc.

"Đứng lại! Không được tiến về phía trước!"

Nhìn súng trong tay Phàn Diệp, bước chân Sân Mộc dừng lại, trong lòng có chút chán ghét và mâu thuẫn. Hắn cũng không biết vì cái gì, chính là đối với súng đặc biệt có phản cảm, Sân Mộc cảm thấy này hẳn cùng với đoạn ký ức biến mất trước kia có quan hệ.

"Phàn Diệp, thu hồi súng." Nam nhân mở miệng, thanh âm trầm ổn bình tĩnh rất giống những âm hưởng cũ kỹ trong trí nhớ Sân Mộc, trầm thấp làm lòng người thực an tâm.

"Nguyên soái……" Phàn Diệp vẻ mặt khó xử, chính là nam nhân lại đang thực bình tĩnh nhìn Sân Mộc, khí thế lãnh liệt không cho phép cự tuyệt.

Phàn Diệp qua một hồi lâu, chậm rãi đem súng thu hồi, trên mặt lại như cũ cảnh giác cùng phòng bị nhìn chằm chằm Sân Mộc.

Sân Mộc đi đến trước nam nhân nửa thước thì dừng lại, một đầu gối ngồi xổm ngồi dưới đất, tò mò đánh giá nam nhân. Sân Mộc rất muốn hỏi nam nhân, vì cái gì thành thị đều biến thành cục đá, nhân loại đều đi đâu? Chiến tranh kết thúc sao? Là nhân loại thắng, hay tang thi thắng?

Sân Mộc một bụng lời muốn hỏi, chính là đầu lưỡi cứng đờ lại làm hắn căn bản vô pháp phát ra bất cứ thanh âm gì, khiến ngực Sân Mộc tích tụ một đoàn tức giận.

"Ngươi không thể nói chuyện?" Nhìn chằm chằm Sân Mộc nửa ngày, thấy được vội vàng trong mắt hắn, nam nhân thử mở miệng dò hỏi.

Sân Mộc gật đầu. Nam nhân hiểu, mắt quét một vòng nhìn bốn phía thi triều đang ngo ngoe rục rịch lại không dám tới gần, con ngươi thâm thúy. "Bọn chúng, sợ ngươi?"

Như cũ gật đầu, ở chỗ này hắn là lão đại, hắn chính là tang thi hoàng, bọn chúng đương nhiên sợ hãi hắn. Sân Mộc vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý.

"Ngươi là ai? Vì sao lại ở di tích chiến trường địa cầu cổ." Nam nhân lại lần nữa đặt câu hỏi.

"Ta là tang thi hoàng, chính là không thể nói cho ngươi, bất quá, di tíchchiến trường địa cầu cổ là cái gì?" Sân Mộc nghi hoặc nhìn nam nhân.

Nam nhân vừa định nói cái gì đó, đột nhiên sắc mặt biến đổi, khom lưng khụ ra một ngụm tanh ngọt, biểu tình bình tĩnh ban đầu cũng bắt đầu vặn vẹo, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ thật lớn.

"Nguyên soái!" Phàn Diệp đỡ lấy nam nhân, lưng ứa mồ hôi lạnh, rồi lại chân tay luống cuống, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Máu tươi của nam nhân khiến tang thi xung quanh lần nữa xao động, Sân Mộc mặc kệ bọn chúng, ánh mắt gắt gao khóa trên người nam nhân.

Mắt thấy sinh mệnh nam nhân càng ngày càng yếu, Sân Mộc không nói hai lời, đem Phàn Diệp vướng bận xách qua một bên, một tay đem nam nhân đỡ lên trên vai. Sân Mộc một mét bảy khiêng tráng hán một mét chín, khiến Phàn Diệp bị ném qua một bên cảm thấy hình ảnh này thật đẹp đến có nỗi không dám nhìn. (hahaha yo men

~)

Mắt nhìn Sân Mộc muốn khiêng nguyên soái nhà mình đi, Phàn Diệp phục hồi tinh thần, lại tức khắc nóng nảy. "Ngươi, ngươi muốn làm gì! Đoạt người ngươi cứ thế mà đoạt sao?"

Không thể không nói, dưới tình thế cấp bách, người đều có điểm hoảng loạn không chọn được ngôn từ. Sân Mộc liếc mắt nhìn Phàn Diệp một cái, bắt đầu do dự nên hay không cứu người này.

"Phàn Diệp…… Cùng hắn đi." Nửa hôn mê nam nhân chịu đựng đau đớn thấp giọng phân phó.

Phàn Diệp lo lắng thương thế nam nhân, phục tòng mệnh lệnh đem súng trên tay chậm rãi thu hồi, đôi mắt lại như cũ cảnh giác phòng bị nhìn chằm chằm Sân Mộc, tựa hồ chỉ cần Sân Mộc có một dị động, hắn liền lập tức cùng Sân Mộc đồng quy vu tận. (Anh chàng này thích đồng quy vu tận phết hỉ =)))))))

Sân Mộc khiêng nam nhân thẳng đàn tang thi đi đến, nơi hắn đi qua tang thi làm như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, lập tức sôi nổi lui về phía sau. Sân Mộc căng mặt nhìn tang thi hai bên, một bộ như "ai dám lại đây, ta liền xé xác."

Phàn Diệp theo sát phía sau Sân Mộc, biểu tình kinh ngạc, không tin nhìn tang thi bốn phía đang sôi nổi rời đi, có loại cảm giác không chân thật.

Sân Mộc khiêng nam nhân đi trên hoang mạc đầy cát vàng, thẳng đến khi sắc trời dần tối, Sân Mộc đi tới một cái trấn nhỏ đã bị thạch hóa.

Sân Mộc mang theo hai người đi vào một chỗ giống như sân, đem nam nhân đã hôn mê đặt trên giường đá. Phàn Diệp bước nhanh đến, động tác nhanh chóng từ một nơi trống rỗng móc ra một kiện lại một kiện dụng cụ kỳ quái, đem những cái đó liên tiếp đặt trên người nam nhân.

Không gian dị năng giả? Sân Mộc chống cằm xem, có chút tư vị nghĩ.

Theo dụng cụ hoạt động, máu chảy đầm đìa cùng miệng vết thương trên người nam nhân lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu khép lại. Sân Mộc tức khắc mở to hai mắt, tò mò nhìn chằm chằm dụng cụ trong tay Phàn Diệp.

Miệng vết thương trên người nam nhân đã tốt đến bảy tám phần, chính là lại như cũ không thấy tỉnh lại, chẳng những chưa tỉnh, cảm giác hô hấp của nam nhân rõ ràng càng yếu đi.

"Đáng chết!!" Phàn Diệp quỳ xuống, một quyền nện ở trên mặt đất, thấp giọng gào rống, trong thanh âm tràn đầy thống khổ cùng vô lực.

Nhìn nam nhân trên giường, Sân Mộc căng mặt, bàn tay chậm rãi để vào túi tiền, một viên ngọc lục sắc Sân Mộc xem như bảo bối liền bị nắm trong lòng bàn tay.

Viên ngọc lục sắc này là Sân Mộc trước khi ngủ cất giữ lại không ăn. Mạt thế trăm năm, nhân loại cùng tang thi đều có vương, thực vật tự nhiên cũng sẽ có.

Một gốc cây giải độc thảo sau mạt thế nhiễm biến dị, trăm năm thăng cấp đỉnh trở thành bá chủ thực vật. Sân Mộc nhớ rõ lúc trước hắn thiếu chút nữa bị cái cây kia biến thành thức ăn, cuối cùng liều nửa cái mạng mới lấy được viên tinh hạch này, cũng vì viên tinh hạch này mà nhân loại đuổi bắt hắn một thời gian thật dài.

Sau đó lúc hắn lánh đời ăn sạch đồ ăn dự trữ, chỉ còn lại có viên tinh hạch này, như thế nào cũng không nỡ ăn, thế liền đem cất đi.

Sân Mộc nắm viên tinh hạch, do dự nhìn nam nhân hôn mê trên giường, hắn không muốn người nam nhân này chết, chính là viên tinh hạch này là bảo bối của hắn a, cho nam nhân này ăn hắn có chút không nỡ.

"Cứu, cứu nguyên soái chúng ta!" Phàn Diệp " bùm " quỳ rạp xuống bên chân Sân Mộc, khóc đến nước mắt nước mũi đầy một phen. "Chỉ cần ngươi có thể đem nguyên soái cứu sống, ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng ngươi!"

Sân Mộc nhìn nam nhân trên giường không hé răng, tay nắm tinh hạch không ngừng xiết chặt.

Do dự hồi lâu, mắt thấy hô hấp của nam nhân đã như có như không, nếu tiếp tục trì hoãn, chính là có một trăm viên tinh hạch giải độc thảo cũng cứu không được. Sân Mộc khẽ cắn môi, nhấc chân đá đá Phàn Diệp.

"Cứu sống hắn, ta muốn các ngươi cả đời ở tại chỗ này bồi ta. " Sân Mộc hé miệng, không tiếng động nói ra yêu cầu của mình.

Sân Mộc nói xong, cũng mặc kệ Phàn Diệp nghe hiểu hay không, nhanh chóng đi đến bên người nam nhân, đem tinh hạch từ túi móc ra, vẻ mặt đau đớn nhắm mắt lại nhét vào trong miệng nam nhân.

"Ngươi ăn bảo bối của ta, về sau ngươi chính là vật sở hữu của ta. " (Vì thế đã có một anh công bán mình ra đời =)))))))))))

2. Chương 2: Nguyên Soái Đại Nhân Tỉnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Virus TX3 vô tình cắn nuốt phá hủy gien y, tính hủy diệt làm Viên Úc Thần đau đớn, lưu lại trên người vài phần ý thức bạc nhược,khí quan cùng huyết nhục trong cơ thể không ngừng bị xé rách rồi khép lại, sau đó lại xé rách, tựa như địa ngục khổ hình khiến nhân sinh sống không bằng chết.

Giãy giụa trong thống khổ khi cái chết đến gần, Viên Úc Thần hoảng hốt cảm nhận trong miệng tựa hồ bị nhét vào một thứ đồ vật, đồ vật trong miệng theo yết hầu đi xuống, Viên Úc Thần chỉ cảm thấy một cổ khí mát mẻ nhanh chóng lan tràn bên trong thân thể, nội tạng không ngừng bị xé rách thế nhưng bắt đầu có dấu hiệu chuyển tốt, tốc độ virus cắn nuốt gien cũng bắt đầu chậm lại.

Viên Úc Thần không biết cổ lương khí* mát mẻ này là cái gì, nhưng y biết thứ có thể chế trụ sự lan tràn của virus TX3, nhất định là vật tốt.

(1)Lương khí: khí tốt lành, lạnh - mát mẻ.

Viên Úc Thần thử thăm dò muốn nắm giữ cổ lương khí kia, khống chế nguồn lực chuyển động trong cơ thể. Theo lương khí xoay vòng vài lần, nội tạng bị xé rách bắt đầu có khuynh hướng khép lại, virus cắn nuốt gien cũng chậm rãi ngừng lại.

Khi Viên Úc Thần nghĩ đã đến lúc chấm dứt, lương khí trong cơ thể đột nhiên tán loạn không thể khống chế, nội tạng đã dần khép lại bắt đầu bị xé rách lần nữa, máu tươi tuông rơi, đau như thiên đao vạn quả.

Lương khí càng ngày càng chuyển lạnh, cơ hồ muốn đông lại huyết mạch trong thân thể y, Viên Úc Thần cảm giác cả người phảng phất như bị phủ trong hàn băng.

Nhưng mà, ở nơi cuối cùng máu đông lại, Viên Úc Thần kinh ngạc phát hiện, gien bị hao tổn lại đang được chữa lành. Viên Úc Thần hiểu rõ gien đối với một dị năng giả đại biểu cho điều gì, vô luận kết quả ra sao, y hiện tại đều phải thử một lần.

Chịu đựng cơn đau nghiền nát, Viên Úc Thần lần nữa giữ lấy cổ lực lượng xa lạ kia, vận chuyển áp chế bệnh độc đang nảy sinh trong cơ thể. Nội tạng cùng huyết nhục trong cơ thể lại bị xé xách rồi khép lại, cứ như một sự rèn luyện trong địa ngục.

Viên Úc Thần hôn mê gần nửa tháng, Phàn Diệp bên cạnh canh giữ một tấc cũng không rời, trong lòng run sợ nhìn hô hấp khi có khi không của Viên Úc Thần trong lúc hôn mê, nhiệt độ cơ thể lúc nóng lúc lạnh, có khi cả người đều như bị đông lạnh thành khối băng. Nếu không phải xác định sinh mệnh Viên Úc Thần sau khi chữa thương vẫn bình thường, lại còn có dấu hiệu dần dần chuyển biến tốt, Phàn Diệp phỏng chừng sẽ nhào sang cùng Sân Mộc liều mạng.

Sân Mộc từ ngoài đi vào, đem một viên tinh hạch nhỏ đưa cho Phàn Diệp, sau đó đến cạnh giường đá ngồi xổm xuống, cứ như vậy nửa tháng mà dưỡng thành thói quen, chống cằm nhìn sườn mặt Viên Úc Thần đang hôn mê, trong mắt là tràn đầy tò mò cùng thích ý.

Hắn thích hơi thở trên người nam nhân này, lại tò mò rốt cuộc là người nào có thể đem nam nhân cường đại này thương tổn thành như vậy?

Phàn Diệp đem tinh hạch Sân Mộc mang về đặt ở góc tường, nơi đó đã nhô lên một tiểu đội tinh hạch sáng lấp lánh. Mắt thấy Sân Mộc lại ghé vào mép giường nhìn Viên Úc Thần, Phàn Diệp gãi gãi đầu, nét mặt tục tằng lãnh ngạnh như gặp phải địch nhân đã biến mất, lại nhiều thêm vài phầnngượng ngùng hữu hảo.

“Ngươi cũng đừng đi ra ngoài mãi, bên ngoài nhiều dị thể như vậy rất nguy hiểm.”

Sân Mộc nhìn thoáng qua Phàn Diệp, tự tin vỗ vỗ ngực. “Ta rất lợi hại, nơi này là địa bàn của ta, ai dám không nghe lời ta liền xé xác nó!”

Thấy Sân Mộc chỉ há mồm không ra tiếng, Phàn Diệp xem không hiểu ra sao, Sân Mộc nhăn lại cái mũi, tức giận xoay người tiếp tục nhìn chằm chằm Viên Úc Thần, không thèm để ý đến Phàn Diệp.

Phàn Diệp vốn ăn nói vụng về, thấy Sân Mộc tựa hồ sinh khí, rồi lại không biết nên làm thế nào, chỉ có thể yên lặng đứng đó.

Đứng nửa ngày, xác định Sân Mộc hạ quyết tâm không quan tâm đến mình, Phàn Diệp chỉ có thể tìm một góc ngồi xuống, từ trong không gian khí móc ra quang não đã hỏng bắt đầu cẩn thận sửa chữa, gã cùng nguyên soái mất tích nửa tháng, các huynh đệ không biết đã biến thành cái dạng gì a, gã nhất định phải tìm được biện pháp liên lạcvới bọn họ.

Ban đêm, gió lạnh gào thét, cát vàng đầy trời, tang thi sôi nổi phát ra gào rống dữ tợn, khủng bốlan tràn trên sa mạc của tinh cầu hoang.

Sân Mộc ngồi trên cửa sổ lộ ra hai cẳng chân trơn bóng, tóc dài trong gió tản ra một mảnh nhuộm đẫm màu mực in, mặc cho gió lốc lớn dần, Sân Mộc đã từ thật lâu trước kia không còn cảm giác được rét lạnh.

Sân Mộc lẳng lặng nhìn ánh trắng bị cát vàng phủ kín một tầng mông lung, trong mắt mang theo vài phần phiền muộn cùng tịch mịch.

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng Sân Mộc biết rõ, chiến tranh kéo dài trăm năm kia chung quy vẫn là nhân loại giành được thắng lợi cuối cùng, nơi này đã từng là viên tinh cầu màu xanh mà nhân loại lấy làm kiêu ngạo, hiện giờ đã bị sa mạc bao trùm.

Nhưng mà nhân loại đâu? Nhân loại đi nơi nào? Nếu nói trong chiến tranh nhân loại đều bị diệt sạch, như vậy hai người kia từ đâu mà đến?

Sân Mộc quay đầu nhìn thoáng qua hai người trong phòng, Phàn Diệp khẩn trương một ngày hiện tại đang dựa vào giường, Viên Úc Thần hôn mê bất tỉnh như cũ.

Địa cầu đã không còn, như vậy nơi nào mới có đường về cho hắn? Hắn nên đi nơi nào, nơi nào mới là nhà của hắn đây?

Viên Úc Thần cảm giác như đã qua thật lâu, nội tạng trong cơ thể y không ngừng xé rách rồi khép lại, thiên đao vạn quả không để y dễ chịu nay đã thừa nhận được ba phần, y không rên một tiếng mà thừa nhận sự rèn luyện từ địa ngục này, thẳng đến khi nội tạng cùng huyết nhục dần dần khép lại không còn dấu hiệu xé rách, Viên Úc Thần lúc này mới tùy ý để bản thân chân chính lâm vào hắc ám. Y biết, mình kiên trì thành công.

Lần nữa khôi phục ý thức, Viên Úc Thần cố mở lên hai mắt, nghênh đón y lại là một mảng hắc ám, tiếng gió gào thét cùng tiếng rống của dị thể văng vẳng bên tai.

Viên Úc Thần muốn ngồi dậy, chính là mỗi khi hắn cố chống đỡ thân thể liền truyền đến một trận đau nhức, nhấc không nổi nửa phần sức lực, chỉ có thể từ bỏ.

Viên Úc Thần bình tĩnh đánh giá xung quanh, ánh mắt hướng về phía những tảng đá không hoàn chỉnh cạnh cửa sổ, cuối cùng không cách nào dời đi. Một thiếu niên thân hình đơn bạc gầy yếu đang cô độc ngồi bên cửa sổ, trên người bọc một kiện áo khoác to rộng, tóc dài trong gió tản ra cảm giác mềm mại ôn hòa, lộ ra cần cổ trắng như ngọc, dưới ánh trăng thanh lãnh tựa như quanh quẩn một vầng châu quang xinh đẹp.

Thiếu niên quay đầu, ngũ quan thanh tú hiền hòa lại có phần suy nhược, sâu trong đôi mắt đen là bình tĩnh đạm nhiên, mang theo vô vàn phiền muộn cùng đau thương.

Thiếu niên này, vì cái gì mà khổ sở?

Sân Mộc ngốc ngốc nhìn Viên Úc Thần, bất quá vẫn là không duy chuyển. Thấy thiếu niên nhìn chằm chằm vào mình không hé răng, Viên Úc Thần cho rằng y đem người ta dọa sợ, muốn mở lời gọi người đến. Viên Úc Thần tận lực làm cho nét mặt bản thân trở nên ôn hòa, xoa dịu không khí một chút, Sân Mộc đột nhiên hé miệng, không tiếng động hét lên một tiếng, “bẹp” một cái, đầu đã ngã nhào ra ngoài cửa sổ.

Thấy Sân Mộc ngã xuống cửa sổ, Viên Úc Thần cả kinh theo bản năng muốn đứng dậy, đau đớnliền truyền vào thân thể, vô lực mà gục trở lại.

Sân Mộc như một cơn gió từ ngoài chạy vào, ánh mắt trông chờ nhìn Viên Úc Thần từ đầu đến chân. Sủng vật sống a? Hảo vui vẻ

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc một hồi, âm thanh trầm thấp ổn trọng còn mang theo chút mệt mỏi. "Là ngươi đã cứu ta?"

"Ân ân! Cho nên ngươi nhất định phải báo đáp a! " Sân Mộc vui sướng gật đầu.

Thấy Sân Mộc không nói lời nào, Viên Úc Thần tựa hồ nghĩ tới cái gì, bàn tay thong thả rồi mở ra, một bản kim loại trong suốt liền xuất hiện giữa bàn tay trống rỗng.

"Lại là một dị năng giả không gian?" Sân Mộc mở to hai mắt nhìn bản kim loại trong tay Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần chịu đựng đau đớn, gian nan click mở bản kim loại, một cái huyền phù giả lập xuất hiện, khiến Sân Mộc cả kinh mà nhảy dựng.

"Biết viết được chứ?" Viên Úc Thần nhìn phía Sân Mộc.

"Ngươi cho rằng chỉ số thông minh của học bá ta vẫn là giá trị âm như trước khi ngủ sao?" Sân Mộc sâu kín liếc Viên Úc Thần một cái, bình tĩnh mà phun tào.

"Ta tên Viên Úc Thần, ngươi tên là gì?"

Sân Mộc nhìn màn hình giả lập của huyền phù giữa không trung, thử dùng ngón tay thọc thọc, vẻ mặt ngạc nhiên. Trong mắt Viên Úc Thần hiện lên ý cười, nét mặt cũng mềm dịu đi không ít. "Trực tiếp viết lên đó là được."

Sân Mộc duỗi tay cẩn thận dò xét trên màn hình giả lập, sau khi xác định liền nhanh nhẹn lả tả vài nét bút, viết lên đại danh của chính mình.

Viên Úc Thần nhìn chữ viết trên màn hình giả lập, ý cười trong mắt chậm rãi nhạt đi, trên khuôn mặt trầm ổn mang theo chút ý vị thâm trường.

Trầm ngâm một lát, ngón tay Viên Úc Thần bắt đầu hoạt động, ở trên bản kim loại miễn cưỡng gõ vài cái, đưa vàomột tổ số liệu, hai chữ Sân Mộc viết ra trên màn hình giả lập hóa thành một tổ mã kí tự kỳ quái.

"Đây là công nghệ thời điểm bệnh độc phát triển cao trào." Sân Mộc thọc thọc Viên Úc Thần.

"Đây là văn tự thông dụng của liên bang." Viên Úc Thần mở miệng giải thích. "Ngươi tên Sân Mộc."

Sân Mộc gật đầu, trong lòng đối với hai chữ liên bang có loại ấn tượng mơ hồ, cảm thấy thật lâu trước kia trên một lá thư đã từng thấy qua hai chữ này.

"Ngươi như thế nào lại ởdi tích chiến trường địa cầu cổ? Là dân chạy nạn, hay là người đào vong."

Sân Mộc chống cằm suy nghĩ nửa ngày, hồi tưởng trước kia bị người thế giới truy nã, hắn hẳn được xem như người đào vong đi? Sân Mộc do dự hướng về phía Viên Úc Thần khoa tay múa chân.

"Ngươi như thế nào lại ở chỗ này? Ngươi từ đâu tới đây?" kỳ thật Sân Mộc càng muốn hỏi nhân loại đều đi đâu rồi.

"Ta đến từ Lam Á Tinh, chủng tộc nhân loại, thời điểm chấp hành nhiệm vụ thanh trừ phi thuyền ngoài ý muốn rơi xuống nơi này." Viên Úc Thần đem sự tình ngắn gọn kể qua, nói đến sự việc ngoài ý muốn, biểu tình Viên Úc Thần rõ ràng lạnh đi không ít, khí thế mang theo chút lãnh lệ làm người ta sợ hãi.

Sân Mộc giương miệng ngốc ngốc nhìn Viên Úc Thần, đầu có chút không theo kịp. Đây là chuyện gì xảy ra? Như thế nào hắn ngủ một giấc, nhân loại đều chạy ra ngoài hành tinh cả rồi? Hắn cũng không có khi dễ bọn họ a?

"Ngươi làm thế nào cứu được ta?" Viên Úc Thần nghi hoặc. Virus TX3 mà những người đó vì đối phó y là từ sở nghiên cứu chế tạo chuyên môn, cũng là cấm dược, nhằm vào thể chất để phá hủy gien y. Theo lý mà nói, loại virus này vẫn còn trong giai đoạn thí nghiệm, không có huyết thanh cứu chữa.

"Ngươi ăn bảo bối của ta! Đồ gia truyền a!" nghĩ đến tinh hạch bị Viên Úc Thần ăn vào bụng, tâm can tì phổi Sân Mộc liền đau. "Ngươi ăn bảo bối của ta, về sau ngươi chính là người của ta, ta muốn ngươi bồi ta cả đời. "

Nhìn màn hình trên huyền phù kia nhảy ra một đám kí tự tức giận, mí mắt Viên Úc Thần giật giật, thiếu chút nữa không giữ được bình tĩnh mà đơ mặt.

"Ngươi không muốn!?" Sân Mộc trừng mắt Viên Úc Thần, như chỉ cần Viên Úc Thần gật đầu một chút thôi hắn liền bay qua đem y cắn xé.

"Ngươi, không hối hận?" Viên Úc Thần nhìn màn hình trên huyền phù trầm mặc hồi lâu, trầm giọng dò hỏi.

Hắn có cái gì phải hối hận a? Sân Mộc mờ mịt.

Viên Úc Thần chăm chú nhìn Sân Mộc vài giây, mở miệng hứa hẹn. "Hảo, nếu sau khi ngươi thành niên vẫn còn kiên trì ý muốn này, ta liền chiếu cố ngươi cả đời."

Tuy rằng đứa nhỏ này là một người đào vong, nhưng hắn là người cứu tính mạng y. Nếu đứa nhỏ này sau khi thành niên vẫn kiên trì như lời hôm nay, như vậy y nguyện ý cưới hắn, cho hắn một thân phận sạch sẽ, chiếu cố sinh hoạt của hắn. Đứa nhỏ này có đôi mắt thực sạch sẽ, y cũng không chán ghét, chờ khi hắn lớn lên cưới hắn làm thê tử của mình, như vậy cũng không phải không thể tiếp thu.

"Về sau ngươi chính là của ta." thấy Viên Úc Thần gật đầu, Sân Mộc không biết bản thân đã bị chính mình bán đi, vừa lòng nhìn sủng vật của mình, trông thế nào cũng thật thuận mắt.

Sân Mộc chạy tới chỗ đặt tinh hạch mấy ngày nay đem về ở góc tường, mang đến bên người Viên Úc Thần. Sủng vật không thể bị đói, xem ra về sau phải nỗ lực đánh nhau nhiều hơn a.

"Không cần, chính mình giữ đi." Viên Úc Thần nhìn tinh hạch sáng lấp lánh bên người, con ngươi trầm lặng nhiều thêm vài phần nhu hòa.

Đứa nhỏ này tuy là đào vong của tinh tế, lại một thân một mình bị nhốt tại tinh cầu hoang vu này, nhất định ăn không ít khổ, là thê tử tương lai của mình, y tự nhiên cũng muốn đối xử với hắn thật tốt, như thế nào lại yêu cầu hắn chuẩn bị của hồi môn cơ chứ.

"Cho ngươi!" Sân Mộc khăng khăng đem tinh hạch đẩy đẩy vào người Viên Úc Thần. Có đôi khi sủng vật quá ngoan cũng không tốt, dữ một chút, tùy hứng một chút mới đáng yêu, bằng không làm chủ nhân như hắn một chút cảm giác thành tựu cũng không có.

Sân Mộc chấp nhất, Viên Úc Thần cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp dời đề tài. "Thời gian đã trễ thế này, ngươi cũng nghỉ ngơi đi."

"Hảo a!" Sân Mộc gật đầu, nhanh nhẹn bò lên giường đá, cuộn tròn nằm trong lòng ngực Viên Úc Thần, thỏa mãn mà ôm lấy eo Viên Úc Thần. Sủng vật thật ấm, ấm dạt dào, thật là thoải mái.

Trong lòng ngực đột nhiên có thêm một vật thể lạnh như băng hình người, thân thể Viên Úc Thần bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt cứng đờ đến lợi hại.

Trầm mặc hồi lâu, Viên Úc Thần cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng ngực, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể lạnh như băng của thiếu niên, mày nhíu lại.

Đứa nhỏ này có phải đang lạnh không?

Viên Úc Thần chống thân thể đau nhức, miễn cưỡng đem Sân Mộc nhích lại gần, tận lực để Sân Mộc càng dán vào người mình. Nếu đây là thê tử tương lai của y, cùng chung chăn gối là chuyện đương nhiên đi, về sau tự nhiên sẽ thành thói quen.

Vì thế, một cái hiểu lầm tốt đẹp, trở thành thành tựu gà bay chó sủa trong tương lai

3. Chương 3: Nguyên Soái Đại Nhân Sinh Khí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc vì tiếng kêu của Phàn Diệp mà tỉnh, sau một trận gà bay chó sủa, Sân Mộc chống cằm ngồi trên cửa sổ nhàm chán nhìn Phàn Diệp mân mê đống dụng cụ trên người Viên Úc Thần.

"Nguyên soái, giá trị sinh mệnh của ngài đã khôi phục bình thường, chính là số liệu thân thể vẫn còn nguy hiểm như cũ, cần phải tiếp nhận trị liệu." Nhìn số liệu thể hiện trên công cụ, mày Phàn Diệp nhăn lại có thể kẹp chết một con ruồi.

Viên Úc Thần ý bảo Phàn Diệp đem mình nâng dậy, dựa vào vách tường trên giường đá, bình tĩnh nhìn vẻ mặt tò mò của Sân Mộc đang chơi máy tính trí năng bên cửa sổ. "Số liệu dao động cùng tín hiệu quang não ở chỗ này không thể truyền ra ngoài."

Biết điều Viên Úc Thần nói là thật, nghĩ đến bản thân sẽ bị vây chết trên cái tinh cầu hoang vu này, Phàn Diệp thật không cam lòng.

"Nguyên soái." Nhớ đến một vấn đề khác, cảm xúc Phàn Diệp càng thêm trầm. "Dịch dinh dưỡng đã không còn đủ."

"Còn dư bao nhiêu."

Phàn Diệp siết thật chặt nắm tay, do dự từ không gian khí móc ra năm túi dịch dinh dưỡng còn sót lại. Viên Úc Thần nhìn dịch dinh dưỡng, vươn tay trái duy nhất có thể cử động đưa về hướng cửa, đối với Sân Mộc vẫy vẫy tay. "Tiểu Mộc, lại đây."

Thấy sủng vật nhà mình gọi, Sân Mộc quyết đoán vứt bỏ trò chơi trong máy tính trí năng, chạy đến bên người Viên Úc Thần, bái Viên Úc Thần ngồi quỳ ở trên giường, mắt trông mong nhìn Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần dùng ngón tay cọ cọ cái trán Sân Mộc, đem một túi dịch dinh dưỡng đưa qua. "Ăn cơm."

Sân Mộc nhanh nhẹn tiếp nhận dịch dinh dưỡng Viên Úc Thần đưa qua một hơi uống cạn sạch, mấy ngày nay Sân Mộc từ trong miệng Phàn Diệp biết được không ít về thứ đồ uống này, nó tựa như đồ ăn của nhân loại hiện giờ. Bất quá, đối với Sân Mộc bị nhiễm bệnh độc đã mất đi vị giác mà nói, túi dịch dinh dưỡng này cũng chỉ như chút nước sôi để nguội dưỡng nhan sắc tươi đẹp mà thôi.

"Nguyên soái." Thấy Sân Mộc uống xong, Phàn Diệp lập tức cầm lấy một túi đưa cho Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần lắc đầu, vươn tay sờ sờ đầu Sân Mộc ý bảo hắn đi chơi, một lần nữa dựa vào tường, nhắm hai mắt lại.

"Nguyên soái!" Thấy Viên Úc Thần cự tuyệt, Phàn Diệp nóng nảy. "Ngài trọng thương chưa lành, nếu không ăn cơm thân thể sẽ chịu đựng không nổi."

"Nguyên soái……"

Sân Mộc nghi hoặc nhìn Phàn Diệp đang vội vàng, ánh mắt theo tay Phàn Diệp dời về phía ba túi dịch dinh dưỡng còn sót lại trên giường đá, tựa như mơ hồ minh bạch ra cái gì.

Sân Mộc sờ sờ mặt Viên Úc Thần thăm dò, Viên Úc Thần mở to mắt, trong mắt có chút thâm trầm tịch mịch dò hỏi. Sân Mộc lấy dịch dinh dưỡng trong tay Phàn Diệp mở ra đưa đến bên miệng Viên Úc Thần.

"Thân thể của ta ta biết, tạm thời chưa cần ăn cơm." Viên Úc Thần đẩy dịch dinh dưỡng trong tay Sân Mộc ra, nhìn đôi mắt tỏa sáng của Sân Mộc, trầm giọng giải thích.

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần một lát, đem dịch dinh dưỡng một lần nữa đưa cho Phàn Diệp, sau đó đem máy tính trí năng đi đến trước mặt Viên Úc Thần mở ra. "không ăn cơm sẽ đói."

Nhìn dòng chữ đã qua phiên dịch trên màn hình giả lập, mắt Viên Úc Thần hiện lên một tia ôn hòa nhợt nhạt. "Để lại cho ngươi."

"Nếu ngươi chết làm sao bây giờ? Ngươi hiện tại là của ta."

"Ta sẽ không chết." mắt Viên Úc Thần tối sầm xuống, khí xuất trên người mang chút áp lực cùng trầm trọng. Ít nhất trước khi diệt sạch những con rệp đó, y nhất định sẽ không chết.

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần, có chút không hiểu vì cái gì sủng vật đột nhiên thay đổi sắc mặt. Mắt nhìn về phía Phàn Diệp dò hỏi, chỉ thấy Phàn Diệp trầm mặc lắc đầu, nguyên bản gương mặt thoạt nhìn đã giống hung thần, hiện giờ càng lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi.

Sủng vật không chịu ăn cơm, làm chủ nhân thật buồn rầu. Sân Mộc gặm gặm ngón tay nửa ngày, nhanh nhẹn lưu lại một câu liền xoay người chạy ra khỏi phòng. "Ta đi tìm thức ăn cho ngươi."

Sủng vật không chịu ăn cơm nhất định là cảm thấy không thể ăn, sủng vật bị thương đều giống nhau ăn uống rất kém cỏi, hắn muốn đi tìm thức ăn tốt hơn cho sủng vật nhà mình.

Thấy Sân Mộc nhanh như chớp chạy ra ngoài, sắc mặt Viên Úc Thần lập tức biến đổi. "Tiểu Mộc!!" Viên Úc Thần duỗi tay muốn cản lại, chính là động một cái thân thể liền đau đớn khiến y vô lực chống tay trên giường, sắc mặt trắng bệch, bàn tay nổi rõ gân xanh.

"Nguyên soái!" Phàn Diệp cả kinh, luống cuống tay chân đỡ lấy Viên Úc Thần.

"Đem người ngăn lại!" Viên Úc Thần lạnh giọng quát, trên mặt rõ ràng nhuộm đầy tức giận.

"Rõ!" Đối diện với khí tràng của Viên Úc Thần, Phàn Diệp phản xạ kính cẩn thực hiện cái chào theo nghi thức quân đội, xoay người hướng ngoài cửa chạy tới, chính là khi Phàn Diệp chạy ra sân, lọt vào tầm mắt là khoảng không xa vời, trừ bỏ phòng ốc đã thạch hóa so le không đồng đều, chỉ có bãi cát vàng mênh mông vô tận, yên tĩnh trên tinh cầu màu xám, trừ bỏ tiếng gió gào thét, nửa phần bóng dáng của Sân Mộc cũng không thấy.

Sân Mộc vội vàng chạy trên bờ cát nóng bỏng, tang thi như bị xua đuổi phảng phất ra bốn phía, sôi nổi chạy trốn khắp nơi sợ đụng phải Sân Mộc.

Một đường đi tới, trừ bỏ tang thi cùng biến dị thể thấy hắn bỏ chạy, một con con thỏ Sân Mộc cũng không nhìn thấy, cho dù là bị bệnh độc. Sân Mộc đứng trên một bờ cát cao, nhìn khung cảnh mờ mịt xám xịt bốn phía, cát vàng cuốn đầy trời thực mau liền đem mắt cá chân hắn vùi lấp.

Đi đã được một thời gian, sủng vật còn ở nhà bị đói, nhưng chính hắn cũng không có thu hoạch được gì. Sa mạc mênh mông vô tận, làm khơi dậy bực tức lòng Sân Mộc.

Sân Mộc trong tay ngưng tụ gió lốc, trên mặt cát liền xuất hiện mấy cái hố to, Sân Mộc phóng ra uy áp bạo ngược dọa tang thi bốn phía ngã sạp trên đất, run bần bật không dám nhúc nhích.

Phát tiết xong, Sân Mộc cảm thấy hỗn loạn trong lòng giảm đi một chút, Sân Mộc nhớ đến địa phương khi hắn tỉnh lại lúc trước. Nhớ rõ nơi đó trước kia là một mảnh rừng rậm, chính là hiện giờ đã thành biển thành rừng đá nhấp nhô, dưới lớp đất đá trăm mét có một cái đầm băng, nửa năm trước Sân Mộc chính từ cái đầm kia phá băng mà ra.

Sân Mộc không biết hắn nằm trong đầm bằng ấy ngủ bao lâu, chỉ nhớ lúc tỉnh lại, toàn thân đều bị đông cứng, thậm chí một cái nháy mắt đơn giản nhất cũng làm không được.

Nơi đó tuy là hồ băng, nhưng là một nơi có nguồn nước sạch sẽ không bị ô nhiễm, dọc theo bên hồ có rất nhiều đá, có mấy chỗ còn đọng thành trũng nước nhỏ, trong nước còn có thủy sinh vật lui tới. Tuy rằng đã biến dị, nhưng hẳn là không có bị nhiễm virus bệnh độc đi.

Sân Mộc nghĩ tới khu thạch lâm sau khi hắn tỉnh kia, chính là nơi đó cách chỗ này rất xa, nếu đi sang đó sợ phải tốn chút thời gian.

Trong lòng do dự một lát, nghĩ đến sủng vật còn đang chờ, Sân Mộc không tiếp tục nghĩ nhiều, xoay người theo hướng lúc trước mà chạy tới.

Thời gian đã nửa đêm, Viên Úc Thần nhìn xa bầu trời tối đen ngoài cửa, ngũ quan lạnh nhạt nghiêm túc vốn có hiện giờ càng trầm thấp dọa người, cơ hồ cả người đều bị bao trùm một cỗ hàn khí. Phàn Diệp căng mặt đứng thẳng tắp cứng đơ bên người Viên Úc Thần, nhấp miệng không dám hé răng.

Sân Mộc đã đi một ngày, hiện giờ đã là nửa đêm, chính là như cũ không thấy người trở về, tinh thần Viên Úc Thần trở nên căng thẳng, đôi tay nắm chặt đến nổi gân xanh, trong lòng y tràn đầy áp lực cùng tức giận, đáy mắt mơ hồ lại tăng thêm một phần lạnh lẽo.

"Phàn Diệp!" Viên Úc Thần lạnh lùng nhìn Phàn Diệp đứng bên cạnh.

Nghe được Viên Úc Thần mở miệng, Phàn Diệp lập tức đứng thẳng tắp, thanh âm không mang theo chút cảm xúc phập phồng nào. "Nguyên soái! Làm một quân nhân đủ tư cách, bảo hộ quan chỉ huy an toàn trách nhiệm tối cao của ta, chẳng sợ hy sinh chính mình. Mặt khác……"

Phàn Diệp trộm liếc nhìn Viên Úc Thần một cái, không biết là cố ý hay vô tình đem âm thanh đề cao thêm vài phần. "Nếu so sánh với đứa nhỏ Sân Mộc kia, hiện tại ngài không thể tự sinh hoạt được càng đáng để ta lo lắng hơn, bởi vì ngài cơ bản đi đứng đều làm không thể."

"Nếu đứa bé kia xảy ra chuyện gì, chờ thương thế nguyên soái sau khi khỏi hẳn an toàn, ta nhất định lấy cái chết tạ tội."

Viên Úc Thần im lặng, ánh mắt gắt gao sâu thẳm nhìn chằm chằm Phàn Diệp, không khí trầm mặc xung quanh tràn ngập áp bách. Phàn Diệp đứng thẳng tắp, biểu tình trên mặt không đổi thừa nhận áp lực đến từ Viên Úc Thần, nhìn qua có vẻ bình tĩnh kỳ thật hai đùi đã bắt đầu run lên, sau lưng cũng bị mồ hôi lạnh tẩm ướt một mảnh.

"Đứa nhỏ này là hôn thê tương lai của ta." Câu nói lạnh như băng thốt ra khiến Phàn Diệp giật mình ngã ra đất, Phàn Diệp hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin được nhìn Viên Úc Thần.

Ngây ngốc ra nửa ngày, Phàn Diệp thật vất vả mới tìm lại được thanh âm của mình, cả người gã như bị mười tấn búa tạ đập cho xoay vòng "Này, đây là chuyên khi nào!!!"

"Nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, ta sẽ không chấp nhận hôn ước thứ hai nào khác." Viên Úc Thần biểu tình lạnh nhạt nghiêm túc không có một tia giả dối, Phàn Diệp biết rõ Viên Úc Thần nếu nói một sẽ không có hai. Nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện, không phải là Nguyên soái nhà mình sẽ tuyệt hậu hay sao?

Đầu óc vốn chỉ có 4G hiện tại bị Viên Úc Thần đột nhiên cường ngạnh nhét vào số liệu 8G, Phàn Diệp nhất thời cảm thấy não trướng có chút muốn hôn mê bất tỉnh, sắp chết máy rồi. (tội anh quá, mong anh sớm ngày tiếp thu haha)

Bất quá……

"Nguyên soái, đứa bé kia hình như còn là vị thành niên a." Phàn Diệp biểu tình nhìn phía Viên Úc Thần. "Khó trách nguyên soái đều tuổi này rồi còn không có bạn đời, nguyên lai khẩu vị nguyên soái nặng như vậy. Thật……" Cầm thú!

"……" Viên Úc Thần

Phàn Diệp còn định nói thêm hai câu, nóng nảy trên mặt đều lộ ra, đột nhiên ngoài sân truyền động tĩnh nhỏ, sắc mặt Phàn Diệp tức khắc thay đổi, nhanh chóng móc ra súng lục bằng kim loại, trong nháy mắt chắn ngang trước người Viên Úc Thần.

"Ai?"

Sân Mộc cả người dơ hề hề từ ngoài sân chạy vào, một tay đầy bui đất cầm một cái chén đá nhỏ, một tay khiêng con cá biển dị thật to, cả người nó mọc đầy gai ngược, đôi mắt to như nắm tay lòi ra bên ngoài, hai hàm răng cưa sắc nhọn khủng bố.

"Ngươi đã trở về!" Thấy Sân Mộc, Phàn Diệp nháy mắt thả lỏng, đem súng một lần nữa thu hồi, vui sướng kêu lên.

Sân Mộc đem cá biển dị ném xuống đất, thật cẩn thận mang chén đá đến mép giường, đem chén đá đựng đầy nước đưa cho Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần nhìn khuôn mặt nhỏ dơ hề hề của Sân Mộc, đầu tóc dính đầy cát, giữa mày hơi hơi nhăn lại, ngẩng đầu, nhẹ nhàng lau đi tro bụi cùng vết máu gương mặt Sân Mộc, nhấp miệng không nói.

"Ngươi uống." Sân Mộc đem chén đá nhỏ đưa đến bên miệng Viên Úc Thần, không tiếng động thúc giục.

Không cự tuyệt Sân Mộc uy thực, Viên Úc Thần nương theo tay Sân Mộc uống một ngụm nước trong chén, nhìn Sân Mộc lộ ra nét mặt tươi cười, trong mắt Viên Úc Thần cũng nhiễm theo ôn nhu nhàn nhạt.

Thấy Viên Úc Thần uống không ít, tâm sợ sủng vật chết đói của Sân Mộc cũng buông xuống, xoay người đem phân nửa nước còn dư lại trong chén đá đưa cho Phàn Diệp, ý bảo gã uống hết.

Phàn Diệp nhìn nước trong tay, vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ "Địa cầu cổ không phải đã không có sinh mệnh cùng nguồn nước sao? Này ngươi lấy ở nơi nào……"

Viên Úc Thần hờ hững liếc mắt Phàn Diệp một cái, khiến Phàn Diệp còn chưa nói xong lời đều bị ngạnh ở yết hầu. Phàn Diệp nhìn Sân Mộc há miệng thở dốc, muốn nói gì đó lại thôi, trầm mặc vùi đầu đem nước trong chén đá uống hết.

"Bị thương sao?" Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc nhỏ bé nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh mình, chống đẩy tay trái duy nhất có thể hoạt động chậm rãi làm sạch đầu tóc dính đầy cát vàng cho Sân Mộc, trầm giọng hỏi.

Sân Mộc lắc đầu. "Không bị thương, nhưng mà rất mệt." nghĩ nghĩ, Sân Mộc mở to mắt, duỗi tay chỉ cá biển dị trên mặt đất, hai mắt tỏa sáng mang theo chút khoe khoang.

"Về sau đừng chạy loạn." Nghĩ đến việc cả ngày không thấy bóng dáng hắn, ánh mắt Viên Úc Thần nhiều chút vài phần nghiêm khắc.

Sủng vật sợ hãi. Sân Mộc duỗi tay sờ sờ mặt Viên Úc Thần, không tiếng động an ủi.

Nhìn hai người không coi ai ra gì cứ " khanh khanh ta ta "đầy ân ái, Phàn Diệp trưng bày khuôn mặt như người chết, khổ bức xoay người đi xử lý con cá biển dị trong mặt đất, yên lặng phun tào "Nguyên soái! Đi theo người nhiều năm như vậy, cũng không phát hiện người như thế nào đứng đắn bên ngoài, bên trong thế nhưng lại cất dấu tâm "cầm thú" a~."

Một ngày có phân nửa thời gian sử dụng dị năng không ngừng nghỉ, Sân Mộc dù có cường đại thế nào đi nữa, hiện tại cũng mệt thật thảm. Nửa híp mắt cuộn tròn bên người Viên Úc Thần, viên tinh hạch nắm trong tay Sân Mộc cứ thế hóa thành đống phấn trắng. Kỳ thật Sân Mộc có thể trực tiếp cắn nuốt, như vậy hiệu quả cũng mau, cũng có thể đem năng lượng toàn bộ hấp thụ, không lãng phí chút nào. Chính là Viên Úc Thần cùng Phàn Diệp ở bên cạnh nhìn, hắn không dám. Thân phận tang thi hoàng của hắn không thể để bất kỳ kẻ nào biết, cho dù là sủng vật của hắn cũng vậy.

Phàn Diệp thu thập xong, lấy ra một túi dịch dinh dưỡng đưa cho Viên Úc Thần, Viên Úc Thần cúi đầu, lại thấy Sân Mộc không biết đã mở mắt lúc nào, đang nhìn chằm chằm thẳng vào chính mình. Viên Úc Thần trong lòng có chút bất đắc dĩ, duỗi tay tiếp nhận dịch dinh dưỡng Phàn Diệp mang tới, một ngụm uống cạn.

Phàn Diệp nhìn về phía Sân Mộc đang chớp chớp đôi mắt, nhếch miệng cười, Sân Mộc vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục nhắm mắt lại ngủ.

"Còn nước không?" Viên Úc Thần mở miệng.

Phàn Diệp nhanh chóng đem chén đá đưa đến bên người Viên Úc Thần "Còn một ít."

Viên Úc Thần đem tay bỏ vào trong chén đá, để nước thấm vào tay, động tác thong thả đem tro bụi trên mặt Sân Mộc từng chút lau đi. Đối mặt động tác của Viên Úc Thần, Sân Mộc hướng đến bên người Viên Úc Thần cọ cọ, không có cự tuyệt.

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Sân Mộc, trái tim cứng rắn của Viên Úc Thần không kiềm chế được mà mềm nhũng, động tác càng thêm nhu hòa. Làn da Sân Mộc rất mềm mại, không giống như y đã từng đã từng cầm súng, điều khiển phi thuyền, Viên Úc Thần e sợ chỉ cần dùng sức lộng một chút làn da non mềm này liền bị tổn thương.

Phòng trong quanh quẩn ấm áp, bên ngoài cát vàng gió lạnh gào thét cuốn đầy trời, ánh trăng nhợt nhạt bao trùm cả bầu trời kia, một cỗ huyết khí bay vào phòng, xua tan không khí ấm áp.

Viên Úc Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, mâu trung sâu thẳm nhấc lên một tia sát khí cùng lãnh lệ mãnh liệt.

Nguyên bản Sân Mộc vốn đang ngủ đột nhiên mở to mắt, một tay đem Viên Úc Thần bên người ôm lấy, thuận tay đem Phàn Diệp một bên còn chưa kịp phản ứng giữ chặt, thả người bay ra mấy thước, dừng ở trên một mảnh đất trống. Cùng lúc đó, một phiếm hàn quang đen nhánh từ đâu chui ra một phen đập tới, chặt đứt giường đá, xuyên thấu thật sâu vào vách tường phía sau giường.

Một tiếng kêu thê lương từ bên ngoài truyền tới, đồng thời, truyền đến tiếng tang thi gào rống từ bốn phía hết đợt này đến đợt khác.

Nơi này, đã bị tang thi vây quanh.

4. Chương 4: Ta Giúp Ngươi Báo Thù

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong thạch ốc loạn thành một đoàn, bụi đất bay lên, Sân Mộc mang theo Viên Úc Thần không biết cái đuôi câu từng bước ép sát, mắt thấy thạch ốc lung lay sắp đổ không giữ được, đáy mắt Sân Mộc hơi rũ xuống, nổi lên một mạt tinh sắc nhàn nhạt. “Rời khỏi nơi này!”

Thấy Sân Mộc mang theo Viên Úc Thần nhảy qua cửa sổ rời đi, Phàn Diệp một quyền đánh bay một khối đá lớn, theo sát đi lên.

Ba người vừa mới rời đi thạch ốc, chỉ nghe một tiếng vang lớn, cả tòa phòng ầm ầm sụp xuống, bụi bậm lan ra một vùng thật lớn. Sân Mộc dừng lại, xoay người nhìn căn phòng ba người đã ở nhiều ngày, chỉ cảm thấy ngực có ngọn lửa đang bốc cháy, một cổ hung thần sát ý xông lên đại não, trong mắt tinh sắc càng thêm nồng đậm.

Từng tiếng kêu tiếng hô dần dần từ bốn phương tám hướng bọc đến, dưới ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu màn đêm mơ hồ có thể thấy được đoàn tang thi rậm rạp đang tập tễnh đến gần, chậm rãi đem ba người vây quanh. Đồng tử Sân Mộc co lại, đầu lưỡi liếm liếm khóe môi, trên mặt hiện lên chiến ý.

“Biến dị thể tinh thần lực cao giai, a, có ý tứ……”

“Hình dị thể trí tuệ cao giai, nó khống chế hành động tang thi bốn phía,” Viên Úc Thần trầm giọng mở miệng.

“Ngươi mang theo nguyên soái đi trước, nơi này giao cho ta!” Phàn Diệp đẩy Sân Mộc ra, lôi điện màu tím trên tay đánh ra tia sét, đằng đằng sát khí đối diện với hai cái đuôi câu đá đang bay tới.

Sân Mộc duỗi tay túm lấy cổ áo Phàn Diệp đem người kéo về phía sau, sau đó thật cẩn thận đem Viên Úc Thần buông ra. “Bảo vệ tốt anh ta, ta đi xử lý đám rác rưởi. ”

Viên Úc Thần gắt gao nắm tay Sân Mộc đang muốn rời đi, mâu trung đen lại u ám đầy thâm trầm. Sân Mộc giơ tay sờ sờ mặt Viên Úc Thần, biểu tình có chút cứng đờ nói một câu. “Nhìn ta, năm phút đồng hồ.”

Sân Mộc đem tay rút ra, đứng dậy đối mặt với hai cái đuôi câu đá đang bay tới. Viên Úc Thần chăm chú nhìn theo bóng Sân Mộc, cát trong gió lốc khiến bóng dáng Sân Mộc trở nên mơ hồ, Viên Úc Thần mâu trung sâu thẳm tràn đầy lạnh lẽo.

Bốn phía tang thi đã gần trong gang tấc, Phàn Diệp muốn nói cự tuyệt nhưng Sân Mộc đã một đường lưu loát sạch sẽ đi đến, nhìn tang thi bốn phía Phàn Diệp không thể nghĩ nhiều thêm nữa đành phải chấp nhận. Lo lắng nhìn thoáng qua bóng dáng Sân Mộc, Phàn Diệp đỡ Viên Úc Thần ngồi xuống, y lặng nhìn bốn phía tang thi, trên tay tụ tập lôi điện, nếu có tang thi lại đây liền một nhát bổ xuống.

Nhìn câu kim loại phát ra ánh sáng lập loè, đồng tử màu đen của Sân Mộc chậm rãi nhiễm đỏ. Một giấc ngủ dậy tuy rằng Sân Mộc quên đi không ít chuyện, nhưng Sân Mộc rất rõ, hiện tại bản thân rất yếu. Tuy rằng hắn không nhớ rõ trước kia chính mình rốt cuộc mạnh như thế nào, nhưng trực giác nói cho hắn biết, thật lâu thật lâu trước kia, hắn đứng ở đỉnh cao của nhân loại.

Liền tính hắn hiện tại thân thể thực suy yếu, nhưng bất quá một con biến dị thể tinh thần lực cao giai, mới không cần khiến hắn để vào mắt.

Sân Mộc tới khiến đuôi câu bắt đầu trở nên càng thêm điên cuồng, như bị cái gì kích thích bắt đầu mất khống chế.

Phóng một tản đá tới chỗ Sân Mộc, lại bị Sân Mộc giơ tay làm văng ra, đuôi câu xuyên qua đá hai bên hướng đến cổ Sân Mộc, ở trong gió phóng ra chuỗi âm thanh bén nhọn.

Sân Mộc né tránh công kích, lướt qua đuôi câu, tốc độ cực hạn trong gió chỉ lưu lại vài tàn ảnh mơ hồ. Đuôi câu điên cuồng đuổi bắt thân ảnh Sân Mộc, bốn phía thạch ốc ầm ầm tiêu hủy, hóa thành một đống phế tích.

Nhìn chăm chú thân ảnh dần xa của Sân Mộc, Viên Úc Thần căng chặt thân thể, đôi mắt càng ngày càng u ám. Viên Úc Thần tự mặc vào quân trang, trải qua vô số chiến tranh, hiện giờ làm sao nhìn không ra tâm ý Sân Mộc. Sân Mộc là cố ý đem dị thể rời đi, mang y an toàn cách ly bốn phía.

Viên Úc Thần nắm chặt nắm tay, y vậy mà là phế vật yếu kém, y được một hài tử toàn lực bảo hộ, bản thân vô lực khiến y cảm thấy thật ghê tởm,thật phẫn nộ.

Đuôi câu đục lỗ trên mặt đất, bắn ra đất cát vụn vặt. Sân Mộc trên mặt đất bay ra mấy thước, vết máu nhợt nhạt ở khóe mắt lấy mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng khép lại, thẳng đến biến mất không thấy nữa.

Sân Mộc vuốt ve khóe mắt còn lưu lại cảm giác hơi hơi đau, nhìn thoáng qua phương hướng Viên Úc Thần, xác định khoảng cách hai bên sẽ không làm ngộ thương đến hắn, lại lần nữa nhìn phía đuôi câu kia, đồng tử màu đỏ tươi dần dần nổi lên tức giận. “Dám ở trên người ta lưu lại vết thương, ta nhất định xé ngươi ăn!”

Đuôi câu lại lần nữa đâm tới, Sân Mộc không né không tránh, trực tiếp tiếp đến, tụ tập gió lốc chào đón đuôi câu bổ tới, hung ác đem đuôi câu đánh xuống.

Chất lỏng màu xanh biếc văng khắp nơi, đuôi câu điên cuồng run rẩy đập nát kiến trúc thạch hóa bốn phía, thống khổ muốn hướng phía tản đá chạy trốn. Sân Mộc như thế nào có thể buông tha, tốc độ chặn đứng đường đi của đuôi câu, một tay đem phiến kim loại phát ánh đen nhánh cầm lấy, trong lòng quát lên một

tiếng, trên tay dùng sức, theo chuỗi âm thanh gào rống thê lương, một con quái vật khổng lồ bị Sân Mộc lôi ra từ đất ngầm, thật mạnh nện vào tòa nhà đá.

Sân Mộc nhìn quái vật trên đất không ngừng quay cuồng đau rống, trong mắt hiểu rõ. Tuy rằng quái vật này đã biến dị, bộ dáng biến rất nhiều, nhưng Sân Mộc vẫn có thể mơ hồ nhận ra quái vật này là một con đại bò cạp biến dị.

Cái đuôi bị chém, quái vật tức giận, giá trị rõ ràng tăng tiến một cấp, trực tiếp đột phá đỉnh điểm, một tiếng gào rống, bốn phía tang thi tức khắc bạo loạn lên, điên cuồng hướng tới Viên Úc Thần bên kia vây công.

Theo quái vật gầm lên giận dữ, Sân Mộc chỉ cảm thấy đầu có chút đau đớn, nhưng thực mau lại bị Sân Mộc đè ép trở về. Bất thiện nhìn con quái vật, Sân Mộc tức giận cũng thăng lên hai cấp. "Tinh thần lực công kích, rác rưởi ngu xuẩn!"

Không muốn lãng phí thời gian, Sân Mộc mở ra đôi tay, gió lốc bốn phía gào thét quay chung quanh Sân Mộc, cuốn cát bay đầy trời, bên người Sân Mộc hình thành một cái lốc xoáy thật lớn.

Có vẻ nhận ra nguy hiểm, quái vật theo bản năng muốn chạy trốn, Sân Mộc bay nhanh tiến lên, đem cái đuôi quái vật chộp vào trong tay, ngưng tụ bảy phần công lực, đem cái đuôi quái vật đang sống sờ sờ từ thân thể xé đứt.

Quái vật kêu thảm thiết, điên cuồng vặn vẹo thân mình, bất chấp thân hình không nguyên vẹn cuồng bạo công kích Sân Mộc. Sân Mộc linh hoạt nhảy lên trên tán đá, một bên tránh quái vật công kích, một bên tách rời tứ chi quái vật, nhìn quái vật vô lực giãy giụa, thê lương kêu thảm thiết, tinh sắc màu đỏ đậm trong mắt Sân Mộc đã nồng đậm đến quỷ dị.

"Tiểu Mộc." thanh âm trầm thấp của Viên Úc Thần xuyên qua gió lốc đang gào thét quanh quẩn ở bên tai Sân Mộc, huyết khí trong mắt Sân Mộc nháy mắt tan đi.

Sân Mộc bỗng nhiên quay đầu, thấy được tịch mịch trong mắt Viên Úc Thần. Tuy rằng hai người cách xa nhau khá xa, cát vàng tràn ngập, nhưng Sân Mộc hiểu được ánh mắt Viên Úc Thần đang kêu gọi. Xao động trong lòng Sân Mộc dần dần áp xuống, tinh sắc cuồn cuộn trong mắt cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Nhìn quái vật trên mặt đất giãy giụa hấp hối, Sân Mộc dâng lên gió lốc cát bốn phía, đôi tay hạ xuống, cát vàng cuồng bạo hướng tới áp quái vật xuống.

Cát rơi xuống đất hóa thành hư vô, trên mặt đất trống không một mảnh đã mất đi thân ảnh quái vật. Sân Mộc giang hai tay, vài cơn gió nhu hòa cuốn lên một viên tinh hạch còn dính dịch trắng trong suốt, Sân Mộc lau đi vết dơ bẩn trên viên tinh hạch, tâm tình không tồi đem tinh hạch cất vào trong túi.

Quái vật bị Sân Mộc phân thành mảnh vụn, đã không còn tinh thần lực, tang thi mất đi khống chế, bắt đầu xông loạn lên. Sân Mộc tản ra ba phần uy áp, những con quái vật tức khắc như chuột thấy mèo, điên cuồng tháo chạy.

Sân Mộc chạy về bên người Viên Úc Thần, giang hai tay ôm Viên Úc Thần một chút. "Ta đã trở về, biến dị thể đã bị ta xử lý!"

Nhìn đôi mắt lấp lánh tỏa sáng của Sân Mộc, con ngươi vốn kiên định trầm lặng của Viên Úc Thần tràn ra tia ôn hòa. Viên Úc Thần duỗi tay sờ đầu Sân Mộc một chút, trầm giọng mở miệng. "Không tồi."

Phàn Diệp bị chất lỏng quái vật bắn lên trên người, nhìn một màn hỗn độn bốn phía, mày chau lại. "Nguyên soái, nơi này sợ là không thể tiếp tục ở."

Viên Úc Thần ngẩng đầu nhìn quét một vòng bốn phía, cũng không có nói Phàn Diệp ở lại. Sân Mộc giữ chặt tay Viên Úc Thần, không tiếng động chỉ chỉ chính mình. "Chúng ta chuyển nhà, ta tìm chỗ ở tốt hơn, biệt thự cao cấp!"

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Sân Mộc, Viên Úc Thần chỉ cảm thấy trái tim cứng rắn phảng phất bị cái gì đó mềm mại giữ lấy, chưa bao giờ có ấm áp nào làm y lưu luyến, tham lam muốn lưu lại như vậy.

Một mảnh màu trắng trong suốt từ bầu trời thản nhiên rơi xuống, dừng trên hàng mi dài đẹp đẽ của Sân Mộc, Viên Úc Thần duỗi tay nhặt lên, thứ trong suốt lại hóa thành một giọt nước, theo khóe mắt Sân Mộc chảy xuống.

Viên Úc Thần ngẩng đầu, phát hiện không biết từ khi nào trời đã đầy tuyết.

"Tuyết!" Sân Mộc đứng dậy, cười to dang đôi tay nghênh đón màu trắng đầy trời, mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh làm Viên Úc Thần có chút choáng váng.

"Ngươi xem, tuyết rơi." Sân Mộc vừa cười vừa đem thứ màu trắng trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt Viên Úc Thần, hưng phấn nhìn Viên Úc Thần.

"Đây là tuyết." Nhìn bộ dáng vui vẻ của Sân Mộc, Phàn Diệp cười giải thích. "Ở địa cầu thật lâu trước kia, nơi đó chia làm bốn mùa, mỗi khi đến mùa thật lạnh thật lạnh, bầu trời đều sẽ có tuyết rơi. Hiện giờ cảnh tượng hiếm có như vậy, sợ cũng chỉ có địa cầu cổ mới có thể thấy được."

"Đó là mùa đông, đồ thất học!" Sân Mộc liếc mắt Phàn Diệp một cái, đem nước tuyết hòa tan bôi lên mặt Viên Úc Thần, nhìn biểu tình cứng đơ của Viên Úc Thần, cong cong khóe mắt lộ ra tràn đầy ý tươi cười. (anh nhà cũng biết lạnh mà a, coi chừng bị tét mông Tiểu Mộc nga

~)

Viên Úc Thần đem tay Sân Mộc cầm lấy, đầu ngón tay cảm giác được một mảnh bông tuyết trong suốt, nhìn Sân Mộc. "Thích tuyết sao?"

"Ân. " Sân Mộc gật đầu.

"Thật xinh đẹp." Viên Úc Thần nhìn tuyết lớn rơi đầy trời, đôi mắt thâm trầm dời về phía đôi mắt tràn đầy ý cười của Sân Mộc, trong mắt y dần dần nhiễm ôn nhu tựa hồ chưa từng phát hiện.

Trấn nhỏ bị hủy, Sân Mộc mang theo Viên Úc Thần cùng Phàn Diệp suốt đêm chuyển nhà, cuối cùng dừng chân ở một thành thị đã bị cát vàng vùi lấp hơn phân nửa.

Vì đề phòng lại có dị thể đột kích, Phàn Diệp đem chỗ đóng quân thiết lập trên đỉnh một tòa lầu lớn bị thạch hóa, tòa lầu lớn trăm tầng tuy rằng bị cát vùi lấp bảy tám phần, nhưng tòa thành thị này cũng không tính là thấp.

Đại tuyết đột nhiên rơi xuống, không đến hai giờ, đã đem viên tinh cầu hoang vu này bao phủ trong một mảnh tuyết trắng. Cùng lúc đó, độ ấm thẳng tắp giảm xuống, đông lại toàn bộ tinh cầu.

Viên Úc Thần cùng Phàn Diệp thay y phục bảo hộ đặc thù lấy từ trong không gian khí, ngay cả Sân Mộc cũng bị Viên Úc Thần đốc thúc bọc lên một kiện quần áo không vừa thân thể. Sân Mộc quơ tay áo trống rỗng, cả người thoạt nhìn giống như tiểu hài tử trộm mặc trang phục người lớn trông thật buồn cười, Phàn Diệp nhịn không được ôm bụng che miệng cười trộm.

Sân Mộc bọc quần áo rút ở trong góc nhíu mày sinh hờn dỗi, tỏ vẻ tạm thời không thèm quan tâm tới Viên Úc Thần. Viên Úc Thần thực bất đắc dĩ, lại tuyệt đối không thỏa hiệp, y sợ đứa nhỏ này sẽ bị đông lạnh.

Viên Úc Thần ngồi bên cửa sổ, nhìn thế giới một mảnh màu bạc không biết suy nghĩ cái gì. Phàn Diệp đi đến bên người Viên Úc Thần, thấp giọng nói. "Nguyên soái, tìm không thấy thi thể ngài, các huynh đệ tuyệt đối sẽ không tin ngài chết. Tuy rằng nơi này không thể phát ra số liệu, nhưng căn cứ theo địa điểm phi thuyền chúng ta xảy ra chuyện, bọn họ nhất định sẽ tìm được tới nơi này."

Viên Úc Thần thu hồi tầm mắt, nhìn thoáng qua tay trái duy nhất có thể cử động của y hiện giờ, mạc thanh nói. "Hiện tại ta bất quá chỉ là phế nhân, liền tính trở về được thì như thế nào."

"Nguyên soái, Virus TX3 cũng không lấy được mệnh ngài, ngài còn sợ cái gì?" Phàn Diệp có chút sốt ruột. "Ngài hiện tại cần nhất chính là trị liệu, không phải còn có Lâu Linh sao? Có hắn, nguyên soái nhất định có thể khôi phục như lúc đầu."

"Nguyên soái!" Thấy Viên Úc Thần không nói, Phàn Diệp tức giận trong lòng, thanh âm cũng tăng thêm không ít. "Lúc này chúng ta đã mất không ít huynh đệ, vì bọn họ, nguyên soái thế nào có thể buông tha những kẻ hạ độc thủ hỗn đản sau lưng đó!"

"Cái công đạo này, ta sẽ tự tay đòi lại." Viên Úc Thần nhấc lên mi mắt, trong mắt lạnh lẽo đáng sợ. "Những người đó, một kẻ ta cũng sẽ không bỏ qua."

Tay Viên Úc Thần đột nhiên bị nắm lấy, Viên Úc Thần ngẩng đầu, đập vào là đôi mắt đầy tò mò. Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần, có chút nghi hoặc. "Ngươi muốn tìm người báo thù sao?"

Sân Mộc không tiếng động mở miệng, nhưng Viên Úc Thần lại xem hiểu ý tứ Sân Mộc, hơi hơi gật đầu "Đúng vậy."

"Ai? "

"Một kẻ nhất định phải chết." Viên Úc Thần hai tròng mắt âm u, thanh âm càng lạnh đến thấu xương.

"Ta giúp ngươi." Sân Mộc vỗ vỗ ngực, không tiếng động an ủi. "Những con rệp đó, ta tới giúp ngươi nghiền chết."

Nhìn Sân Mộc vụng về trấn an, trong mắt Viên Úc Thần một mảng mềm mại, cầm lại tay Sân Mộc không lên tiếng.

Trong vũ trụ tinh hệ mênh mông bát ngát, một chiếc phi thuyền ở một khu vực cố định không biết đã du đãng qua lại bao lâu, ngẫu nhiên sẽ có mấy hải tặc tinh tế cho rằng chiếc phi thuyền này xảy ra trục trặc, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lại đều trực tiếp bị tóm gọn không thoát kẻ nào.

Bên trong phi thuyền, một nam nhân văn nhược cao gầy mang theo mắt kính đang ngồi thao tác trước đài phi thuyền, ngón tay linh hoạt múa trên ấn phím, số liệu rậm rạp nhảy lên vài lần trên màn hình giả lập của huyền phù, nam nhân liếc mắt một cái đảo qua, đại não nhanh nhẹn vận chuyển, tinh chuẩn tính toán ra kết quả số liệu cuối cùng.

"Thế nào? Tìm được rồi sao?" Người nam nhân mặc quân trang thẳng tắp mặt lạnh đi tới, mí mắt mệt mỏi hạ xuống che dấu nóng nảy.

Nam nhân văn nhược đỡ cái mắt kính, bình tĩnh đối diện những dòng số liệu. "Căn cứ vào tìm kiếm mấy ngày nay của ta, nguyên soái chính là tại đây mất đi tung tích. Ta căn cứ số liệu suy tính, sàng lọc, lấy nơi này làm trung tâm hướng ra bốn phía, nơi nguyên soái có khả năng rơi xuống nhất trong tinh hệ, tổng cộng có chín chỗ."

"Tử Kim tinh, Kho Lỗ tinh, Tạp So tinh……"

"Còn có……" Nói tới cuối cùng, nam nhân văn nhược dừng một chút, trên tay click mở một tổ số liệu. "Di tích chiến trường địa cầu cổ."

Ánh mắt nam tử mặt lạnh trói chặt trên màn hình giả lập huyền phù, một lát, nam nhân một lượt thao tác vững vàng trên đài, lạnh giọng ra lệnh. "Phái ra tám phân đội nhỏ, mỗi tinh hệ trong này đều tiến hành tìm kiếm, Tần Diệc Đàn dẫn ba đội, bốn đội đóng giữ nơi này, một khi có tiểu đội trên tinh hệ nào phát hiện tung tích nguyên soái, lập tức tiến đến chi viện."

Nam nhân văn nhược dựa vào lưng ghế, biểu tình nhàn nhạt nhìn nam nhân mặt lạnh, chờ đợi nam nhân mặt lạnh chưa nói xong.

Ánh mắt nam nhân mặt lạnh trói chặt trên màn hình phi thuyền, thanh âm kiên định vững vàng. "Ta dẫn dắt một phân đội, đi đếndi tích địa cầu cổ."

"Ngươi cảm thấy, nên đi sao? Địa cầu cổ tài nguyên khô kiệt hầu như đều không còn, đã bị vũ trụ này vứt bỏ bên ngoài, nếu muốn phá vỡ tầng năng lượng tiến vào di tíchđịa cầu cổ, tương đương với một lần tiến hành xé rách không gian. Xé rách không gian là cái gì ta không cần giải thích, ngươi so với ta đều rõ ràng hơn."

Nam nhân mặt lạnh cúi đầu "Không phải còn có ngươi sao?"

Văn nhược nam nhân hơi sửng sốt, một lát, khóe môi giơ lên một độ cung nhàn nhạt. "Tự nhiên, có bổn thiên tài ở đây, xé rách không gian tính cái gì."

"Phiền toái."

“Tăng tiền lương.”

“……”

“Tặng thêm cho ngươi một vé máy bay khứ hồi đếndi tích địa cầu cổ.” Không cho tăng tiền lương sẽ không cho ngươi trở về.

“Tăng!!” Khí lạnh tăng thêm, mưa rền gió dữ.

“Đa tạ lão bản thông cảm.” Bình tĩnh đẩy đẩy mắt kính.

“Thu hồi báo cáo thăng chức của Tề thiếu, lý do, dĩ hạ phạm thượng, không tôn trọng thủ trưởng, không hợp cách.”

“……”

5. Chương 5: Sủng Vật Phải Rời Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày tuyết lớn vẫn không ngừng, đem tinh cầu hoang chôn dưới nền tuyết trắng, nhìn phía xa xa, trong trẻo xinh đẹp, lại an tĩnh trống vắng làm lòng người hoảng hốt, khiến sự tĩnh lặng này càng thêm âm trầm.

Viên Úc Thần tĩnh dưỡng mấy ngày, thân thể vẫn không thấy chuyển biến tốt hơn, tuy rằng hai tay đã có thể dần dần cử động, chính là không còn mạnh mẽ được như trước. Phàn Diệp ngày ngày mang bộ mặt đau khổ, tóc cũng hận không thể bạc trắng luôn rồi, Viên Úc Thần thì thoát hơn, cả ngày trưng khuôn mặt vô cảm không sầu lo chút nào.

Trong lòng Viên Úc Thần hiểu rõ, mạng này của y có thể nhặt về đã là may mắn, trong nhất thời thân thể không thể khôi phục lại như trạng thái trước kia, Viên Úc Thần không dám hy vọng xa vời.

Viên Úc Thần ngồi trên chiếc xe lăn tự chế của Sân Mộc nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, trong tay cầm cái quang não bị hư, lúc Phàn Diệp đi đến bên cạnh y cũng không phát giác.

Phàn Diệp đến bên cửa sổ duỗi tay hứng vài bông tuyết, nhìn Viên Úc Thần cười khổ một tiếng “Cũng không biết trận tuyết lớn này khi nào mới ngưng, nếu cứ rơi mãi thế này sợ rằng không bao lâu toàn bộ tinh cầu đều bị vùi lấp đi.”

“Không đến mức đó.”

“Đám tôn tử kia, đừng để lão tử thoát khỏi đây, chờ lão tử ra ngoài được, xem lão tử ngược chết đám con cháu chúng mày!” Phàn Diệp oán hận đá vào vách tường, mắng chửi.

Viên Úc Thần liếc nhìn Phàn Diệp một cái, đem quang não trong tay bỏ vào không gian khí. “Tiểu Mộc đâu.”

“Lại chạy ra ngoài chơi đi? Nguyên soái không cần lo lắng, đứa bé kia rất mạnh.” Phàn Diệp nghiêng người liếc mắt nhìn dưới lầu, xoay người đẩy Viên Úc Thần đến cạnh cửa sổ, đem một cái thảm để trên đùi Viên Úc Thần. “Bất quá nguyên soái, ngài thật sự có ý với đứa bé kia? Ta xem đứa bé tay chân nhỏ nhắn chưa phát triển, hình như còn chưa có thành niên đâu.”

Nhớ tới bộ dáng nho nhỏ của Sân Mộc, Đôi mắt trầm tĩnh của Viên Úc Thần nhẹ nhàng nổi lên gợn sóng ôn hòa. “Ta chờ hắn lớn lên.”

“Xem ra về sau phải đổi cách xưng hô thành nguyên soái phu nhân rồi.” Phàn Diệp vuốt tóc, ngây ngô cười. “Nếu có thể trở về, cũng muốn sắp xếp thêm một chút thời gian huấn luyện, đi báo danh lớp học bổ túc.”

Viên Úc Thần ngẩng đầu nhìn Phàn Diệp "Báo danh lớp học bổ túc làm gì, căn cứ huấn luyện có gì thiếu sót sao."

"Không phải, là khóa học chăm trẻ, chờ nguyên soái ngài cùng hắn kết hôn nhất định sẽ có hài tử, là tiểu nguyên soái a, ta phải chuẩn bị trước tiên, chờ tiểu hài tử được sinh ra ta giúp nguyên soái trông coi cũng không bị luống cuống tay chân." Phàn Diệp nghiêm túc nói, Viên Úc Thần lại nhịn không được mà bật cười.

Phàn Diệp vốn là phụ trách hậu cần trong Cửu Quân, nói trắng ra là một đầu bếp, một lần trong lúc toàn quân diễn tập đối kháng, tên ngốc này lại xông vào diễn tập khu, còn tưởng là đang đánh giặc thật sự, một thân nhiệt huyết tiến lên, cũng không biết gã thế nào chạy đến chỗ này, hùng hổ xông vào đại bản doanh"quân địch", khiến quan chỉ huy phụ trách "quân địch" thiếu chút nữa đập chết cái tên lỗ mãng này.

Sau đó Viên Úc Thần nhìn trúng năng lực Phàn Diệp, liền đem người điều tới tổ đặc chiến của Cửu Quân, không lâu sau lại bị quân sư Trọng Lân sắp xếp ở bên cạnh y, làm cảnh vệ binh. Ngay từ đầu, cái kẻ lỗ mãng này là một cây gân, khiến Viên Úc Thần từ trước đến nay luôn bình tĩnh thiếu chút đem kẻ đầu óc có vấn đề này ra chém chết, đem người đá ra ngoài.

Thời gian lâu sau khi ở chung, hiểu cũng nhiều hơn, Viên Úc Thần minh bạch Phàn Diệp người này nói ngốc cũng không phải ngốc, chính là quá thẳng thắng, cố chấp, nếu đã nhận định điều gì thì dù cho có lấy tám cái phi thuyền chiến đấu cũng kéo không nổi gã.

"Phàn Diệp, ngươi là lính của ta, không phải bảo mẫu, Tề Lăng Mạt rốt cuộc dạy ngươi thứ quỷ quái gì."

"Tề thiếu tá để ta đi theo nguyên soái, chức trách của ta chính là trông coi nguyên soái." Phàn Diệp đáp đến có bài bản hẳn hoi, làm Viên Úc Thần tìm không được lời phản bác.

Nhưng vào lúc này, Sân Mộc mang một thân đầy tuyết từ bên ngoài chạy vào, đem theo hơi lạnh tiến vào phòng.

Sân Mộc chạy đến trước mặt Viên Úc Thần nửa ngồi xổm xuống, nét mặt cứng đờ cũng không che được ánh mắt sáng ngời. Viên Úc Thần duỗi tay giúp Sân Mộc phủi đi tuyết đọng trên người, đem thảm trên đùi bao lấy thân thể lạnh băng của Sân Mộc. "Làm sao vậy?."

Sân Mộc một phen túm tay Viên Úc Thần, liều mạng chỉ vào chính mình, giương miệng không ngừng lặp đi lặp lại, phát ra những âm tiết đơn.

Nhìn chằm chằm vào đầu lưỡi trên cái miệng phấn nộn của Sân Mộc, ánh mắt u ám của Viên Úc Thần lóe lên. "Có thể phát ra âm thanh?"

Sân Mộc gật đầu, trong mắt tỏa sáng lấp lánh tràn đầy vui sướng. Từ khi hắn tỉnh lại liền không thể mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi cứng đờ thậm chí điều cơ bản nhất một cái cuốn lưỡi cũng làm không được, giống như bị đông lạnh lâu lắm mà cứng nhắc.

Chính là hắn vừa mới phát hiện, đầu lưỡi của hắn đã bắt đầu mềm hoá, có thể theo một biên độ nhỏ cuốn đầu lưỡi lên, hơn nữa có thể phát ra âm tiết đơn "a", tuy rằng chỉ có như thế, nhưng Sân Mộc đã vui mừng không thôi, hắn tin tưởng, một ngày nào đó hắn có thể khôi phục lại bình thường, một lần nữa mở miệng nói chuyện.

"Ngươi không phải bẩm sinh bị câm sao?" Phàn Diệp kinh ngạc nhìn Sân Mộc.

Sân Mộc gật đầu, chỉ chỉ chính mình, lại nghiêng đầu một chút. "Ngủ một giấc liền thành như vậy."

Đương nhiên, Sân Mộc sẽ không nói cho bọn họ biết một giấc này ngủ suốt một vạn năm, bởi vì chính hắn đến bây giờ vẫn còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Sân Mộc khoa tay múa chân một hồi mà Phàn Diệp một chữ cũng không hiểu, chỉ có thể nghĩ Sân Mộc đã chịu tổn thương từ ngoại lực nào đó, nên bị mất tiếng. "Đừng lo lắng, nhất định sẽ tốt hơn thôi."

"Ta thực mau liền có thể nói chuyện." Sân Mộc chỉ chỉ Phàn Diệp, rộng lượng không tỏ ra khinh bỉ. "Chờ ta có thể nói,học bá ta sẽ phổ cập cho ngươi một chút cái gì gọi là "xuân hạ thu đông", đồ thất học."

Phàn Diệp ha hả cười, vỗ vỗ ngực "Đừng khách khí, về sau đều là người trong nhà, không cần cảm tạ."

Hoàn toàn ông nói gà bà nói vịt.

Xem đã hiểu tiểu Sân Mộc khoe khoang, Viên Úc Thần khó nén được ý cười trong mắt. Nhìn chăm chú đôi mắt sạch sẽ của thiếu niên, đột nhiên trong lòng Viên Úc Thần lại có chút trầm lặng, nếu thiếu niên cứ như vậy theo y trở về tinh cầu, sẽ thích ứng được với loại "ngươi lừa ta gạt" sao?

Nếu lần này Sân Mộc biết được suy nghĩ trong lòng Viên Úc Thần, nhất định sẽ ngạo kiều "ha ha ha" cười to ba tiếng. Hắn là ai? Đường đường tang thi hoàng đại nhân! Nhớ năm đó hủy diệt địa cầu, tiêu diệt nhân loại chính là tôn chỉ* nhân sinh của hắn.

*Tôn chỉ: Mục đích. Nguyên tắc chính để một tổ chức, đoàn thể theo đó mà hoạt động.

Di tích địa cầu cổ.

Trong phi thuyền, đôi tay Tề Lăng Mạt bay nhanh gõ ở thao tác trên đài, giấu sau mắt kính là đôi mắt tản ra tinh quang, khó nén được hưng phấn cùng kích động.

Mặt lạnh quân sư Trọng Lân bước nhanh đi tới, tay đặt trên lưng ghế phía sau Tề Lăng Mạt, ánh mắt gắt gao trói chặt nhìn số liệu trên màn hình giả lập. "Như thế nào?"

"Phát hiện mãnh vỡ của phi thuyền, căn cứ số liệu phân tích, đúng là Xích Ưng 6 do nguyên soái điều khiển." Tề Lăng Mạt đẩy đẩy mắt kính, khóe miệng nhịn không được cong lên.

"Người đâu?"

"Phi thuyền phế thành cái dạng này, nguyên soái còn ngốc tại nơi này là chờ làm thức ăn cho dị thể sao?" Tề Lăng Mạt liếc Trọng Lân một cái, nhịn không được trào phúng.

Hai tay mạnh mẽ bỗng nhiên khóa chặn hai bên lưng ghế, Trọng Lân phía sau cong người giam cầm thân thể Tề Lăng Mạt, mặt không biểu tình nhìn ảnh ngược phản chiều của Tề Lăng Mạt trên đài thao tác. "Tháng sau còn muốn tiền đổi mới thiết bị?"

"Đều là người văn minh, đừng lỗ mãng." Tề Lăng Mạt đem mắt kính gỡ xuống xoa xoa, bình tĩnh đẩy Trọng Lân qua một bên. "Ta xem xét tiến hành rồi cải tạo, có thể trong hoàn cảnh không có năng lượng khống chế tìm kiếm dao động sinh mệnh, nhưng cái này vẫn còn trong giai đoạn thí nghiệm, khoảng cách tìm kiếm trong phạm vi khoảng ba ngàn mét."

"Lập tức sử dụng!" Trọng Lân lạnh giọng hạ lệnh.

Tề Lăng Mạt dựa lưng vào, ngẩng đầu đảo mắt nhìn Trọng Lân phía sau, nghiêm túc dò hỏi. "Nỗ lực làm việc, sẽ cấp thêm tài chính đổi mới thiết bị sao?"

"……" Trọng Lân

"Lại nói lời vô nghĩa, một tinh tệ cũng đừng nghĩ có được." Nghiến răng nghiến lợi

Trận tuyết lớn rơi một tuần rốt cuộc ngừng, nhưng nhiệt độ vẫn cứ thấp đến dọa người, toàn bộ tinh cầu liếc mắt một cái vẫn như cũ trắng xoá một mảnh, phân không rõ thiên nam địa bắc (trời nam đất bắc).

Sân Mộc cẩn thận xoa mặt sủng vật nhà mình, so sánh nước đóng thành băng bên ngoài, tâm tình lại phá lệ "xuân về hoa nở".

Viên Úc Thần dựa vào xe lăn để Sân Mộc tùy ý đem mặt mình nhào nặn, tựa hồ bị tâm tình tốt đẹp của Sân Mộc làm cho ảnh hưởng, khóe miệng Viên Úc Thần không tự chủ cong lên vài phần.

"Nguyên soái!! Nguyên soái!!!" Theo trận kích động hô to, Phàn Diệp từ bên ngoài té ngã lộn nhào xông vào, một mặt đầy tục tằng lãnh ngạnh bởi vì kích động mà đỏ lên.

Nhìn Phàn Diệp thở hổn hển dựa vào cửa, Viên Úc Thần mày nhíu lại. "Chuyện gì?."

"Nguyên soái, ngoài, bên ngoài……" Phàn Diệp chỉ ra bên ngoài, lắp bắp, nói năng lộn xộn.

Phàn Diệp nói không rõ ràng, Viên Úc Thần lại như nghĩ tới cái gì, trong mắt ngờ vực, đôi tay đặt ở hai bên có chút nắm chặt.

Phàn Diệp nói không rõ, dứt khoát chạy đến bên người Viên Úc Thần, đẩy Viên Úc Thần chạy nhanh như bay đến cửa sổ. "Nguyên soái! Ngài xem! Ảnh Lang 1, là Trọng Lân!!"

Trời đất trắng xoá không thấy biên giới, trên nền màu trắng ba chiếc phi thuyền như ẩn như hiện, chậm rãi hướng về phía nơi này bay tới.

"Bọn họ tới! Nguyên soái! Bọn họ tìm được chúng ta, chúng ta được cứu!!" Phàn Diệp kích động nói năng lộn xộn, hận không thể nhào lộn hai cái chúc mừng. Viên Úc Thần nhìn chằm chằm phi thuyền càng ngày càng gần một lát, quay đầu nhìn lại phía sau, không nghĩ lại đụng phải đôi mâu trung đen xì lạnh lẽo.

"Tiểu Mộc……" Nhạy bén cảm nhận được Sân Mộc có điểm không đúng, Viên Úc Thần vừa định mở miệng, lại không nghĩ Sân Mộc xoay người chạy đi, nháy mắt biến mất chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

"Tiểu Mộc!!"

"Tìm được rồi!!" Nhìn thiết bị kiểm tìm biểu hiện có sinh mệnh dao động, Tề Lăng Mạt la lên một tiếng kích động, mang theo sự thả lỏng như vừa trút được gánh nặng.

Nhìn chằm chằm vị trí Tề Lăng Mạt đánh dấu, Trọng Lân lạnh giọng mở miệng hạ lệnh. "Lập tức tới gần, hướng đến vị trí này."

"Rõ!!"

Phi thuyền tới gần khu thành thị đón Viên Úc Thần, mắt thấy lập tức có thể tiến hành hạ cánh, đột nhiên, một thân ảnh nhỏ gầy xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thiếu niên ăn mặc một thân quần áo rộng thùng thình, phiêu phiêu đứng trên đỉnh một tòa lầu lớn như núi, tóc dài như đang nhảy múa trong gió, tung bay giữa bốn bề tuyết trắng.

"Đây là, nhân loại?" Một binh sĩ ngạc nhiên nhìn thiếu niên, mở miệng cứng đờ.

Tề Lăng Mạt nhìn hiển thị trên thiết bị tìm kiếm sinh mệnh, nhất thời biểu tình không được bình tĩnh. "Thiết bị thăm dò không có hiển thị sinh mệnh."

"Dị thể? Có vẻ không giống……"

Trong phi thuyền binh lính sôi nổi bàn tán, đột nhiên, không biết là ai phát hiện quần áo trên người thiếu niên, kêu to ra tiếng. "Trên người hắn, hình như là quần áo của nguyên soái!!"

Sân Mộc đứng trên mái nhà, lạnhmắt nhìn phi thuyền dần dần tới gần, trong lòng phẫn nộ cùng sát khí ngập trời, đôi mắt ẩn sau tóc dài cũng dần dần nhiễm tinh sắc làm cho người ta sợ hãi.

Mấy ngày nay thường nghe Phàn Diệp lải nhải với hắn về sự tích huy hoàng trước kia của gã, tự nhiên đối thế giới này cũng đại khái hiểu được một ít. Sân Mộc biết, hiện giờ thế giới hắn từng sống đã không còn, hắn cảm giác, tựa hồ hắn đã ngủ một thời gian rất dài rất dài, lâu đến nổi, địa cầu huỷ diệt.

Trước mắt hẳn là ba cái phi thuyền này trong miệng đại gia hỏa Phàn Diệp đi, vô luận bọn họ là ai! Sủng vật là của hắn, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!!

Bạo ngược trên người tản ra tán loạn, gió lốc xoay tròn bốn phía, nhấc lên tảng tuyết đọng thật lớn, hình thành vô số lốc xoáy điên cuồng xoay vòng hai bên thân thể.

"Đi tìm chết đi!!" Sân Mộc mở ra đôi tay, vô số gió lốc mang theo sự hủy diệt thô bạo tựa như con cự long bay về phía phi thuyền.

"Hắn công kích!! Lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu!" Trọng Lân quát chói tai, binh lính lập tức lấy lại tinh thần, ba chiếc phi thuyền nhanh chóng bày ra tư thế, trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Gió lốc hướng phi thuyền cuốn lấy, lại bị một màn bảo hộ chắn lại, tuy rằng như thế, phi thuyền vẫn bị chấn đến không ngừng lắc lư một trận. Nhìn thiếu niên màn hình giả lập, Tề Lăng Mạt kinh ngạc. "Thật là lợi hại! Phòng hộ cấp hai thế nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản."

Phi thuyền tránh đi công kích Sân Mộc, đạn pháo hướng đến Sân Mộc dày đặc, Sân Mộc nhảy xuống mái nhà, một đống thạch lâu nháy mắt oành oành biến thành bã. Sân Mộc tuy trốn đúng lúc, như cánh tay vẫn bị thương.

Nhìn miệng vết thương trên cánh tay khép lại, mắt Sân Mộc dần dần đỏ đậm. "Nhân loại!!"

Sân Mộc liên tục trốn tránh công kích của phi thuyền, Sân Mộc rơi xuống một mảnh đất trống, hai tay quơ một vòng trên nền tuyết, gió lốc lan tràn bốn phía, cuốn lên vài dặm tuyết đọng, bốn phía đều hình thành lốc xoáy đem phi thuyền vây quanh.

Ba chiếc phi thuyền bị vây hãm trong gió tuyết cuồng bạo, một bên ngăn cản Sân Mộc tập kích, một bên hướng Sân Mộc phát động công kích, nhất thời hai bên giằng co không dứt.

Sân Mộc trong lòng phẫn nộ, hiện tại hắn quá suy yếu, nếu năng lực hắn có thể được trước kia, ai có thể không e ngại hắn!?.

"Dừng tay!!" Thanh âm ẩn chứa tức giận truyền đến, bên người Sân Mộc tụ tập trăm ngàn lưỡi đao gió vô hình, quay đầu nhìn lại phía Viên Úc Thần không biết xuất hiện từ khi nào, có chút mờ mịt.

Ngay thời điểm Sân Mộc đang ngây người, một viên đạn pháo hướng thân thể Sân Mộc mà đục lỗ, lòng Viên Úc Thần phát lạnh, theo bản năng muốn đứng lên, thân thể lại một trận đau nhức mà ngã xuống, quỳ một gối trên mặt đất.

"Phàn Diệp!!" Viên Úc Thần quát chói tai.

Phàn Diệp lúc này nào dám đi đỡ Viên Úc Thần, thân hình chợt lóe, lấy tốc độ chạy vội tới bên người Sân Mộc, một tay đem Sân Mộc ôm lấy, tha hắn chạy khỏi phạm vi công kích.

"Lập tức đình chỉ công kích!!" tròng mắt Viên Úc Thần phiếm hồng, trán nổi gân xanh, đám người Trọng Lân lúc đầu bởi vì Viên Úc Thần xuất hiện mà vui sướng, hiện tại nhất thời có chút ngạc nhiên.

Đã quen thuộc với Viên Úc Thần, bọn họ biết, Viên Úc Thần đang thật sự tức giận.

Nhưng mà, vì cái gì?

"Tiểu Mộc……"

Sân Mộc lẳng lặng nhìn Viên Úc Thần, phẫn nộ mà khổ sở.

Hắn đối y tốt như vậy, vì cái gì muốn rời khỏi hắn.

Hắn cho y ăn bảo bối của mình, y không phải đáp ứng sẽ báo đáp hắn sao? Y đáp ứng sẽ cả đời bồi hắn.

Nhân loại, vĩnh viễn đều là miệng đầy dối trá.

Cuối cùng, Sân Mộc nhìn thoáng qua Viên Úc Thần, xoay người biến mất trong nền tuyết mênh mang.

"Tiểu Mộc!!"

"Nguyên soái……"

6. Chương 6: Rời Đi Địa Cầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc đi lang thang không có mục tiêu trên nền tuyết, phảng phất nhìn một mảng trắng xoá không có điểm cuối, hoang vắng như muốn cắn nuốt thân hình hắn vào trong đó, sinh mệnh yên tĩnh làm hắn sợ hãi.

Giữ lấy quá nhiều hy vọng rồi trở nên tuyệt vọng, còn hơn cả trước khi bị phong ấn trong bóng đêm tàn nhẫn một vạn lần.

Nhìn một con tang thi đi ngang qua, Sân Mộc chưa bao giờ cảm giác được bản thân mờ mịt như lúc này. Nơi này chính là một cái nhà giam dùng để cầm tù bọn họ, những con quái vật trong mắt nhân loại. Nơi này chính là nơi thuộc về hắn sao? Không có sự sống, yên lặng đến nỗi chỉ còn nghe tiếng hít thở của chính mình.

Sân Mộc thất hồn lạc phách đi trên nền tuyết, sắc trời dần dần tối sầm, tiếng tang thi bốn phía vang lên hết đợt này đến đợt khác. Sân Mộc vuốt làn da lạnh băng của mình, xoay người trở về đường cũ.

Chờ khi Sân Mộc trở lại tòa nhà đã là đêm khuya, hắn đi suốt một ngày, Viên Úc Thần hẳn là đã rời đi. Nhìn cửa sổ không có một bóng người, Sân Mộc mất mát thu hồi tầm mắt. Y là nhân loại, y thuộc về thế giới của y.

Sân Mộc cũng có chút không hiểu chính mình, Viên Úc Thần cùng Phàn Diệp là hai người mà hắn nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy, nói đến chuyện thân cận, kia vì sao hắn đối với Phàn Diệp không có không nỡ rời?

Liền tính, nếu người đều đã đi, cần gì phải rối rắm như vậy?

Sân Mộc lắc đầu, thở dài một hơi. Đi đến trước phòng ba người từng ở, đẩy cửa đi vào.

"Đã trở lại." Âm thanh trầm ổn từ trong phòng truyền đến, Sân Mộc cả kinh, lăng lăng nhìn nam nhân trong phòng đang đưa lưng về phía cửa sổ đang chăm chú nhìn hắn, nửa ngày còn chưa lấy lại tinh thần.

Màn đen che giấu đi biểu tình lúc này của Viên Úc Thần, ánh trăng thanh lãnh phản xạ tuyết trắng bên ngoài cửa sổ, kéo dài ảnh ngược của Viên Úc Thần. Hai người nhìn nhau không nói gì, không khí trong phòng nhất thời yên lặng đến dọa người.

Cũng không biết bao lâu, Viên Úc Thần vươn một bàn tay hướng về phía Sân Mộc. "Lại đây."

"Ngươi, không phải về nhà sao?" Sân Mộc không tiếng động dò hỏi, vẫn không tự chủ được đi qua, đem tay mình đặt trong tay Viên Úc Thần.

Bàn tay lạnh băng làm Viên Úc Thần nhíu mày, nhanh chóng xốc thảm trên đùi lên, gắt gao đem Sân Mộc bao bọc. "Chờ ngươi."

Chỉ có hai chữ, lại làm Sân Mộc có chút kinh ngạc, giật mình ngốc lăng nhìn Viên Úc Thần, tâm đã đóng băng vạn năm một khắc đã muốn tan chảy.

Viên Úc Thần vuốt ve tóc dài kết băng của Sân Mộc, trong thanh âm trầm thấp mang theo từ tính làm người an tâm. "Theo ta đi, về sau, ta tới bảo hộ ngươi."

Mâu trung đen nhánh trầm lặng có chút không hiểu, Viên Úc Thần lấy sinh mệnh chính mình hẹn ước cả đời ưng thuận cùng hắn không rời?!.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt Viên Úc Thần, Sân Mộc đột nhiên có chút choáng váng. Phảng phất như hai người xuyên qua vạn năm thời gian, chỉ vì một nhìn nhau khắc này.

Trên phi thuyền, Phàn Diệp thay quân trang sạch sẽ từ phòng tắm đi ra, lại không ngờ bị một đống người vừa vặn chặn lại, Phàn Diệp mắt trợn trắng không kiên nhẫn. "Ta nói các ngươi xong chưa, đều ở chỗ này làm gì! Xương cốt ngứa thì đến phòng huấn luyện chờ, lão tử giúp đám lười biếng các ngươi!"

"Phàn trung úy, ngài nói một chút đi, đứa nhỏ lớn lên có mái tóc đặc biệt kia, thật là người có hôn ước cùng nguyên soái!?"

"Sao? Ta lừa các ngươi làm gì, tránh ra." Phàn Diệp một chân đá văng binh lính chặn đường, đi đến mép giường ngồi xuống.

"Chính là ta thấy tiểu hài tử kia tay chân nhỏ bé, giống như còn chưa thành niên đi."

"Liền tính hắn vẫn nhóc con miệng còn hôi sữa chưa trưởng thành thì làm sao? Nguyên soái thích là được, khích động cái gì, cút đi, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi." Phàn Diệp phất tay đuổi người.

Thời điểm một phòng người ríu rít không ngừng, Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt từ bên ngoài đi đến. Nguyên bản còn đang hăng hái ầm ĩ nháy mắt liền nghiêm túc, đồng loạt cúi chào hỏi.

“Trọng thượng tá, Tề thiếu tá.” Phàn Diệp đứng dậy cúi chào.

“Đều vây quanh ở nơi này làm cái gì, tới đây du lịch a! Đi ra ngoài!” Trọng Lân lạnh mặt đã phát hỏa, một đám binh lính như ong vỡ tổ chạy ra ngoài.

Thấy trong phòng thanh tịnh trở lại, Tề Lăng Mạt đi đến ngồi xuống một cái ghế, thói quen mở ra máy tính trí năng trong tay. “Thân thể thế nào? Cảm giác có chỗ nào không khỏe không?”

“Khá tốt, chính là nguyên soái……” Nghĩ đến thương thế Viên Úc Thần hiện giờ, sắc mặt Phàn Diệp có điểm âm trầm.

“Thương thế nguyên soái cần trở lại Lam Á Tinh làm thêm một bước kiểm tra, có lâu linh, sẽ không có việc gì.” Trọng Lân vỗ vỗ bả vai Phàn Diệp ý bảo người ngồi xuống,biểu tình lạnh nhạt cũng mềm mại đi rất nhiều.

“Nghe ngươi nói, những dị thể đó sợ đứa bé kia?” Tề Lăng Mạt nghi thanh dò hỏi.

Phàn Diệp gật đầu “Đứa bé kia rất mạnh, ít nhất ta ở trong tay hắn đánh không lại. Bất quá là một hảo hài tử, tâm địa cũng tốt, nếu không nhờ hắn, ta cùng nguyên soái sợ là đã bị những dị thể kia xé ăn rồi.” Nghĩ đến lúc mới gặp thật hung hiểm, Phàn Diệp vẫn là nhịn không được có chút sợ hãi.

“Có thể giải độc Virus TX3, dị năng không thua ngươi, lẻ loi một mình rơi vào địa cầu cổ di chỉ lại có thể bình yên vô sự, theo lý người đào vong có thực lực như vậy, cấp lệnh truy nã, hắn ít nhất cũng nằm trong top mười, chính là vì cái gì tìm không thấymột tia tung tích liên quan tới hắn?”

“Tề thiếu giáo, ta có một câu không biết nên hay không nói.” Phàn Diệp nhíu mày. “Đứa nhỏ này vô luận lai lịch là gì, ngài đều không thể động. Không nói đến hắn là ân nhân cứu mạng của ta cùng với nguyên soái, hiện giờ hắn chính là hôn thê nguyên soái nhận định, nếu ngài sau lưng nguyên soái điều tra hắn bị phát hiện, tất cả mọi người đều hiểu tính tình nguyên soái rồi đi.”

“Ta hiểu rõ.” Tề Lăng Mạt đóng lại máy tính, bình tĩnh gỡ mắt kính xuống lau chùi. “Chỉ là dò hỏi đơn giản, nếu không có mệnh lệnh của nguyên soái, ta sẽ không làm gì hắn.”

“Không đơn thuần chỉ là nguyên soái.” Phàn Diệp cười nói. “Tính tình hài tử kia không tốt, đợi lát nữa hắn tới ngài chọn một chỗ mà nhìn, còn có Trọng thượng tá, ngài cũng đừng bày sắc mặt khó coi với hắn,hài tử kia cũng không phải cái dạng có thể xem thường, các ngươi nếu làm cho hắn tức giận, hắn có thể đem phi thuyền này hủy đi đấy.”

“Tính tình đúng là lớn.” Tề Lăng Mạt hừ một tiếng, không nói chuyện nữa.

Trọng Lân hơi gật đầu “Nếu hắn không quá phận, ta cũng không so đo cùng một tiểu hài tử.”

Thấy hai người tựa hồ cũng chưa có việc gì với Sân Mộc, Phàn Diệp lắc đầu không nói gì, có một số việc ngoài miệng nói không rõ, vẫn là chờ nhìn thấy người rồi nói sau.

Tuy rằng biết mình đến thế giới của nhân loại rất nguy hiểm, nhưng Sân Mộc lại không muốn cứ ngốc ở tinh cầu hoang không người này mãi, không có sự sống, yên tĩnh đến làm hắn hỏng mất, Sân Mộc không biết mình có thể như vậy ở trong nhà giam này bao lâu nữa.

Hạ quyết tâm, Sân Mộc đóng gói hành lý, vui vẻ đi theo sủng vật nhà mình lên phi thuyền.

Thời điểm phi thuyền cất cánh, Sân Mộc ghé vào cửa sổ nhìn thành thị dần dần thu nhỏ bên dưới, trong lòng tràn đầy lưu luyến. Đây là nơi hắn sinh ra và lớn lên, hiện giờ phải rời đến một tinh cầu hoàn toàn xa lạ khác, có lẽ, về sau không thể trở về được nữa.

Chính là có thể làm gì bây giờ? Địa cầu đã bị hủy diệt, viên cầu màu xanh thần bí mỹ lệ lúc trước đã biến mất khỏi vũ trụ này rồi. Nhân loại đem hết thảy sai lầm đẩy lên trên người tang thi, chính là, lại không có một ai nguyện ý thừa nhận, địa cầu hủy diệt, hoàn toàn là do nhân loại “gieo gió gặt bão”.

Trong lòng không hiểu sao có chút phiền muộn, không muốn nghĩ đến viên tinh cầu đầy vết thương chồng chất này nữa, Sân Mộc thu hồi tầm mắt, xoay người cẩn thận đánh giá bốn phía bên trong phi thuyền kim loại, mắt tràn đầy ngạc nhiên.

"Sân Mộc." Phàn Diệp đi tới, đưa qua một túi dịch dinh dưỡng, cười. "Một ngày không ăn cơm, đói bụng rồi đi."

Bản năng định lắc đầu, chính là nghĩ đến thân phận nhân loại hiện tại của mình, Sân Mộc phải tiếp nhận dịch dinh dưỡng trong tay Phàn Diệp, dứt khoát một ngụm uống cạn, dù sao với hắn mà nói, uống ít uống nhiều thì dịch dinh dưỡng này cũng không có tác dụng gì.

"Muốn đi nghỉ ngơi một lát không, đến Lam Á Tinh còn một khoảng rất xa."

"Viên Úc Thần đâu?." Sân Mộc không tiếng động khoa tay múa chân.

"Nguyên soái vừa mới kiểm tra thân thể xong, hiện tại đang nằm nghỉ, ngươi muốn tìm nguyên soái sao?"

Sân Mộc gật đầu, Phàn Diệp xoay người bảo "Đi thôi, ta mang ngươi đi."

Phàn Diệp mang theo Sân Mộc xuyên qua một cái hành lang kim loại thật dài, đi ngang qua binh lính đều sẽ cố ý hoặc vô tình hiện lên ánh mắt tò mò, một đường đi tới, thân thể Sân Mộc căng chặt, tinh thần khẩn trương độ cao, còn tưởng rằng thân phận tang thi của mình bị phát hiện, chuẩn bị tùy thời sẽ bỏ chạy.

Xuyên qua cánh cửa kim loại, Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt đi tới đón tiếp, Phàn Diệp kính chào một cái theo nghi thức quân đội, xoay người hướng Sân Mộc giới thiệu. "Sân Mộc, đây là Trọng Lân thượng tá cùng Tề Lăng Mạt thiếu tá."

Trọng Lân gật gật đầu "Ngươi hảo, ta là Trọng Lân."

"Ta là Tề Lăng Mạt." Tề Lăng Mạt dừng một chút, đánh giá Sân Mộc một lát lại, nói. "Nghe Phàn Diệp nói ngươi không thể mở miệng nói chuyện, có muốn chữa bệnh và làm một chút kiểm tra không? Tuy rằng thiết bị không đầy đủ, cũng không thể lập tức trị liệu, nhưng có thể kiểm tra nguyên nhân một chút."

Kiểm tra? Kia thân phận của hắn chẳng phải liền phơi bày ra ánh sáng!? Sân Mộc mân mê khóe môi, lạnh mặt lắc đầu. "Tuyệt đối, không thể kiểm tra!! "

Sân Mộc móc ra máy tính Viên Úc Thần đưa cho, nhanh chóng viết xuống một câu đưa cho Phàn Diệp. "Rất nhanh sẽ tốt thôi, không cần kiểm tra."

"Kỳ thật tiếp thu trị liệu, sẽ tốt nhanh hơn." Phàn Diệp cũng muốn Sân Mộc tiếp nhận kiểm tra sau đó tiến hành trị liệu, xác định không có vấn đề trong lòng cũng yên tâm hơn.

Đối mặt với khuyên bảo của Phàn Diệp, Sân Mộc ngậm miệng không nói nữa, chỉ trầm mặc lắc đầu. Phàn Diệp bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời từ bỏ, chuẩn bị ở trước mặt Viên Úc Thần nói một chút, để Viên Úc Thần khuyên nhủ.

"Không muốn thì thôi vậy, đi thôi, ta mang ngươi đi tìm nguyên soái." Phàn Diệp ý bảo Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt một chút, liền mang Sân Mộc tiếp tục hướng vào trong.

Nhìn bóng dáng hai người, Trọng Lân mở miệng "Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Nguyên soái thật là cầm thú." Tề Lăng Mạt đẩy đẩy mắt kính, xoay người rời đi. "Căn cứ pháp luật liên bang, dụ dỗ vị thành niên bị phạt cầm tù cả đời. Không biết nguyên soái phạm pháp, có thể hay không giảm bớt hình phạt, ta phải tra tra đã."

"Ngươi biết ta hỏi không phải cái này." Trọng Lân nhíu mày, đi theo phía sau Tề Lăng Mạt, âm thanh lạnh lùng nói.

"Trọng thượng tá cũng thích loại oa oa chưa phát triển này? Chậc chậc chậc, thiếu đạo đức, nguyên lai ngươi cũng là cầm thú ẩn thân?"

Trọng Lân bước chân ngừng lại, trầm mặc một lát, Trọng Lân tiếp tục bước đi, mặt vô biểu tình bỏ lại Tề Lăng Mạt một câu. "Tề thiếu tá, năm nay ngươi một phân tiền lương cũng đừng mong có được."

Tề Lăng Mạt đạm nhiên "Cắt xén tiền lương cấp dưới, ta có kiện ngươi táng gia bại sản."

Trọng Lân dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn phía Tề Lăng Mạt, đạm mạc "Ngươi thử xem."

"……" Tề Lăng Mạt

“Trọng thượng tá, chúng ta tới nói một chút tình huống của Sân Mộc đi.”

“Không cần.”

“…… Trọng thượng tá, ngươi như vậy là không được.”

7. Chương 7: Sân Mộc Độc Miệng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phàn Diệp dẫn Sân Mộc tới phòng Viên Úc Thần, Viên Úc Thần mới vừa làm xong kiểm tra đang còn mê man, Phàn Diệp ý bảo Sân Mộc động tác nhẹ một chút, mới lặng lẽ rời đi.

Sân Mộc đi đến ngồi xổm bên mép giường, chống cằm cẩn thận nhìn Viên Úc Thần, đối Sân Mộc mà nói, Viên Úc Thần so với mấy con tang thi lớn lên xinh đẹp nhiều, nhìn thế nào cũng thích.

Viên Úc Thần vốn ngủ không sâu, ánh mắt Sân Mộc nhìn lại trắng trợn như vậy, Viên Úc Thần tự nhiên sẽ cảm giác được.

Viên Úc Thần mở mắt, nhìn Sân Mộc một lát, tay không biết chạm vào nơi nào, thân giường chậm rãi được nâng lên. Sân Mộc thấy mới lạ, hai mắt nhìn chằm chằm dưới người Viên Úc Thần, tựa hồ như muốn nhìn ra cái gì.

Viên Úc Thần ngồi xong, duỗi tay ý bảo đến gần gần y “Tiểu Mộc, lại đây ngồi.”

Sân Mộc từ trên mặt đất đứng lên, ngồi lên giường dựa sát vào Viên Úc Thần. Viên Úc Thần nhìn sườn mặt an tĩnh của Sân Mộc, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên tóc dài mềm mại của Sân Mộc. “Đến Lam Á Tinh còn khoảng cách rất xa, nếu buồn chán, liền đi tìm Phàn Diệp chơi.”

“Có chút khẩn trương.” ngón tay Sân Mộc linh hoạt di chuyển trên máy tính.

“Sinh hoạt mới, người xa lạ, có thể làm ngươi bất an, ngươi nguyện ý ở lại bên cạnh ta, ta sẽ luôn ở cạnh chiếu cố ngươi, cho nên không cần lo lắng.” Sân Mộc thực thích nghe Viên Úc Thần nói chuyện, thanh âm Viên Úc Thần rất trầm thấp, lại mang theo chút thanh lãnh cùng từ tính, khiến y có một loại tin phục uy tín, không giận tự uy.

“Ta không sợ.” tuy hiện tại hắn thực suy yếu, nhưng Sân Mộc tin tưởng, cũng không có bao nhiêu kẻ có thể dễ dàng lấy được mạng hắn.

“Ta sẽ bảo hộ ngươi, ngươi đừng sợ.” chỗ của sủng vật còn có kẻ thù, có hắn đến sẽ cẩn thận không để ai khi dễ sủng vật.

Nhìn bộ dáng Sân Mộc lời thề son sắt, trên mặt nghiêm túc của Viên Úc Thần ẩn ẩn nổi lên một mạt nhàn nhạt ý cười. Tuy rằngmặt mày Sân Mộc luôn cứng nhắc, biểu tình rất ít, nhưng Viên Úc Thần lại có thể nhìn ra tiểu gia hỏa này so người bình thường đều nhiều hỉ nộ hơn.

Nếu là Sân Mộc biết suy nghĩ lúc này của Viên Úc Thần, nhất định sẽ nói cho Viên Úc Thần biết lý do mắt hắn luôn cứng nhắc. Không phải hắn thiếu biểu tình, mà là ngủ dưới lớp băng thời gian quá dài, bị đông cứng a.

“Ngươi có thể nói cho ta một chút chuyện gia đình người không?” về sau phải sinh hoạt với nhân loại, ở trong đó rồi thì hiểu biết địch nhân là rất quan trọng.

“Nhà ta có mẫu phụ, gia gia, một đệ đệ, còn có muội muội. Phụ thân lúc ta còn nhỏ đã chết trận, gia gia trong một chiến dịch bị trọng thương, dị năng bị phế, rời đi quân đội.”

“Mẫu phụ ta là một giống cái thực kiên cường, đệ đệ cùng muội muội theo học ở trường quân đội đệ nhất liên bang đã được hai năm, bọn họ là song bào thai.” Tựa hồ nghĩ tới cái gì, trong mắt Viên Úc Thần có chút quạnh quẽ. “Con nối dõi khó có được, tỷ lệ song bào thai càng khó có thể tưởng tượng.”

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc, lại nói “Chờ trở lại tinh cầu, ta làm cho ngươi thân phận mới, đến lúc đó, ngươi có thể theo hai người bọn họ đi học.”

“Ta không đi học.” cũng không phải tiểu quỷ chưa cai sữa, thật muốn chém đầu vài con tang thi ăn mà.

“Ngươi còn nhỏ, cần phải tiếp tục đến trường.” Âmthanh Viên Úc Thần hơi trầm xuống, không cho cự tuyệt.

Sân Mộc nhíu mày “Ta phải bảo vệ ngươi, không có ta ngươi sẽ bị khi dễ.”

“Một đám rác rưởi, không đáng là gì.” thanh âm Viên Úc Thần lạnh lùng, khí thế trong nháy mắt trở nên sắc bén.

Khí thế thực mau liền tan đi, duỗi tay xoa xoa đầu Sân Mộc đang có chút ỉu xìu, thanh âmthanh lãnh nhiễm chút ý cười “Chờ ngươi trưởng thành, chúng ta liền ở bên nhau, ta đáp ứng ta là của ngươi, thì cũng chỉ một mình người.”

Sân Mộc nghi hoặc. ” vì cái gì chúng ta hiện tại không thể ở bên nhau? ”

“Ngươi quá nhỏ, không thể.” thật ra y không ngại cùng với hắn, chính là Sân Mộc thoạt nhìn quá mức nhỏ yếu, khó có thể bảo đảm làm hắn không bị thương.

“Ta không nhỏ. ” Sân Mộc mở to hai mắt. Hắn nhớ rõ thời điểm hắn biến thành tang thi đã hơn hai mươi tuổi, hơn nữa sau khi hắn biến thành tang thi cũng sống ít nhiều một trăm năm, dựa theo tuổi tác ở địa cầu, hiện tại có thể hắn đã con cháu đầy đàn.

Viên Úc Thần nhìn chăm chú Sân Mộc thật lâu, không khỏi thở dài một hơi. “Nếu về sau ta trở thành một phế nhân, hai bàn tay trắng, Tiểu Mộc cũng sẽ không ghét bỏ sao?”

Tuy rằng thân thể y đã khép lại, chính là y vẫn không thể cảm ứng được nguồn lực dị năng, Viên Úc Thần cảm thấy, nếu có một ngày hắn thật sự bình phục, sợ rằng dị năng cũng không cách nào có lại được.

“Ta sẽ bảo hộ ngươi! ” Sân Mộc cầm tay Viên Úc Thần, kiên định hứa hẹn. “Có ta ở đây, ngươi muốn cái gì cứ nói ta, ta đều lấy cho ngươi.”

Hắn là tang thi hoàng, nhân loại mạnh nhất, lực lượng đỉnh, nếu hắn khôi phục thực lực, còn có ai có thể ngỗ nghịch mà ngăn cản hắn!?

Thật sâu nhìn khuôn mặt nhỏ đầy kiên định của Sân Mộc, Viên Úc Thần trầm mặc hồi lâu, chậm rãi gian nan vươn tay đem Sân Mộc ôm vào lòng ngực. “Phải bảo vệ người của mình, là ta mới phải.”

Liền tính đã không còn dị năng, lấy thế lực cùng năng lực của hắn hiện giờ, liên bang cũng không làm gì được hắn.

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì Viên Úc Thần muốn tiếp thu trị liệu, Sân Mộc rất ít khi đi quấy rầy Viên Úc Thần, chỉ có thời điểm Viên Úc Thần thanh tỉnh hắn mới bồi y trò chuyện, đa số thời điểm Sân Mộc đều sẽ đi theo Phàn Diệp chơi.

Thời điểm phi thuyền xuyên qua tầng năng lượng địa cầu không gian trở nên vặn vẹo, toàn bộ phi thuyền bị quay 360° mấy giờ liền, nếu không phải Sân Mộc là tang thi, nói không chừng đã nôn chết trong toilet.

Cho nên, khi phi thuyền thành công khỏi thoát ly tầng năng lượng địa cầu, thời điểmbay lượn trong vũ trụ tinh tế, khuôn mặt nhỏ cứng đờ Sân Mộc rất nghiêm trang, bình tĩnh nhìn một đám người bên cạnh sắc mặt trắng bệch, binh lính đổ vào toilet tranh nhau nôn, từ đầu đến cuối lông mày đều không động một chút.

“Sân Mộc, nếu ngươi khó chịu không cần chịu đựng, không ai cười ngươi.” Phàn Diệp từ toilet bò ra, vô lực bám lấy vách tường không buông.

Sân Mộc biểu tình bất biến đưa qua một chén nước rồi xoay người rời đi, bóng dáng tiêu sái, bước chân nhẹ nhàng, Phàn Diệp cùng những binh lính nghiến răng nghiến lợi thầm hô “quái vật!!”

"Uy! Ngươi thật sự không có gì cảm giác sao?" Tề Lăng Mạt ôm máy tính trí năng bảo bối của hắn, tò mò nhìn Sân Mộc ngồi xếp bằng trên ghế chơi trò chơi ghép hình.

Sân Mộc gật đầu, Tề Lăng Mạt vuốt cằm, có điểm nghĩ trăm lần cũng không ra. "Không có khả năng a, khi xuyên qua không gian xé rách, vô luận là năng lượng, thời không đều sẽ vặn vẹo đến đảo điên, nếu không có mười hoặc tám lần kinh nghiệm, theo lý mà nói không có khả năng chuyện gì cũng không có."

Làm một "sát thủ giao thông", Sân Mộc tỏ vẻ trầm mặc. Nhớ năm đó hắn lái qua phi cơ, từng cưỡi xe tăng, có thứ nào chạy không qua năm trăm mét? Tục ngữ nói, làm mãi thành quen, buông ra liền không có cảm giác.

Tốt lắm, liền tính Tề Lăng Mạt đem phi thuyền ra so sánh với kỹ thuật đi xe, nhưng lại không biết hắn căn bản không phải nhân loại, trong bụng một chút nước cũng không có, muốn phun cũng phun không ra a.

"Ngươi có thể nói cho ta biết không? Ngươi rốt cuộc là ai?" Tuy rằng đã biết mình không thể điều tra, nhưng Tề Lăng Mạt vẫn ngứa tâm về thân phận Sân Mộc.

Sân Mộc nhìn chằm chằm Tề Lăng Mạt nửa ngày, nghĩ nghĩ, ở trên máy tính viết đến nghiêm túc"Địch nhân của nhân loại."

"……" Tề Lăng Mạt.

"Đứng đầu bảng truy nã tinh tế, lính đánh thuê Khải Địch Nhĩ ba tháng trước đã bị bỏ tù, tính theo thời gian, nếu không có gì sai sót hẳn hiện tại đã phán tử hình."

"Đó là do ta không nằm trong danh sách tội phạm của các ngươi, bằng không đứng đầu bảng truy nã chính là ta." nhớ năm đó hắn bị toàn nhân loại chặn đường truy đuổi, khi ấy ai hắn cũng có thể giết, một cái cánh tay của hắn tiền thưởng so với bảng nhiệm vụ lính đánh thuê còn nhiều hơn một khối.

Thấy Tề Lăng Mạt không tin, Sân Mộc nỗ lực mà hồi tưởng một chút ký ức thiếu hụt kia. "Tiền thưởng đầu của ta mười số đơn vị."

Tề Lăng Mạt trầm mặc, đem giá trị cừu hận kéo lên cao như vậy, có cái gì đáng tự hào sao?

Bất quá, trước không nói tuổi tác thiếu niên, chỉ luận mười số đơn vị tiền thưởng, liền tính thiếu niên trước mặt này là phạm nhân truy nã của tinh cầu khác, hắn hẳn là cũng sẽ nghe qua, chính là Tề Lăng Mạt hoàn toàn không nghe nói qua cái tên Sân Mộc nào. Chẳng lẽ, thiếu niên này dùng tên giả danh?

"Đừng mất mát, trên bảng truy nã tinh cầucác ngươi sớm hay muộn rồi cũng sẽ có tên ta thôi." Sân Mộc hảo tâm an ủi.

"…… Ta một chút cũng không mất mát." Tề Lăng Mạt lần đầu tiên có loại xúc động muốn quăng của chạy lấy người.

Trọng Lân từ bên ngoài đi đến, nhìn thoáng qua "trò chuyện với nhau thật vui" của hai người, khẽ nhếch mi. Phàn Diệp từ phía sauTrọng Lân đi ra, có chút kinh ngạc nhìn Tề Lăng Mạt. "Quan hệ haingười từ khi nào tốt như vậy?"

"Ta rất thân thương hòa thuận" Tề Lăng Mạt bình tĩnh đỡ mắt kính, xoay người đem ghế dựa quay lại bàn điều khiển.

"Úc Thần thế nào?" Sân Mộc đem tầm mắt nhìn phía Trọng Lân.

"Tiếp nhận trị liệu xong, hiện tại đã nghỉ ngơi." Trọng Lân chau mày, khí lạnh trên người có chút tăng thêm. "Tình huống không tốt lắm, phiền toái nhất là ta không cảm nhận được dị năng tồn tại trong cơ thể nguyên soái."

Ý tứ trong lời nói Trọng Lân Tề Lăng Mạt và Phàn Diệp đều hiểu được, đều biết được tính nghiêm trọng của nó.

Cảm giác không khí áp lực trầm trọng, Sân Mộc có chút không hiểu, bên trong Viên Úc Thần rõ ràng đang khôi phục, tại sao bộ dạng của bọn họ cứ như cha mẹ vừa chết vậy a.

"Y sẽ không có việc gì, dị năng cũng sẽ không mất." viên tinh hạch giải độc thảo trong tay hắn đã có trăm năm, là vương trong thực vật biến dị, lúc ấy Viên Úc Thần tuy rằng bị thương rất nặng, hơn nữa trong người còn có độc, nhưng giải độc thảo không đơn thuần chỉ có tác dụng giải độc, năng lực tinh hạch thực vật vốn là có thể chữa thương, cho nên Sân Mộc cũng không lo Viên Úc Thần sẽ chết.

Hắn đã kiểm tra thân thể Viên Úc Thần, bên trong hư hao nghiêm trọng, nhưng có tinh hạch giải độc thảo năng lực sẽ chậm rãi tu bổ. Trong lúc kiểm tra, Sân Mộc còn phát hiện nặng lượng Viên Úc Thần bị phá vỡ, lan ra khắp thân thể, rất giống năng lượng hạch bị dị năng giả bạo liệt Sân Mộc đã từng gặp.

Năng lượng hạch bị hủy hoại hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu có thể cố gắng, đây là trong đường chết tìm được sự sống. Tinh hạch lần nữa hợp lại, con đường trở thành cường giả càng sáng. Chính là trong đó, bản thân phải có ý chí, dị bảo phụ trợ cũng giống vậy, đều không thể thiếu.

Sân Mộc sở dĩ khẳng định như vậy, bởi vì hắn cũng đã từng chịu đựng quá trình thống khổ của tinh hạch bị hủy. Tuy rằng hắn không nhớ vì sao tinh hạch hắn bị hủy, nhưng Sân Mộc có thể mơ hồ nhớ rõ,sau khi tinh hạch hắn bị hủy lại lần nữa hợp lại, năng lực không ngừng tăng lên một cấp.

"Có ý gì? Ngươi biết chút gì sao?" Trọng Lân tiến lên một bước, gấp gáp ép hỏi.

"Y là của ta, ta sẽ tự cứu y." đối mặt sự ép hỏi của Trọng Lân, Sân Mộc cũng không ngẩng đầu mà tiếp tục chơi ghép hình. "Dị năng hệ hỏa của y sẽ không mất, mặt khác, nếu vô tình, y còn sẽ thức tỉnh một loại dị năng mới. "

Hiện tại Viên Úc Thần còn trong lúc chữa trị, chờ thân thể Viên Úc Thần hoàn toàn được tu bổ tốt, năng lượng tinh hạch giải độc thảo cũng hấp thu toàn bộ, hắn sẽ dùng tinh hạch trong đầu hắn dẫn đường cho Viên Úc Thần, chữa trị năng lượng hạch của y.

Đương nhiên, Sân Mộc tự nhiên sẽ không đem đầu mình mổ ra, đem tinh hạch đưa cho Viên Úc Thần. Cái hắn cần làm chính là đưa năng lượng tinh hạch trong đầu mình tiến vào cơ thể Viên Úc Thần, trợ giúp đem năng lượng phân tán trong cơ thể Viên Úc Thần một lần nữa ngưng tụ lên, đem năng lượng hạch chữa trị.

"Ngươi nói cái gì!!" Phàn Diệp mở to hai mắt, không thể tin trừng mắt Sân Mộc. "Ngươi nói, dị năng nguyên soái sẽ còn, hơn nữa, còn sẽ thức tỉnh dị năng mới!?"

"Y ăn bảo bối của ta, hiện tại thân thể hư hao đang được cổ năng lượng này tự động tu bổ, chờ tu bổ xong, ta sẽ trợ giúp y dẫn đường năng lượng trong cơ thể, đem năng lượng hạch bị hủy chữa trị hoàn hảo." đối với Phàn Diệp, Sân Mộc vẫn nguyện ý tốn chút miệng lưỡi giải thích một chút. "Dị năng nguyên bản của y vẫn còn, thứ ta cho y ăn có năng lượng, sẽ giúp y thức tỉnh một loại dị năng mới, nếu không có gì bất ngờ xảy ra hẳn sẽ là dị năng hệ mộc a."

Sân Mộc tắt đi trò chơi ghép hình, nghiêm túc vì Phàn Diệp giải thích nghi hoặc.

"Thật, thật vậy sao?" Môi Phàn Diệp run run, tròng mắt cũng có chút phiếm hồng.

Sân Mộc sửng sốt nửa ngày, nhảy xuống ghế dựa đi đến bên người Phàn Diệp, kỳ quái nhìn Phàn Diệp. "Ngươi khóc cái gì? Y không có việc gì ngươi không cao hứng sao?"

"Không! Ta cao hứng! Ta chính là rất cao hứng!!" Phàn Diệp hung hăng lau nước mắt, nhếch miệng cười nói. "Sân Mộc, ngươi chính là đại ân nhân của ta, trừ nguyên soái, ta liền đi theo ngươi, ngươi nếu muốn mạng ta, ta cũng không nói hai lời, mắt cũng không chớp một cái liền cho ngươi."

"Thời điểm ở địa cầu ta cứu ngươi, mạng của ngươi đã là của ta." thấy Phàn Diệp không khóc nữa, Sân Mộc lại đi đến ghế ngồi xuống.

Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt thoáng nhìn qua nhau, Trọng Lân đi đến bên người Sân Mộc, nghiêm túc nhìn Sân Mộc. "Hiện tại có yêu cầu gì để thực hiện? Trị liệu còn cần tiếp tục không?"

"Tùy tiện, dù sao sẽ không có hại gì."

"Ngươi xác định, nguyên soái thật sự không sao." Nói thật, Trọng Lân đối với lai lịch không rõ của Sân Mộc như thế nào cũng không tín nhiệm. Nếu không phải Viên Úc Thần hạ lệnh, gã ngay cả người cũng sẽ không để tự do ra vào phi thuyền như vậy.

Sân Mộc động tác dừng lại, một lát, Sân Mộc ngẩng đầu kỳ quái nhìn Trọng Lân "Ngươi tin hay không là chuyện của ngươi, ta thích y đối tốt với y là chuyện của ta, ta chờ thân thể y tu bổ thật tốt liền vì y chữa trị năng lượng hạch. Ngươi tiếp tục trị liệu không phải được rồi sao, chúng ta ai cũngkhông ngại ai."

"……" Trọng Lân nghẹn họng.

Sân Mộc không thèm phản ứng cái kẻ mặt lạnh Trọng Lân, tiếp tục chơi máy tính trong tay.

"Xin lỗi, ta chỉ là……" Biết Sân Mộc có thể cứu Viên Úc Thần, Trọng Lân không muốn cùng Sân Mộc đối cứng, chính là không đợi gã xin lỗi xong, Sân Mộc trực tiếp cắt đứt.

"Ngươi không cần phải xin lỗi, ta cứu y là do ta thích y, cùng ngươi không quan hệ. Ta cứu y không phải vì ngươi, cũng càng sẽ không bởi vì ngươi mà không cần y, mị lực của ngươi còn không có ảnh hưởng đến ta lớn như vậy."

"……" Trọng Lân

"……" Tề Lăng Mạt

Hài tử nhà ai, thật muốn hảo cùng hắn đánh một trận!!!

Hiện tại Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt xem như minh bạch dặn dò của Phàn Diệp lúc ấy với bọn họ, đứa nhỏ này tính tình không tốt, nói cho bọn họ đối xử ôn hòa là có ý tứ gì.

Đây là tính tình không tốt sao!! Kéo giá trịcừu hận thật chuyên nghiệp đi!!!

Tề Lăng Mạt yên lặng phun tào, hiện tại hắn có điểm tin tưởng đầuSân Mộc giá trị mười số đơn vị, đương nhiên, hắn cũng thật tin tưởng, với sự độc miệng Sân Mộc này, trên bảng truy nã có tên của hắn cũng là chuyện sớm hay muộn.

"Úc Thần nên tỉnh rồi, ta đi xem y." không hề phát giác bản thân đắc tội với người, Sân Mộc nhìn thời gian, tâm tình phá lệ tốt đẹp rời đi.

"Chúng ta hiện tại đang xuyên qua tinh tế, muốn hay không cùng nguyên soái đến đài quan sát nhìn xem?" Phàn Diệp theo Sân Mộc ra ngoài, mở miệng kiến nghị.

Sân Mộc dưới chân khựng lại, trầm mặc một lát, yên lặng lắc đầu.

"Ta sợ độ cao."

"……" Phàn Diệp

8. Chương 8: Trở Lại Thế Giới Nhân Loại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đối với những chuyện Sân Mộc nói, Trọng Lân đương nhiên cũng sẽ không giấu giếm Viên Úc Thần, sau khi kinh ngạc Viên Úc Thần cũng không có nghi ngờ gì, quyết định dừng lại dụng cụ trị liệu. Đối với bất mãn của Trọng Lân, Viên Úc Thần cũng thực bình tĩnh, ngược lại hiện tại Viên Úc Thần có thể nói lấy tánh mạng tín nhiệm Sân Mộc, mặc dù hai người quen biết chưa được bao lâu. Viên Úc Thần cảm thấy, nếu Sân Mộc có tâm hại y, y căn bản khó có thể sống đến bây giờ. Hơn nữa, hiện giờ y đã là một phế nhân, cũng sẽ không để ý có hay không nghiêm trọng một ít.

So với mưu luận trong lòng Trọng Lân, Sân Mộc khi vô tình biết được thời gian hiện tại, lúc này mới phát hiện cảm giác chính mình thế nhưng ngủ một vạn năm, nghĩ đến qua mấy ngày nữa có thể nhìn thế giới vạn năm sau, liền vui vẻ ở trong phi thuyền lăn qua lộn lại, nháo đến sắp bay lên trời rồi.

Phi thuyền bay trong tinh tế hơn một tháng dần dần cũng đến Lam Á Tinh, thân phận Viên Úc Thần mẫn cảm tự nhiên không thể như vậy đường hoàng xuất hiện ở trước mặt người dân toàn tinh cầu, huống chi thân thể hắn hiện giờ kém như vậy, nếu làm những kẻ lòng mang ý xấu biết được, sợ rằng Lam Á Tinh lại một phen "huyết vũ tinh phong".

Tránh đi đám người, Viên Úc Thần không trở về quân doanh cũng không về nhà mà đi đến một biệt thự tư nhân phong bế. Trọng Lân sau khi mang Viên Úc Thần về biệt thự, lập tức phái tổ đặc chiến đóng giữ ngoài biệt thự, 360° không góc chết toàn bộ đem bảo hộ an toàn Viên Úc Thần làm thiên mệnh.

Sau khi tiến vào biệt thự, Sân Mộc nhìn cái gì cũng thấy lạ lẫm, vài lần bới ra đồ vật mới thì dừng bước. Viên Úc Thần bị Phàn Diệp mang đi nơi nào đó để Lâu Linh làm kiểm tra xong rồi, Phàn Diệp sợ Sân Mộc xảy ra chuyện nên đi theo một tấc cũng không rời, nhìn thấy Sân Mộc hứng thú với cái gì, liền cẩn thận giải thích, hiểu rõ trẻ nhỏ cũng cần biết vài vấn đề thường thức nên cũng không chê phiền, chỉ lo Sân Mộc sinh ra tinh cầu hoang vu hẻo lánh, từ nhỏ lưu lạc khiếm khuyết thường thức, đương nhiên làm hướng dẫn du lịch cộng thêm giảng giải công dụ đồ vật.

Trên lầu.

"Thế nào?" Thấy Lâu Linh đem dụng cụ sửa sang thu hồi lại, Trọng Lân lập tức tiến lên hỏi.

Lâu Linh nhìn số liệu trong tay, thanh sắc nhẹ nhàng không rên một tiếng, trầm mặt, mày gắt gao nhăn lại. Thấy dáng vẻ này của Lâu Linh, Trọng Lân thiếu chút nữa đem người đá đi.

Viên Úc Thần được Tề Lăng Mạt đỡ ngồi dậy, ánh mắt chuyển qua người Lâu Linh, trầm giọng mở miệng "Như thế nào?."

"Kỳ quái! Quá kỳ quái!" Lâu Linh lắc đầu. "Nội bộ thân thể nguyên soái đã bị hư bảy tám, gien bị hủy, năng lượng hạch xé rách, theo lý có thể sống đã là hiện tượng khoa học không thể giải thích, nếu như bị những quái vật trong viện nghiên cứu khoa học đó biết, không chừng sẽ trực tiếp đem nguyên soái đóng gói đến phòng thí nghiệm."

"Nói trọng điểm!" trên mặt Trọng Lân đã bắt đầu kết băng.

"Gấp cái gì! Ta là bác sĩ hay ngươi là bác sĩ." Lâu Linh liếc Trọng Lân một cái, hừ hừ cái mũi. "Có thể nói trong cơ thể nguyên soái giống như còn có một cổ lực lượng khác, cổ lực lượng này đang từ từ chữa trị thân thể hư hao của nguyên soái, cũng là cổ lực lượng này làm giảm Virus TX3, cứu nguyên soái một mạng."

Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt nhìn thoáng nhau, từ trong mắt đối phương thấy được kinh ngạc. "Nói như vậy, đứa bé kia nói là thật sự?"

"Có biết được cổ lực lượng này là cái gì không?." Viên Úc Thần mở miệng.

"Có điểm giống mộc hệ dị năng, nhưng lại quá thuần túy cùng cường đại, không có trong cơ sở dữ liệu của ta." Nói đến đây, Lâu Linh có chút hưng phấn. "Nguyên soái, vì sự nghiệp khoa học vĩ đại, có thể hảo tâm cung cấp một chút gien cùng cốt tủy sao không?Ta không cần nhiều, chỉ cần một chút thì tốt rồi."

Lâu Linh vẻ mặt bỉ ổi xoa xoa tay, hai mắt sáng lên nhìn Viên Úc Thần, một bộ hận không thể nhào lên đi đem người lột sạch hảo hảo nghiên cứu một chút.

"Câm miệng!" Trọng Lân nhíu mày quát một tiếng, quay đầu nhìn Viên Úc Thần. "Nguyên soái, tin tức ngài trở về đã bị ngoại giới biết được, hiện tại có rất nhiều người muốn cầu kiến."

"Xì! Lỗ tai thật đúng là mau." Tề Lăng Mạt cười nhạt một tiếng, trên mặt lạnh lùng thờ ơ có chút giễu cợt không rõ.

"Rất nhiều phi thuyền tiến vào tầng phòng hộ Lam Á Tinh không có khả năng không làm người chú ý." Viên Úc Thần mạc thanh nói, nhẹ nhàng theo lời Trọng Lân nói sớm dự kiến được sự tình bên trong.

"Nguyên soái, tin tức ngài bị thương cần phải giấu, thay gì đóng cửa không lộ diện, không bằng tiếp theo phát một đoạn video lên Tinh Võng. Thứ nhất làm người dân Lam Á Tin an tâm, thứ hai mượn chuyện này cảnh cáo những thế lực không an phận kia một chút."

Viên Úc Thần trầm tư một lát, nhàn nhạt lên tiếng "Hảo."

Cửa bị mở ra một kẽ hở, Sân Mộc từ bên ngoài chen cái đầu nhỏ vào, mấy đôi mắt cùng nhìn đến. Nhìn đến Sân Mộc, Viên Úc Thần ngũ quan lãnh nghị liền có chút mềm hoá "Lại đây."

Thấy Viên Úc Thần vẫy tay, xác định trong phòng không có địch, Sân Mộc yên tâm lớn mật vào phòng, bò lên giường cầm tay Viên Úc Thần.

"Chơi đủ rồi." Nắm đôi tay lạnh băng của Sân Mộc, mày Viên Úc Thần nhíu thật chặt.

"Rất có ý tứ, ta trước kia cũng chưa gặp qua." Sân Mộc móc ra máy tính, thuần thục mà viết.

"Ngươi nếu thích, chờ thêm hai ngày Phàn Diệp mang ngươi ra ngoài chơi."

Sân Mộc lắc đầu, duỗi tay sờ sờ mặt nghiêm túc Viên Úc Thần "Chờ ngươi khỏe đã, ngươi dẫn ta ra ngoài chơi."

Viên Úc Thần ôn hòa nhìn Sân Mộc, khóe môi không phát giác cong lên vài phần "Hảo, chờ ta tốt hơn, ta mang ngươi đi chơi."

Nhìn hai người "kinh tủng" tương tác qua lại, Lâu Linh như bị sét bổ trúng ót, tức khắc đầu váng mắt hoa. Sửng sốt nửa ngày, Lâu Linh khô cằn tiến lên "Nguyên soái, ta tới kiểm tra đầu óc ngài một chút đi? Ta cảm thấy rất cần thiết."

Viên Úc Thần quét qua Lâu Linh một cái liếc mắt, ẩn ẩn mang theo chút không vui khi bị quấy rầy.

Trọng Lân duỗi tay xách cổ áo Lâu Linh đem người kéo lại, âm thanh lạnh lùng nói "Giới thiệu một chút, đứa nhỏ này là hôn ước giả của nguyên soái, Sân Mộc."

"Hôn ước giả!!" Lâu Linh trừng mắt nhìn Sân Mộc từ trên xuống dưới nửa ngày, lại lần nữa nhìn Viên Úc Thần, trong mắt mang đầy lên án. "Nguyên soái, ta cảm thấy ngài nên kiểm tra không đơn thuần chỉ là đầu óc, còn có tâm lý."

Này rõ ràng là một tiểu hài tử chưa thành niên đi? Nguyên soái ngài đúng là cầm thú!!

Thấy giữa mày Viên Úc Thần hình như có xu thế phồng lên, Trọng Lân lạnh mặt một quyền nện lên đầu Lâu Linh. "Lâu Linh! Ngươi muốn đem đồ vật trong phòng thí nghiệm sung công có phải không!"

"Ngươi dám!" Lâu Linh trừng mắt, nhảy lên tận ba thước. "Đó là tánh mạng của ta, ngươi dám động ta cùng ngươi liều mạng!!!"

Sân Mộc duỗi tay túm túm Viên Úc Thần, không tiếng động kéo chặt thảm trên người y "Ngươi hẳn là nghỉ ngơi nhiều một ít, như vậy thân thể mới có thể mau chóng khôi phục. Chờ thân thể của ngươi khôi phục, ta liền giúp ngươi chữa trị năng lượng hạch, đến lúc đó chúng ta liền có thể cùng nhau đi ra ngoài chơi. "

"Để Lâu Linh giúp ngươi xem giọng nói một chút đi."

Sân Mộc theo Viên Úc Thần nói nhìn phía Lâu Linh, Trọng Lân mở miệng giải thích "Hắn là bác sĩ của Cửu Quân, nếu không phải trời sinh mất tiếng, hắn có thể giúp ngươi mau chóng trị liệu giọng nói thật tốt."

Bác sĩ?

Nghe tới hai chữ này, trong đầu Sân Mộc đột nhiên thoáng hiện lên một số hình ảnh hỗn loạn, trong phòng pha lê lạnh băng, một đám người mặc trắng dài đi qua đi lại, trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn. Máu tươi, khóc thút thít, kêu thảm thiết, đan chéo vào nhau, giống như địa ngục làm người sởn tóc gáy.

Tay Sân Mộc có chút phát run, trong mắt cũng dần dần nhiễm sợ hãi.

"Làm sao vậy?" Nhận thấy được Sân Mộc khác thường, Viên Úc Thần nhanh chóng cầm tay Sân Mộc, đồng tử đen nhánh nhìn chằm chằm biểu tình Sân Mộc.

Đôi tay Sân Mộc buộc chặt vài lần, cuối cùng vẫn áp xuống thô bạo trong lòng, gió lốc chưa thành hình trong lòng bàn tay cũng tan đi, trầm mặc đem mặt chôn vào lòng ngực Viên Úc Thần. "Không cần."

Viên Úc Thần vuốt ve tóc dài của Sân Mộc, ngẩng đầu ý bảo ba người Trọng Lân "Trước đi ra ngoài, chuyện khác ngày mai lại nói."

Tự nhiên cũng nhìn ra Sân Mộc không thích hợp, Trọng Lân không nói thêm gì nữa, cùng Tề Lăng Mạt cùng Lâu Linh ba người đồng thời kính một cái chào theo nghi thức quân đội, xoay người ra phòng.

Cửa phòng đóng lại, Sân Mộc chậm rãi cử động thân thể, trong đáy mắt không nhìn thấy hiện lên một mạt huyết sắc nhàn nhạt. "Ta không thích bác sĩ."

"Ân." Viên Úc Thần lên tiếng, vẫn không hỏi nguyên nhân.

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần một lát, thử nhìn chằm chằm con ngươi sâu thẳm của Viên Úc Thần "Ta cũng không thích nhân loại. "

Hắn không thích nhân loại, hắn sở dĩ cứu Viên Úc Thần, là bởi vì sau khi tỉnh dậy y chính là người duy nhất tồn tại sinh mệnh hắn tìm được,ngay từ đầu hắn cứu y chỉ là vì muốn tìm một sủng vật giải buồn, lại không nghĩ, sủng vật này thế nhưng đem hắn đưa tới thế giới nhân loại.

Sân Mộc không biết phần ký ức biến mất kia là gì, nhưng Sân Mộc mơ hồ minh bạch, có lẽ đoạn ký ức kia là nỗi sợ hãi mà hắn không muốn thừa nhận,đoạn ký ức kia khiến hắn không rõ nguyên nhân theo bản năng bài xích một số thứ.

"Ta hiện tại đã biết." Nhìn chăm chú đôi mắt Sân Mộc, Viên Úc Thần mặt không biểu tình từ đầu đến cuối cũng chưa biến một chút.

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần, không biết vì cái gì đột nhiên cười. "Nhưng là, ta thích ngươi."

Viên Úc Thần giơ lên khóe môi, tựa hồ có chút sung sướng. "Ta cũng sẽ nỗ lực yêu thương ngươi."

Hôn nhân với y mà nói bất quá chỉ là một loại trách nhiệm cần thiết giữa nhân sinh, cưới một bạn lữ mình không chán ghét, có được một hài tử thực ngoan, đối với trách nhiệm kéo dài hậu đại gia tộc liền tính đã hoàn thành.

Gặp được Sân Mộc là Viên Úc Thần ngoài ý muốn, tuy rằng ngoài ý muốn lại cũng coi như được với một kinh hỉ đi. Đứa nhỏ này y thực thích, từ lúc bắt đầu bởi vì ân cứu mạng mà hứa hẹn cưới hắn, qua một đoạn ngày đêm ở chung, không thể không nói y đối với đứa nhỏ này xác thật có tâm, y hẳn là cũng có chút thích hắn.

Mẫu phụ y thực yêu phụ thân, trước kia y không hiểu, hiện giờ nếu y đã quyết định cùng đứa nhỏ này bên nhau cả đời, y cũng không để ý trách nhiệm hôn nhân, thử yêu thương đứa nhỏ này, như vậy cũng sẽ như mẫu phụ cùng phụ thân y.

Sân Mộc vươn thân mình duỗi tay sờ sờ đầu Viên Úc Thần "Ngươi thực ngoan."

Ngoan? Viên Úc Thần buồn cười, cũng không có ngăn cản Sân Mộc động tác rõ ràng miễn cưỡng này, cảm thụ động tác trúc trắc lại mềm mại của thiếu niên, trong lòng cũng cảm thấy được một sự mềm mại không tên.

Loại cảm giác này thực không tồi, ít nhất không chán ghét.

9. Chương 9: Ta Thích Hắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện Viên Úc Thần "chết đi sống lại" khiến Lam Á Tinh nổi lên oanh động không gì sánh kịp, là một chiến thần của Lam Á Tinh, là đạo phòng tuyến cuối cùng của tinh cầu, chú ý đặt trên người Viên Úc Thần ở Lam Á Tinh sợ cũng chỉ kém với điện hạ mà thôi.

Ba tháng trước Viên Úc Thần xuất chinh dẹp yên bạo loạn ở Duy Á tinh cầu, sau bị quân địch vây quanh, tin tức y cùng quân địch đồng quy vu tận truyền đến, lúc ấy toàn bộ Lam Á Tinh lâm vào trong một mảng

nặng nề, toàn người dân tinh cầu vì thế mà bi ai. Lại không thể tưởng được ba tháng sau người vốn đã chết thế nhưng lại sống đến giờ, làm người vừa vui vừa giận. Vui là vì chiến thần vẫn còn sống, Lam Á tinh cầu sẽ không kẻ nào dám khinh thường nữa. Giận là vì bị người lường gạt, tin vào tin tức giả.

Viên Úc Thần trở về liền có người tới cửa cầu kiến, cơ hồ khiến ba con phố đều phá hỏng, chính là đội đặc chiến Cửu Quân đem toàn bộ biệt thự vây đến giống như tường đồng vách sắt, đến một khe hở cũng không thấy được. Vì thế, khi một cái tin tức trên Tinh Võng(1) lặng lẽ bắt đầu lan tràn, nói là Viên Úc Thần tuy rằng đại nạn không chết, nhưng thân mang trọng thương, không khác gì đem lòng người dọa chết khiếp.

(1) Tinh Võng: Mạng tinh cầu.

Tin tức khiến cho toàn tinh cầu một mảnh ồ lên, cùng với tin Viên Úc Thần đã chết trước kia so ra không hề kém chút nào. Chính là, rất nhanh một cái video lặng lẽ không tiếng động xuất hiện trên mạng, đem những lời đồn rải rác lần nữa bị người hung hăng mà đập nát.

Trong video, Viên Úc Thần người mặc một thân quân trang màu đen, đỉnh đạt ngồi thẳng tắp trên ghế, khuôn mặt bình tĩnh nghiêm túc, mắt đen cơ trí vững vàng nhìn màn hình, bị đôi mắt như vậy nhìn chằm chằm, làm người ta có một loại cảm xúc không dám đối diện, áp lực cùng sợ hãi.

"Ta là Viên Úc Thần, ta đã trở về." Thanh âm trầm thấp, khí thế uy nghiêm, làm người không tự chủ được từ chỗ sâu nhất trong tâm sinh ra kính ngưỡng cùng tín nhiệm.

Bên kia Viên Úc Thần tạm dừng hồi lâu, rồi lần nữa mở miệng "Cửu Quân uy mãnh, vi phạm tất tru(2)!."

(2) Vi phạm tất tru: kẻ đến xâm phạm tất giết không tha

Tám chữ như núi, hung hăng nện vào ngực mỗi người. Tuy rằng video chỉ ngắn ngủi hơn ba mươi giây, lại thật sâu đi vào tâm mỗi một người đang xem, trong lúc nhất thời "Cửu Quân uy mãnh, vi phạm tất tru" bạo xoát toàn bộ Tinh Võng.

Chính là, tình huống hiện trường chân chính đang là bộ dáng gì đây?

Viên Úc Thần được đỡ ngồi ở ghế trên, ánh mắt kiên nghị lãnh đạm nhìn vào chính mình trên màn ảnh, trong lòng có chút không vui. Hắn từ trước đến nay không thích những thứ lên mạng gì đó, tuy rằng hiện giờ bất đắc dĩ phải thủ đoạn đối ngoại kinh sợ này, nhưng vẫn là rất mâu thuẫn a.

"Ta là Viên Úc Thần, ta đã trở về." Nhanh nhẹn một câu, liền không có tiếp tục. Phòng trong một đám người hai mặt nhìn nhau, có chút phản ứng không kịp.

Xong rồi? Chính là, Viên Úc Thần bản Đại vương mặt lạnh hãy nói cho bọn này biết đi, đây là thật sự xong rồi?.

Một đám hán tử mặc quân trang giương nanh múa vuốt bên ngoài nhắc nhở, Viên Úc Thần cao lãnh vẫn thanh thản không thèm phản ứng, khiến cả đám người gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

Một tên nhóc ngồi trên sô pha chơi trò chơi ghép hình, Sân Mộc liếc mắt nhìn bên này một cái, suy nghĩ một lát, ở trên máy tính viết xuống một câu hướng về phía Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần liếc liếc mắt phụ đề trong tay Sân Mộc một cái, ngưng hai giây, trầm giọng mở miệng "Cửu Quân uy mãnh, vi phạm tất tru!"

"Cắt!" Tề Lăng Mạt sắm vai đạo diễn làm xong phận sự, Tề Lăng Mạt một miệng hô, Sân Mộc liền ném vật trong tay xuống chạy đến chỗ Tề Lăng Mạt, rất có tâm ý xem thành phẩm mới ra lò.

Không thể không nói sủng vật nhà hắn gia cũng thật cao ngạo, bất quá so ra sủng vật trên video tương đối rất đẹp. Sân Mộc ngắm một chút, hướng về phía Viên Úc Thần dựng thẳng một ngón tay cái.

"Ngươi không làm diễn viên thật đáng tiếc." Sân Mộc vì nền giải trí tìm kiếm nhân tài, một thiên vương còn chưa thành hình đã chết thai trong bụng.

Phàn Diệp trừu trừu khóe miệng, nguyên soái đi làm diễn viên? Cũng không biết đạo diễn nào có cái kia lá gan mời đi. Đến lúc đó, cũng không biết đạo diễn chỉ đạo nguyên soái, hay là nguyên soái ngược đạo diễn nữa.

Ầm ĩ khiến Viên Úc Thần không thoải mái, cho nên sau khi hoàn thành xong công việc trong phòng ai cũng vội vàng bỏ chạy, Tề Lăng Mạt bởi vì vội vàng muốn xem tình hình phản ứng tiếp theo trên mạng, liền nói một tiếng với Viên Úc Thần xong cũng rời đi.

Sân Mộc cùng Phàn Diệp cùng đem Viên Úc Thần đỡ lên giường, Sân Mộc lại vì Viên Úc Thần mà kiểm tra một lần, trong mắt hiện lên ý mừng. "Ngươi hiện tại khôi phục rất tốt, tin rằng qua không bao lâu thân thể của ngươi liền có thể hảo hảo khỏe lại. "

"Hảo, ta chờ." nhìn khuôn mặt nhỏ vĩnh viễn không có huyết sắc của Sân Mộc, Viên Úc Thần bảo Phàn Diệp đem một chiếc áo tới cho Sân Mộc phủ thêm bên ngoài.

"Chờ thân thể ngươi tốt, ta liền chữa trị năng lượng hạch cho ngươi, đến lúc đó những kẻ khi dễ ngươi, ngươi liền có thể thu thập hết tất cả." tuy rằng chưa thấy qua, nhưng hai ngày này Sân Mộc nghe không thiếu, Phàn Diệp nhắc mãi Viên Úc Thần trước kia là như thế nào, bị những con rệp kia "áp bức " ra sao. Dám khi dễ sủng vật của hắn, cũng không biết mình có được mấy cái đầu.

"Nguyên soái, phóng viên cùng các gia tộc tới chơi bên ngoài đến giờ vẫn chưa rời đi, có cần sử dụng thủ đoạn đặc thù đuổi?." Phàn Diệp mở miệng.

"Để cho bọn họ đợi, không cần để ý tới."

"Ta giúp ngươi đem bọn họ đuổi đi." kỳ thật Sân Mộc càng muốn nói đem toàn bộ giết chết, sức sinh sản của con rệp quá cường đại, giết chết mới tốt, không để lại hậu hoạn.

"Không cần phải để ý bọn họ." Viên Úc Thần trầm giọng trấn an Sân Mộc đang rục rịch. "Bọn họ vào không được, chờ thêm hai ngày, tự nhiên sẽ rời đi."

"Bên ngoài có rất nhiều phóng viên, cùng bọn chúng động thủ sẽ rước lấy phiền toái, tuy rằng……" Tựa hồ nghĩ tới thân phận Sân Mộc,ngữ khí Phàn Diệp dừng một chút. "Tuy rằng sẽ không có chuyện gì lớn, lại cũng rất lãng phí thời gian."

Sân Mộc là người đào vong của tinh tế, trong mắt hắn tự nhiên sẽ không bị pháp luật trói buộc, chính là hiện giờ đã vào pháp chế tinh cầu, Phàn Diệp cảm thấy có thời gian sẽ phổ cập cho hắn một chú tluật pháp liên bang thì tốt hơn.

"Thật phiền toái." Sân Mộc không tiếng động bĩu môi lải nhải một câu, xoay người viết. "Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, đem thân thể dưỡng cho tốt."

Viên Úc Thần gật đầu đáp ứng, nhìn theo bóng Sân Mộc rời đi, Viên Úc Thần nhàn nhạt liếc nhìn Phàn Diệp một cái, Phàn Diệp cúi đầu không nói.

Ở trong lòng Sân Mộc chỗ nào có cái gì gọi là luật pháp, hắn là vương trong thế giới cường giả, nắm giữ quyền sinh sát, hắn nếu cười, mọi người sống. Nếu hắn giận, tất cả sinh vật phủ phục dưới chân đều phải nơm nớp lo sợ.

Giữa mạt thế, hắn cũng đủ cường đại, cho nên nhân loại sợ hắn, hận hắn, nghĩ mọi cách muốn diệt trừ hắn. Hắn lệnh một tiếng trăm vạn tang thi phục tòng nghe lệnh, chính là dù hắn có năng lực siêu việt hơn mọi người, vẫn không bằng loài người xảo trá quỷ quyệt, nhân loại vì giết chết hắn, thật đúng là không gì không làm, sau đó thế nhưng lại dùng thân người làm thí nghiệm, chuyên môn bồi dưỡng tang thi dùng để đối phó hắn.

Đây là ký ức mới khôi phục của Sân Mộc, phòng thí nghiệm trong trí nhớ chứa đầy chất lỏng trong suốt thật lớn, ngâm từng khối cơ thể không còn nhận ra đó là con người. Bọn họ lấy dị năng giả làm thực nghiệm, dùng thủ pháp đáng sợ đem bọn họ dưỡng thành tang thi, nuôi nấng bọn họ tăng cấp, đưa bọn họ trở thành vũ khí giết chóc đối phó hắn.

Sân Mộc ngồi trên sô pha, một tay che khuất đôi mắt, chậm rãi bình phục sát ý mãnh liệt trong ngực. Nhân loại a, rõ ràng sợ hãi tử vong, rồi lại luôn tạo ra chiến tranh, hiện giờ bọn họ những thứ bọn họ làm ra đều bị phá hủy, mục tiêu muốn hủy diệt là hắn lại an nhàn, tồn tại gian nan như vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Sân Mộc qua khe hở ngón tay nhìn xuyên thấu nóc nhà, nhớ tới nơi đã từng có màu xanh biếc trước kia, ngẫm lại hiện giờ một mảnh kim loại lạnh băng bên ngoài, khoa học kỹ thuật, đột nhiên có chút không rõ nhân loại lăn lộn tìm đường chết như vậy, rốt cuộc để làm cái gì.

Một vạn năm, nếu để đám lão già trước kia biết được, không biết có thể hay không đầu thai đuổi tới đây.

Các ngươi không phải vẫn luôn muốn ta chết sao? Không phải vẫn luôn tìm biện pháp giết ta sao? Chính là ta hiện tại còn sống, chẳng những còn sống mà còn tồn tại đến một vạn năm, có lẽ càng lâu, mấy lão đông tây các ngươi sợ rằng không biết ở cái xó xỉnh nào sừng cũng hóa thành tro đi?

Sân Mộc thực vui vẻ, làm một người chết, các người càng muốn giết chết ta, ta càng muốn tồn tại, sống so với các ngươi càng lâu hơn, sống so với các ngươi càng tự tại hơn.

Nếu lúc trước những người đó không mù quáng tính kế hắn như vậy, sợ rằng Sân Mộc cũng đã không có truy cùng giết tận, hắn sẽ dừng lại, nhưng cái sai của những người đó là không nên vắt óc tìm kế muốn hắn chết. Nếu để những người đó biết được suy nghĩ trong lòng Sân Mộc hiện giờ, sợ là cổ họng bị nghẹn chết không đầu thai được.

Bọn họ vất vả hơn nửa đời muốn giết người nào đó, nhưng người nào đó bị bọn họ công kích sống so với ai khác đều vui vẻ hơn, vốn dĩ tâm lạnh như băng nay càng thêm cứng rắn, so với kim cương dường như đục cũng đục không ra.

"Hắn không phải chết rồi sao! Vì sao có thể trở lại!!" Trong một biệt thự, một lão giả phẫn nộ đập vỡ vụn nguyên bộ đồ sứ cổ.

"Phụ thân, trước đừng nóng giận, ta thấy trong đó điều có cổ quái." Một nam nhân đến cạnh lão giả nói. "Viên Úc Thần ở Duy Á tinh cầu rõ ràng bị tiêm virus TX3, tỷ lệ sống sót cơ hồ bằng không, nhưng hôm nay lại hoàn hảo không chút hao tổn gì trở lại, nghĩ như thế nào cũng thấy không đúng."

Lão giả nóng giận một hồi, cơn tức đã tan không ít, đầu óc cũng dần dần rõ ràng lên. Trầm ngâm một lát, lão giả xoay người ngồi xuống ghế. "Những kẻ động thủ lúc trước hiện tại thế nào?"

"Dựa theo kế hoạch, không thể trở về."

"Tốt lắm." Lão giả gật gật đầu, tiếp tục phân phó. "Hiện tại không cần làm gì cả, Viên gia bên kia cho người tất cả rút về, sắp tới Viên Úc Thần bất luận có động tĩnh gì cũng không cần đi nhúng tay, phải dùng thời gian nhanh nhất đem dấu vết lưu lại xóa sạch, tuyệt đối không thể để Viên Úc Thần tìm được bất cứ chứng cứ nào bất lợi với Tiêu gia ta."

"Rõ." Nam nhân hiểu ý, nhưng khi nhớ tới Viên Úc Thần ngữ khí có vài phần chần chờ. "Viên Úc Thần kia, virus trên người……"

"Chuyện này về sau lại nói." Lão giả hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng hiện âm ngoan. "Nếu đã trở lại, về sau còn rất nhiều thời gian, không lo điều tra không được."

"Ta đã biết." Nam nhân nắm chặt nắm tay. Một lần hại không chết y, như vậy hai lần, ba lần, gã không tin Viên Úc Thần thật sự có một thân thể bất tử.

Tại biệt thự tư nhân.

Viên Úc Thần ngồi ở mép giường, tay lật xem tư liệu Trọng Lân đưa tới, lặng im không lên tiếng.

"Tiêu gia bên kia đã đem toàn bộ người rút về, vì để ngăn ngừa vạn nhất ta đã an bài không để kẻ nào trốn thoát. Bọn chúng đã xử lý tất cả mọi chuyện ở Duy Á tinh cầu sạch sẽ, muốn tìm một chút dấu vết liên quan cũng rất khó, những kẻ lúc trước một tên cũng tìm không ra, sợ là đã bị xử lý."

Nghe Trọng Lân hồi báo, Viên Úc Thần đạm nhiên đóng lại tư liệu "Như trong dự kiến, tin tức ta còn sống làm bọn chúng cảm giác được nguy cơ."

"Cái kia nguyên soái, bên kia……"

"Tạm thời không cần xen vào, đừng bức đến quá nóng nảy, tránh đến lúc đó bệnh trạng thân thế ta giấu không được."

“Rõ!” Trọng Lân lĩnh mệnh, ngược lại tựa hồ nghĩ tới cái gì. “Nguyên soái, mẫu phụ ngài muốn gặp ngài, hay là an bài một chút.”

“Không cần.” Viên Úc Thần không nghĩ, trực tiếp nói lời cự tuyệt. “Tình huống đặc thù, chuyển lời mẫu phụ ta hết thảy đều mạnh khỏe, đợi sự tình xử lý xong ta liền về nhà.”

“Rõ!”

Viên Úc Thần nhìn ra ngoài cửa sổ cách đó không xa, Sân Mộc ngồi dưới tàng cây cùng Phàn Diệp chơi mô hình chiến hạm, đôi mắt sâu thẳm nhiễm đầy dịu dàng. Có lẽ nhận ra cái nhìn chăm chú của Viên Úc Thần, Sân Mộc ngẩng đầu nhìn hướng Viên Úc Thần ở rất xa vẫy vẫy tay. Viên Úc Thần giơ tay đáp lại, ý bảo hắn tiếp tục chơi, không cần lại đây.

Trọng Lân theo ánh mắt Viên Úc Thần nhìn về phía hai người Sân Mộc và Phàn Diệp, thanh âm lạnh băng vẫn lạnh nhạt như cũ, lại ít đi chút thù hằn lúc trước. “Đứa nhỏ này cùng Phàn Diệp có thể chơi cùng một chỗ đi.”

“Hai người đều trẻ tuổi, như vậy cũng có thể hiểu được.” Viên Úc Thần đạm nhiên nói, Trọng Lân nghe liền hiểu ý tứ Viên Úc Thần.

“Sống vui vẻ, khá tốt.” Trọng Lân khó có được giơ giơ lên khóe miệng.

Viên Úc Thần thu hồi ánh mắt, duỗi tay tiếp nhận ly nước Trọng Lân đưa qua, mạc thanh nói “Virus TX3 không có thuốc giải, ta ”chết mà sống lại” đã dẫn tới chú ý, đừng để manh mối dẫn tới trên người Tiểu Mộc.”

“Ta hiểu, đã giải quyết.”

Viên Úc Thần gật gật đầu, suy nghĩ một lát lại nói “Thân phận Tiểu Mộc cũng giải quyết luôn đi, đừng để người xem hắn cùng Viên gia có liên quan đến cùng nhau.”

Trọng Lân ghé mắt, trên mặt lạnh băng có chút kinh ngạc “Hắn không phải hôn ước giả cùng nguyên soái sao?”

“Chờ ta tốt lên, trước đem hôn sự lặng lẽ định ra, chờ hắn trưởng thành, tổ chức thêm hôn lễ.” Nhìn mạt thân ảnh nhỏ gầy dưới ánh mặt trời kia, Viên Úc Thần trầm ngâm nói. “Hiện giờ Viên gia rối loạn, tận lực để hắn vui vẻ lớn lên.”

“Nguyên soái muốn vì hắn tạo một màn niết bàn(3) không có phân tranh.”

(3) Niết bàn:cõi không sinh không diệt (Phật giáo)

“Viên gia ở liên bang thân phận đặc thù, những gì ta có thể cho hắn không nhiều lắm, mà an bình là không có khả năng nhất.” Tựa hồ nhớ tới cái gì, trong mắt Viên Úc Thần có chút lạnh lẽo, nhưng rất liền nhanh chìm xuống. “Hắn nếu nguyện ý theo ta, ta chỉ có thể nỗ lực đối tốt với hắn, làm hắn an tâm ở bên cạnh ta.”

“Hắn sẽ hiểu được khó khăn của nguyên soái.” Trong lời nói Trọng Lân hoặc nhiều hoặc ít có chút an ủi.

“Hắn là hôn ước giả của ta, bạn lữ tương lai của ta, trách nhiệm của ta là không để hắn chịu ủy khuất dưới sự phù hộ của ta.” Viên Úc Thần lạnh giọng mở miệng, trên mặt nghiêm túc nhiều thêm vài phần áp lực.

“Ta trung thành với hắn, không đơn giản chỉ vì một câu hứa hẹn kia, mà là ta thích hắn.”

Trong mắt Trọng Lân có chút kinh ngạc, theo Viên Úc Thần nhiều năm như vậy, gã tự nhiên hiểu rõ ý tư trong lời Viên Úc Thần vừa nói.

Viên Úc Thần nguyện ý cùng Sân Mộc kết làm bạn lữ, không chỉ bởi vì Sân Mộc cứu y, giúp y khôi phục dị năng và thân thể, mà là thích.

Viên Úc Thần thích thiếu niên kia.

Thật lâu sau, Trọng Lân lui về phía sau một bước, cúi chào “Rõ!”

“Trọng Lân, lấy quân hồn thề, đem lòng trung thành giao cho với bạn lữ của ta, không rời không bỏ.”

"…… Thân phận của hắn, giao cho ta đi."

"Phiền ngươi rồi."

"Làm phó tổng quan chỉ huy của Cửu Quân, vì nguyên soái giải ưu là đương nhiên."

10. Chương 10: Tang Thi Hoàng Vị Thành Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, trời còn không có nắng, Sân Mộc một chân đá gãy cửaphòng ngủ Viên Úc Thần, nhưmột cơn gió xông vào. Viên Úc Thần ngủ không sâu lập tức mở mắt cảnh giác, biết được người tới liền thả lỏng, duỗi tay mở đèn trong phòng.

"Xảy ra chuyện gì?." Lợi dụng máy móc ngồi dậy, Viên Úc Thần xốcchăn qua một bên ý bảo Sân Mộc ngồi xuống.

Sân Mộc chạy đến bên người Viên Úc Thần, đôi mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm Viên Úc Thần, chậm rãi mở ra miệng "Viên…… Úc thần……"

Có lẽ vì thời gian rất lâu không nói gì, thanh âmthiếu niên cũng không rõ, có chút khàn khànmới lạ, giống như là chủy thủ (dao găm) ma xát vách tườngrỉ sắt, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại tâm tình tốt đẹp của Sân Mộc bây giờ.

"Có thể nói rồi sao." Viên Úc Thần xoa xoa đầuSân Mộc, nhẹ nhàng cong khóe môi. "Thực tốt."

Sân Mộc nhìn tươi cười trên mặtViên Úc Thần nhất thời có chút sửng sốt, Viên Úc Thần là một loại người sinh ra có sẵn uy nghiêm, bình tĩnh khí thế trầm ổn, lại cả ngày mang mặt lạnh lùng, tất cả vô hình khiến nhân tâm sinh ra sợ hãi. Viên Úc Thần tươi cười làm tan bớt nghiêm túc của y, tản ra mị lực của nam nhân thành thục, Sân Mộc đột nhiên cảm giác hai bên taicó chút nóng lên.

"Làm sao vậy?"tay Viên Úc Thầnvẫy vẫy trước mặt Sân Mộc, có chút không hiểu vì saoSân Mộc đột nhiên thất thần.

Sân Mộc lấy lại tinh thần, cảm xúc kỳ quái trong nháy mắt kia thực mau bị hắn vứt sang một bên, lần nữa đắm chìm trong vui sướng có thể nói chuyện. "Viên…… Úc…… Thần, Viên…… Úc Thần……"

Sân Mộc càng kêu càng thuận, một chút cũng không câu nệ gọi cả tên họ Viên Úc Thần. Viên Úc Thần ngồi trên giường lẳng lặng nhìn Sân Mộc, nghe từng câu gọibên tai, cũng không có chê phiền.

"Tiểu Mộc." Thấy Sân Mộc dừng lại, Viên Úc Thần mở miệng sửa đúng. "Về sau kêu ta Úc Thần."

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần một hồi, nghĩ nghĩ thử mở miệng "…… Úc Thần."

Viên Úc Thần thấp thấp đáp trả, ý cười trong mắt càng sâu.

Bị Sân Mộc làm ầm ĩ đến hừng đông, thời điểm đám ngườiTrọng Lân đi vào nhìn đến cửa phòng ngủ gãy nát bị dọa thiếu chút nữa trực tiếp rút súng, đợi khi xác định Viên Úc Thần an toàn, trái tim đập mạnh thả lỏng, sau đó giận đến không kiềm được. Không đợi ai mở miệng hỏi, ánh mắtViên Úc Thần lạnh lùng quét tớimột cái, Trọng Lân chưa kịp xuất khẩu nháy mắt bị chặn ngay cổ họng, nói không được mà nuốt cũng không xong, mặt đen như muốn đòi mạng.

Sân Mộc nhìn ba ngườiđi vào, đột nhiên duỗi tay chỉ hướng Trọng Lân. "…… Khối băng."

"Ngươi có thể nói?" Sân Mộc đột nhiên mở miệng làm Trọng Lân sửng sốt, nhưng sau khi phản ứng đến Sân Mộc nói cái gì, mặt vốn đã đen càng thêm mới phần "gió lạnh gào thét", đem ba thước xung quanh đều đóng băng.

“Sân Mộc thiếu gia, ngươi có thể mở miệng nói chuyện.” Phàn Diệp thần kinh thô xem nhẹáp khí băng lạnh bên kia của Trọng Lân, bước nhanh đếncạnh Sân Mộc vẻ mặt cực kì vui mừng.

“Phàn Diệp.” Sân Mộc nhìn Phàn Diệp một hồi, cũng không thuận lợi kêu ra tênPhàn Diệp, nhưng chỉ vậy cũng thật tốt, khiến Phàn Diệp rất cao hứng.

Sân Mộc móc ra máy tính “Có thể mở miệng nói đơn giản, ta tin tưởng rấ nhanh sẽ có thể nói chuyện lại bình thường.”

“Thật tốt.” Thấy Sân Mộc viết, Phàn Diệp cười nói. “Bất quá thật sự không có việc gì sao? Nếu làchịu thương tổn từ ngoại lực mà mất tiếng, trong cơ thể có còn lưu lại bệnh không.” Nghĩ vậy, Phàn Diệp vẫn có chút lo lắng.

Nhìn biểu tình lo lắng của Phàn Diệp, Sân Mộc duỗi tay vỗ vỗ bả vaiPhàn Diệp “Không phải bị thương, sẽ không lưu lại bệnh. ”

“Nguyên soái!” Tề Lăng Mạt tiến lên. “Thân phận phu nhân yêu cầu xác nhận một ít tin tức, cho nên ta tới hỏi một chút.”

Phu nhân? Cái quỷ gì? Sân Mộc nghi hoặc nhìn phía Viên Úc Thần.

Ý bảo Sân Mộc ngồi yên, Viên Úc Thần ngẩng đầu nhìn ba người nhẹ thanh phân phó “Sau lại nói đi, đem nơi này sửa sang lại một chút.”

“Rõ!”

Viên Úc Thần dẫn Sân Mộc đi dùng bữa sáng, Trọng Lân khẩn cấp phân phó sửa lại cánh cửakim loạiphòng ngủ Viên Úc Thần càng thêm vững chắc.

Hiểu rõ ý đồ của Trọng Lân, Sân Mộc bĩu môi, còn không phải vì hưng phấn sốt ruột quá sao? Lại nói, nếu ta muốn vào, ngươi dù có đặt một trăm cánh cửa ta đều có thể đá gãy dễ dàng.

Đối với bữa sáng Sân Mộc không có gì để nói, đồ ănnơi này đối với phi nhân loại không có vị giá như hắn căn bản vô tác dụng, đối với điều này, Sân Mộc vuốt túi tiền thật an toàn nằm trong không gian khí Viên Úc Thần đưa cho lúc ở địa cầu cổ, bên trong chứa đủtinh hạch để hắn ăn được thật lâu.

Cơm nước xong Sân Mộc cùng Viên Úc Thần lại trở về phòng, cầm máy tính nghiêm túc học đọc chữ vạn năm sau. Thất học là không thể được, hắn còn là một người thật thích học, hơn nữa đầu óc rất thông minh - học bá thiên tàitang thi hoàng, nhớ năm đó hắn xưng báthế giới nhân loại, hiện giờ còn chinh phục khôngđược mấy cái văn tự nho nhỏ sao?.

“Nguyên soái, ta làm cho Sân thiếu một thân phận giả làdân chạy nạn đến từ tinh hệxa xôi, song thân đã mất, cũng không huynh đệ tỷ muội. Hiện tại yêu cầu bổ sung chính là tuổi táccùng trình độ văn hóa của Sân thiếu.” Nhạy bén thấy được Sân Mộc đối với cáchxưng hôphu nhân lúc sáng có chỗ “không vui”, Tề Lăng Mạt thông minh liền thay đổi một cách xưng hô khác.

Viên Úc Thần cúi đầu nhìn Sân Mộc đang “vùi đầu khổ đọc”, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ màn hình máy tínhtrong taySân Mộc, đánh gãy con đường theo đuổi tri thức của Sân Mộc. “Bao lớn rồi?”

Sân Mộc nhíu nhíu cái mũi, ngẩng đầu suy tư. Bao lớn rồi? Hắn nhớ rõ hắn biến thành tang thi sống hơn một trăm năm, chính là trước lúc biến thành tang thi sống bao lâu hắn thật đúng là quên mất.

“Hai mươi sáu…… đi?” Sân Mộc không xác định gãi máy tính, bộ dánghắn hiện tại còn duy trì lúc trước biến dị, nếu không sai biệt lắm chính là trước sau hơn hai mươi tuổi.

Mấy người trong phòng hai mặt nhìn nhau, Tề Lăng Mạt nhìn máy tínhtrong tay đoán trên đó viết số “15””, khi mắt nhìn kỹ lại, yên lặng xuýt rớt.

Viên Úc Thần nhíu mày suy tư nhìn Sân Mộc, trong mắt mang theo ý cườinhàn nhạt “Tiểu Mộc, không cho nói dối.”

Nói tới đối với người trong tương lai, tuổi thọ vạn năm qua đã thay đổi rất nhiều, mà dị năng giả biến dị, thọ thọ cũng cùng theo cấp bậcdị năng. Ba mươi tuổi thành niên, hai mươi sáu tuổi tuy rằng cũng là vị thành niên, nhưng Sân Mộc này tay nhỏ chân nhỏ, nhìn thế nào cũng như hài tử vừa tốt nghiệp tiểu học.

"Ta chính là hai mươi sáu!" Sân Mộc nhíu nhíu mày, tay chỉ vào mặtchính mình, khó chịu nhìn Viên Úc Thần. "Ngươi không thấy được ta thật thành thục sao?"

"Phụt!" Phàn Diệp buồn cười, Trọng Lânvẫn luôn mặt lạnh cũng nhịn không được cong khóe miệng.

Viên Úc Thần buồn cười vỗ vỗ đầuSân Mộc, vẫn không trả lời vấn đềthực nghiêm túc của Sân Mộc. Sân Mộc bẹp miệng tâm tình rất là không tốt, mang bộ mặt hào phóng "không chấp nhặtcùng trẻ con", bất quá trong mắt những người khác hoàn toàn chính là tiểu hài tử học trộm giơ tay nhấc chân của đại nhân, rõ ràng là nghiêm túc, lại làm cho người cảm thấy một loại ngốcmanh tương phản.

Viên Úc Thần khóe miệng mang cười ý bảo Tề Lăng Mạt "Dựa theo lờihắn, hai mươi sáu tuổi."

"Rõ!" Tề Lăng Mạt điền tin tức, tiện đà lại hỏi " Trình độ văn hóa."

"??? " Sân Mộc. Hắn trước kia làm gì hoàn toàn khôngnhớ được, nhưng trực giác nói cho hắn chỉ số thông minhhắn rất cao, dùng trí nhớhỗn độntrong đầu mà nói, hắn là học bá.

"Thí sinh đăng kí học viện quân sựđệ nhấtliên bang." Viên Úc Thần đáp thay Sân Mộc.

"Nguyên soái……" Lần này chẳng những Tề Lăng Mạt, Trọng Lân cùng Phàn Diệp đều dị nghị.

"Hai mươi sáu tuổi đã cótư cách ghi danh." Viên Úc Thần trực tiếp bác bỏ lời vừa tới miệng của ba người.

"Nhưng mà……"

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc, trong mắtbình tĩnhvững vàng cùng tín nhiệmvới Sân Mộc. "Tiểu Mộc,học viện quân sựđệ nhất liên bangyêu cầu rất cao đối với học viên, trình độ binh línhcùnghọc viện bình thường so sánh hơn rất nhiều, ngươi có thể làm được không?"

Sân Mộc rất muốn nói với Viên Úc Thần, hắn không muốn đi học, nhưng thấy đôi mắt đầy tín nhiệm Viên Úc Thần làm hắn mới vừa viết hai chữ thì dừngtay lại, sau đó gật đầu. "Lấy hạng nhất lấy về tặng ngươi làm lễ vật."

Sủng vật thích là được, làm y cao hứng là được. Ai! Hắn thật là một chủ nhân đủ tư cách a.

Tề Lăng Mạt cúi đầu, trầm mặcviết lên tư liệu của Sân Mộc "Thí sinh đăng kí học viện quân sự đệ nhất liên bang ".

"Nguyên soái." Thấy Tề Lăng Mạt sửa sang lại tốt, Trọng Lân mở miệng bắt đầucông tác hội báo. Sân Mộc nghe thuật ngữ chuyên nghiệpkhông hiểu, cả người nhỏ bé tiếp tụcở trênghế gặm máy tính. Muốn đi học, hứa lấy hạng nhất về cho sủng vật, nhưng lấy không được thì làm sao bây giờ? Bắt cóc lão sư có thể chứ?.

Viên Úc Thần xử lý một ít vấn đềTrọng Lân không thể quyết định, Trọng Lân ghi nhớ chỉ thịViên Úc Thần phê, đem lệnh từ quang não phát ra, đem vấn đề chuyển qua người Viên Úc Thần. "Nguyên soái, tuy rằng phát ra video, tạm thời trấn an cảm xúc dân chúng, nhưng thời gian dài, nguyên soái trở lại tinh cầu vẫn luôn không thấy ra ngoài, sợ sẽ khiến cho một số kẻ hoài nghi."

Mấy ngày nay tu dưỡng, cơ thể Viên Úc Thần miễn cưỡng đã có thể nhúc nhích, chính là hai chân vẫn như cũ không có ý thức, đây cũng đúng làvấn đềTrọng Lân luôn lo lắng, nếu xử lý không tốt khó bảo đảm sẽ không có người mượn cớ gây sự.

Không khí phòng trong nhất thời có chút trầm xuống, Sân Mộc thu hồi máy tínhliếc nhìn mấy người một cái, nghĩ nghĩ giơ tay ý bảo. "Nếu có thể xuống đất đi lại, nhưng dị năng không khôi phục, có thể giúp được gì đối với các ngươi không? "

Trọng Lân ánh mắt sáng lên "Ngươi có biện pháp gì tốt sao?"

"Năng lượng trong người Úc Thần đã đến thời điểm tu bổcuối cùng, không sai biệt lắm thì thời gianmột tháng hai chân anh ta có thểxuống đất đi lại, tuy rằng không thể đi đứng bình thường, nhưng đứng trên mặt đất thì không có vấn đề, sau đó từ từ ta sẽ khống chế anh ta."

“Khống chế?” Tề Lăng Mạt nghi hoặc.

Sân Mộc nhìn qua Viên Úc Thần, giơ lên cánh tay, Viên Úc Thần ngồi trên giườngđột nhiên cảm giác được một luồng khí nhu hòa đem y bao lấy, thân thểViên Úc Thần dần dần rời khỏi giường, lơ lửng trên không trung.

Ánh mắt ba ngườiTrọng Lân gắt gao đặt trên người Viên Úc Thần, không dám mảy maydời đi. luồng khí đó lại chậm rãi đem Viên Úc Thần đặt xuống đất, đứng lên, cất bước, đi lại bình thường trước mắt mọi người, nhưng chỉ có Viên Úc Thần biết, hai chân mình vẫn như cũ không có cảm giác, chỉ là có một luồng khí đang khống chế mình.

Đi không nhiều, Viên Úc Thần lại một lần nữa bị đặt lên giường, Sân Mộc vươn người đắp chăn lên cho Viên Úc Thần. “Cứ như vậy, ta dùng gió khống thân thểchế Úc Thần.”

“Sẽ bị phát hiện, nếu trước mặt những người đó tiếp thu năng lượng, dùng dị năng bao trùm thân thểnguyên soái, chẳng những dị năng dao động quá mức rõ ràng, hơn nữa ở trước mặt cao thủ khí tức của ngươi không thể nào che dấu được.” Tề Lăng Mạt bình tĩnh đưa ra ý kiến.

“Điểm này ta có biện pháp, ta có thể che giấu dị năng, nhưng chỉ có thể cho các ngươi thời gianmột giờ.” Hắn là xác chết, thời điểm hắn biến dị thì thân thể cũng đã chết, sẽ không bị người phát hiện bất cứ hơi thở nào.

Hắn không biết cao thủtrên thế giới này rốt cuộc mạnh tới cỡ nào, dị nănghắn tuy không bằng vạn năm trước kia, nhưnguy áptang thi hoàng vẫn còn. Khi ấy hắn dùng hết toàn bộ năng lượng bao bọc Viên Úc Thần, sau đó phóng thích uy áp bao trùm, đến lúc đó làm cho những cái “cao thủ” kia bị một chút ảo giác, cổ uy áp cường giả này sẽ đến từngười Viên Úc Thần.

Thân thể hiện giờ của hắn quá mức suy yếu, toàn bộ dị năng khô cạn, phóng thích uy ápkhông thể gián đoạn, Sân Mộc không biết mình có thể chịu được trong thời gian bao lâu, chỉ có thể đem ra một con số đại khái.

“Ngươi sẽ bị thương tổn sao?” Phát ra dị năng cực hạnkhông gián đoạn đã là đặc biệt gian nan, huống chi không biết Sân Mộc dùng biện pháp gì che giấu hơi thởcùng dao động dị năng của mình, chân màyViên Úc Thần có chút nhíu lại.

Y tình nguyện xử lýphiền toái phát sinh sau này, cũng không muốn bởi vì việc tư của mình mà làm Sân Mộc chịu thương tổn, y không biết bản thân có thể bù đắp nổi sự đau đớn mà Sân Mộc chịu đựng không.

“Không có việc gì.” Sân Mộc lắc đầu. “Chỉ cần không vượt qua một giờ, sẽ không có vấn đề.”

“Nguyên soái!” Trọng Lân gấp giọng mở miệng. “Một giờ cũng đủ, ngài chỉ cần lộ mặt là được.”

Viên Úc Thần nhìn chằm chằm Sân Mộc nhìn nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định lắc đầu, chính là không đợi y cự tuyệt xong, Sân Mộc đã đứng dậy đi đến bên cạnh Trọng Lân. “Ngươi đi an bài đi, một tháng sau, ta cho ngươi thời gian một giờ.”

Trọng Lân do dự nhìn Viên Úc Thần, gã đương nhiên đồng ý đề nghị của Sân Mộc, nhưng cũng không thể vi phạm mệnh lệnhViên Úc Thần.

“Y nghe ta.” Sân Mộc quay đầu lại nhìn Viên Úc Thần, đôi mắt nhỏkiêu ngạo trừng lên. “Không nghe lời ta liền đánh ngươi!” sủng vật không nghe lời là muốn bị giáo huấn.

“……” Viên Úc Thần

“Nguyên soái! Một tháng sau tổ chức một buổi yến hội, dùng để chúc mừng nguyên soái trở về, yến hội liền làm ở nhà nguyên soái.” Trọng Lân nhanh chóng nói xong, dường như sợ Viên Úc Thần hối hận, xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Nguyên soái, ta đi chuẩn bị thiệp mời.” Tề Lăng Mạt rời đi.

“Ta, ta đi hỗ trợ.” Nhận thấy áp lực đến từ Viên Úc Thần, Phàn Diệp cũng chạy.

Sân Mộc đi đến ghế dựa phía trước ngồi xuống, tiếp tục vùi đầu khổ học, Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc hồi lâu, thấy Sân Mộc tựa hồ hạ quyết tâm không để ý tới mình, Viên Úc Thần có chút bất đắc dĩ. "Tiểu Mộc, ngươi biết ta không muốn."

"Ta biết ngươi cũng lo lắng vấn đềcái khối băng kia nói." Sân Mộc đón nhận ánh mắtViên Úc Thần, viết lên. "Ta sẽ không để cho kẻ khác khi dễ ngươi."

"Ta lo lắng, nhưng biện pháp giải quyết đầu tiên không được ảnh hưởng tới ngươi."

"Chờ thân thểcùng dị năng ngươi khôi phục, ngươi tới bảo hộ ta." Sân Mộc đi đến bên ngườiViên Úc Thần ngồi xuống. "Hơn nữa ta cũng sẽ không chịu thương tổn, ta rất cường đại."

Sân Mộc chấp nhất làm đầu mày Viên Úc Thần không khỏi nhíu chặt, duỗi tay vuốt ve tócSân Mộc, nghĩ đến những kẻ tính kế sau lưng đó,trong mắt Viên Úc Thần lạnh băng.

Đợingày Viên Úc Thần có thể đứng lên, sẽ là ác mộng của những tên rác rưởi đó.

11. Chương 11: Tang Thi Hoàng Cắt Tóc Gọn Gàng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi đoạn video được phát ra những lời đồn đãi có liên quan Viên Úc Thần dần dần bình ổn xuống, hơn nữa có Tề Lăng Mạt âm thầm thao túng, đem sự chú ý của đại chúng chậm rãi dời đến trên người những thế lực đang âm thầm tác quái. Tuy rằng như thế, nhưng từ sau khi đoạn video đăng lên, Viên Úc Thần không còn ở trước công chúng ra mặt, cũngkhông khỏi làm một ít kẻ sinh nghi, chính là bốn phía cũng không có làm gì ồn ào. Ngẫu nhiên sẽ có người đưa ra một câu, nhưng thực mau lại bị đè xuống.

Hết thảy nhìn như yên bình, nhưng sớm đã có sóng ngầm mãnh liệt, đang lúc hai bên đang giằng co, tin tức yến tiệc tại nhà Viên Úc Thần hoàn toàn đem mặt ngoài yên bình này đánh vỡ.

Thời gian một tháng qua trong chớp mắt, thân thể Viên Úc Thần đã khôi phục bảy tám phần, hai chân cũng có cảm giác trở lại, tuy rằng vẫn như cũ đi đứng có chút khó khăn, nhưng đứng thẳng bình thường đã không phải việc khó.

Hôm nay Trọng Lân từ sớm đã đến biệt thự, đem quân trang mới đưa tới cho Viên Úc Thần, mười lăm chiếc phi hành khí quân dụng tốt nhất bày ra bên ngoài biệt thự, đội đặc chiến trên người mặc trang phục dã chiến đặc thù, thống nhất mang súng ngắm KT86, đứng nghiêm chỉnh hai bên phi hành khí chờ, ánh mắt sắc bén khí thế bức người.

Trọng Lân vốn dĩ an bài đưa Viên Úc Thần bí mật chuyển đến nhà chính, nhưng sau khi Sân Mộc biết liền trực tiếp thay đổi kế hoạch, hắn phải làm lớn như vậy, là muốn nói cho những con chuột đang âm thầm lấp ló kia tránh qua một bên, hắn chẳng quản cái gì yêu ma quỷ quái, tới một người liền làm thịt một người. Lại nói, đường đường là sủng vật của tang thi hoàng hắn, toàn thân tùy tiện rút một cọng lông thôi cũng chính là thượng phẩm.

Viên Úc Thần thay quân trang mới tinh đứng ở trước gương, thong dong mang lên quân hàm cùng quân công chương, biểu tình không hề thiếu đi trang trọng, khí thế lạnh lùng trầm ổn như vô hình áp chế những người khác trong phòng.

Sân Mộc ngồi trên sô pha, rất có tâm tình chống cằm nhìn chằm chằm dáng người Viên Úc Thần, lần đầu tiên Sân Mộc phát hiện có người có thể đem quần áo cứng nhắc mặc đến đẹp như vậy, tựa như nhìn những người mẫu tinh xảo trong tủ kính hắn từng thấy, rất giống nhau.

Viên Úc Thần chuẩn bị xong, ánh mắt sắc bén xuyên qua gương thẳng tắp dừng trên người Sân Mộc. Sân Mộc nâng tay lên đưa ra một ngón tay cái "Thật soái."

Hiện giờ Sân Mộc đã có thể mở miệng nói một ít câu đơn giản, nhưng có lúc hắn tương đối nóng vội lời sẽ bị đứt quãng. Những câu có số lượng nhiều, đầu lưỡi vẫn chưa đánh cong lại được.

"Nguyên soái! Thời gian sắp đến." Trọng Lân tiến lên. Viên Úc Thần giấu đi ý cười trên khóe miệng, khẽ gật đầu.

Sân Mộc đứng dậy đi đến đứng một bên cạnh Phàn Diệp, hướng về phía Viên Úc Thần vẫy tay "Ta sẽ đi trước."

Từ lúc theo Viên Úc Thần đến tinh cầu này, hắn liền biết thân phận Viên Úc Thần thuộc về cái loại quyền cao chức trọng thị phi nhiều, Sân Mộc không để thể ý những chuyện phiền toái lộn xộn kia, cũng tùy Viên Úc Thần tâm tình không vui, để sủng vật đi phía sau nam nhân như hắn. Ai dám thương tổn sủng vật, xé xác! (quá mạnh =)))) đờn ông đít thực đó. Ai đụng chồng ông ông xé xác nha chưa, Liệu hồn haha)

"Đi thôi." Viên Úc Thần gật đầu, mày đen cơ trí lộ ra tín nhiệm, không chút nghi ngờ.

Phàn Diệp mang theo Sân Mộc xoay người rời khỏi phòng, so với Phàn Diệp đang khẩn trương, Sân Mộc nhẹ nhàng hơn nhiều. Kế hoạch của Sân Mộc là đầu tiên hắn đi vào chiếc phi hành khí, sau đó chờ khi Viên Úc Thần xuất hiện ở cửa, lập tức sử dụng dị năng phong hệ khống chế, làm Viên Úc Thần trước mặt mọi người bình tĩnh đi vào phi thuyền.

Theo hai người đi ra biệt thự, những nhà truyền thông cùng dân chúng vẫn luôn chờ nháy mắt liền hưng phấn lên, liếc mắt một cái nhìn giống như bầy quạ chen chúc xô đẩy thành một mảnh, trong lòng Sân Mộc âm thầm táp lưỡi, cũng không phải tổng thống đi ra ngoài, quá khoa trương rồi đi.

Đám người xung quanh ánh mắt gắt gao thăm dò nhìn chằm chằm cửa biệt thự mở ra, lại không nhìn thấy thân ảnh Viên Úc Thần, thất vọng rất nhiều lại không có ai dám oán giận, rốt cuộc bảng hiệu đội đặc chiến Cửu Quân vẫn rất có lực chấn nhiếp.

Sân Mộc mặc quân trang đội đặc chiến đi theo Phàn Diệp lên phi hành khí, đến nơi Sân Mộc bảo Phàn Diệp gửi tin tức cho Trọng Lân, bên kia Trọng Lân nhận được, liền bảo chúng quan quân trong phòng chờ cửa, đợi có mệnh lệnh mới đi ra ngoài.

Sân Mộc ghé vào cửa sổ phi hành khí phía trước, chống cằm nhìn đám người chen chúc kia, đối với Viên Úc Thần lại càng thêm tò mò. Nếu là ở mạt thế, Viên Úc Thần "vừa sáng lại rực" nhất định là một thống lĩnh căn cứ thượng đẳng. Loạn thế anh hùng xuất hiện lớp lớp, chỉ hận có anh hùng lại không thể gặp.

Mọi người nín thở nhìn chăm chú, cửa biệt thự lại lần nữa mở ra, Sân Mộc không một tiếng động yên lặng tạo gió cuống lên, bước chân Viên Úc Thần trầm ổn nện xuống, trước cái nhìn của vạn công chúng đi ra, phía sau là Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt tùy ở hai bên, tiếp theo là một quan quân cấp tá, quân trang cùng một màu thẳng tắp, chọt mắt một đám người muốn hôn mê.

"Nguyên soái!" Đội đặc chiến động tác nhất trí thu súng đứng thẳng thắn, cùng hô chào, chỉnh tề vang dội, chấn động nhân tâm.

Viên Úc Thần biểu tình nghiêm túc ổn trọng, trước cái nhìn chằm chằm của vạn người hơi thở vẫn bất biến, khí thếsắc bén làm đám người đang chờ nín thở không thốt nên lời, e sợ quấy rầy đến nam nhânđứng ở đỉnh caoLam Á Tinh này.

Viên Úc Thần đi lên phi hành khí, đến cửa phi hành khí dừng chân quay đầu, ánh mắt quét đám người ở xa, Viên Úc Thần thẳng tắp kính một cái chào theo nghi thức quân đội. Thiên ngôn vạn ngữ không cần nhiều lời, tấm lòng trung nghĩa của vị quân nhân làm tất cả mọi người đỏ hốc mắt, sau đó phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Người nam nhân này chính là thủ vệ Lam Á Tinh, y đóng giữ tiền tuyến, bảo hộ nhân sinh an bình.

Theo cửa phi hành khí chậm rãi đóng lại, Sân Mộc tiến lên đỡ Viên Úc Thần sang một bên ngồi xuống, ánh mắt Viên Úc Thần đặt trên người Sân Mộc. "Thế nào? Có chỗ không khỏe không?"

Sân Mộc lắc đầu "Ta rất ổn."

"Nguyên soái, có thể xuất phát chưa." Phàn Diệp xin chỉ thị, Viên Úc Thần trầm giọng đồng ý. Đội đặc chiến thu đội, đi cùng quan quân tiến vào phi hành khí giữa một rừng tiếng hoan hô, mười lăm chiếc phi hành khí cất cánh rời mặt đất, âm thanh cùng khí thế to lớn, chấn động đến cực điểm.

Trên phi hành khí, Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần, lại nhìn nhìn chính mình cảm thấy có chút buồn bực, đem một đầu tóc dài tán loạn hạ xuống, khoa tay múa chân. "Cắt đi."

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc một hồi, mặc dù trong lòng có chút tiếc và không muốn, nhưng lý trí lại làm y gật đầu "Chờ tiến vào trường quân đội tóc quá dài sẽ có thật nhiều phiền toái, cắt cũng tốt."

Thấy Viên Úc Thần đồng ý, Sân Mộc cũng không phải loại người nị oai, một tay đem tóc dài cuốn lên tay trái, không chờ Viên Úc Thần mở miệng ngăn lại, lưỡi dao gió lưu loát sạch sẽ rơi xuống, một đầu tóc đen từ cằm liền chỉnh tề bị cắt đứt, bay lả tả.

Nguyên bản tóc dài bằng cả thân người bị cắt lên đến cổ, tuy rằng so sánh với đại đa số quân nhân vẫn còn dài quá mức, nhưng cũng đủ cho Sân Mộc cảm thấy nhẹ nhàng.

Viên Úc Thần nhíu mày nhìn chằm chằm tóc đen trong tay Sân Mộc nửa ngày, duỗi tay nói "Cho ta."

Sân Mộc nhìn thoáng qua tóc trong tay, dù sao cũng đã vô dụng, liền tùy tay đưa cho Viên Úc Thần. Phe phẩy đầu tóc mới cắt, Sân Mộc liếc nhìn mái tóc ngắn của Viên Úc Thần một cái, nhỏ giọng non nớt hỏi một câu. "Có phải hay không…… Vẫn còn quá dài, lại, xén thêm chút đi."

Sân Mộc nói đứt quãng, trúc trắc không rõ, nhưng Viên Úc Thần vẫn có thể nghe đến rõ ràng, biểu tình trong nháy mắt trầm xuống. "Không cần, rất đẹp."

Không muốn Sân Mộc rối rắm vì chuyện đầu tóc nữa, Viên Úc Thần dời đi đề tài "Một lát tới nhà rồi không cần khẩn trương, ta xưng với ai như thế nào ngươi liền theo ta xưng thế ấy."

"Được!" Thống khoái đáp ứng. Sân Mộc phối hợp làm Viên Úc Thần cười nhẹ ra tiếng, tính cách Sân Mộc là dạng người cởi mở, y cảm thấy cùng với việc an ủi Sân Mộc, dường như chính y còn khẩn trương hơn, giống như đem bản thân ưu tú đạt tới thành tích hoàn mỹ nhất khiến người nhà phải kinh sợ, như vậy cũng không còn là một tiểu tử thành niên.

Thế nhưng không đoán trước được sự xuất hiện của Sân Mộc, cũng không biết về đến nhà sẽ sinh ra chuyện gì. Bất quá nếu biết y ra ngoài một chuyến liền mang về một ái nhân, mẫu phụ cùng gia gia nhất định sẽ bị dọa không nhẹ đi.

Hai người đều không nói chuyện nữa, Sân Mộc mang lên tai nghe trí năng Viên Úc Thần đưa, quay đầu nhìn thế giới bên ngoài phi hành khí. Thế giới kim loại, các đường quỹ đạo giống như mạng nhện trên không trung, xe huyền phù cùng phi hành khí ngang dọc đan xen chạy, hết thảy giống như những bộ phim khoa học viễn tưởng Sân Mộc đã từng xem qua, mà hiện giờ Sân Mộc đang ở trong đó, có chút cảm giác như đang nằm mơ.

Sân Mộc nhìn bên ngoài, Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc, đứa nhỏ này càng ngày càng khiến y vướng bận, từ lúc y mặc vào một thân quân trang, trừ bỏ những số liệu tác chiến phức tạp, dường như không còn điều gì có thể làm y mỗi giờ mỗi khắc đều đặt trong đầu.

Viên Úc Thần lơ đãng cong lên khóe miệng, đáy mắt hiện lên tia ôn nhu nhàn nhạt. Đứa nhỏ này, thích cũng không khó, có lẽ cùng những câu lệnh, số liệu tác chiến đau đầu kia càng đơn giản hơn.

"Ngươi đang nhìn gì vậy?." Sân Mộc quay đầu nhìn Viên Úc Thần kỳ quái hỏi.

"Nhìn đứa bé dường như ta đã thật yêu thích." Viên Úc Thần mỉm cười.

Sân Mộc sửng sốt, nhìn Viên Úc Thần tươi cười, tháo xuống tai nghe trên lỗ tai "Ngươi vừa mới nói cái gì."

Viên Úc Thần cầm lấy tai nghe trên tay Sân Mộc, một lần nữa đeo lên cho hắn "Những lời này nói nhiều sẽ không có ý nghĩa, sau này lại nói cho em nghe." (Bắt đầu từ đây cho anh Soái đổi xưng hô nhá)

Hô hấp ấm áp chạm vào trán làm đầu Sân Mộc có điểm loạn, là một người không có hô hấp, không có tim đập, không có độ ấm thân thể, Sân Mộc vậy mà cảm thấy chính mình hình như có điểm mặt đỏ.

Thời điểm phi hành khí bay tới biệt thự chủ gia, phi hành khí chở Viên Úc Thần cùng mười bốn chiếc phi hành khí khác tách ra, né tránh mọi người bí mật đi vào biệt thự, mười bốn chiếc khác theo quy tắc tiến vào từ cửa chính, dẫn đi chú ý của mọi người.

Viên Úc Thần vừa mới vào biệt thự, một nam nhân diễm lệ vẫn luôn bất an chờ đợi liền bước nhanh đến đón, ôm chặt lấy Viên Úc Thần. "A Thần!"

Sân Mộc vừa định tát một cái kéo ra "kẻ xâm lấn" thì động tác Viên Úc Thần đã thu hồi lại cái ôm, tâm tình không tồi tiếp tục đánh giá biệt thự.

Viên Úc Thần vỗ nhẹ lưng nam nhân, âm thanh lạnh nhạt cũng ôn hòa đi vài phần. "Mẫu phụ."

Nam nhân buông Viên Úc Thần ra, duỗi tay xoa xoa nước trên khóe mắt, một đôi mắt phượng cẩn thận kiểm tra Viên Úc Thần, lo sợ trên người y phát hiện ra miệng vết thương.

"Mẫu phụ, ta không có việc gì." Đơn giản trấn an nam nhân một chút, Viên Úc Thần đem tầm mắt phóng tới lão nhân ngồi trên sô pha. "Gia gia."

Sân Mộc liếc mắt nhìn lão nhân, ngọn gió trong tay đem Viên Úc Thần đưa đến sô pha trước mặt lão nhân ngồi xuống. Động tác Sân Mộc cũng không có khả năng có thể che dấu, tuy hiện giờ rằng lão nhân đã không còn dị năng, nhưng bản thân cũng đã từng ở trên đỉnh cao, tự nhiên sẽ phát hiện chỗ khác thường của Viên Úc Thần, trên mặt tức khắc căng thẳng, một đôi mắt lệ khóa chặt trên đùi Viên Úc Thần. "Úc Thần, chân của con……"

Viên Úc Thần tay nắm thật chặt, trầm mặc một lát, vẫy tay ý bảo Sân Mộc lại đây. Sân Mộc đi đến cầm tay Viên Úc Thần, thuận theo ngồi xuống bên cạnh Viên Úc Thần. "Gia gia, mẫu phụ, vị này chính là ái nhân của con, Sân Mộc."

Một câu làm kinh sợ hai vị trưởng bối, Sân Mộc cũng ngẩn ngơ. Ái nhân? Chuyện gì xảy ra? Tình huống này không đúng a??

Tựa hồ không nhìn thấy kích động của hai vị trưởng bối, Viên Úc Thần liền đem sự tình phát sinh lúc trước một năm một mười kể ra. Nam nhân nghe xong nước mắt chảy ròng, mặt đầy đau lòng nhìn đứa con lớn của mình nói không nên lời. Sắc mặt lão giả xanh mét, nắm tay nện thẳng lên sô pha phát run.

"A Thần, vậy con……" Nam nhân che miệng nhìn Viên Úc Thần, kiềm nén tiếng khóc.

"Con đã không sao."

Không biết có phải lo lắng Sân Mộc không được chấp nhận hay không, Phàn Diệp ở một bên nhịn không được xen mồm. "Sân thiếu đã cho nguyên soái ăn thứ có thể tinh lọc virus, hiện giờ thân thể bị phá hư cùng gien của nguyên soái đã được tu bổ tốt lắm. Chờ thân thể nguyên soái chữa trị xong, Sân thiếu liền có thể trợ giúp nguyên soái tu bổ năng lượng hạch bị vỡ, Sân thiếu nói đến khi đó dị năng nguyên soái chẳng những cao hơn một bậc, còn sẽ thức tỉnh dị năng mới."

Phàn Diệp hiếm khi nói nhiều, Sân Mộc tuy rằng không rõ Phàn Diệp vì cái gì lại nói tới chuyện đó, nhưng cũng không khó để Sân Mộc cảm nhận được hảo ý của Phàn Diệp. Sân Mộc đối với Phàn Diệp cười một cái, tiếp tục không nói tiếng nào cúi đầu nhìn ngón tay xinh đẹp của Viên Úc Thần.

Ánh mắt lão giả mang theo dò xét dời đến trên người Sân Mộc, vốn muốn hỏi gì đó một chút, nhưng từ đầu đến cuối Sân Mộc cũng không ngẩng đầu nhìn ông một cái, điều này làm ông có chuyện cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

"Tiểu Mộc." Viên Úc Thần gõ gõ mu bàn tay Sân Mộc, thấp giọng kêu. "Ngẩng đầu, gọi người."

Sân Mộc ngửa đầu nhìn hai nhân loại phía đối diện, trong lòng bất mãn không vui, nhưng vẫn nghe lời theo Viên Úc Thần dặn dò trước đó, kêu một tiếng "Gia gia, mẫu phụ."

Hai người này Viên Úc Thần lúc trước đã nói qua với hắn, lão giả kia là gia gia của y - Viên Kình Thiên, nam nhân còn lại là mẫu phụ của y - Ỷ Lâm.

Bất đồng với Viên Kình Thiên, Ỷ Lâm không có để ý đến thân phận Sân Mộc, mục đích ra sao, hắn cứu nhi tử của mình, chỉ cần điểm này thôi, Ỷ Lâm liền từ đáy lòng cảm kích hắn. "Cám ơn con đã cứu nhi tử ta."

Sân Mộc nhìn Ỷ Lâm, ánh mắt nhân loại này cũng không có chán ghét. "Không cần khách khí, tiện tay."

Ăn ngay nói thật, lại làm cho Ỷ Lâm không biết tiếp theo nên như thế nào, Viên Úc Thần cúi đầu giấu đi ý cười trong đáy mắt. "Tiểu Mộc, cùng mẫu phụ hảo hảo nói chuyện."

Sân Mộc bĩu môi, biểu tình thờ ơ nhìn Ỷ Lâm "Y là của ta, có ta ở đây, ai khi dễ y, tới một tên xé xác một tên!"

Nói trắng ra đơn giản như thế, máu me bạo lực, lại làm một phòng người đều vui vẻ, Ỷ Lâm che miệng cười vui sướng, Viên Kình Thiên nhìn chằm chằm Sân Mộc, tuy rằng không có tiếp thu nhưng cũng ít đi chút phòng bị.

Viên Kình Thiên thực thông minh, ít nhất từ thân thủ trên người Viên Úc Thần ông dạy ra có thể thấy được điều đó. Liền tính Viên Kình Thiên đối Sân Mộc có ý kiến, nhưng là, không biết thân phận Sân Mộc, còn phải cần hắn cứu trị cho Viên Úc Thần, đều này làm Viên Kình Thiên hiểu rõ hiện tại không thể cùng Sân Mộc ầm ĩ, có mấy lời không thể hỏi trước mặt hắn, phải đợi có thời gian ngầm đi hỏi Viên Úc Thần.

"Úc Thần, thân thể con hiện tại còn một số hạn chế, dị năng bị phế không nói, bình thường đi đứng đều không được, đêm nay yến hội con giải quyết như thế nào." Cười đùa đi qua, Viên Kình Thiên hỏi đến vấn đề chính.

"Chuyện này còn phải phiền đến Tiểu Mộc." Viên Úc Thần cẩn thận giải thích kế hoạch của Sân Mộc.

Viên Kình Thiên nhíu mày lại, ánh mắt sắc bén nhìn phía Sân Mộc, tỏ vẻ không tín nhiệm. "Đêm nay đến khắp nơi đều là người có thế lực, những thủ lĩnh cường giả của Lam Á Tinh, tưởng có thể trước mặt bọn họ lừa gạt, ngươi nắm chắc sao?"

"Ngươi tin liền có, không tin liền không có." Sân Mộc từ trước đến nay khá mẫn cảm, tự nhiên phát hiện Viên Kình Thiên đối với mình mang địch ý, bất quá đối với sức chiến đấu của nhân loại, Sân Mộc căn bản không đem lão đặt vào mắt.

"Ngươi!"

"Ta nói cái gì, ngươi đều nghi ngờ cái đó, có hay không liên quan gì với ngươi?" Sân Mộc cảm thấy rất kỳ quái, loại vấn đề này nói gì cũng đều là chuyện của hắn, có gì phải hỏi, hắn vì sao phải trả lời.

"Viên Úc Thần là tôn tử của ta! Này quan hệ đến Viên gia ta!"

"Y là do ta cứu, nếu ta không cứu y, y sớm đã bị ăn." Có năng lực thì thời điểm nguy hiểm ngươi như thế nào không đi cứu tôn tử của ngươi a?

"Ngươi……" Viên Kình Thiên còn muốn nói gì đó, lại bị Viên Úc Thần mở miệng đánh gãy.

"Gia gia!" Viên Úc Thần chau mày, trong mắt dường như không vui. "Tiểu Mộc cùng những thế lực đó không có quan hệ, em ấy là hôn ước giả của con."

"Nhưng mà Ôn gia……"

"Đó là mọi người tự làm chủ, cùng con không quan hệ!!" Biết Viên Kình Thiên muốn nói gì, Viên Úc Thần lạnh lùng đánh gãy.

Không khí trong phòng nhất thời có chút đông cứng,Ỷ Lâm liếc mắt nhìn hai bên, bất đắc dĩ mở miệng làm dịu. "Tốt! Đều làm như vậy! A Thần vừa mới trở về, mọi người ầm ĩ lâu như vậy, không chê phiền sao a?"

"Ca! Ngươi đã trở lại!!" Một thanh âm kinh ngạc từ cửa truyền tới.

12. Chương 12: Yến Hội

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiếu niên trên người mặc chế phục trường quân đội màu trắng sạch sẽ chỉnh tề xuất hiện ở cửa, tựa hồ vì sự xuất hiện của Viên Úc Thần, trên gương mặt tuấn dật có chút kinh ngạc.

"Ca, thật là ngươi?" Thiếu niên phục hồi tinh thần, trên mặt lãnh đạm nhiều thêm vài phần vui sướng. Đem áo choàng cùng quân mũ trên tay đưa cho người máy quản gia bên cạnh, bước nhanh đi vào trong phòng.

"Cảnh Trạch." Viên Úc Thần nhàn nhạt gật đầu.

"Nguyên soái! Trung úy!" Viên Cảnh Trạch nhất thời đè nén kích động, cúi chào Viên Úc Thần cùng Phàn Diệp, Viên Úc Thần giơ tay ý bảo Viên Cảnh Trạch ngồi xuống.

"Ca!" Viên Cảnh Trạch thả người ngồi xuống, cũng không có để tâm thân phận Viên Úc Thần, đôi mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Viên Úc Thần. "Ca có khỏe không?"

"Ân." Đối với đệ đệ của mình, Viên Úc Thần tuy rằng nghiêm khắc, nhưng trong lòng thật quan tâm. Vốn y đã phải là người chết, hiện giờ lại có thể trở về, ngũ quan Viên Úc Thần cũng hiện lên chút nhu hòa. "Doãn Ca đâu? Không cùng ngươi trở về."

"Ban các nàng có một buổi diễn tập, vốn định cùng trở về với đệ, nhưng mà……" Tựa hồ nghĩ tới cái gì, lời nói Viên Cảnh Trạch có chút nén cười. "Nàng nghe nói Tiêu Nghĩa Hách cũng tham gia, nàng nói muốn đánh gãy chân tiểu tử kia, liền chạy đi báo danh."

Nhớ tới tính tình muội muội mình, Viên Úc Thần cảm thấy buồn cười lại có chút bất đắc dĩ.

Trong lúc cùng Viên Úc Thần nói chuyện, Viên Cảnh Trạch tự nhiên cũng thấy được "thế hệ trẻ" Sân Mộc, trong lòng tò mò, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Viên Úc Thần liếc một cái theo ánh mắt Viên Cảnh Trạch nhìn Sân Mộc, duỗi tay rút đi máy tính trong tay Sân Mộc, trước ánh mắt bất mãn của Sân Mộc giơ lên một cái cười nhàn nhạt. "Đây là Sân Mộc, chuẩn hôn ước giả của ta."

"Ha?" Viên Cảnh Trạch sửng sốt, một là bởi vì trên mặt Viên Úc Thần đáng sợ kia đang mang theo ý cười, hai là bởi vì chính miệng Viên Úc Thần thốt lên bốn chữ "chuẩn hôn ước giả".

"Cảnh Trạch, đệ đệ ta." Viên Úc Thần giải thích cho Sân Mộc, Sân Mộc liếc mắt một cái nhìn Viên Cảnh Trạch, mày hơi nhíu, không hé răng.

Viên Úc Thần nhìn không lầm ánh mắt mâu thuẫn của Sân Mộc chợt lóe rồi biến mất. "Không thích hắn?"

"Dị năng giả mộc hệ." Dị năng giả mộc hệ là hy vọng của thế hệ mới, có năng lực chữa khỏi, tuy khác với dị năng giả quang hệ nhưng giống nhau ở chỗ có thể loại bỏ virus trong cơ thể tang thi, làm thân là tang thi như Sân Mộc ít nhiều vẫn có chút không thoải mái.

Sân Mộc lắc đầu, đem ánh mắt từ trên người Viên Cảnh Trạch dời sang Viên Úc Thần. "Đi nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức."

Biết đêm nay sẽ có một trận âm quỷ giao phong, kế hoạch này đến giờ vẫn khiến Viên Úc Thần luôn lo lắng, thấy Sân Mộc dường như mệt mỏi, Viên Úc Thần liền mở miệng kết thúc đề tài. "Gia gia, mẫu phụ, con mang Tiểu Mộc về phòng nghỉ ngơi trước, chờ yến hội buổi tối bắt đầu con sẽ quay lại.

Viên Úc Thần dứt lời, Sân Mộc liền đứng dậy đi theo Viên Úc Thần rời khỏi cái nơi khiến hắn không thoải mái này.

Nhìn theo bóng hai người, Viên Cảnh Trạch vẫn như cũ có chút thất thần "Gia gia, sao lại thế này? Ca ca từ khi cùng với hài tử…?"

Viên Kình Thiên đen mặt lạnh lùng hừ một tiếng "Quải tới!" Nổi giận đùng đùng, ngồi xe lăn rời đi. (mệt hà =]]]])

"Mẫu phụ?"

"Tiểu Mộc là đứa trẻ tốt" Ỷ Lâm cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu Viên Cảnh Trạch. "Cho nên Tiểu Trạch về sau phải hảo hảo yêu thương đệ đệ này a."

Nhìn tâm tình phá lệ tốt đẹp của Ỷ Lâm, Viên Cảnh Trạch nửa ngày không vận dụng được não. "Không phải tẩu tử sao?"

Sân Mộc đi theo Viên Úc Thần trở về phòng, phòng Viên Úc Thần cùng tính cách y rất giống nhau, sạch sẽ, nghiêm cẩn, cho người khác một loại cảm giác trói buộc lạnh như băng.

Sân Mộc nhào lên chiếc giường lớn duy nhất trong phòng, giống như một tiểu ấu tể lăn qua nhào lại, Sân Mộc nhịn không được cọ cọ chăn mềm như bông. Viên Úc Thần ngồi trên ghế nhìn Sân Mộc bé ngoan, nhịn không được khóe miệng cong lên. "Đêm nay cần phải chuẩn bị những gì?."

"Tìm hai người đi theo, không thể để bị quấy rầy." Nếu trên đường có người chơi xấu, hắn bị thương thì không sao, thực mau liền có thể tự lành, chính là hiện tại thân thể Viên Úc Thần đã không thể chịu đựng thêm được nữa.

Mặt Viên Úc Thần trầm xuống, y thế nhưng đem chuyện này xem nhẹ. Y không rõ lắm Sân Mộc rốt cuộc dùng biện pháp gì giúp y, chính là một khi phát ra dị năng yêu cầu phải hết sức chăm chú không được gián đoạn, tập trung tinh thần lực, không thể xảy ra sai lầm.

Bàn tay Viên Úc Thần nắm thật chặt, thanh âm có chút lạnh đi "Ta để Trọng Lân cùng Lăng Mạt mang theo đội hộ vệ đi theo em."

"Không cần." Sân Mộc xua tay, không hề gì từ trên giường Viên Úc Thần bò dậy. "Hai người là đủ."

"Sáu người." Trực tiếp nhân lên gấp ba, đây là giới hạn cuối cùng của Viên Úc Thần. Sân Mộc cũng không nghĩ ở đây cùng Viên Úc Thần tranh chấp, liền tùy y, tiếp tục thoải mái cọ giường Viên Úc Thần.

"Thích?"

"Ân, rất lớn." lăn tới lăn lui vài cái cũng không bị té, Sân Mộc tỏ vẻ thực vừa lòng. "So với phòng của ta lớn hơn nhiều." Sân Mộc nói chính là phòng hắn ở biệt thự tư nhân Viên Úc Thần.

"Một hồi ta cho người đưa em về phòng." Sân Mộc thích giường lớn, đây là điều Viên Úc Thần không nghĩ tới, y cho rằng giường chuẩn bị cho Sân Mộc ở biệt thự đã đủ lớn, ít nhất lăn hai vòng cũng không bị rơi xuống.

"Đưa ta?" mắt Sân Mộc phát sáng rực.

"Ân."

Được Viên Úc Thần xác định, Sân Mộc càng vui vẻ. Sân Mộc quyết định, chờ hắn đến trường nhất định phải lấy được hạng nhất, sau đó sẽ khai gia trưởng là Viên Úc Thần đi.

Màn đêm buông xuống, ngoài biệt thự Viên gia các loại phi hành khí đậu xoay quanh, khách nhân Viên gia mời sôi nổi tới, mặc kệ nhận thức hay không quen biết, quen thuộc không quen thuộc, sau khi gặp mặt đều mang nụ cười tiếp đón, nhìn một cái một đám người dường như đã thân như huynh đệ.

Viên gia là thế gia thượng lưu, ở liên bang lại có địa vị cực cao, tuy rằng chỉ là một yến hội bình thường, nhưng không phải người nào cũng có thể nhận được thiệp mời. Tuy rằng so với yến hội bình thường khác người đến không nhiều lắm, nhưng nếu không phải là người nằm trong chính phủ thì cũng không kém gì các ông lớn.

Địa điểm tổ chức yến hội tại hoa viên nằm sau biệt thự Viên gia, nam sĩ dẫn theo bạn gái hoặc nam đồng đi yến hội, người người kết bạn bốn phía. Trang sức hoa lệ, đồ ăn tinh tế, rượu ngon say lòng người, nếu nói đây là một buổi yến hội bình thường, chi bằng nói càng giống thịnh yến của giới quý tộc.

"Ôn gia chủ!" Một vị lão giả đang bị một đám người vây quanh, cười đón ông là một vị lão nhân thoạt nhìn cùng ông không sai biệt mấy.

Ôn Lại theo tiếng người nhìn lại, nhìn đến lão nhân, trên mặt tươi cười tức khắc nhạt đi không ít. "Nguyên lai là Tiêu gia chủ, mấy ngày không thấy, mấy ngày này chỉ sợ vội không ít a."

Ôn Lại trong lời có ý, Tiêu gia Tiêu Duệ An lại mảy may bất động, tươi cười bất biến. "Ôn gia chủ lượng thứ, vài ngày trước nghe nói Ôn gia chủ bị bệnh, vẫn luôn muốn đến thăm hỏi, đáng tiếc trong tay có chút chuyện cần xử lý, kết quả chậm trễ."

Ôn lại cười ha hả, đem chén rượu trong tay đưa cho nhi tử Ôn Mạc Thần bên cạnh "Tiêu gia chủ, không phải lão nhân ta nói ông, ông nói xem chúng ta đều đã một đống tuổi còn lăn lộn cái gì nữa, ăn ngon uống tốt chờ chết là được. Bất quá còn tốt, Viên nguyên soái đã trở lại, liên bang này cũng có người chống, ngày nào đó chúng ta đem quyền hạn trong tay giao ra, để bọn tiểu bối tiếp nhận, chúng ta thừa dịp có thể sống tốt mấy ngày đi du lịch đây đó."

Ôn Lại nói "không hiện sơn không lộ thủy", lại làm Tiêu Duệ An cơ hồ muốn cắn răng. "Viên nguyên soái không phải còn trẻ sao? Chuyện về sau không ai nói trước được, rốt cuộc, không chỗ nào là không có việc ngoài ý muốn."

"Tiêu gia chủ, hai ngày trước trong một quyển sách cổ ta nhìn thấy một câu như vầy, nói khá hay." Ôn Lại cười tủm tỉm đến gần Tiêu Duệ An, đè thấp thanh âm. "Con người, làm nhiều chuyện trái với lương tâm, sẽ không được chết tử tế."

"Ôn Lại! Ngươi!" sắc mặt Tiêu Duệ An biến đổi, đang muốn tức giận, Ôn Lại lại tiếp nhận chén rượu trong tay Ôn Mạc Thần cười tủm tỉm rời đi.

Nhìn bóng dáng Ôn Lại, trong lòng Tiêu Duệ An nổi lên cơn giận dữ, đáy mắt hiện lên một mảnh âm lệ đáng sợ. "Ôn Lại! Ngươi không phải là dựa vào tiểu tử thúi Viên gia kia sao? Chờ tiểu tử thúi kia bị hủy, ta ngược lại muốn xem ngươi còn có năng lực gì cùng ta đối nghịch! "

"Ba, Tiêu Duệ An kia khinh người quá đáng." Ôn Mạc Thần đi theo phía sau Ôn Lại nghiến răng nghiến lợi.

Ôn Lại liếc nhìn Ôn Mạc Thần một cái, tức giận hừ hừ cái mũi. "Thế nào? Ngươi còn muốn xông lên để lão ta la um sùm? Đừng lỗ mãng! Đối phó loại người này không thể nói rõ, ngày nào đó ở sau lưng, giết chết lão bất tử hắn."

"Ba……" Ôn Mạc Thần bất đắc dĩ.

"Bất quá còn may, tiểu tử Viên gia đã trở lại." Ôn Lại thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói. "Có tiểu tử Viên gia, muốn ép Viên gia cũng không được, Viên gia không ngã, nhà chúng ta liền sống thoải mái."

"Con biết."

"Tiểu Kỳ đâu?" Nhìn trái nhìn phải không thấy cháu gái bảo bối, Ôn Lại mở miệng hỏi.

"Không biết, chắc là đi tìm Viên Úc Thần đi."

"Nha đầu này." Ôn lại lắc đầu bật cười.

Sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, trong yến hội đã tụ tập ba phần người, thấp giọng trò chuyện, chính là trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bên dưới nơi xa hoa này đây, có thể chôn giấu những "âm quỷ xảo trá" làm người chết không có chỗ chôn.

Viên Cảnh Trạch đã thay tây trang đi cùng Ỷ Lâm dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người đi ra, tiến lên đài cao được dựng,Ỷ Lâm ưu nhã nện bước, cử chỉ khéo léo phảng phất tựa như dụng cụ đo lường định sẵn, khiến người không thể nhìn ra nửa phần không tốt.

Viên Cảnh Trạch một thân tây trang màu đen lộ ra dáng người đĩnh bạt thẳng tắp, trên ngũ quan thiếu niên còn mang chút trẻ con, nhưng ánh mắt âm hiểm cũng có ba phần uy nghiêm giống Viên Úc Thần.

"Hai đứa trẻ Viên gia này, đứa nào cũng có tiền đồ, lại chờ ít năm, chờ mấy đứa nhỏ trưởng thành, liền tính có ngày Viên Úc Thần không trụ nữa, có người muốn động Viên gia, sợ là cũng phải tính toán tỉ mỉ." Ôn Lại nghiêng đầu cùng Ôn Mạc Thần thấp giọng nói.

“Nha đầu cũng không tồi.” Ôn Mạc Thần đáp một câu, chính là nói cô ba ngàn vàng Viên Doãn Ca của Viên gia.

Ôn Lại lắc đầu bật cười “Nha đầu kia sẽ là một người lính giỏi, nếu là một quan chỉ huy ưu tú. Về sau, nàng sẽ là vương bài đắc lực nhất của hai tiểu tử Viên gia.”

Trong biệt thự, Viên Úc Thần đã xuất phát, Sân Mộc ghé vào trước một cánh cửa sổ, hướng về phía màn hình giả lập xua xua tay Viên Úc Thần.

“Không cần miễn cưỡng, một khi có chỗ không thoải mái lập tức ngừng lại.” Viên Úc Thần trầm giọng dặn dò.

“Ân ân.” Chỉ là quang não chiếu hình cho Sân Mộc, đối với dặn dò của Viên Úc Thần có chút thất thần.

Nhìn Sân Mộc tản mạn, trong lòng Viên Úc Thần đối với kế hoạch lần này càng không rõ ràng, chính là tên đã lên dây không thể không bắn, hiện giờ đã không có đường lui.

Trong yến hội, Ỷ Lâm cùng Viên Cảnh Trạch xuất hiện khiến mọi người vốn đang nói chuyện đều yên tĩnh lại, ánh mắt khóa ở hai người trên đài.

Ỷ Lâm nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn thấy nhiều ánh mắt phóng tới trên người mình cũng không sợ chút nào. “Hôm nay Viên gia mở tiệc chúc mừng Úc Thần bình an trở về, cũng mượn cớ tại đây mời những gia chủ cùng đến. Mấy tháng trước, liên bang báo tin Úc Thần tử nạn, chẳng qua Úc Thần mạng lớn không chết. Chính là, trong khoảng thời gian Úc Thần ”chết” vừa qua, Viên gia đã nhận được chiếu cố của những mọi người, ân tình này Viên gia ta sẽ ghi nhớ trong lòng, về sau, chắc chắn nhất định hồi đáp.”

Ỷ Lâm thoải mái nói năm ba câu, lại nghe vào tai một ít người phá lệ châm chọc. Chính là Ỷ Lâm từ đầu đến cuối trên mặt vẫn tươi cười không đổi, làm cho một số người muốn không nghe cũng không có chỗ trốn.

“Viên nguyên soái bình an đương nhiên là chuyện may mắn của toàn bộ nhân dân Lam Á Tinh, bất quá thật ra ta cảm thấy có một chút kỳ quái, nếu nguyên soái đã bình an trở lại, vì sao một tháng qua đều chưa từng lộ diện?” Tiêu Duệ An mở miệng, trên mặt tươi cười thực ra lại là lạnh lẽo vô tận. “Nguyên soái sẽ không phải là bị trọng thương cái gì đi? Này cần phải nhanh chóng chữa trị, chậm trễ không tốt. Viên nguyên soái chính là hy vọng của người dân toàn tinh cầu, nếu lại giống một vị……”

Tiêu Duệ An nói đến đây thì ngừng, chính là mỗi người ở đây đều là kẻ thông minh, làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói Tiêu Duệ An. Tiêu Duệ An không cần nói tới cùng, mọi người cũng minh bạch, đó là gia gia Viên Úc Thần, nguyên soái đời trước Lam Á Tinh.

Thấy Tiêu Duệ An đề cập đến Viên Kình Thiên, sắc mặt Viên Cảnh Trạch lập tức lạnh xuống, vừa định mở miệng phản bác, lại bị Ỷ Lâm mang mặt tươi cười duỗi tay ngăn lại. ỶLâm ngăn Viên Cảnh Trạch lại, đang định nói cái gì, đột nhiên một thanh âm lạnh băng từ phía sau mọi người truyền đến.

“Ta thế nhưng không biết, Tiêu gia chủ lại quan tâm ta như vậy.”

“!!!”

13. Chương 13: Ra Oai Phủ Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Âm thanh Viên Úc Thần đột nhiên xuất hiện làm người có liên can thiếu chút nữa đánh nghiêng chén rượu trong tay, những khuôn mặt khéo léo tươi cười có thể so với 360° không góc chết kia nháy mắt trở nên tối đen.

Dưới ánh đèn sáng chói Viên Úc Thần xuất hiện trong tầm mắt mọi người, quân trang chỉnh tề thẳng tắp, bước chân trầm ổn kiên nghị. Ngũ quan lạnh lùng tản ra khí thế của một vị cường giả uy nghiêm, tròng mắt đen cơ trí hút người.

Yến hội yên tĩnh không tiếng động, mọi người bất giác di chuyển, trầm mặc tản ra tạo thành một con đường. Bỏ qua cái nhìn thẳng tắp của Viên Úc Thần, Tiêu Duệ An cách đó hai mét vẫn đứng yên bất động.

Tiêu Duệ An nắm thật chặt chén rượu trong tay, gương mặt một lần nữa treo lên nụ cười, đang muốn mở miệng, đột nhiên, một cổ uy áp cường đại từ trên người Viên Úc Thần mãnh liệt xông ra, khí thế tàn bạo, huyết tinh nháy mắt quét qua toàn bộ yến hội, toàn bộ không khí phảng phất như đều bị nhiễm mùi máu tươi nồng đậm.

Tiêu Duệ An biến sắc, chân lùi về phía sau vài bước, chén rượu trong tay bỗng nhiên vỡ ra, màu đỏ của rượu vấy đầy người, lạnh lẽo đến xương tủy.

Sắc mặt quan khách bốn phía càng trở nên trắng bệch, bị khí áp bất thình lình trên người Viên Úc Thần làm cho run rẩy.

"Viên Úc Thần, ngươi có ý gì!" sắc mặt Tiêu Duệ An khó coi đến cực điểm, uy áp vừa rồi trên người Viên Úc Thần cơ hồ đem máu huyết lão đông lại, tuy rằng Viên Úc Thần lợi hại, nhưng cũng không thể làm lão khiếp đảm giống như vừa rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Viên Úc Thần biến mất một thời gian rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, vì sao dị năng Viên Úc Thần chẳng những không mất mà còn càng thêm lợi hại.

"Có ý gì? Bá đạo trắng trợn ra oai phủ đầu a!" một đám khách khứa thầm nghĩ trong lòng, nhưng lại không người nào dám mở miệng. Tư thế giương cung bạt kiếm này, ai đụng phải là kẻ xui xẻo.

Cho lão già không vừa mắt kia một ít giáo huấn, trong mắt mấy người Trọng Lân ở phía sau thì kinh sợ, còn Sân Mộc thì tâm tình tốt đẹp đem khí thế trên người Viên Úc Thần thu hồi, tuy rằng sẽ để cho đám khách khứa miệng đầy khẩu khí kia được thở hổn hển một hơi, nhưng dù Viên Úc Thần có bỏ xuống khí thế thì cũng không có người dám tới gần, ở vị trí lấy y làm trung tâm, cứ như vậy mà xuất hiện mảnh đất trống không.

Sân Mộc quay đầu lại nhìn Trọng Lân "Vì sao không cho ta giết ông ta?."

Quen biết Sân Mộc cũng đã một khoảng thời gian, trừ bỏ ở tinh cầu cổ lần đó, Trọng Lân chưa bao giờ thấy qua Sân Mộc ra tay ở khoảng cách gần như vậy. Từ trong miệng Phàn Diệp gã biết được Sân Mộc rất lợi hại, nhưng trước giờ không nghĩ tới chỉ có mỗi uy áp cũng có thể khủng bố đến dường này, mặc dù cách xa như vậy, gã vẫn có thể cảm giác được lực áp bách kia khiến lòng người sợ hãi bao nhiêu, trong nháy mắt làm người tưởng mình đang bị nhốt trong biển máu.

Áp xuống khiếp sợ trong lòng, Trọng Lân mở miệng "Tiêu Duệ An thân phận đặc thù, giết ông ta sẽ rước lấy phiền toái."

Sân Mộc nghĩ nghĩ, gật gật đầu như suy nghĩ gì đó. Nói cách khác ý tứ chính là, thời điểm không ai hắn liền có thể động thủ?.

"Thân thể ta rất tốt, không cần Tiêu gia chủ lo lắng." Viên Úc Thần hờ hững nhanh chóng lướt qua Tiêu Duệ An, tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Duệ An nắm tay, trong lòng giận dữ. "cho nên nói tiểu tử ngươi hành động lớn như vậy chỉ để chứng minh cho ta thấy thân thể ngươi rất tốt!?"

Viên Úc Thần đi đến trước mặt Ôn Lại thì dừng lại, hơi hơi gật đầu, biểu tình nghiêm túc vững vàng. "Ôn lão, Ôn thúc."

Trong lòng tuy rằng cũng khiếp sợ khí thế của Viên Úc Thần, nhưng trên mặt Ôn Lại lại không biểu hiện ra ngoài, gật gật đầu cười "Trở về là tốt."

Không nói nhiều lời, Viên Úc Thần đi lên đài cao, Ỷ Lâm nhanh chóng nhường chỗ đứng sang một bên, cho Viên Úc Thần một cái cười ôn hòa. Viên Úc Thần nhìn mọi người trong yến hội, mắt trầm lặng khiến rất nhiều người đều không tự chủ được khẩn trương, không muốn cùng y đối mặt.

"Đã là tin đồn vớ vẩn, tất nhiên sẽ sẽ tự biến mất. Hôm nay mở tiệc chiêu đãi chư vị, là vì chứng minh Cửu Quân vẫn còn, cũng là vì cảm tạ những vong hồn chiến sĩ đã lấy cái chết bảo tồn tính mạng cho ta."

Nói đến hai chữ "vong hồn", mắt Viên Úc Thần đột nhiên trở nên sắc bén, làm một đám người có chút khiếp đảm. Ngắn ngủn chỉ nói mấy câu, lại khiến yến hội vốn nhẹ nhàng thêm vài phần trầm lắng.

"Chư vị tự tiện." tính cách Viên Úc Thần luôn nghiêm túc, tự nhiên sẽ hạn chế câu từ, không có thao thao bất tuyệt. Đơn giản chỉ cần lộ mặt, Viên Úc Thần giơ tay ý bảo tự nhiên, liền xoay người đi xuống.

Tất cả đang rơi vào không khí trầm lặng Viên Úc Thần gây ra, các tân khách hai mặt nhìn nhau không nói lời nào, toàn bộ yến hội im ắng như chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng vang.

Ỷ Lâm một lần nữa tiến lên, giơ lên chén rượu trong tay mỉm cười "Ly rượu này xin cảm tạ mọi người hôm nay đã đến, nếu có chiêu đãi không chu toàn, xin mọi người đừng để trong lòng."

Ỷ Lâm đánh vỡ bầu không khí xấu hổ, trong lúc nhất thời, mọi người sôi nổi mở miệng hưởng ứng, yến hội lại lần nữa khôi phục náo nhiệt. Bất quá, trên mặt tươi cười nhưng trong lòng lại đang thầm suy tính, một lần nữa bắt đầu so đo Viên gia cùng Tiêu gia ở bên nào mới được lợi.

Viên Úc Thần nói xong liền đi tới một góc không người, bên ngoài trưng khuôn mặt lạnh cùng khí thế cường đại ngăn cách người xa từ ngàn dặm, làm khách khứa vốn muốn tiến lên thăm hỏi đều phải dừng bước, đem xung quanh nơi Viên Úc Thần đứng chỉ còn lưu lại một mảnh đất trống thật lớn. Bất quá Viên Úc Thần cũng không để ý, tuy rằng Sân Mộc rất cẩn thận, nhưng khó bảo đảm nếu có người tới gần sẽ không nhìn ra cái gì.

Viên Úc Thần đứng thẳng tắp, trong lòng tính toán thời gian từng giây từng phút, lo sợ sẽ bị quá giờ.

"Nguyên soái, ba mươi phút." Phàn Diệp tới gần Viên Úc Thần hạ giọng.

"Ân." Y tất nhiên sẽ không quên thời hạn một giờ này, Viên Úc Thần nhìn yến hội náo nhiệt, chuẩn bị chờ thêm mười phút nữa liền tìm cớ rời đi.

"Nguyên soái lần này đại nạn không chết, hẳn là có kỳ ngộ đi?" Ôn Lại để nhi tử của ông lưu lại ứng phó mọi người, bản thân đi tìm đến chỗ Viên Úc Thần.

"Ngươi không thấy được nét mặt vừa rồi của Tiêu Duệ An kia, lão đông tây này sợ là bị tức giận không nhẹ đi." Ôn Lại nhìn Viên Úc Thần, cười tủm tỉm. "Mặc kệ nói như thế nào, ngươi có thể trở về, Viên gia xem như được bảo vệ."

"Ta đều nghe gia gia nói." Ôn Lại cùng Viên Kình Thiên từ nhỏ đã qua lại rất tốt, Viên Úc Thần vẫn rất tôn trọng ông ấy. "Đoạn thời gian qua, đa tạ Ôn lão đối với Viên gia chiếu cố."

"Lão già ấy còn có thể nói lời hay gì cho ta?" Ôn lại xua xua tay, không tin. "Lại nói ta cũng không đơn thuần chỉ vì các ngươi, Viên gia các ngươi sống tốt, Ôn gia chúng ta cũng được thoải mái, cùng nhau có lợi thôi."

Nhìn Ôn Lại mạnh miệng, Viên Úc Thần cũng không biết nên nói gì. Viên Kình Thiên cùng Ôn Lại từ nhỏ đã quen biết, nếu nói quan hệ không tốt, thì hai người lại không chấp nhận được kẻ khác nói xấu đối phương. Còn nếu nói là tốt, thì lâu lâu hai người lại đánh nhau đến mặt mũi bầm dập, làm cái gì cũng giành của nhau, giành đồ chơi, giành hạng nhất, tranh nhau bé đến lúc già.

Thấy Viên Úc Thần không nói, tươi cười trên mặt Ôn Lại cũng thu đi rất nhiều, thanh âm có chút trầm xuống. "Lão gia hỏa kia thân thể vẫn cứ như vậy sao?"

"Vâng."

"……" Ôn Lại một chân nện xuống mặt đất, nhịn không được mắng một câu. Vô luận có nháo như thế nào, chỉ cần mỗi lần nhắc đến thân thể Viên Kình Thiên, Ôn Lại đều phá lệ phẫn nộ cực điểm.

Viên Úc Thần biết Ôn Lại phẫn nộ vì cái gì, nhiệm vụ lần đó vốn là Ôn Lại cùng Viên Kình Thiên cùng nhau đi, chính là sau đó có chuyện phát sinh ngoài ý muốn, Viên Kình Thiên đem Ôn Lại bị trọng thương giấu trong khoang cứu dưỡng duy nhất, sau đó một mình dẫn địch rời đi.

Sau khi Ôn Lại được cứu, vết thương ngoài da dưỡng một đoạn thời gian liền tốt, nhưng Viên Kình Thiên lại hôn mê suốt ba năm, sau ba năm tỉnh lại, vậy mà trở thành phế nhân. Chẳng những hai chân bị phế, dị năng cũng không còn. Chuyện này vẫn luôn là cây gai trong lòng Ôn Lại, nhiều năm như vậy vẫn không thể rút ra.

Thời gian đã không còn sai biệt lắm, Viên Úc Thần nhìn thoáng qua phương hướng của Sân Mộc, mở miệng chuẩn bị rời đi. "Ôn lão, ta bên kia còn có một chút chuyện phải xử lý, ta rời đi trước."

"Đi thôi đi thôi!" Ôn Lại không kiên nhẫn phất tay, ông cũng chuẩn bị rời đi, đến chỗ người tàn tật nào đó nháo hai ba câu đi.

"Viên nguyên soái mới vừa lộ diện liền muốn đi, nhiều quan khách như vậy, chẳng lẽ nguyên soái đều muốn bỏ lại." Tiêu Duệ An đi tới, thấy Viên Úc Thần có vẻ muốn rời khỏi liền mở miệng ngăn lại, trong lời nói chỗ nào cũng là châm chọc.

Viên Úc Thần lãnh đạm nhìn Tiêu Duệ An, ngữ khí đông cứng "Rời đi mấy tháng, căn cứ chồng chất quá nhiều công vụ."

"Nhiều công vụ cũng không cần nhất thời phải vội như vậy đi, khách nhân đông như vậy đều đang chờ kính rượu nguyên soái nói lời cảm tạ." Tiêu Duệ An ý nói đến đám người cười nói phía sau.

Phàn Diệp nhíu mày, nhịn không được mở miệng biện giải "Nguyên soái chúng ta không uống rượu."

Phàn Diệp mở miệng làm Viên Úc Thần giữa mày ngưng trọng, mắt Tiêu Duệ An nhanh chóng hiện ám mang, lời nói như càng thêm suy tư. "Nguyên soái vội vã rời đi như vậy, chẳng lẽ là có bí mật gì không muốn người biết, không thể nói cho người khác nghe?"

Ngăn lại Phàn Diệp lần nữa muốn mở miệng, ánh mắt Viên Úc Thần âm trầm nhìn Tiêu Duệ An. "Có một chút sự tình hiện tại không thể nói cho Tiêu gia chủ nghe, chờ hết thảy chứng thực, tin tưởng Tiêu gia chủ nhất định sẽ cảm thấy thực hứng thú."

Viên Úc Thần tùy tiện nói vài ba câu, lòng Tiêu Duệ An lại muốn nhảy dựng, bỗng nhiên nghĩ đến vài thứ chính mình âm thầm xử lý bị xót lại, không khỏi bắt đầu hồi tưởng lại có hay không những đồ quan trọng còn chưa giải quyết sạch sẽ, bị Viên Úc Thần nắm lấy. Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ An cũng có chút không được phát ngốc.

Sau khi biết bản thân làm sai việc, Phàn Diệp gục đầu, trong mắt hiện lên tia ảo não tự trách. Viên Úc Thần nhìn như có vẻ vững vàng như thường, nhưng trong lòng đã sớm nhào thành một đoàn. Đã sắp hết một tiếng đồng hồ, không biết Sân Mộc bên kia thế nào.

Bên kia Sân Mộc cũng không tốt lắm, hắn vốn tưởng rằng dù bản thân không ổn cũng có thể kéo dài được một giờ, nhưng hắn đã tự xem trọng chính mình rồi. Dị năng phóng ra không gián đoạn khiến hắn kiệt sức, lại muốn bảo trì uy áp bao lấy Viên Úc Thần không bị người khác phát hiện, chuyện này không đơn giản chỉ cần năng lực chống đỡ là được, mà còn phải có sự tập trung tinh thần lực cao độ.

Sân Mộc dựa vào cửa sổ, miễn cưỡng chống đỡ không để thân người ngã xuống, sắc mặt vốn tái nhợt hiện giờ càng khó coi đến dọa người, cả thân thể đều bắt đầu có chút phát run.

Hai người Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt ở một bên sớm đã gấp đến độ không được, chính là lại giúp không được gì.

Bên kia Tiêu Duệ An đang rối rắm vì ý tứ trong lời nói Viên Úc Thần, cũng không có ý định cản trở nữa, thời điểm Viên Úc Thần đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên một thân ảnh xinh đẹp đi tới.

"Úc Thần ca ca." Thiếu nữ đi đến bên người Viên Úc Thần, ôn nhuận nhẹ gọi. Một đôi mắt sáng ngời nhìn Viên Úc Thần, trong mắt thiếu nữ nhiễm đầy thẹn thùng cùng vui sướng.

Viên Úc Thần mặt đen, tuy rằng vẫn là bộ mặt không cảm xúc trước sau như một, nhưng đã theo Viên Úc Thần nhiều năm như vậy, Phàn Diệp có thể tinh tường cảm nhận được Viên Úc Thần đang tức giận.

"Tiểu Kỳ, đã chạy đi đâu." Nhìn thấy thiếu nữ, Ôn Lại duỗi tay gõ một cái cái trán thiếu nữ, nhìn như đang sinh khí, chính là trong mắt lại tràn đầy sủng nịch.

"Gia gia." Ôn Di Kỳ nhu nhu cái trán gọi một tiếng, ánh mắt vẫn đặt trên người Viên Úc Thần, gương mặt hiện lên hai mảnh đỏ ửng. Ôn Lại là lão cáo già như thế nào nhìn không ra chút tâm tư cháu gái bảo bối nhà mình, ánh mắt ở trên người Ôn Di Kỳ cùng Viên Úc Thần xoay hai vòng, trên mặt tràn đầy tươi cười.

"Úc Thần, những ngày ngươi biến mất, nha đầu này ngày đêm đều nhắc mãi đến ngươi, lão già này bị nàng phiền đến ngốc ở nhà không đi đâu được."

"Gia gia." Ôn Di Kỳ vội vàng túm chặt tay áo Ôn Lại, gấp giọng mở miệng gọi, nhưng mắt lại không tự chủ được hướng trên người Viên Úc Thần.

Ôn Lại ha hả cười, vỗ vỗ tay Ôn Di Kỳ. "Úc Thần, một hồi ta đi theo tìm gia gia ngươi tâm sự, ngươi mang theo Tiểu Kỳ một chút đi."

Ôn Di Kỳ từ nhỏ đã thích Viên Úc Thần, Ôn Lại đều xem ở trong mắt, hiện giờ chuyện hai người cũng nên cùng lão nhân kia bàn một chút. Chẳng sợ không thể kết hôn, trước định ra sẵn, cũng miễn cho nha đầu này cả ngày nhung nhớ.

"Ôn lão, ta còn có việc, không thể bồi Ôn tiểu thư."

"Như thế nào! Không định cho lão nhân ta mặt mũi?." Thấy Viên Úc Thần cự tuyệt, khuôn mặt Ôn Lại lập tức như dọa người.

Lòng Viên Úc Thần càng ngày càng phát bạo, y có thể cảm giác được rõ ràng dị năng không ổn định trên người, thời điểm Viên Úc Thần chuẩn bị mạnh mẽ ném người rời đi, Trọng Lân đột nhiên từ xa bước nhanh đi tới.

Đối với người ở bốn phía làm như không thấy, Trọng Lân đến cạnh Viên Úc Thần nghiêm nghị kính một cái chào theo nghi thức quân đội. "Nguyên soái, căn cứ xảy ra chút việc yêu cầu ngài tự mình xử lý, có người bị thương."

Trọng Lân chỉ nói mơ hồ, những người khác nghe vào tai chỉ cho rằng Cửu Quân xảy ra nhiễu loạn, nhưng Viên Úc Thần có thể hiểu được, Trọng Lân nói chính là Sân Mộc.

Đôi tay tức khắc buộc chặt, Viên Úc Thần biểu tình âm trầm, cũng mặc kệ người ở bốn phía, xoay người bước nhanh rời đi.

"Úc Thần ca ca……" Ôn Di Kỳ nhìn theo bóng Viên Úc Thần, trong mắt hiện lên hoảng loạn, không biết vì sao, nàng cảm thấy lần này Viên Úc Thần ly khai sẽ không bao giờ quay lại nữa.

"Tiểu Kỳ." Ôn lại gọi lại Ôn Di Kỳ. "Trong quân có chuyện khẩn cấp, về sau gia gia lại để y mang con chơi."

"Gia gia……" Ôn Di Kỳ gục đầu xuống, trong lòng tràn đầy mất mát.

Viên Úc Thần bước nhanh trở về biệt thự, dị năng trên người tan đi, Viên Úc Thần chỉ cảm thấy dưới chân thật nhẹ, lảo đảo đỡ lấy Phàn Diệp bên cạnh.

"Nguyên soái……"

Ngồi trên xe lăn Trọng Lân chuẩn bị, lúc Viên Úc Thần đi vào phòng, đẩy cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một cuộn tròn phía trước cửa sổ, Sân Mộc đang gắt gao ôm bả vai run rẩy thống khổ, đồng tử Viên Úc Thần bỗng nhiên co rút lại.

"Tiểu Mộc!"

14. Chương 14: Muốn Cưới Em Ấy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc xem nhẹ chính mình nên hiện giờ thân thể mới thật suy yếu, hắn cũng có nghĩ tới giới hạn suy kiệt lớn nhất, nhưng không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy. Sân Mộc đem cơ thể cuộn tròn trong bóng đêm, hắn có thể cảm giác được rõ ràng làn da nứt nẻ của mình đang đau đớn thế nào, dị năng cơ hồ đã không thể duy trì cung cấp được cho thân thể hắn nữa, thân thể hắn đang bắt đầu dần dần trạng thái thi hóa.

"Đừng tới đây!" Cảm giác được hơi thở Viên Úc Thần, Sân Mộc mở miệng quát bảo ngưng lại. Dáng vẻ này hắn tuyệt đối không thể để bất cứ ai nhìn thấy, nếu không hắn chỉ có chết không có chỗ chôn.

Sân Mộc đưa lưng về phía mọi người, lặng lẽ đem một viên tinh hạch bỏ vào trong miệng, chậm rãi hấp thu năng lượng trong tinh hạch. Lực lượng chữa trị thân thể Sân Mộc, cuối cùng tiến vào trong đầu Sân Mộc, năng lượng tràn đầy chữa trị thân thể đang đau đớn của Sân Mộc, làn da nứt nẻ cũng nhanh chóng bắt đầu phục hồi như cũ.

Hồi lâu, nguy hiểm đã theo hướng khôi phục một ít, Sân Mộc chậm rãi ngồi dậy, từ trong bóng đêm đứng lên, nhận thấy mắt tối đen Viên Úc Thần đã giận tái người, Sân Mộc nhẹ thở một hơi, suy yếu đi đến bên cạnh Viên Úc Thần ngồi xổm xuống, cầm đôi tay khẩn trương nắm chặt của Viên Úc Thần. "Giải quyết sao rồi?"

Viên Úc Thần cầm tay Sân Mộc trở tay, sức lực lớn đến cơ hồ bóp nát xương tay Sân Mộc, đôi mắt đen nhánh thâm trầm mang theo tức giận mãnh liệt. "Em không phải nói sẽ không có việc gì sao?"

"Ta rất tốt a." Cường ngạnh chống đỡ thân thể không khoẻ, Sân Mộc giơ lên một nụ cười trấn an Viên Úc Thần tức giận. "Ngươi thì sao? Lo lắng giải quyết sự việc thế nào?"

Nhìn chăm chú nụ cười của Sân Mộc, ngũ quan Viên Úc Thần căng chặt không trả lời, biểu tình vốn nghiêm túc hiện giờ càng lạnh lùng đáng sợ.

Sân Mộc lắc đầu, vô lực gối đầu lên đùi Viên Úc Thần "Ta mệt."

Sân Mộc dần dần khép hai mắt lại, Viên Úc Thần trầm mặc, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán cao của Sân Mộc, quay đầu lại bảo Phàn Diệp bên cạnh, lạnh giọng phân phó "Đem em ấy đến phòng ta."

"Vâng!" Phàn Diệp tiến lên khom lưng bế Sân Mộc lên, xoay người rời phòng.

Trong phòng Viên Úc Thần, Viên Úc Thần ngồi trên xe lăn, cẩn thận đắp chăn cho Sân Mộc đang ngủ, Trọng Lân tiến lên nhỏ giọng "Nguyên soái, có cần gọi Lâu Linh tới xem Sân thiếu?."

Viên Úc Thần lẳng lặng nhìn Sân Mộc một lát, trầm mặc lắc đầu. "Không cần, các ngươi đi ra ngoài trước."

"Nguyên soái, mẫu phụ ngài rất quan tâm tình hình của ngài."

"Nói với mẫu phụ ta không có việc gì, có chuyện gì ngày mai lại nói."

Nhìn bóng Viên Úc Thần, mấy người Trọng Lân nhìn thoáng qua nhau, bất đắc dĩ rời đi phòng.

Từ phòng Viên Úc Thần đi ra, vừa mới đi đến cửa,Ỷ Lâm cùng Viên Cảnh Trạch đã đuổi tới, nhìn qua cửa phòng Viên Úc Thần đóng chặt, vẻ mặt ỶLâm đầy lo lắng "Làm sao vậy? A Thần xảy ra chuyện gì sao?"

"Chủ phu nhân không cần lo lắng, nguyên soái không có vấn đề gì, ngài phân phó có chuyện gì ngày mai lại nói." Trọng Lân vội vàng dốc hết chức trách trấn an Ỷ Lâm.

Xem nhẹỶ Lâm đang bất mãn, Phàn Diệp cau mày quay mặt đi, làm như vô tình thuận miệng nói "Sân thiếu bị thương, nguyên soái ở bên trong chiếu cố."

Ỷ Lâm sửng sốt "Tiểu Mộc bị thương? Như thế nào không gọi bác sĩ."

Trọng Lân trừng mắt liếc Phàn Diệp một cái, ý bảo Phàn Diệp câm miệng, xoay người mặt vô biểu tình trả lời "Hết thảy đã có nguyên soái an bài, chủ phu nhân vẫn nên nghỉ ngơi đi thôi, ngày mai chờ nguyên soái ra, chủ phu nhân lại tự mình thăm hỏi." Trọng Lân dứt lời, cùng Ỷ Lâm nói lời từ biệt.

Đi xuống lầu, đến một chỗ không người, Trọng Lân dừng bước xoay người nhìn Phàn Diệp, mặt lạnh lẽo "Nói hươu nói vượn cái gì! Ngươi có chuyện gì."

"Ta bất quá ăn ngay nói thật thôi." Đối với chất vấn của Trọng Lân, Phàn Diệp ngẩn cổ không để ý. "Sân thiếu bị thương, hiện tại còn không biết tình trạng thế nào, ta lo lắng có sai sao?"

"Này không phải nguyên nhân sai hay không, đừng quên thân phận của mình. Chúng ta là quân nhân, không được xen vào chuyện trong nhà." Trọng Lân dứt lời, xoay người mang một thân tức giận rời đi.

Phàn Diệp đứng tại chỗ không hé răng, Tề Lăng Mạt lắc đầu, tiến lên vỗ vỗ bả vai Phàn Diệp "Ta biết ngươi lo lắng có đứa nhỏ kia, nhưng mà Phàn Diệp, đừng quên hắn là hôn ước giả của nguyên soái, đừng để tâm tư của ngươi đi quá xa."

"Ngươi nói bậy gì đó!" Phàn Diệp ngốc thế nào lại không nghe ra thâm ý trong lời này của Tề Lăng Mạt chứ, khuôn mặt tức khắc đỏ lên. "Hắn đã cứu mạng ta cùng nguyên soái, là đại ân nhân của ta, ta chỉ đang xem hắn như là đệ đệ."

"Ngươi biết, nguyên soái có lẽ cũng hiểu, chính là những người khác thì sao?" Tề Lăng Mạt nhàn nhạt phủi đi tro bụi không tồn tại trên vai Phàn Diệp,bình thản như đang nói đến một chuyện không đáng chú ý. "Ngươi đối với đứa nhỏ này, quá để bụng. Hơn nữa,chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Trừ bỏ nguyên soái không nói, đứa nhỏ này trừ ngươi ra còn thân cận với ai nữa?"

"……" Phàn Diệp ngơ ngẩn nhìn Tề Lăng Mạt, ngập ngừng muốn nói gì lại thôi.

"Nguyên soái lo lắng cho đứa nhỏ này ai nấy đều thấy được, nhưng vì sao lại cự tuyệt để bác sĩ tới xem? Hoặc là đứa nhỏ này thật sự không có chuyện gì, hoặc là, sợ lai lịch không rõ ràng của hắn, trên người có bí mật gì đó không thể gặp bác sĩ, ngươi còn nhớ lúc mới tới đây, hắn đối với Lâu Linh mâu thuẫn chứ?"

Theo Tề Lăng Mạt nhắc đến hồi tưởng ngày ấy, Phàn Diệp khuôn mặt cứng đơ nửa ngày nói không nên lời.

Thấy chỉ số thông minh Phàn Diệp cuối cùng còn có thể cứu chữa, Tề Lăng Mạt lắc đầu, để lại Phàn Diệp một mình bước nhanh đuổi theo Trọng Lân.

Trong phòng, Viên Úc Thần để tối ánh đèn phòng trong, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú sườn mặt an tĩnh Sân Mộc, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Thật lâu sau, Viên Úc Thần thu hồi ánh mắt, đem xe lăn di chuyển đến cạnh đầu giường Sân Mộc, vươn người từ trên bàn cầm lấy một quyển thư tịch, thấp giọng ngâm đọc.

(1)Thư tịch: Chỉ chung sách vở tài liệu.

"Nhìn hoàng hôn đỏ rực như lửa phía xa, tâm hồn ta chưa từng được bình lặng bao giờ. Biển rộng cuộn sóng ồn ào, ta đạp lên bờ cát mềm mại, vỏ sò đủ mọi sắc màu lấp lánh tỏa sáng khi hoàng hôn buông xuống.

Ta khom lưng vốc lên nước biển, màu lam kia nguyên lai không phải đá quý.

Ái nhân của ta, ngươi có từng nghe thấy ta đối với biển rộng kể ra tưởng niệm, ngươi ở chân trời xa đó, còn nhớ, ta ở nơi này chờ ngươi……"

Thanh âm trầm thấp như đến từ cổ xưa, quanh quẩn dưới ánh đèn nhu hòa, làm người an tâm thoải mái. Viên Úc Thần ngồi trên xe lăn cạnh mép giường, thong thả lật xem thư tịch trong tay. Sân Mộc cuộn tròn ở giữa, mày nhíu chặt chậm rãi thả ra.

Không khí trầm tĩnh yên bình dung hòa lấy hai người, cách ly thế giới hỗn loạn bên ngoài, Viên Úc Thần có lẽ đã hiểu được, có lẽ thứ hạnh phúc trong sách từng viết, cũng không phải chỉ có trong truyền thuyết.

Ánh mặt trời xuyên qua mành cửa sổ dừng trên mặt Viên Úc Thần, Viên Úc Thần mở mắt, đầu tiên nhìn về phía Sân Mộc trên giường. Trên giường Sân Mộc đem cả người mình vây trong chăn, cuộn thành một đống tròn tròn. Suốt một đêm, Viên Úc Thần một chút cũng không dám rời đi, Sân Mộc yên tĩnh như vậy càng làm tâm y lo lắng nhiều hơn.

Viên Úc Thần vươn người qua đem chăn trên mặt Sân Mộc xốc lên một góc, xác định Sân Mộc chưa tỉnh, Viên Úc Thần xoa xoa ấn đường, đem sách còn đặt trên người cẩn thận thả lên bàn, di chuyển xe lăn đi đến trước cửa.

Rời đi phòng, Viên Úc Thần vừa mới xuống lầu liền thấy người nhà đang dùng cơm trước bàn, thấy Viên Úc Thần đi xuống, Viên Cảnh Trạch đứng dậy "Ca, đứa nhỏ kia thế nào?"

Viên Úc Thần đi vào phòng khách ngồi xuống sô pha, bảo quản gia người máy mang một chén nước lại, lúc này mới đem ánh mắt chuyển tới người Viên Cảnh Trạch. "Em ấy đã hai mươi sáu tuổi, cùng ngươi không chênh lệch bao nhiêu."

"Di?" Viên Cảnh Trạch mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng. "Sao có thể! Hắn thoạt nhìn không giống như vậy?"

"Hắn có khỏe không?" Viên Kình Thiên mở miệng, tuy rằng không vui, lại cũng có chút lo lắng. "Ta nghe A Lâm nói hắn bị thương."

Viên Úc Thần mày nhíu lại, đem cốc nước trong tay một hơi uống cạn rồi đặt lại trên bàn "Hẳn là dị năng khô kiệt, hiện tại còn đang ngủ."

"Như thế nào không tìm bác sĩ đến xem một chút." Viên Kình Thiên có chút bất mãn.

"Con làm việc đều có chừng mực." đáy mắt Viên Úc Thần hiện lên một tia um ám, không biết là nghĩ tới cái gì.

"Ca! Cổ năng lượng cường đại ngày hôm qua là do hắn sao?" Viên Cảnh Trạch vây đến bên người Viên Úc Thần ngồi xuống, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng. "Hắn thật là lợi hại, dị năng hắn rốt cuộc là cấp mấy? Quá mạnh!"

Viên Úc Thần nhìn đệ đệ Viên Cảnh Trạch đang thán phục, khớp xương ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối, con ngươi đen nhánh trầm lặng như suy tư cái gì. "Cảnh Trạch, kỳ khảo hạch tuyển tân sinh học viện các ngươi sắp tới rồi đi?"

"Ân, còn chín ngày."

Viên Úc Thần gật đầu "Quy tắc khảo hạch năm nay là cái gì?"

Không hiểu vì sao Viên Úc Thần lại hỏi, nhưng Viên Cảnh Trạch vẫn nghiêm túc trả lời "Đại khái tương đồng với năm rồi, thí sinh cùng nhau dự khảo hạch, cuối cùng tuyển ra năm trăm học viên, sau đó mang đi tập huấn trong vòng một tháng, trong lúc tập huấn sẽ lại loại đi một nửa, loại đi những người không đạt yêu cầu, cuối cùng trước sau lưu lại hai trăm người."

"Thư đề cử thí sinh có trong tay ngươi không?"

"Từ năm hai trở lên, mỗi học viên ưu tú đều sẽ được mấy cái danh sách đề cử. Năm nay khoa đệ tổng thành tích đứng đầu học viện, trong tay đệ có bốn phiếu đề cử." Viên Cảnh Trạch nghĩ nghĩ, lại nói. "Đệ có một bằng hữu, hắn có một đệ đệ, đệ cho hắn một phiếu. Không lâu trước đây ở ngoài học viện đệ từng vô tình gặp được hai người, đệ cảm thấy bọn họ rất có khả năng, liền đem hai phiếu cho bọn họ, bây giờ còn có một tấm, chuẩn bị……"

"Cho ta." Viên Úc Thần mở miệng đánh gãy lời Viên Cảnh Trạch. Viên Cảnh Trạch giật mình, tựa hồ không hiểu được ý tứ Viên Úc Thần.

Ỷ Lâm bưng một ly đồ uống đi qua, ngồi xuống phía đối diện Viên Úc Thần "A Thần, con muốn đem phiếu đề cử cho Tiểu Mộc?"

Viên Úc Thần gật đầu, Viên Cảnh Trạch không suy nghĩ nhiều, trực tiếp từ không gian khí trên nhẫn lấy ra một phiến kim loại đưa cho Viên Úc Thần. "Đem thông tin của hắn gửi lên đi, chờ học viện nhận được sẽ đem thông tin của hắn chuyển vào hệ thống học viện, đợi đến ngày khảo hạch, hắn cầm phiếu đề cử này đến liền có thể tham gia khảo thí."

Viên Úc Thần nhận lấy phiến kim loại bỏ vào túi, Viên Cảnh Trạch cười nói "Ca, ngươi không cần lo lắng, lần khảo hạch này đệ cũng là một trong những khảo hạch viên, đệ sẽ tận lực chiếu cố hắn, sẽ không làm hắn bị thương."

Nghe Viên Cảnh Trạch nói, Viên Úc Thần cũng không dao động, năng lực của Sân Mộc y lĩnh hội rõ ràng, không nói đến tân sinh trong kỳ khảo hạch toàn là những tiểu thái điểu, dù có thật sự trực tiếp đưa hắn tới quân bộ, sợ cũng không có được vài người có thể thật sự thương tổn đến hắn.

"Úc Thần, con cùng ta qua đây." Viên Kình Thiên bên kia đen mặt nói một câu, ngồi xe lăn xoay người rời khỏi phòng khách.

Ỷ Lâm dương dương mi, ý bảo Viên Úc Thần an tâm "Đi đi, nếu người làm khó con, mẫu phụ giúp con."

Viên Úc Thần gật đầu, nhìn bóng hai người một trước một sau, Ỷ Lâm lắc đầu cười bất đắc dĩ. Này một già một trẻ, tính tình cũng không ai kém ai, muốn nói hai người không phải ông cháu cũng không người tin.

Viên Úc Thần rời phòng khách theo Viên Kình Thiên đi vào thư phòng, cả hai nhìn nhau không nói gì, không khí yên lặng trong phòng nhất thời có chút cứng nhắc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Viên Kình Thiên lãnh ngạnh nhìn Viên Úc Thần nghiêm túc, trừu trừu khóe miệng, nhịn không được đỡ trán "Úc Thần, con nói thật với gia gia, đối với đứa nhỏ kia con rốt cuộc có ý gì."

"Em ấy là hôn ước giả của con, con muốn cưới em ấy." Theo quy cũ, hai ông cháu cùng nhau tâm sự, thoạt nhìn như giống một hồi tranh chấp của hội nghị cao tầng.

"Úc Thần, hắn cứu mạng con, là ân nhân của Viên gia chúng ta, điểm này gia gia không phản đối, nhưng nếu con chỉ muốn báo ân, kia……"

"Không phải báo ân." Viên Úc Thần đánh gãy lời Viên Kình Thiên, ánh mắt kiên định nhìn Viên Kình Thiên. "Con thích em ấy, ngay từ đầu hôn nhân đối với con bất quá chỉ là một phần trách nhiệm, cưới bừa một nữ nhân hoặc nam nhân nào đó, sinh ra một hài tử, đây là trách nhiệm của con với Viên gia. Về phần cảm tình, con trừ bỏ có thể cho họ cơm áo vô lo cùng sinh hoạt thoải mái, mặt khác con đều không được."

"Nhưng mà hiện tại con muốn làm nhiều hơn, đứa nhỏ này cùng người khác không giống nhau, con là thật lòng thật dạ muốn cùng em ấy cả đời, giống như phụ thân cùng mẫu phụ như vậy, trừ bỏ gia đình, hài tử, trách nhiệm, con muốn con cùng Tiểu Mộc còn có thêm nhiều thứ hơn nữa, tỷ như cảm tình."

Viên Úc Thần chưa bao giờ từng nói qua những điều như vậy, lúc này đây bộc bạch lại làm Viên Kình Thiên không nói nên lời. "Gia gia, con muốn cưới em ấy."

"Con là đang hỏi ta có đồng ý?" Viên Kình Thiên nheo lại đôi mắt.

Viên Úc Thần lắc đầu "Không phải, là thông tri với người."

"Anh nếu đã quyết định, còn cùng ta nói cái gì?" Viên Kình Thiên tức giận hừ một tiếng, không thèm nhìn mặt Viên Úc Thần. "Anh là nguyên soái, ta phục tòng mệnh lệnh của anh."

"Người là ông nội của con, con kết hôn, đương nhiên muốn được người đến chúc phúc. Hơn nữa, con cũng không hy vọng Tiểu Mộc chịu ủy khuất."

Viên Kình Thiên trừng mắt Viên Úc Thần nửa ngày, đột nhiên bật cười. "Nói đến cùng anh còn không phải là vì vợ anh?"

"……" Viên Úc Thần

"Anh chuẩn bị khi nào thì tiến hành? Đừng nói gia gia bất lương rắp tâm chia cắt, tình huống hiện tại không thích hợp, đương nhiên, này chỉ là kiến nghị cá nhân gia gia."

"Con biết." trong mắt Viên Úc Thần hiện lên ý cười nhẹ nhàng. "Chờ thân thể con tốt lên, liền bí mật đem chuyện con cùng Tiểu Mộc định ra trước. Trước thì đính hôn, đợi Tiểu Mộc tốt nghiệp vào quân bộ của con, chúng ta lại làm lớn hơn."

"Ân, cũng tốt." Viên Kình Thiên ý vị thâm trường gật gật đầu. "Đúng rồi, ít nhiều chuyện của hắn ngày hôm qua, có thử xem dị năng hắn cấp mấy?"

"Tạm thời không cần, chờ tới học viện rồi nói sau."

"Sự việc các anh tự mình làm chủ đi, ta cũng lười đến quản các ngươi. Tóm lại ngươi an tâm dưỡng thương cho tốt, có cái gì ủy khuất trước cắn răng chịu đựng, tạm thời nhẫn nhịn, ai có thể đi đến cuối cùng, thì mới là người thắng chân chính."

"Vâng! Con đã biết."

"Tốt! Lăn lăn lăn!" Viên Kình Thiên vừa tức giận vừa buồn cười, rõ ràng mọi chuyện liền đuổi người. "Đừng có ở trước mặt ta nữa, chướng mắt! Trở về nhìn tiểu quỷ kia, trách một hồi không thấy lại nhớ thương."

"Vâng." Viên Úc Thần dương dương khóe miệng, xoay người rời phòng.

Thấy cửa đóng lại, tươi cười trên mặt Viên Kình Thiên biến mất, ngón tay vuốt cằm nhỏ giọng nói thầm "sách, cái Trương lão này, muốn ta ăn nói thế nào cùng lão gia hỏa kia a."

15. Chương 15: Tang Thi Hoàng Sợ Mèo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời điểm Sân Mộc tỉnh lại đã là hai ngày sau, liền xảy ra một cuộc "nội chiến gia đình" nảy lửa khiến Viên Úc Thần có chút trở tay không kịp, thẳng đến khi Sân Mộc nổi giận đùng đùng đem Viên Úc Thần nén ra khỏi cửa, Viên Úc Thần ủy khuất còn chưa kịp hiểu ra cái gì.

Đại sảnh biệt thự, Sân Mộc đầu chân trần ôm gối co rút trên sô pha, đôi mắt trừng đến tròn vo, không khác gì một tiểu hồ ly tạc mao. Đối diện Sân Mộc, một thịt cầu bạch miêu giống cái biểu tình giống như Sân Mộc, dưới hai lỗ tai lớn rũ xuống là một đôi mắt màu lam đặc biệt câu dẫn ánh nhìn.

Một người một mèo hùng hổ, giương cung bạt kiếm, trong đại sảnh vắng lặng chiến hỏa không một tiếng động bắt đầu thiêu đốt. Viên Úc Thần mặc một kiện áo lông dựa người vào sô pha, bình tĩnh uống ly trà nóng, đối với chiến tranh đụng vào là nổ trước mặt, nói rõ là làm như không thấy.

"Meow ~~" bạch miêu hướng về phía Sân Mộc kêu một tiếng, thành công làm Sân Mộc dựng lên móng vuốt, Sân Mộc cũng không muốn nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt con mèo này, trong lòng lửa giận rầm rầm thiêu đốt, hai bàn móng vuốt "ca ca" mài giũa.

Bên kia Viên Cảnh Trạch đi tới nhìn có chút không xong, một tay đem bạch miêu vớt lên sô pha. "Đừng lo lắng, tiểu K rất ngoan, sẽ không cào người."

Thấy bạch miêu bị Viên Cảnh Trạch ôm vào trong ngực vuốt lông, Sân Mộc kêu một tiếng, tạc mao nhảy dựng ra sau ghế sô pha, chỉ để lộ ra một cái đầu lông xù xù.

Viên Úc Thần ngừng lại động tác uống trà, nhìn thoáng qua bạch miêu trong ngực Viên Cảnh Trạch, buông ly xuống, vẫy tay bảo Sân Mộc đi đến. Sân Mộc lắc đầu, "hưu" một tiếng, đem đầu tựa vào sô pha, không muốn phản ứng với Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần nhíu nhíu mày "Tiểu K, đi ra ngoài chơi."

Bạch miêu bị điểm danh kêu lên một tiếng, có chút ủy khuất nhìn Viên Úc Thần, từ trong lòng ngực Viên Cảnh Trạch đứng lên, phe phẩy cái đuôi to đầy mao nhung, lưu luyến rời khỏi phòng khách.

Sân Mộc nhìn cửa nửa ngày, sợ con mèo mập kia lại trở về. Xác định mèo mập đã đi xa, Sân Mộc như một cơn gió từ sau sô pha nhảy ra, chạy đến cạnh Viên Úc Thần ngồi xuống.

Viên Úc Thần đem tay áo lông xắn lên một chút, nhìn Sân Mộc bên cạnh, trong mắt nhịn không được hiện lên ý cười. "Sợ mèo?"

Sân Mộc mếu máo không hé răng, Viên Cảnh Trạch cởi áo khoác, tiếp nhận đồ uống người máy quản gia đưa, mở miệng giải thích "Tiểu K là ca ca nuôi lớn, chính là con mèo mà ca ca thích nhất."

Sân Mộc nhíu mày "Ta ghét mèo, mèo mập!"

Viên Úc Thần bưng chén trà bật cười, Viên Cảnh Trạch vẫn bưng vững đồ uống, tuy rằng đang ở trong nhà, nhưng thói quen quân đội học ở trường lại chưa từng làm cậu có nửa phần thả lỏng, vẫn như cũ ngồi thẳng tắp như tùng. "Học viện khảo hạch tuyển tân sinh đã gần ngay trước mắt, ngươi có nắm chắc không?"

Sân Mộc nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Viên Úc Thần bên cạnh "Ta muốn chờ ngươi khỏe lại mới đi."

"Khảo hạch chỉ có một lần cơ hội, ta bên này tạm thời vẫn cứ như vậy, chờ em qua được khảo hạch còn có một tháng tập huấn đào thải, hết thảy chờ đến sau khi tập huấn xong lại nói." Viên Úc Thần cọ cọ cái ly trong tay, nhìn thân thể gầy nhỏ của Sân Mộc dường như có chút do dự. "Em vừa mới tỉnh, có thể kiên trì nội dung khảo hạch không?"

"Ngươi không cần lo lắng." Thấy Sân Mộc chỉ vùi đầu không nói, Viên Cảnh Trạch cho rằng hắn vì lo lắng không qua được, liền mở miệng an ủi. "Ta là một trong các khảo hạch viên, ta sẽ không để những người khác nhằm vào ngươi."

Sân Mộc ồ ồ gật gật đầu, có vẻ hữu khí vô lực. Viên Úc Thần có chút buồn cười, ngẩng đầu nhìn Viên Cảnh Trạch, khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường ngày. "Kêu ca, Tiểu Mộc so ngươi lớn hơn một tuổi."

Viên Cảnh Trạch nhíu mày có chút không vui "Nhưng hắn thoạt nhìn rõ ràng bất quá chỉ hai mươi tuổi."

Viên Úc Thần đôi mắt trầm trầm, đem chén trà trong tay đặt lên bàn, phát ra một tiếng thanh thúy. Viên Cảnh Trạch căng thẳng, nhấp môi buông đồ uống trong tay, nghiêm túc nhìn về phía Sân Mộc "Sân Mộc ca."

Cuộc đời lần đầu tiên được người kêu bằng "ca", tinh thần bị đả kích từ việc đi học của Sân Mộc được lấy lại, hiếm khi phá lệ nhìn Viên Cảnh Trạch. "Ta sẽ che chở ngươi." Người này trừ bỏ dị năng có chút chán ghét, nhưng thật ra bản thân cũng không làm cho hắn ghét, Sân Mộc nhanh nhẹn đem Viên Cảnh Trạch bỏ vào trong vòng bảo hộ của mình.

Viên Cảnh Trạch động động miệng, mặt ngoài nói với Sân Mộc vài lời nói khách khí.

Trọng Lân từ ngoài bước nhanh đi vào, quân trang thẳng tắp. Viên Cảnh Trạch nhanh chóng buông đồ uống, nghiêm túc đứng dậy kính một cái chào theo nghi thức quân đội "Thượng tá!"

Trọng Lân đáp lễ, xoay người nhìn Viên Úc Thần "Nguyên soái!"

Viên Úc Thần gật đầu, Trọng Lân lấy ra một cái hộp đặt lên bàn trước mặt Viên Úc Thần. "Nguyên soái, đây là quang não của Sân thiếu."

Viên Úc Thần mở chiếc hộp lấy ra một cái quang não màu ngân bạch, tinh tế cầm lên đánh giá. Trọng Lân cẩn thận giải thích "Quyền hạn cấp A, trừ phi trải qua thao tác của bộ não liên bang, sẽ không cần lo lắng có người theo dõi."

"Tiểu Mộc, tới." Viên Úc Thần cầm tay Sân Mộc, đem quang não đeo lên cổ tay hắn. "Về sau đây là quang não của em, ta đem quang não của ta kết nối với em, nếu gặp phải chuyện gì liền liên hệ cho ta, biết không?"

Sân Mộc giơ lên tay, đánh giá thứ đồ chơi mới lạ trên cổ tay. Sân Mộc trên mạng có tra qua, ở thế giới hiện giờ, quang não tương đương với giấy chứng nhận công dân trước kia, là thứ tượng trưng thân phận một người, cùng thông tin cá nhân liên hệ chặt chẽ, không nghĩ tới hắn thế nhưng cũng có, đó có phải hay không chứng minh từ giờ trở đi hắn chính là một "nhân loại", bất quá nhập cư trái phép từ vạn năm trước tới đây đã không còn hộ khẩu.

Thấy Sân Mộc thích, Viên Úc Thần cũng yên tâm dời mắt. "Bên ngoài tình huống thế nào?"

"Yến hội qua đi, những thế lực vốn còn ngo ngoe rục rịch đều trở nên an phận, Tiêu gia sau lưng vẫn còn hoạt động, dường như đang muốn xác nhận cái gì."

Hồi tưởng lời nói của mình ở yến hội ngày ấy, Viên Úc Thần tự nhiên hiểu được lo lắng của Tiêu Duệ An. Trọng Lân thấy Viên Úc Thần không có ý kiến gì, biết Viên Úc Thần cũng không đem chuyện này để trong lòng, gã cũng không dừng lại, tiếp tục nói.

"Nguyên soái đích thân đưa tin lên tinh võng truyền bá, mọi người đối với nguyên soái đã hoàn toàn tín nhiệm, nguyên soái hãy cố gắng an tâm dưỡng thương một thời gian, sẽ không có sai xót gì xảy ra."

"Không có tuyệt đối, vẫn là phải chú ý." Viên Úc Thần trầm giọng nói.

Trọng Lân gật đầu "Vâng!"

"Phàn Diệp đâu." Sân Mộc mở miệng hỏi, từ lúc tỉnh lại hắn liền không có gặp Phàn Diệp, điều này làm cho Sân Mộc có chút nghi hoặc. Phàn Diệp không phải cảnh vệ bên người Viên Úc Thần sao? Vì sao không đi theo Viên Úc Thần.

Trọng Lân giật mình, tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng vẫn rơi vào tầm mắt Viên Úc Thần. Viên Úc Thần giữa mày nhíu chặt, lại không lập tức mở miệng hỏi.

"Phàn trung úy mấy ngày gần đây bận huấn luyện, sẽ không đến."

Sân Mộc như suy tư gì, gật gật đầu, cũng không hỏi lại, tiếp tục đùa nghịch quang não trong tay. Ánh mắt Viên Úc Thần nhìn chằm chằm Trọng Lân, biểu tình khó lường, lắc cái ly trong tay. Trọng Lân hơi cúi đầu né tránh ánh mắt Viên Úc Thần, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

"Tiểu Mộc, cùng Cảnh Trạch đi chơi, ta cùng Trọng Lân bàn công việc một chút." Viên Úc Thần buông cái ly, duỗi tay vỗ vỗ đầu Sân Mộc.

"Nga." Sân Mộc nhàn nhạt lên tiếng, đứng dậy hướng Viên Cảnh Trạch ngoắc ngoắc ngón tay, tâm tình thực tốt nhảy nhót ra khỏi cửa. Viên Cảnh Trạch nhìn Viên Úc Thần cùng Trọng Lân gật gật đầu, đi theo Sân Mộc rời khỏi đại sảnh.

Đại sảnh lúc này chỉ còn lại hai người Viên Úc Thần cùng Trọng Lân, không khí yên lặng nhất thời có chút ngưng trọng. Viên Úc Thần dựa vào sô pha, ngón tay nhẹ gõ đầu gối, ánh mắt sâu thẳm nhìn bàn phản quang pha lê, dường như vẫn không định mở miệng trước.

Trầm mặc hồi lâu khiến lòng Trọng Lân thầm thở dài một hơi, mở miệng đánh vỡ không gian ngưng trọng giữa hai người "Ta cùng Phàn Diệp nói một ít câu, hắn có lẽ đã chạy sai phương hướng."

Viên Úc Thần ngẩng đầu nhìn hướng Trọng Lân, Trọng Lân cẩn thận đem đối thoại ngày ấy của ba người toàn bộ lặp lại một lần, nói xong, cũng không ngoài ý muốn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Viên Úc Thần.

"Phàn Diệp mặt ngoài thoạt nhìn tùy tiện, kỳ thật trong lòng so với ai khác đều có ý hơn, có lẽ hắn xem lời ta và Lăng Mạt nói thành ý của nguyên soái ngài, nên hắn mới tận lực cùng giữ khoảng cách cùng Sân thiếu."

Trên mặt bình tĩnh của Viên Úc Thần đã ẩn ẩn lan tràn lạnh lẽo, đôi mắt thâm thúy di động ám quang. "Cho hắn thời gian mười ngày khôi phục lý trí, mười ngày sau nếu không thấy người, để hắn trở về đội hậu cần tiếp tục làm đầu bếp."

Trọng Lân trừu trừu khóe miệng, thẳng tắp kính một cái chào theo nghi thức quân đội. "Rõ!!"

Phòng huấn luyện, sau một giờ Viên Cảnh Trạch đi vào, người đổ đầy mồ hôi đi ra. Sân Mộc xem phim hoạt hình hết sức vui vẻ, thấy người ra tới cũng không ngẩng đầu lên, chỉ duỗi duỗi móng vuốt xem như chào hỏi.

Viên Cảnh Trạch dùng khăn lông lau mặt, hung bạo ngồi xuống ghế đối diện Sân Mộc, tùy ý liếc nhìn máy tính trong tay Sân Mộc một cái, nhịn không được bĩu môi. "Đó là giáo dục vỡ lòng dành cho trẻ nhỏ, xem hiểu sao?"

Không phải không nghe ra trêu đùa trong lời nói Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc tắt đi máy tính đem mắt phóng tới trên người Viên Cảnh Trạch, nét mặt Viên Cảnh Trạch lãnh đạm, biểu lộ một mạt tươi cười "Năm lần trọng lực một giờ, ta tiến bảy phần ba giây."

Tỏ vẻ nghe không hiểu, Sân Mộc cũng không đáp lời. Viên Cảnh Trạch buông khăn lông trong tay, vươn lên thân người tò mò nhìn chằm chằm Sân Mộc "Ai, dị năng của ngươi rốt cuộc mạnh như thế nào? Ngày đó khí thế trên người ca của ta cũng thật dọa người. Bất quá ngươi nhỏ như vậy, khí thế cường đại ngày đó hẳn chủ yếu là của ca ta đi?"

"Lợi hại so với ngươi." Dù có cường giả cũng chưa từng động đến tay mơ, Sân Mộc cảm thấy cùng cậu ta chấp nhặt sẽ tự hạ thấp cấp bậc. "Khảo hạch sẽ như thế nào?" Sân Mộc càng cảm thấy hứng thú với cuộc khảo hạch tân sinh vài ngày sau, hắn chính là muốn lấy danh đầu bảng đưa cho Viên Úc Thần làm lễ vật.

"Tất cả thí sinh đều bị đưa vào khu huấn luyện, tiến hành huấn luyện sinh tồn, mỗi năm nội dung khảo hạch đều không giống nhau. Năm nay trên tay mỗi thí sinh đều sẽ có một phần bản đồ tàn bị khuyết, chỉ có khi nhập đủ bốn phần mới có thể đi đến nhiệm vụ chung trên bản đồ."

"Bản đồ mỗi người đều không giống nhau sao?"

"Bản đồ có một phần, mỗi người mang theo một gốc tư, trừ bỏ bản thân sẽ không có người khác biết phần bản đồ kia trong tay ngươi là gì, ngươi có khả năng sẽ tìm được phần bản đồ giống phần đang có, cũng có khả năng tìm được phần khác. Chỉ có khi tìm đủ bốn phần khác nhau, mới có thể được cả phần bản đồ, ra khỏi khu huấn luyện."

Mắt Sân Mộc sáng rực lên, trò chơi này chơi rất vui, máu me bạo lực, cá lớn nuốt cá bé, cùng hắn rất hợp.

"Cùng lúc đó sẽ có khảo hạch viên đột nhiên tiến hành tập kích thí sinh, một khi bản đồ còn lại bị khảo hạch viên hủy đi, hoặc mất đi năng lực tác chiến, tự động bỏ quyền, khảo hạch như vậy sẽ thất bại, lập tức rời khỏi khu huấn luyện."

"Có thể đánh trả chứ?" Bị người đuổi theo đánh còn không đánh trả, đây không phải phong cách của Sân Mộc. "Nếu giết chết khảo hạch viên sẽ thế nào?"

Viên Cảnh Trạch sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu "Cho phép thí sinh phản kháng, nhưng tuyệt đối không cho phép hạ sát, lại nói, thí sinh chưa có trải qua huấn luyện chính quy, những khảo hạch viên đều là cao niên, sinh viên cấp cao ưu tú nhất, sao có thể bị thí sinh đánh bại?"

"Đối với khảo hạch viên, điều các ngươi phải làm chỉ có thể là tránh đi, nhanh chóng tìm được toàn bộ bản đồ hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch, bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ nói những người khác thủ hạ lưu tình với ngươi." Cho rằng Sân Mộc sợ hãi, Viên Cảnh Trạch nhẹ giọng. Cậu lại không biết, Sân Mộc này nào có chỗ nào là sợ hãi, hiện tại hắn kích động đến nỗi hận không thể lập tức đến trường thi bạo ngược một phen.

"Khảo hạch viên có bao nhiêu người?" Ít quá hắn không đã ghiền, đừng để hắn còn chưa động thủ đã bị những người khác thu thập sạch sẽ.

Viên Cảnh Trạch lắc lắc đầu "Ta đã tiết lộ nhiều rồi, còn nói thêm nữa thì phạm quy."

Viên Cảnh Trạch lấy khăn lông trên bàn quấn qua cổ "Ngươi ở đây chơi, ta đi tắm rửa một chút."

Nhìn theo bóng Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc nghiêm túc tự hỏi dùng bao nhiêu thời gian để kết thúc kỳ khảo hạch vài ngày tới, rồi lại lần nữa đem mắt đặt vào phim hoạt hình, hắn cảm thấy, đã thời gian dài như vậy không đánh nhau, lần này động thủ lại phải ôn nhu một chút, có thể lưu lại một ấn tượng tốt cho nhân loại vạn năm sau.

Quyết định xong liền cảm thấy vui sướng, sẽ không trực tiếp đàn áp hạ gục trong một cái nháy mắt, vẫn là nên chừa chút mặt mũi cho những nhân loại này đi.

16. Chương 16: Khảo Hạch Bắt Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian khảo hạch tuyển tân sinh của học viện đã đến trước mắt, Viên Úc Thần chân cẳng không tiện không thể rời biệt thự, một bên dặn dò Sân Mộc nơi nơi đều có người mang lòng bất chính, không nên thiếu cảnh giác. Một bên dặn dò Viên Cảnh Trạch chăm sóc cẩn thận, đừng để người đến phá rối.

Viên Úc Thần cũng là từ học viện quân sự đệ nhất liên bang đi ra, tất nhiên cũng biết rõ những sinh viên đó cuồng vọng kiêu ngạo thế nào, tuy rằng y tin tưởng năng lực Sân Mộc, tự bảo vệ mình không thành vấn đề, nhưng minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, tính tình Sân Mộc ngay thẳng, không hiểu được những kẻ quyền quý kia bên trong toàn âm quỷ mưu kế, không gặp phải người tính kế sẽ tốt hơn.

Sân Mộc mặc một thân áo khoác màu vàng nhạt, ở trong đại sảnh nhảy tới nhảy lui, căn bản không đem lời dặn dò Viên Úc Thần để trong lòng, từ khi tiến vào xã hội nhân loại, hắn vì tránh thân phân bị phát hiện vẫn luôn nghẹn không dám động thủ với ai, cuối cùng bây giờ đã có cơ hội có thể quang minh chính đại đánh nhau, hắn vui vẻ còn không kịp.

Sân Mộc thất thần làm Viên Úc Thần bất đắc dĩ, Viên Cảnh Trạch cam đoan ngược lại mới làm y an tâm một chút. Viên Cảnh Trạch tính tình trầm ổn, có cậu ở đó cũng có thể nhìn ngó một chút, không để người ở sau lưng động tay chân.

Ăn cơm sáng, Sân Mộc nhanh nhẹn cùng Viên Úc Thần nói xong lời từ biệt, không chút lưu luyến theo Viên Cảnh Trạch ra khỏi biệt thự. Viên Cảnh Trạch biết Viên Úc Thần muốn giấu thân phận Sân Mộc, vốn định đổi xe huyền phù đi, nhưng Viên Úc Thần nói trong học viện hơn phân nửa không giàu thì sang, đặt phi hành khí trong đó ngược lại sẽ không chói mắt, Viên Cảnh Trạch lúc này mới chọn được phương tiện giao thông.

Hai người trước sau đi vào phi hành khí, Sân Mộc quay đầu có thể thấy được Viên Úc Thần ở xa xa đang ngồi trước cửa sổ lầu ba biệt thự, ánh mặt trời chạm vào trên người y, một thân quần áo ở nhà sạch sẽ, hòa tan đi sự lạnh lẽo trên người y, tăng thêm vài phần nhu hòa.

Thấy Sân Mộc nhìn lại, Viên Úc Thần vẫy tay ý bảo Sân Mộc an tâm, Sân Mộc nở nụ cười đáp lại, xoay người tiến vào phi hành khí, đóng cửa lại.

Phi hành khí dần dần nâng lên, thẳng đến khi nhìn không thấy bóng dáng, Viên Úc Thần mới thu hồi ánh mắt, sử dụng xe lăn xoay người trở vào phòng, tay nắm lấy một bên chiếc thảm trên đùi.

Trọng Lân đem một kiện áo ngoài phủ thêm cho Viên Úc Thần, nhìn vào máy tính "Đã liên hệ cùng bên học viện, nội dung khảo hạch lần này sẽ được phát sóng trực tiếp tại đây, nguyên soái có thể thời khắc chú ý tình huống của Sân thiếu."

Viên Úc Thần nắm chặt vạt áo ngoài, nhìn máy tính Trọng Lân đưa cho, trầm ngâm một lát "Năm nay khảo hạch khó như thế nào?"

"Số liệu đổi mới, độ khó lại thêm 13%." Thấy Viên Úc Thần nhíu mày, Trọng Lân lại nói thêm. "Thí sinh ghi danh học viện đệ nhất càng ngày càng nhiều, trừ bỏ những gia thế hiển hách, không thiếu nhất chính là thiên tài, thư tiến cử tân sinh vào học viện mỗi năm đều có hạn, chỉ có thể không ngừng tăng thêm độ khó khảo hạch."

Đối với giải thích của Trọng Lân, Viên Úc Thần vẫn không nói lên ý kiến, trực tiếp đem lực chú ý đặt trên máy tính trong tay.

Trong phi hành khí, Sân Mộc mang tai nghe tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Viên Cảnh Trạch nhìn Sân Mộc một hồi, nhịn không được mở miệng "Trong lúc khảo hạch, mỗi thí sinh chỉ có thể mang theo ba túi dịch dinh dưỡng, số lượng của một ngày, trừ cái đó ra vật phẩm sở hữu tư nhân đều không cho phép mang theo."

Sân Mộc dùng giọng mũi "ân" một tiếng, mí mắt cũng không nâng lên một chút.

"Tính tính thời gian, huấn luyện diễn tập ban Doãn Ca cũng nên kết thúc, nếu hai người các ngươi đụng phải, nếu bị nàng có làm khó ngươi cũng đừng trách nàng." Nghĩ lại tính tình Viên Doãn Ca, Viên Cảnh Trạch vẫn có chút lo lắng.

Sân Mộc mở to mắt nhìn Viên Cảnh Trạch một hồi, yên lặng đem thanh âm trong tai nghe chỉnh lớn. Hắn tất nhiên sẽ không nhàm chán để ý tới mấy người sống kia, hắn sẽ trực tiếp đánh đến khi bọn họ nói không nên lời thì thôi.

Hai người một đường không nói gì, phi hành khí rất nhanh liền tới ngoài học viện, ở đây từng hàng phi hành khí tư gia đủ loại kiểu dáng mới nhất, phi hành khí này của Viên Cảnh Trạch giá cỡ trung, là kiểu cũ cũng sẽ không dẫn tới chú ý.

Có lẽ hôm nay là ngày khảo hạch, trừ bỏ thí sinh, còn có rất nhiều sinh viên của học viên đến xem thi tuyển, từ cửa đã nhôn nhau rộn ràng, liếc mắt cái có thể nhìn ra thật sự rất náo nhiệt.

Sân Mộc theo Viên Cảnh Trạch xuống phi hành khí, nhìn học viên rồi nhìn cửa học viện cao lớn hoa lệ, trong lòng không biết nên nói điều gì. Viên Cảnh Trạch đi sát vào Sân Mộc nhỏ giọng giải thích. "Những ai mặc chế phục trên người đều là viện sinh (sinh viên của học viện), bọn họ đều là tới xem khảo hạch hôm nay. Trong học viện có một nửa là người phú quý, ở học viện kết bè kết phái là chuyện bình thường. Bọn họ đến xem thi tuyển là giả, kỳ thật là muốn tìm một ít hạt giống tốt ôm với dưới trướng, củng cố tốt địa vị trong học viện. Chờ tốt nghiệp xong, cũng nằm trong thế lực gia tộc."

Sân Mộc gật đầu như có suy tư "Nếu không muốn thì sao?"

"Hạt giống tốt tự nhiên sẽ có nhiều người muốn đoạt, khi đó phải xem thủ đoạn bọn họ như thế nào. Có thể bị người khác cướp đi, điều kiện trong nhà tốt sẽ không đến nỗi nào, nhưng lại có rất nhiều bình dân, nếu cự tuyệt lời mời những người đó, liền tính ngươi có thông qua khảo hạch, sợ cũng không kiên trì được tập huấn đào thải. Ở trong cái học viện này, nếu không có người dựa vào, căn bản không thể an ổn sinh tồn."

Sân Mộc nhìn Viên Cảnh Trạch, trong mắt sáng lên, cá lớn nuốt cá bé, thiên đường a!

Thấy Sân Mộc nhìn chằm chằm mình, Viên Cảnh Trạch chỉ nghĩ hắn là dọa tới rồi, thanh âm liền mềm mỏng trấn an "Ngươi thì không cần lo lắng, ngươi là người của Viên gia, toàn bộ Lam Á Tinh không có ai có thể tùy tiện đụng tới ngươi."

Thí sinh rất nhiều, tuy rằng địa điểm báo danh của học viện có tới vài chỗ, nhưng đội ngũ vẫn như cũ kéo thật dài. Viên Cảnh Trạch tất nhiên không đứng chờ, cũng không dám để Sân Mộc đi xếp hàng, vì thế liền trước cái nhìn trắng trợn của Sân Mộc, táo bạo xuyên qua đội ngũ thật dài đi thẳng tới chỗ báo danh.

Những thí sinh xếp hàng đợi lâu trong lòng đương nhiên khó chịu, chính là trên người Viên Cảnh Trạch mặc chế phục màu trắng trường quân đội, trên vai còn lóe sáng huân chương viện sinh làm cho bọn họ chỉ có thể nén giận không dám lên tiếng.

Viên Cảnh Trạch đi đến điểm báo danh, những viện sinh khác nhìn thấy Viên Cảnh Trạch lại đây liền sôi nổi đứng dậy cúi chào, trong mắt nhìn Viên Cảnh Trạch mang theo tràn đầy kính sợ "Học trưởng hảo!"

Viên Cảnh Trạch đem phiếu thông tin Sân Mộc đưa lên "Xác nhận thông tin thí sinh."

Viện sinh mờ mịt nhìn thoáng qua Sân Mộc bên cạnh Viên Cảnh Trạch, tuy rằng tò mò thân phận Sân Mộc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, hai tay tiếp nhận phiếu thông tin nhanh nhẹn tiến hành xác nhận.

Một loạt tin tức đưa vào, Viên Cảnh Trạch thu hồi phiếu thông tin cũng không có đứng ngốc ở đó nữa, nhanh chóng mang Sân Mộc rời đi. Nhìn theo bóng hai người, vài tên viện sinh hai mặt nhìn nhau, nhịn không được khe khẽ nói nhỏ.

"Hắn là ai a? Thế mà có thể làm học trưởng tự mình đến đây xử lý thông tin báo danh."

"Nhìn lạ mắt, nhìn mặt không giống mấy người của những gia tộc kia a?"

……

Rời khỏi địa điểm báo danh, Viên Cảnh Trạch mang Sân Mộc đi đến một bóng cây không người ngồi xuống. " Thời gian khảo hạch là buổi chiều bốn giờ, còn năm tiếng nữa, ngươi nghỉ ngơi một chút trước đi! Chờ khảo hạch bắt đầu sợ là là mấy đêm không khép được mắt a."

Sân Mộc cũng phải loại người không biết tốt xấu, Viên Cảnh Trạch lo lắng như thế, hắn cũng nên thể hiện sắc mặt tốt hơn. Nếu nói Viên Cảnh Trạch vì sao có tâm tư đối tốt với Sân Mộc như vậy, cũng không phải không có nguyên nhân.

Đầu tiên, hắn là hôn ước giả của Viên Úc Thần, Viên Cảnh Trạch luôn tôn trọng đại ca, đương nhiên sẽ không cố ý làm khó dễ người trong lòng đại ca. Thứ hai, Sân Mộc là ân nhân cứu mạng Viên Úc Thần, hơn nữa Sân Mộc có thể trị liệu thân thể Viên Úc Thần tốt lên, còn có thể giúp Viên Úc Thần khôi phục dị năng, Viên Cảnh Trạch đương nhiên phải cẩn thận săn sóc, không dám mắc sai lầm gì với Sân Mộc.

Sau lại nói, bản thân Viên Cảnh Trạch đối với thực lực của Sân Mộc cũng cảm thấy rất hứng thú, đối với năng lực của Sân Mộc, cậu chỉ biết được từ miệng Phàn Diệp, từ trước đến nay chưa từng tận mắt chứng kiến Sân Mộc động thủ. Tuy rằng mấy ngày ở nhà, cậu đã vài lần mời Sân Mộc tỷ thí, nhưng đều bị Sân Mộc cự tuyệt.

Nếu Sân Mộc biết được suy nghĩ trong lòng Viên Cảnh Trạch, nhất định sẽ vì chính mình mà kêu oan. Hắn cũng muốn hoạt động gân cốt lắm a, chính là đối thủ quá yếu, lại quan hệ họ hàng, tóm lại không thể hạ thủ, nếu như bị thương gân đứt cốt gì đó thì làm sao bây giờ?.

Quang não trong tay Viên Cảnh Trạch nhận được thư tín, Viên Cảnh Trạch nhìn thoáng qua, mày liền nhíu lại. "Trong viện phát tới tin tức, muốn khảo hạch viên tập hợp chuẩn bị, ngươi……"

"Ngươi đi đi." Sân Mộc lười biếng dựa vào bên dưới bóng cây, một lần nữa mang lên tai nghe.

Viên Cảnh Trạch muốn há mồm, chính là học viện đang thúc giục phải đi ngay, cậu cũng chỉ thể đứng dậy "Chúng ta tùy thời bảo trì liên lạc quang não, nếu ngươi gặp phải vấn đề gì lập tức liên hệ với ta. Chờ đến lúc khảo hạch bắt đầu, ngươi liền theo những người khác đi tập hợp, tất cả đều rất dễ dàng, không có việc gì."

"Ân, ta đã biết." Sân Mộc gật đầu, đem nhạc chuyển thành thể loại rock and roll, nghe tai nghe như thế dù có "sét đánh ầm" một trận cũng không hay để mà lăn lộn, Sân Mộc phá lệ thật vui sướng.

Thấy Sân Mộc "thề lời son sắt" như vậy, Viên Cảnh Trạch cũng không quản nữa, bước nhanh rời đi.

Viên Cảnh Trạch đi rồi, Sân Mộc gối đầu đi theo âm nhạc rầm rì, cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên trước mắt rơi xuống một cái bóng. Sân Mộc nửa nheo lại đôi mắt, chỉ thấy một người thiếu niên vẻ mặt ngốc ngốc, đỉnh đầu nhấp nhô lên xuống, nha nha cười.

Sân Mộc nhìn thiếu niên một hồi, nghiêng nghiêng người, lại lần nữa nhắm mắt. Thiếu niên như không nhìn ra Sân Mộc xa cách, cười ha hả đến gần Sân Mộc ngồi xuống. "Ngươi hảo, ta tên Trác Khải Bảo, ngươi tên gì."

"Sân Mộc." Không chút để ý ném xuống hai chữ.

"Ta vừa mới gặp ngươi ở cửa báo danh, ngươi cũng là thí sinh sao? Ta cũng vậy, ngươi thoạt nhìn thật nhỏ, tuổi giả sao?"

Trác Khải Bảo một miệng lải nhải cùng không giữ cửa, Sân Mộc mở to mắt ngồi dậy, đôi mắt đen sáng ngời theo dõi thiếu niên. "Ngươi có việc?"

"Ách……" Trác Khải Bảo nghẹn lại, gãi đầu cười không ngừng "Ta, ta khẩn trương."

"Không có gì phải khẩn trương." Bị Trác Khải Bảo quấy nhiễu Sân Mộc cũng không còn tâm tư nghỉ ngơi, thu hồi tai nghe treo trên cổ. "Tìm được bốn phần bản đồ, đánh cho tàn phế NPC(1) chặn đường, đi đến điểm cuối, trò chơi kết thúc."

(1) NPC: Viết tắt của từ NON-PLAYER CHARACTER. NPC là những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi. Trong các trò chơi nhập vai thì chúng được điều khiển bởi những Gamemaster hay trọng tài.

Sân Mộc nói nhẹ nhàng như thế, ngược lại làm Trác Khải Bảo có chút không lời gì để nói. "Cái kia, ta có thể cùng ngươi tổ đội không?"

Sân Mộc gối đầu nhìn Trác Khải Bảo không nói lời nào, Trác Khải Bảo có chút xấu hổ đỏ mặt "Những thí sinh khác đều tổ đội, ta chỉ có một người, lẻ loi một mình luôn gặp nguy hiểm không phải sao? Chúng ta tổ đội còn có thể chiếu cố lẫn nhau một chút."

Sân Mộc nhìn chằm chằm Trác Khải Bảo nhìn nửa ngày, đột nhiên duỗi tay "Cho ta mười vạn tệ, ta bảo hộ ngươi đến khi khảo hạch kết thúc."

"Hả?" Trác Khải Bảo nhìn Sân Mộc duỗi tay có chút sửng sốt, đây là tình huống gì?

"Ngươi hướng ta tìm kiếm bảo hộ, rồi lại định ăn không uống không không trả tiền, muốn chết sao?" Sân Mộc thu hồi tay, đứng dậy rời đi.

"Ai! Ngươi rất mạnh sao?" Thấy Sân Mộc phải đi, Trác Khải Bảo mở miệng gọi lại.

Sân Mộc dừng lại bước chân, khóe mắt liếc qua Trác Khải Bảo một cái "Lo cho ngươi không thành vấn đề."

Nhìn bóng dáng như phát quang của Sân Mộc, Trác Khải Bảo đột nhiên nhìn người trước mặt này như loại ảo giác, nếu Trác Khải Bảo sinh ở vạn năm trước, cậu sẽ biết, trên thế giới này có hai điều thần kỳ tự gọi là "trang bức" (2).

(2)Trang bức( )/Trang B(B): 1(thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương) |

2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn.

"Chúng ta tổ đội!!" Trác Khải Bảo đem cái đầu tóc xanh nhảy nhót đến trước mặt Sân Mộc.

Sân Mộc nháy mắt cảm giác thần thanh khí sảng, nghe nói trong khảo hạch rất nhiều nguy hiểm, có lẽ hắn có thể kiếm chút tiền tiêu vặt mua vài lễ vật cho Viên Úc Thần a. Về sau hắn phải đi học, sủng vật nhất định thực cô đơn, hắn muốn mua lễ vật an ủi một chút.

Phía trước thí sinh báo danh ở bốn điểm đã xong, Sân Mộc đi theo Trác Khải Bảo đến nơi viện sinh tổ chức, cùng thí sinh chen chúc tiến vào phi hành khí, chờ một lát bọn họ sẽ bị thả xuống khu huấn luyện khảo hạch. Cùng lúc này, học viện đã đem tình hình bên trong khu huấn luyện phát sóng trực tiếp, viện sinh trong học viện đều có thể thông qua quang não hoặc máy tính xác nhận thông tin cá nhân, sau đó tới theo dõi khảo hạch toàn trường.

Trong phi hành khí, Sân Mộc đưa mắt mịt mờ đánh giá bốn phía, lúc Sân Mộc được Viên Cảnh Trạch đưa đến xác nhận thông tin đại bộ phận người đều thấy được. Ghen ghét đồng thời lại có chút sợ hãi. Kỳ thật, đại bộ phận bọn họ đều xuất thân là bình dân, nếu như không cẩn thận đắc tội những người quyền quý, bọn họ căn bản sẽ không thể sinh tồn trong học viện nội.

Sân Mộc cũng không phải không cảm nhận được tầm mắt từ bốn phía, nhưng đối với kẻ đã quen kiêu ngạo như tang thi hoàng đại nhân, vạn chúng vây xem đã là chuyện thường ngày, tôn chỉ của hắn chính là đại nhân thượng cấp sẽ không làm chướng ngại mà đàn áp nhân loại yếu ớt.

Đúng bốn giờ thí sinh tới được khu khảo hạch, trăm chiếc phi hành khí xoay quanh trên không xa xa có thể nhìn thấy phá lệ đồ sộ.

Đi qua khu có viện sinh giám sát, mọi người nộp lên toàn bộ vật phẩm tư nhân trên người, sớm biết như thế, Sân Mộc trừ bỏ một bộ tai nghe cùng quang não cái gì cũng không thèm mang theo. Lãnh dịch dinh dưỡng cho một ngày, thí sinh lần lượt được thả xuống, bắt đầu tiến vào trong khu khảo hạch.

Khu rừng rậm rạp, cây cối mênh mông vô bờ, âm trầm tử khí, tịch mịch gần như không có sinh mệnh tồn tại, cực kỳ giống với tình trạng lúc trước khi mới thức tỉnh ở địa cầu, Sân Mộc mày nhíu, không có tang thi, không có mãnh thú, tình huống ngoài dự đoán khiến Sân Mộc bất mãn.

"Sân Mộc." Trác Khải Bảo tiến lên, nhìn bốn phía yên tĩnh nhịn không được chà xát cánh tay. "Nơi này cũng thật dọa người, ta nghe nói năm nay khảo hạch cấp bậc lại tăng lên, cũng không biết năm nay ai có thể lấy được hạng nhất."

Thí sinh lần lượt được thả xuống, tiến vào đối mặt với sự yên tĩnh không thể đoán trước này đều căng thẳng thần kinh, mắt nhìn những người khác đều mang theo phòng bị, ai cũng không dám cất bước dẫn đầu. Trong lúc nhất thời, mấy trăm người hai mặt nhìn nhau, giằng co không dứt.

Sân Mộc cũng không phải là dạng người thích ngồi đợi, trước vô số biểu tình khác nhau trong mắt, Sân Mộc định thần nhàn nhã cất bước, hướng vào chỗ sâu bên trong dãy rừng rậm đi đến. Tư thế nhàn nhã tự tại kia, dường như đối mặt không phải một cuộc khảo hạch liên quan đến vận mệnh, mà là nhẹ nhàng dạo chơi ở ngoại thành.

Phía sau là vô số tầm mắt, Sân Mộc bình tĩnh vẫy vẫy tay, ngữ khí bình đạm như điều đương nhiên "Có gì khó khăn cứ tới tìm ta, mười vạn tệ một người."

"……" Thí sinh

"……" Phát sóng trực tiếp.

Cùng được thả xuống rời đi, Trác Khải Bảo theo phía sau Sân Mộc vào trong rừng rậm yên tĩnh "Sân Mộc, ngươi như vậy kéo giá trị cừu hận không sợ chọc giận người khác sao, sẽ cùng nhau lại đây diệt ngươi a?"

"Cầu mà không được." Sớm kết thúc, hắn còn phải về nhà bồi Viên Úc Thần chơi đây.

Sân Mộc từ túi móc ra một phần bản đồ, tùy tay ném cho Trác Khải Bảo "Đây là của ta."

Đối với Sân Mộc cứ nhẹ nhàng như vậy đem bản đồ đưa cho mình, Trác Khải Bảo kinh ngạc rất nhiều, càng có nhiều hơn là cảm động vì được tín nhiệm. Nhưng Trác Khải Bảo căn bản không biết, Sân Mộc không đem những thứ này để trong lòng, với hắn mà nói, thí sinh nhiều như vậy, không có hắn liền đi đoạt không phải được rồi sao.

Trác Khải Bảo móc ra phần bản đồ của mình, sao hai phần cùng nhau, màn hình giả lập văng ra, hai phần bản đồ tàn khuyết xuất hiện trước mặt hai người, Trác Khải Bảo mở to hai mắt, vẻ mặt hưng phấn "Sân Mộc! Là bất đồng! Chúng ta hiện tại đã có hai phần bản đồ, nếu tìm được hai phần khác, chúng ta liền có thể được đi ra ngoài."

"Nga." Sân Mộc nhàn nhạt gật đầu không có tỏ vẻ gì, hiện tại tuy rằng Sân Mộc có thể mở miệng nói chuyện bình thường, nhưng tốc độ nói lại như cũ thực chậm, một lúc nếu nói quá dài liền sẽ bị khựng. Cho nên chỉ cần không phải chuyện tất yếu phải nói, Sân Mộc sẽ không muốn mở miệng.

Nhìn người tóc xanh hưng phấn bên cạnh, Sân Mộc nghi hoặc "Thật cao hứng?"

"Đương nhiên! Nếu đến trước trên xếp hạng khảo hạch, khi nhập học có thể xếp vào loại viện sinh ưu tú ban A."

Tóc xanh ngốc nghếch nhảy rồi lại nhảy, Sân Mộc gãi gãi tóc, nghĩ nghĩ nói "Ngươi lại cho ta mười vạn tệ, muốn xếp hạng mấy ta giúp ngươi."

"……" Trác Khải Bảo

"Đứng lại!!" Một tiếng hét to từ trên trời giáng xuống, một tiểu đội năm người chạy đến chặn đường hai người Sân Mộc.

Sân Mộc nhìn năm người trước mặt sửng sốt nửa ngày, trong đầu dần dần minh bạch, sau đó là hưng phấn. "Con mồi tự đưa tới cửa, haha~~"

Màn đêm chậm rãi buông xuống, màn chém giết chân chính vừa mới bắt đầu.

17. Chương 17: Mười Vạn Tệ, Giao Dịch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khảo hạch vừa mới bắt đầu, hai cái trứng Sân Mộc cùng Trác Khải Bảo này liền xui xẻo bị theo dõi, vận khí này thực sự là muốn được về nhà mà, ít nhất viện sinh đang xem khảo hạch được phát sóng trực tiếp đều nghĩ như vậy.

Nhìn năm người hùng hổ chặn đường, Sân Mộc âm thầm liếm hai hàm răng, bắt đầu yên lặng ma sát hai bàn móng vuốt. Làm sao đây? muốn chà đạp bọn họ cho thỏa thích, chính là bọn họ thoạt nhìn quá nhỏ yếu, một khi không cẩn thận giết chết thì biết làm sao?

Trác Khải Bảo rất có ý tứ che chắn trước người Sân Mộc, cảnh giác nhìn năm kẻ chặn đường "Đều là thí sinh, ngay từ đầu đã liên kết ám toán, cũng quá phận rồi đi."

"Ngươi nói đúng, đều là thí sinh." Một nam sinh như là dẫn đầu tiểu đội bước về phía trước hai bước, ngữ khí bình thản. "Chúng ta không làm khó các ngươi, đem phần bản đồ giao ra đây, hai bên đều vui vẻ không có việc gì."

"Các ngươi khẩu khí thật lớn." Trác Khải Bảo nhíu mày, hai tay gắt gao nắm lại, khuôn mặt cơ hồ đều muốn cùng màu với lông xanh trên đầu. "Hai phần bản đồ đều cho các ngươi, trận khảo hạch này chúng ta còn chưa bắt đầu đã kết thúc."

"Ha!" Nam sinh mang mắt kính cười một tiếng, làm như đang cười nhạo chỉ số thông minh Trác Khải Bảo. "Các ngươi chỉ có hai người, mà chúng ta có năm, kết cục đã bày ra trước mắt còn có gì mà giãy giụa."

"Đem bản đồ giao ra đây, các ngươi còn có thể đi đoạt của người khác. Nếu để chúng ta ra tay, trong khảo hạch một khi mất năng lực tác chiến, lập tức đào thải."

Trác Khải Bảo hiểu những gì người này nói là sự thật, chính là nếu bọn họ muốn cậu liền đem bản đồ giao ra dễ dàng như vậy, làm sao cũng không cam lòng.

"Như thế nào? Suy xét tốt chưa?" Bên kia đã bắt đầu không kiên nhẫn.

Sân Mộc nhìn sức chiến đấu không quá đạt tiêu chuẩn của năm người, rầu rĩ không vui, đem móng vuốt bén nhọn thu hồi trở về. Ỷ lớn hiếp nhỏ quá thất đức, nghe Viên Cảnh Trạch nói khảo hạch viên lần này đều là viện sinh chính quy, vẫn là giữ sức thu thập bọn họ đi thôi.

Đẩy Trác Khải Bảo chắn trước mặt ra, Sân Mộc như có điều suy tư nhìn chằm chằm bọn họ một lát, trước ánh mắt khó hiểu mọi người, chậm rãi nâng lên một chân, luồng gió không thể nhìn thấy lặng yên tụ dưới bàn chân, chân trái rơi xuống đất, mặt đất nháy mắt nứt toạc, vài cái khe lan tràn bốn phía, bụi đất bay đầy trời, năm người kia còn chưa kịp lấy lại tinh thần liền bị rơi xuống, cả nửa người bị kẹt bên trong khe, tức khắc liên tục kêu lên sợ hãi.

Một chiêu trong nháy mắt hạ gục, trình độ hung tàn của tiểu bằng hữu làm cả đám người đang xem phát sóng trực tiếp kinh sợ.

Sân Mộc chậm rì rì đi lên, khoa tay múa chân một chút trước cái khe đất, thấy cũng không có chuyện gì liền vừa lòng gật gật đầu "Sức lực có điểm lớn."

"Ngươi, ngươi thả ta ra!" Mấy người bị nhốt trụ liều mạng giãy giụa, một đám mặt đỏ tai hồng, phẫn nộ trừng mắt Sân Mộc.

"Lúc trước có một con rệp dám đánh cướp ta, đã bị ta ngũ mã phân thây." Sân Mộc ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn người la lớn nhất. "Biết cái gì là ngũ mã phanh thây không?"

Nam sinh nhìn thấy trong mắt Sân Mộc là sự u ám mênh mông vô tận, làm nam sinh nhịn không được đánh một cái run, trực giác nói cho hắn biết, điều Sân Mộc nói kế tiếp khẳng định không phải điều hắn muốn nghe.

Không để ý đến phản kháng của nam sinh, Sân Mộc tự hỏi tự trả lời, một bên nói, một bên còn khoa tay múa chân ở trên người nam sinh. "Chính là đem đầu người, hai cánh tay, hai chân cột vào dây thừng, sau đó kéo mạnh theo các hướng khác nhau, phụt một tiếng, người đã bị chia làm năm khối."

Sân Mộc nói chuyện không nhanh, đứt quãng thực chậm, chính là ở trong mắt những người khác biến thành Sân Mộc đang cố ý, từng câu từng chữ phá lệ rõ ràng, làm người nhịn không được đem cảnh kia ra mà tưởng tượng.

"Đây là, đây là khảo hạch, giết người là phạm pháp, sẽ bị đưa tới toà án quân sự!" Chung quy vẫn là tiểu hài tử, một nam hài thoạt nhìn nhỏ xinh đã bị Sân Mộc dọa đến nước mắt lưng tròng.

"Ta biết a." Nhìn thấy nước mắt của nam sinh khiến Sân Mộc thật sung sướng, chính là nhìn con mồi đang hấp hối giãy giụa cảm giác có phải thật là quá tuyệt hay không. "Cho nên ta sẽ không làm như vậy, huyết nhục bay loạn rất bẩn."

Sân Mộc tâm tình sảng khoái đứng lên, xoay người về phía Trác Khải Bảo đã bị dọa phát ngốc, ngoắc ngoắc ngón tay "Đi thôi."

"Này, bản đồ của bọn họ……" Trác Khải Bảo bước nhanh đuổi theo Sân Mộc, có chút do dự nhìn thoáng qua năm người phía sau.

"Cọng bún với sức chiến đấu bằng 5, khi dễ sẽ không có cảm giác thành tựu, đi tìm con mồi khác đi." Sân Mộc chậm rì rì đi dưới bóng tối trong rừng rậm, đối với dò hỏi của Trác Khải Bảo cũng không có biểu tình gì, một chân đá gãy cây đại thụ đang giương nanh múa vuốt.

Trác Khải Bảo trầm mặc, ngươi vừa mới khi dễ người vậy còn chưa đủ sao? Đem người ta đều dọa khóc rồi.

Một đường kế tiếp này thật không có gặp lại kẻ nào không có mắt nữa cả, đến nỗi thực vật biến dị, trừ bỏ một số ít tự đem mình tới cửa bị Sân Mộc mí mắt cũng không thèm nâng giết chết, đại đa số đều sợ khí thế trên người Sân Mộc không dám tới gần, một đám xám xịt bỏ chạy không dám ngoi đầu.

Trời đã tối, toàn bộ rừng rậm lâm vào một màn đen, vốn đã yên tĩnh hiện giờ càng thêm tĩnh mịch dọa người, giống như như đặt mình vào trong không gian không có lấy một hơi thở sinh mệnh.

Trác Khải Bảo đi theo phía sau Sân Mộc, dọc theo đường đi đều thông suốt nhẹ nhàng làm cậu không thể tin được, từ sau khi tiến vào khu khảo hạch này, cậu đến một cái móng vuốt cũng chưa dùng, Sân Mộc mở đường quét ngang thiên quân vạn mã, Trác Khải Bảo nhìn bóng Sân Mộc càng ngày càng phát sáng. Mười vạn tệ này rất có giá trị a!

Không đơn giản như Trác Khải Bảo, ở trước đài phát sóng trực tiếp, những người xem tình hình chiến đấu đều nhịn không được đem ánh mắt đặt trên hai người nhàn nhã này.

"Nâng cao nội dung khảo hạch, khảo hạch viên tiến vào khu khảo hạch, đi săn bắt đầu." Âm thanh kim loại lạnh băng nháy mắt vang vọng toàn bộ khu vực khảo hạch, Sân Mộc ngồi xổm xuống, nghi hoặc nhìn bốn phía, có chút không rõ nhân loại này lại định làm cái quỷ gì.

Âm thanh kim loại lặp lại ba lần, ngay sau đó rừng rậm lại khôi phục dáng vẻ tĩnh mịch như cũ. Trác Khải Bảo chà xát cánh tay, khóc không ra nước mắt. "Sân Mộc, khảo hạch viên đã bắt đầu tiến vào khu khảo hạch, nếu như bị bắt được sẽ rất thảm."

Khảo hạch viên? Mắt Sân Mộc sáng lên, hai bàn móng vuốt lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch. "Có thể săn thú sao?"

"Sân Mộc, khảo hạch viên đều là viện sinh chính quy, thực lực cũng không phải những thí sinh có thể bằng được, chúng ta vẫn nên chú ý thì hơn."

"…… Hảo." Sân Mộc do dự gật gật đầu. Hắn sẽ chú ý xuống tay nhẹ, viện sinh chính quy, nếu bị đánh cho tàn phế, hoặc là đánh chết, những người khác nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhớ năm đó hắn không chú ý xuống tay hơi mạnh, không cẩn thận giết chết công tử gia tộc của một cái căn cứ, kết quả đám nhân loại cắn chết không bỏ, đuổi giết hắn suốt nửa năm. Cuối cùng vẫn là hắn không kiên nhẫn, đem toàn bộ căn cứ kia diệt sạch, mới khôi phục bình tĩnh trở lại.

"Thí sinh số 27, đào thải." Giọng nói kim loại lại lần nữa vang lên, ngay sau đó liền đứt quãng, nhưng cũng không có dừng quá lâu.

"Thí sinh số 97, đào thải."

"Thí sinh số 102, đào thải."

"394……"

"Sân Mộc……" Trác Khải Bảo cúi mặt, một bộ sắp khóc tới nơi.

"Đi thôi." Sân Mộc xoa tay hầm hè, liếm hàm răng, đôi mắt sâu thẳm quỷ dị. Đêm đen gió lớn, đúng là thời điểm tốt để giết người cướp của.

Chính là Sân Mộc lại không biết, trước thời điểm hắn hưng ý đi tìm viện sinh trong khu huấn luyện, đại đa số những viện sinh kia trước đó đã được Viên Cảnh Trạch tri thông qua, tránh đi Sân Mộc, không định đả thương người.

Ở học viện, một chiếc phi hành khí hạ cánh, một đám viện sinh người đầy mỏi mệt đi xuống dưới, trong đó, có một nữ sinh mặc một thân màu đen chế phục huấn luyện xuyên qua đám người, lặng lẽ dung vào trong bóng tối.

Trong một gian ký túc xá hai người, nữ sinh xác nhận vân tay mở cửa tiến vào trong phòng. Nữ sinh tóc vàng khác chỉ mặc nội y từ phòng tắm đi ra, thấy người tới liền lộ ra tươi cười "Doãn Ca, diễn tập kết thúc?"

"Ân." Viên Doãn Ca cởi áo khoác chế phục, mệt mỏi ngồi trên sô pha.

Mỹ nữ tóc vàng nhanh chóng thay một chiếc váy đỏ siêu ngắn, trong tay cầm hai vại rượu được gói đơn giản đi đến bên cạnh Viên Doãn Ca đưa qua. "Thế nào? Bị thương sao?"

"Không có." Viên Doãn Ca mở rượu ra, buồn đầu uống cái hết sạch sẽ, một phát thật mạnh đem vại rượu đặt trên bàn.

Mỹ nữ tóc vàng thu lại chút tươi cười "Phát sinh chuyện gì?"

"Không có việc gì." Viên Doãn Ca đem rượu trong tay mỹ nữ tóc vàng lấy đi, lại lần nữa mở nắp, một ngụm rót hơn phân nửa, tạm dừng hồi lâu mới nói." Dị năng Tiêu Nghĩa Hách lại lên một cấp, ta không đoán trước được, bị thất thế."

"Gã làm gì với ngươi!" Mặt mỹ nữ tóc vàng nháy mắt lạnh xuống, đôi mắt khí thế bức người.

"Gã không dám." Nhìn ra mỹ nữ tóc vàng đang khẩn trương, biểu tình Viên Doãn Ca thả lỏng một chút, trấn an vỗ vỗ bả vai nàng. "Đúng rồi Ngu Cơ, ta rời đi mấy ngày nay, trong học viện đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không có có chuyện gì lớn, bất quá thật ra ta vừa phát hiện chuyện rất có ý tứ." Xác định Viên Doãn Ca thật sự không có gì, Ngu Cơ lại khôi phục tươi cười. "Ngươi còn nhớ chuyện khảo hạch tuyển tân sinh chứ?"

"Ân, không phải hôm nay sao?" Viên Doãn Ca dựa lưng vào sô pha, lười biếng kéo kéo cổ áo, ý bảo Ngu Cơ tiếp tục nói.

"Khảo hạch tân sinh hôm nay, ta nhìn thấy đệ đệ ngươi, hắn mang theo một nam hài thực đáng yêu, lợi dụng thân phận viện sinh dẫn đi cửa sau."

Ngu Cơ nói vui đùa, Viên Doãn Ca lại nhíu mày, đem rượu trong tay còn thừa uống cạn, Viên Doãn Ca ngồi dậy "Đem tình hình phát sóng trực tiếp khu khảo hạch lại đây cho ta."

"Ngươi vừa trở về không nghỉ ngơi một chút sao? Diễn tập mấy ngày ngươi nhất định không có chợp mắt đi?"

"Không cần."

"Được được……" Viên Doãn Ca kiên trì làm Ngu Cơ lắc đầu, vẫn là phải đứng dậy lấy máy tính tới.

Trong khu khảo hạch, Sân Mộc nhanh nhẹn sạch sẽ xử lý một ít người muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thí sinh, Trác Khải Bảo ở một bên tỏ vẻ đã chết lặng.

"Bỏ những cái trùng nhau, chúng ta hiện tại đã có ba phần bản đồ, chỉ cần lại tìm được một phần liền có thể đi ra ngoài." Sự tình tiến hành thuận lợi như thế, Trác Khải Bảo cảm giác có điểm như là nằm mơ.

"Nga." Sân Mộc thất thần lên tiếng, tiếp tục sưu tầm viện sinh.

"Sân Mộc." Trác Khải Bảo tiến đến bên người Sân Mộc, thật cẩn thận dò hỏi. "Ngươi là phong hệ dị năng đi? Lợi hại như vậy, cấp bao nhiêu?"

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn trời, cấp bao nhiêu? Hắn cũng không biết thì làm sao đây? Hắn nhớ rõ lúc trước nhân loại đối với việc phân cấp bậc dị năng rất khắc nghiệt, nhưng hắn là tang thi, thật đúng là chưa từng có thí nghiệm qua. Với hắn mà nói, chỉ cần cường đại đến mức trở thành người mạnh nhất, cấp bậc bao nhiêu thì có ý nghĩa gì?.

Suy nghĩ hồi lâu, Sân Mộc yên lặng lắc đầu "Không biết, ta rất lâu rồi không có gặp được đối thủ."

"……" Thiếu niên, ngươi kiêu ngạo như vậy cha mẹ ngươi biết không?.

Hai người một trước một sau đi trong bóng đêm, đột nhiên tiếng một trận đánh nhau từ nơi không xa truyền đến, vài cổ lực lượng cùng hơi thở đan chéo nhau, Sân Mộc nhướng mày, tựa hồ phát hiện chuyện gì đó.

"Sân Mộc, chúng ta mau đến xem sao?" Trác Khải Bảo dò hỏi. "Động tĩnh lớn như vậy, hay là viện sinh đang thu thập thí sinh, không biết có chọc phiền toái hay không?"

"Không có việc gì, có ta đây." Ta am hiểu nhất chính là thu thập phiền toái, Sân Mộc vén tay áo, vui sướng nhảy nhót đi về hướng vị trí đang đánh nhau. Trác Khải Bảo che mặt, tổng cảm thấy Sân Mộc là loại người

không chê ác chiến, chính là lúc này "tối lửa tắt đèn" cậu cũng không dám rời khỏi Sân Mộc quá xa, chỉ có thể ngạnh cổ đi theo.

Theo âm thanh đi đến hiện trường, chỉ thấy đủ loại dị năng đang đan chéo nhau trong bóng đêm, phá lệ đẹp đẽ. Có khoảng bảy tám thí sinh, xem bố trí cuộc chiến hẳn là hai tiểu đội, đã hết phân nửa không còn năng lực tác chiến.

Ngoài ra, còn có ba nam viện sinh mặc chế phục huấn luyện màu đen vàng, đối với công kích của thí sinh, hai bên nhìn như thực lực ngang nhau, nhưng Sân Mộc xem đến rõ ràng, ba viện sinh kia nói rõ ra là đã thủ hạ lưu tình, cùng với đánh túi bụi mà nói, càng giống như viện sinh đang đơn phương huấn luyện thí sinh.

Sân Mộc đi đến đưa tới cái nhìn chăm chú của mấy người đang đánh nhau, thí sinh có vẻ tương đối vui sướng, còn ba viện sinh kia thật ra lại ngẩn người.

Viên Cảnh Trạch đã hạ lời đồng thời cũng tặng kèm luôn ảnh chụp, y tất nhiên sẽ nhận ra mặt Sân Mộc. So với cố ý xem nhẹ bề ngoài của hai người, thì một nam sinh trên khóe mắt có ấn ký màu đen trong số các viện sinh, khi nhìn đến hai người Sân Mộc trong mắt liền có chút vi diệu.

Trác Khải Bảo đuổi kịp tới liền nhìn đến người ngã trên mặt đất máu tươi đầy mặt, thí sinh không biết sống chết thì âm thầm tặc lưỡi, cậu nhìn cũng có chút đau, nếu thật cũng bị đánh thành như vậy thì….

"Di ~~" Trác Khải Bảo rùng mình một cái.

"Sân Mộc, muốn đi hỗ trợ sao?" Trác Khải Bảo nhìn phía Sân Mộc.

Sân Mộc kỳ quái nhìn Trác Khải Bảo "Vì sao phải hỗ trợ?"

"Không hỗ trợ bọn họ sẽ bị đánh chết đi?" Nhìn mấy người còn đau khổ chống đỡ, Trác Khải Bảo có chút không đành lòng.

"Cùng ta có quan hệ gì?" Hắn không quen biết bọn họ, dựa vào cái gì phải giúp bọn họ. Nói nữa, ba người kia căn bản không có hạ tử thủ, có thể được người cường đại hơn mình chỉ điểm, bọn họ hẳn là phải thật cao hứng đi.

Nếu như những người đó nghe được suy nghĩ trong lòng Sân Mộc lúc này, nhất định phun vào mặt Sân Mộc một ngụm máu. "Ai có thể cao hứng, loại chỉ điểm này, bọn ta tình nguyện không cần."

Sân Mộc đúng lý hợp tình đáp, những người đang cùng viện sinh dây dưa thiếu chút nữa bay qua đem Sân Mộc gặm cắn, cả đám âm thầm nghiến răng.

Trác Khải Bảo ngẩng đầu nhìn trời, thiếu niên ngươi như thế là rất xấu, như vậy còn có thể có bằng hữu sao?.

"Mười vạn tệ! Ta cho ngươi mười vạn tệ!!" Một nam sinh bị một quyền nện vào mặt, quăng ngã trên thân cây phun ra một búng máu, vết thương chồng chất dữ tợn, mặt hướng về phía Sân Mộc kêu to.

Sân Mộc trong mắt sáng ngời, đôi mắt nhỏ "hưu" nhắm vào nam sinh đang nói chuyện.

Thấy Sân Mộc nhìn lại, nam sinh chạy nhanh nói "Ta biết ngươi, ta cùng ngươi được thả xuống ở cùng một phi hành khí. Lúc ấy ngươi nói, nếu có gì khó khăn có thể tới tìm ngươi, một người mười vạn tệ."

"Cho nên?" Móng vuốt nhỏ đã bắt đầu kiềm chế không được đưa lên mài giũa.

"Ta đưa ngươi mười vạn tệ! Đánh bại ba người này!!"

"Ân?" Sân Mộc nhìn thoáng qua ba người khác còn có thể chiến đấu, như suy nghĩ gì đó, đếm đầu ngón tay. "Ta nói chính là một người mười vạn tệ, ngươi cho ta mười vạn tệ, ta chỉ có thể cứu một người."

Ba người kia hai mặt nhìn nhau, tuy rằng bọn họ đều là bình dân, nhưng trong nhà cũng không phải loại đặc biệt nghèo khó, mười vạn tệ, nếu có thể thông qua khảo hạch trở thành viện sinh, đáng giá.

Tuy rằng bộ dáng Sân Mộc xem có nhỏ nhỏ gầy gầy, nhưng hiện giờ bọn họ đã không chống đỡ được nữa, thay vì ngồi chờ chết, không bằng đánh cược một phen.

"Mười vạn tệ!!" Ba người cùng hô to. "Mười vạn tệ! Cứu chúng ta."

Sân Mộc liếm hàm răng, chậm rãi cuốn tay áo lên, lộ ra hai bàn móng vuốt nhỏ đã sớm ngo ngoe rục rịch. "Mười vạn tệ, không được nuốt lời, nếu không, xé xác các ngươi!"

"Chúng ta sẽ không nuốt lời!! "

"Đánh bại ba người này sao? Như các ngươi mong muốn!"

18. Chương 18: Bá Khí Trắc Lậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở nơi sâu trong rừng rậm có hai nhóm người đang giằng co kịch liệt, năm thí sinh nằm trên mặt đất đã mất đi ý thức, miễn cưỡng có thể đứng cũng chỉ còn lại bốn người. Mà việc Sân Mộc chặn ngang giữa đường đã khiến cho ba viện sinh chính quy đều có chút trở tay không kịp, nhất thời không biết phải làm sao.

Cuối cùng, nam sinh có ấn ký màu đen trên khóe mắt đứng dậy, ý vị không rõ nhìn Sân Mộc "Chúng ta chịu sự ủy thác không làm khó dễ ngươi, nếu ngươi là người thông minh thì đừng nhúng tay việc của viện sinh khảo hạch, quy tắc trong khu khảo hạch ngươi cũng rõ ràng."

Tuy rằng lời nói của nam sinh có chút không rõ ràng, nhưng ý trong lời ngoài đều đang nhắc nhở Sân Mộc, này nếu người gác đã đứng ở ngoài, cũng nên thức thời thuận sườn núi mà đi. Nhưng mà những lời nề hà này tới lỗ tai Sân Mộc, ý nghĩa liền bị thay đổi, trở thành lời khiêu khích.

Sân Mộc nhìn nam sinh vừa nói chuyện kia, trong mắt hiện lên thú vị. Đã bao nhiêu năm rồi không có người nào dám dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm mình, nhân loại này thật có ý tứ a. "Ta hứa sẽ xuống tay nhẹ thôi."

Đến! Giá trị cừu hận kéo lên đến đỉnh rồi. Trác Khải Bảo che mặt, không đành lòng xem kết cục kế tiếp. (haha tội bé, tập làm quen đi bêbi)

Hai người đứng phía sau nam sinh đã bị khơi mào lửa giận, trong tay dị năng vận sức đang chờ phát động. Sân Mộc giơ tay lên, gió vô hình trong tay ngưng tụ, lá cây cuốn lên xoay tròn quanh người Sân Mộc, tóc đen che nửa khuôn mặt, đồng thời cũng giấu đi đáy mắt đã ẩn đỏ.

Khí tức trên người Sân Mộc tản ra trong gió, không khí bốn phía bắt đầu nhộn nhạo dao động, nam sinh vốn còn không để ý trên mặt tức khắc biến đổi, chân lệch đi nửa bước, kinh ngạc nhìn Sân Mộc.

Nam sinh còn chưa xuất ra động tác, hai người phía sau đã kiềm chế không được, một thổ một nước hướng thẳng đến Sân Mộc. "Hôm nay chúng ta sẽ dạy ngươi nên nói chuyện như thế nào cùng viện sinh."

Chào đón hai người đang đến, biểu tình Sân Mộc cũng chưa động chút nào, một trận gió xẹt qua làm lá rụng, cả người biến mất tại chỗ.

Hai người kia dừng ở vị trí Sân Mộc đứng lúc nảy, dị năng khiến mặt đất lưu lại một hố sâu, trái phải không thấy được mục tiêu, hai người nhanh chóng cảnh giác phòng bị.

"Phía trên!" Một bên nam sinh đột nhiên lên tiếng. Hai người kia nhanh chóng ngẩng đầu, chỉ thấy trên không trung, Sân Mộc đang lơ lửng, dưới chân dẫm đám lá xanh đang tốc độ xoay tròn.

Tay hai người tạo kết ấn, thủy chú cuốn lên từ bốn phía hóa thành lưỡi dao sắc bén, chém về phía Sân Mộc, tuy rằng nhìn như tất cả đều tránh đi chỗ yếu điểm Sân Mộc, nhưng mà nếu bị trúng phải, kia cũng là rất thương tổn.

Sân Mộc đạp gió trên không trung ngưng tụ lá cây, trái phải tránh đi lưỡi dao sắc bén, chính là lưỡi dao kia dường như lại dài ra, đuổi sát theo Sân Mộc không bỏ.

Bên này đánh đến kinh tâm động phách, tim những người quan sát càng căng thẳng hơn. Trong một biệt thự cổ xưa, Viên Úc Thần nhìn ba người cuốn lấy nhau trên phát sóng trực tiếp, biểu tình không đổi, trong lòng lại có chút buồn cười. Một màn này nhìn như là đánh nhau kịch liệt, kỳ thật y rõ hơn ai hết, Sân Mộc bất quá chỉ đang đùa giỡn cùng bọn họ mà thôi, nếu là muốn nghiêm túc, những người đó đừng nói có thể cùng Sân Mộc dây dưa, có lẽ chỉ cần khí áp Sân Mộc tản ra thôi cũng đủ không giữ được mình.

Cùng viện sinh dị năng thủy hệ dây dưa xong, Sân Mộc hạ xuống đất, mà đúng lúc này, có vài trụ đất nhô lên, từ trên áp xuống, đem Sân Mộc vây vào bên trong.

"Sân Mộc!" Trác Khải Bảo kêu sợ hãi.

Hai gã viện sinh nhìn nhau cười, từ đầu đến cuối bọn họ đã tính kế sẵn, một người cùng Sân Mộc vây đấu, một người khác trên mặt đất thiết lập bẫy rập, chỉ chờ Sân Mộc rơi xuống đất liền rơi vào nhà giam của bọn họ.

Một người nhìn phần đất trống kia đột ngột xuất hiện lồng giam đất, cười nói "Đồng học, ngươi xác thật rất ưu tú, nhưng ngươi chưa có học qua huấn luyện chính quy. Ở trong chiến tranh chân chính, chỉ có năng lực là không đủ, còn phải có phối hợp, chiến lược."

"Mấy tên gia hỏa đáng chết này, đem Sân Mộc thả ra!" Trác Khải Bảo đỉnh một đầu lông xanh, lửa giận hừng hực thiêu đốt. Lấy cậu làm trung tâm, mặt cỏ dưới chân bắt đầu kết khởi một tầng băng sương.

Chính là không đợi Trác Khải Bảo anh hùng cứu mỹ nhân, phần đất đang bị phong kín đột nhiên xuất hiện vết rạn, hai viện sinh bên kia không thể tin vào mắt mình. Một tiếng vang lớn, trụ đất chia năm xẻ bảy, hóa thành một nắm bụi.

"Sân Mộc!" Trác Khải Bảo nhìn Sân Mộc cười mị mắt.

Sân Mộc lắc lắc cổ, mày có chút nhăn lại. "Thật đau a, ta thật có điểm sinh khí."

Sân Mộc xuyên qua tóc trên trán, âm trầm nhìn hai người kia hiển nhiên có chút trở tay không kịp, cơn gió vốn ôn hòa bắt đầu trở nên thô bạo.

Hai người kia cả kinh, đang chuẩn bị động thủ lần nữa, nhưng không thể nghĩ tới, một trận gió thét thổi qua bên tai, trên mặt giống như bị lưỡi dao cắt xuống, đau rát. Không đợi hai người xoay người, Sân Mộc đã xuất hiện trước mắt. Hai người bị một cổ lực lượng hất bay đi ra ngoài, ngã mạnh xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Nam sinh bên kia vẫn luôn quan sát sắc mặt lập tức biến đổi, đang muốn tiến lên, Sân Mộc đột nhiên quay đầu lại, biểu tình tối tăm, đôi mắt tuy rằng ẩn sau tóc, nhưng nam sinh bị nhìn lại cảm giác được hàn ý kia tàn nhẫn đến tận xương.

Một tiếng động lớn vang lên, bụi bay đầy trời. Đợi cho đất đá tan hết, nơi nam sinh đứng lúc nảy đã là một hố sâu thật lớn, trăm mét rừng bốn phía cây đã ngã trái ngã phải hỗn độn một mảnh, nam sinh bất động đứng thẳng trong hố sâu, thật lâu không lấy lại được tinh thần.

Sự cố này chẳng những kinh động tới mấy người ở đây, cũng dọa hết mấy người đang xem phát sóng trực tiếp. Đây là tình huống gì? Công khai thực lực sao? Thiếu niên, ngươi ngay từ đầu chỉ là cùng hai viện sinh kia đùa giỡn, căn bản không để bụng?.

Sân Mộc vuốt cổ nhíu mày, nơi này vừa mới bị thương, tuy rằng miệng vết thương đã khỏi hẳn, nhưng cảm giác đau đớn vẫn làm tâm tình hắn tối tăm đi không ít.

Ánh mắt chuyển qua vài thí sinh bên kia, ngữ khí Sân Mộc không được tính là tốt "Mười vạn tệ, đừng quên."

"Sẽ không!" Mấy người liên tục lắc đầu, hiển nhiên đã bị sức chiến đấu của Sân Mộc dọa không nhẹ. "Chờ khảo hạch kết thúc, chúng ta liền đưa ngươi."

Sân Mộc từ mũi "ừ " một tiếng, đang chuẩn bị xoay người rời đi, nam sinh trong hầm kia đột nhiên đuổi theo lại. "Chờ một chút, ngươi, ngươi dị năng cấp mấy?"

Sân Mộc liếc nhìn nam sinh một cái, nhiều ít có chút tiếc nuối. "Nghe nói viện sinh rất lợi hại, hại ta cả đêm tìm các ngươi, thật thất vọng." Sân Mộc nói xong liền tiêu tiêu sái sái mà đi, lưu lại một bóng dáng khốc huyễn.

Học viện, trong phòng thao tác khống chế khảo hạch, nữ nhân tóc dài mặc quân trang lười biếng tựa lưng vào ghế, nhìn bóng dáng thiếu niên đã đi xa trên màn hình, súng lục màu vàng tinh xảo trong tay đình chỉ xoay tròn. "Lai lịch thiếu niên này thế nào?"

"Quyền hạn cấp A, trừ phi có bộ não liên bang can thiệp, nếu không sẽ không thể tra được tư liệu của hắn." Một nam nhân ngũ quan bình thường mở ra máy tính trong tay, tìm đến thông tin thí sinh, ngữ khí cứng nhắc đọc lên. "Thông tin đăng ký khảo hạch, tên họ Sân Mộc, hai mươi sáu tuổi, giới tính nam, trừ những điều đó, để trống."

"Phỏng chừng lại cùng mấy cái gia tộc kia có quan hệ." Nữ nhân cười nhạo một tiếng "Dị năng đâu?"

"Phong hệ dị năng, cấp bậc không biết."

"Thật đúng là thần bí." Nữ nhân thu hồi súng lục, đi sang chỗ nam nhân phía sau, lười nhác tựa vào lưng nam nhân, ý vị không rõ nhìn máy tính trong tay nam nhân. "Quân Thiệu, khởi động khảo hạch giả thiết bậc 2."

Nam nhân bình tĩnh khép lại máy tính trong tay "Viện trưởng, điều này không phù hợp quy tắc."

"Quy tắc là ta định, ta muốn như thế nào liền chỉnh thế đó, việc ngươi phải làm là phục tùng mệnh lệnh." Nữ nhân buông nam nhân ra, xoay người ngồi trở lại trên sô pha.

Nam nhân nhìn nữ nhân hồi lâu, yên lặng cúi thấp đầu xuống "Vâng! Viện trưởng."

Trong rừng rậm, Sân Mộc nhìn không trung đen nhánh, bầu trời đầy sao rơi vào mắt hắn, như cũng muốn dung hòa với đôi mắt đen.

Trác Khải Bảo đi đến cạnh Sân Mộc, cùng Sân Mộc nhìn không trung, vẻ mặt nghi hoặc "Sân Mộc, ngươi đang xem cái gì?"

Sân Mộc thu hồi tầm mắt, bàn tay vô thức sờ lên thân cây bên cạnh "Ngươi không cảm thấy đêm nay quá dài sao?"

Trác Khải Bảo sửng sốt, không rõ ý Sân Mộc nói. Sân Mộc đánh giá bốn phía, yên tĩnh cùng hắc ám dung hợp vào nhau, khiến người không cảm giác được một tia hơi thở sinh mệnh. "Từ lúc chúng ta bị thả xuống tiến vào đây đã được một khoảng thời gian, nhưng trời vẫn chưa sáng. Hơn nữa, tuy là rừng rậm, chính là chúng ta đi lâu như vậy, cảnh tượng mỗi chỗ đều quá giống nhau."

"Cho nên ngươi muốn nói chính là?" Bị Sân Mộc cảm nhiễm, Trác Khải Bảo cũng bắt đầu khẩn trương lên.

"Quỷ đánh tường." Trầm mặc hồi lâu, Sân Mộc cứng đờ phun ra ba chữ.

"???"Trác Khải Bảo

Sân Mộc trắng mặt, yên lặng xích lại bên cạnh Trác Khải Bảo gần một chút "Có phải hay không có quỷ?"

Trác Khải Bảo buồn bực vuốt đầu "Quỷ? Đó là thứ gì? Thực vật hay là động vật?"

Sân Mộc nhéo tay áo Trác Khải Bảo, không tiếng động trốn ở phía sau Trác Khải Bảo "Ta sợ, ngươi bảo hộ ta."

Trác Khải Bảo ngẩng đầu nhìn trời, tỏ vẻ ta đã lược bỏ một vạn từ. "Thiếu niên ngươi sức chiến đấu tàn bạo như vậy, một tay không chút áp lực hành hạ viện sinh đến chết, sức chiến đấu của người như vậy, những người trước mắt đều là cặn bã, ta còn như thế nào đi bảo hộ ngươi?"

Bị bộ dạng Sân Mộc làm cho dọa lây, Trác Khải Bảo cảm thấy hoảng sợ trào lên cổ "Sân Mộc, quỷ kia có phải rất đáng sợ không?"

Sân Mộc gật đầu "Siêu cấp đáng sợ, ta trừ bỏ sợ mèo thì là sợ quỷ, nó so với một trăm biến dị thể còn đáng sợ hơn." Ít nhất hắn có thể không nháy mắt một cái đem đầu một trăm biến dị thể chém rớt.

So với một trăm biến dị thể còn đáng sợ hơn? Trác Khải Bảo cũng trắng mặt.

"Bảo hộ ta." Sân Mộc nắm bả vai Trác Khải Bảo, đem cậu đẩy đến trước người không cho cậu trốn. "Bằng không ta liền làm thịt ngươi."

"……" Trác Khải Bảo muốn khóc. Tuy rằng cậu không biết quỷ là gì, nhưng mà quỷ với với thiếu niên ngươi còn hung tàn hơn nhiều sao?

Khi hai kẻ cùng bàn luận quỷ đáng sợ, rừng rậm vốn dĩ yên tĩnh đột nhiên rung chuyển lên, cùng với âm thanh nổ vang, toàn bộ mặt đất tựa hồ đều bị chấn động.

"Động đất?" Sân Mộc nghi hoặc.

"Sao lại thế này!" Trác Khải Bảo cùng Sân Mộc đỡ lấy nhau cùng tránh ngã, trừng lớn đôi mắt kinh sợ nhìn bốn phía.

Chấn động càng lúc càng lớn, mặt đất bắt đầu vỡ ra khe hở, cây cối bốn phía sôi nổi sập xuống, mặt đất nứt toét, ẩn ẩn có thể thấy được dung nham ngầm đỏ bừng mãnh liệt.

"Sân Mộc! Cẩn thận!" Trác Khải Bảo giữ chặt Sân Mộc, né tránh mặt đất vỡ ra dưới chân, nham thạch trượt lên, cây cối rơi vào trong dung nham ngầm kia nháy mắt hóa thành sợi tro đỏ.

"Chạy mau." Mặt đất chia năm xẻ bảy, đem theo cây cối đổ sập, đầu Trác Khải Bảo trống rỗng, lôi kéo Sân Mộc bỏ chạy.

Một đường chạy vội, mặt đất dưới chân không ngừng nóng lên, Sân Mộc quay đầu lại, nhìn trời đất thiêu đốt đỏ bừng đằng xa, mặt đất sụp đổ, trong mắt hiện lên một tia suy ngẫm gì đó.

"Oanh!!" Con đường phía trước bị cắt, dung nham phun trào ra, cuốn lên cao trăm mét. Trác Khải Bảo nhìn dòng dung nham nhất thời có chút bị dọa cho choáng váng, sững sờ đứng tại chỗ không nhúc nhích. Sân Mộc một phen xách trụ cổ áo Trác Khải Bảo, cả người nhảy vọt bay về phía sau trăm mét, vững vàng hoàn hảo dừng trên một thân cây.

"Cứu mạng! Cứu ta……" Cách đó không xa có một thí sinh bị đất đứt vây quanh, dọa đến mặt đầy nước mắt nước mũi, kêu lên thảm thiết. Lại thêm một tiếng vang lớn, người nọ bám vào mặt đất lở, cùng với cây cối đất đá rơi vào bên trong dung nham, tiếp theo không còn động tĩnh.

Trác Khải Bảo ngơ ngác nhìn hết thảy, trong mắt đã ẩn ẩn nước. "Sao lại thế này? Này không phải khảo hạch sao? Như thế nào sẽ……"

"Trác nương tử, ngươi còn muốn dùng nước mắt thủy mạn này dập biển lửa?" Sân Mộc nhìn Trác Khải Bảo, miệng luôn không lưu tình.

Mắt thấy dung nham phun trào, một khi lan đến mặt đất, rừng rậm này chắc chắn sẽ bị dung nham hòa tan, hóa thành một mảnh biển lửa.

"Chờ ta." Sân Mộc nói một câu, liền thả người nhảy lên một cây đại thụ khác. Nhảy lên vài lần, như lông bông trôi nổi ngang qua bầu trời đầy sao, giờ khắc này, hai mắt đẫm lệ mông lung của Trác Khải Bảo phảng phất như nhìn thấy một vị thần được miêu tả trong sách cổ.

Nhìn dung nham phun trào cao trăm mét kia, tiếng gió trong tay Sân Mộc động khởi, bên trong hình thành một tấm khiên vô hình. Tấm khiên(1) trong tay Sân Mộc càng lúc càng lớn, dần dần đã lan ra mấy chục mét.

(1) Cái khiên (hay còn gọi là cái mộc) là dụng cụ được làm để các dũng sĩ đỡ mũi giáo của kẻ thù. Thường thì các chiến binh cầm giáo bằng tay phải và cầm khiên bằng tay trái khi xung trận.

Dung nham dốc sức phun trào, lại bị tường gió trong tay Sân Mộc ngăn cản. Dưới trời sao, thiếu niên chân dẫm lá cây đứng thẳng giữa trời, biểu tình đạm nhiên hướng phía dung nham phun trào. Dung nham ở trước mặt thiếu niên bị bắn ngược, tạo ra một màn biển lửa đồ sộ.

Trác Khải Bảo choáng váng, những người quan sát phát sóng trực tiếp cũng choáng váng, không tự chủ được đứng lên, hết sức kinh ngạc nhìn một người, thiếu niên đang ngăn cản biển dung nham cao trăm mét, trái tim kịch liệt run rẩy.

Trăm mét dung nham toàn bộ rơi xuống, Sân Mộc trên cao nhìn xuống một mảnh biển lửa dưới chân, xoay người bay về trên cây chỗ Trác Khải Bảo, một tay kéo sau cổ áo Trác Khải Bảo. "Không thể ngốc mãi ở nơi này, đi!"

Bên này Sân Mộc tiêu sái rời đi, bên kia học viện lại muốn loạn đến tận trời, sôi nổi nghị luận thân phận thiếu niên có sức chiến đấu nghịch thiên này.

Hai người chạy vội trong rừng rậm, nơi nào cũng có thể thấy được thí sinh chạy trốn khắp nơi, hai người thật vất vả rời khỏi mảnh biển lửa làm người sợ hãi kia, vừa đến được một chỗ nhìn như vẫn còn tốt, hồng thủy đột nhiên xuất hiện, từ bốn phương tám hướng vọt tới, đổ đến đường đi của hai người.

Đôi mắt Sân Mộc lạnh lẽo nhìn hồng thủy vọt tới từ bốn phía, gió lại lần nữa tụ tập, đem bốn phía hồng thủy ngăn cách bên ngoài. Hồng thủy tàn phá khiến rừng rậm biến mất, mà Sân Mộc lại bình yên đứng ở một phương, bên trong không gian được ngăn cách với phía ngoài, hồng thủy mãnh liệt bốn phía, lại không thể làm nước dính vào người hắn một phân.

"Sân Mộc." Trác Khải Bảo khụt khịt chột dạ, nhìn hồng thủy mênh mông mãnh liệt bốn phía, sắc mặt trắng bệch. "Ngươi, ngươi đi đi, ngươi lợi hại như vậy nhất định có thể kiên trì đến khi khảo hạch kết thúc, ta ở cùng ngươi sẽ liên lụy ngươi."

"Ngươi vẫn luôn liên lụy ta." Sân Mộc nghĩ cũng không nghĩ, liếc nhìn Trác Khải Bảo một cái, ăn ngay nói thật.

Trác Khải Bảo bẹp miệng, vẻ mặt ủy khuất không hé răng.

Mắt lạnh nhìn hồng thủy bốn phía, Sân Mộc vén lên tóc đen hỗn độn, biểu tình bắt đầu trở nên dần dần tối tăm, đôi mắt cũng có dấu hiệu đỏ lên.

Bị nhân loại đuổi theo vài thập niên cũng chưa có chật vật như vậy, một chút nước không có sinh mệnh cũng dám vọng tưởng muốn lấy mạng hắn.

"Lăn!!" Hét to một tiếng, xuất hiện bức tường gió tư thế lấy cứng chọi cứng, hướng tới bốn phía cưỡng chế qua đi. Khí áp bạo ngược lan ra bốn hướng, trong tiếng gió mãnh liệt đẩy hồng thủy rời đi. Một tiếng chấn động từ mặt đất vang lớn, bốn phía bị Sân Mộc cường ngạnh đánh sập thành bốn cái hố sâu thật lớn, hồng thủy bị Sân Mộc gắt gao trút vào bên trong, không thể tiếp tục gây sóng gió.

Làm lơ ánh mắt bị xem như quái vật của Trác Khải Bảo phía sau, Sân Mộc âm trầm nhìn bốn cái hố to kia "Trăm vạn tang thi ở trước mặt ta cũng muốn cúi đầu xưng thần, một ít vật chết cũng vọng tưởng muốn thương tổn ta sao, không biết sống chết!!"

Thiếu niên thân hình đơn bạc, ngữ khí kiêu ngạo, nhưng vô luận là thí sinh đang chịu khổ, hay những viện sinh đang xem phát sóng trực tiếp đều trợn mắt há hốc mồm, không hiểu tại sao cảm thấy bóng dáng thiếu niên kia phá lệ khí phách?!!!.

Trong phòng khống chế, nữ nhân nhìn thiếu niên trên đài phát sóng trực tiếp, trên mặt đã sớm mất đi vẻ hời hợt, đôi mắt hiện lên sắc bén đáng sợ. "Quân Thiệu, khảo hạch giả thiết bậc 1."

Quân Thiệu khựng lại, quay đầu nhìn phía nữ nhân, ngữ khí nghiêm túc "Viện trưởng, bọn họ đều là người thường không có trải qua huấn luyện, khảo hạch giả thiết bậc 1, tâm lý bọn họ sẽ hỏng mất, sẽ huỷ hoại bọn họ cả đời."

Nữ nhân cường ngạnh nện tay hai bên ghế dựa của Quân Thiệu, biểu tình hờ hững "Ta nói, khảo hạch giả thiết bậc 1."

Quân Thiệu trầm mặc nhìn nữ nhân, thật lâu sau, tay nắm máy tính chậm rãi buông ra "…… Được."

19. Chương 19: Tiếp Tục Khảo Hạch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bất tri bất giác trời đã sáng, bức tường sụp xuống dưới, Sân Mộc ngồi trên một thân cây bị gãy, hoang mang nhìn lên không trung như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Bốn phía hỗn loạn, tốp năm tốp ba thí sinh người chồng chất vết thương ngồi đó, dựa sát vào trấn an lẫn nhau.

Trác Khải Bảo đá văng nhánh cây chắn ngang đường đi tới bên cạnh Sân Mộc, suốt đêm đào vong gần chết, làm thần trí Trác Khải Bảo đã muốn không thấy rõ đường đi. "Sân Mộc, không có dịch dinh dưỡng."

Sân Mộc lấy lại tinh thần, nhìn những thí sinh gần đó đã sắp hỏng mất, nhấc chân cọ cọ vệt nước trên thân cây, ý bảo Trác Khải Bảo ngồi xuống.

Móc ra ba bao dịch dinh dưỡng còn nguyên trong túi, Sân Mộc tùy tay ném vào ngực Trác Khải Bảo, hai tay gối đầu nằm xuống thân cây. Đột nhiên xuất hiện dịch dinh dưỡng gây ra sự chú ý của những thí sinh khác, tức khắc trên mặt họ biểu tình có chút vi diệu.

"Ai dám tới gần, tự gánh lấy hậu quả." Sân Mộc nhắm mắt lại nhàn nhạt ném ra một câu, khiến những thí sinh có tâm tư nháy mắt bị dập tắt, nhất thời không khí có chút cứng đờ.

"Sân Mộc, ngươi, ngươi vẫn luôn không uống dịch dinh dưỡng?" Trác Khải Bảo phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sân Mộc.

Trầm mặc một lát, Sân Mộc mở mắt "Uống đi."

"Đây là ngươi." Trác Khải Bảo nghẹn họng, đem dịch dinh dưỡng lần nữa đưa cho Sân Mộc. "Ngươi nhanh uống, bằng không ngươi sẽ chịu không nổi."

"Không cần." Từ thật lâu trước kia, thức ăn của nhân loại đối với hắn đã không có bất cứ tác dụng gì.

Sân Mộc không uống, Trác Khải Bảo cũng không có hành động gì, Sân Mộc thấy có chút kỳ quái, rõ ràng rất đói bụng, thức ăn đã đến tay vì sao lại không ăn? Nhưng mà đó là chuyện của Trác Khải Bảo, Sân Mộc cũng không có tâm tư đi hỏi.

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn lá cây lay động trong gió, ngón tay đặt cạnh góc quần giật giật. Quả nhiên, hiện giờ thân thể hắn suy yếu căn bản không thể chịu nổi nguồn lực lượng quá lớn, hôm qua đã hai lần dốc hết toàn lực, hiện giờ hắn bị kiệt sức, cơ hồ chỉ có thể duy trì hình dạng thân thể bình thường của nhân loại mà thôi. Nếu hiện giờ có người muốn giết hắn……

Sân Mộc từ trên thân cây ngồi bật dậy, bất động thanh sắc nhìn Trác Khải Bảo một bên đã kiệt sức "Từ giờ trở đi, ngươi tới bảo hộ ta."

Nghe Sân Mộc nói làm Trác Khải Bảo có hơi kinh ngạc, ngây thơ gật gật đầu "Được a."

"Đây không phải là khảo hạch sao? Vì sao lại thành dạng này." Trong đám người đã có kẻ sắp không chịu được, nắm tóc thất thần, áp lực toàn thân, tử khí trầm trầm.

"Ta chỉ muốn trở thành một viện sinh chính quy, đây là mộng tưởng từ nhỏ đến lớn của của, ta vẫn luôn nỗ lực, nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy……" Nhụt chí khóc nức nở, âm thanh lây sang tác động đến người khác, trong đám người rất nhanh liền vang một mảnh âm thanh nức nở.

Tiếng khóc bên làm cho Sân Mộc có chút bực bội, hắn cũng muốn khóc có được hay không, đem khối thân thể này xen lẫn vào trong nhân loại, sớm muộn gì cũng bị nhân loại các ngươi làm chết. Nhưng mà, từ thật lâu trước kia, trong mắt hắn đã không còn tồn tại loại chất lỏng ấy nữa.

"Khóc cái gì mà khóc!" Tiếng quát thanh thúy vang lên giữa một màn nức nở đầy ngột ngạt, thiếu niên chật vật từ trong đám người đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp đầy kiêu ngạo. "Không phải chỉ là viện sinh thôi sao? Bổn thiếu gia ta còn chưa phản ứng đâu! Ai nói chỉ có thể trở thành viện sinh trường quân đội đệ nhất liên bang mới làm được quân nhân ưu tú, bổn thiếu gia ta không làm được viện sinh cũng có thể trở thành tướng quân tương lai."

Tiếng nói vang to của thiếu niên làm Sân Mộc cũng nhìn đến vài lần, một thí sinh khác đứng lên, tựa hồ như muốn phát tiết hướng phía thiếu niên quát "Ngươi cho rằng ai cũng xuất thân tôn quý giống ngươi sao? Chúng ta đều là bình dân!"

"Mễ Phi là cô nhi." giọng nam lãnh đạm đánh gãy lời thí sinh vừa phát tiết, trước ánh mắt kinh ngạc của thí sinh kia, một thân áo đen đứng lên, bàn tay ấn lên đầu thiếu niên kiêu ngạo, đem người kéo tới. "Đừng làm loạn quản mấy chuyện lung tung."

"Long Vũ! Đừng phá hư đầu bổn thiếu gia." Mễ Phi túm lấy bàn tay trên đầu, nổi giận đùng đùng kêu lên.

Giữa không khí yên tĩnh xấu hổ, thiếu niên mảnh khảnh vẫn luôn ngồi ở một góc không nhìn thấy nhỏ giọng mở miệng "Mọi người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Trông thấy ánh mắt bốn phía nhìn lại càng làm thiếu niên đem đầu vùi xuống thấp "Học viện quân sự đệ nhất liên bang, không có khả năng xuất hiện lỗi lớn như vậy. Ngày hôm qua đã có nhiều người chết như vậy, học viện không thể gánh nổi trách nhiệm này. Hơn nữa các ngươi có phát hiện không, những tai nạn ngày hôm qua đều cố định ở một khu vực."

Nghe thiếu niên nói làm những thí sinh may mắn còn tồn tại đều suy nghĩ sâu hơn, đợi bình tĩnh suy nghĩ lại, lập tức trong lòng tràn ngập hoang mang cùng khó hiểu. Sân Mộc nhìn thiếu niên như bóng ma đem mình chôn dưới góc cây, mở miệng nói ra điểm kỳ quái trong suy nghĩ của mình "Dung nham có độ ấm rất cao, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, hồng thủy không có ngọn nguồn, hơn nữa lượng nước giới hạn. Khắp rừng rậm đều giống nhau, nơi này thực vật đều không có sinh mệnh."

Sân Mộc nói rất chậm, nhưng tất cả mọi người đều nghe được. Nghe tới Sân Mộc nói những thực vật khi không có sinh mệnh, nháy mắt biểu tình liền trở nên quỷ dị.

"Cái này đúng rồi." Thiếu niên ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt gầy tái nhợt. "Giả thuyết chiến trường."

"Đây là cái gì?" Bốn phía vang lên một mảnh dò hỏi không đồng đều.

"Ta từng nghe nói qua." Một thí sinh giải thích. "Giả thuyết chiến trường chính là ở trong một khu vực cố định, lợi dụng năng lượng cùng số liệu tiến hành mô phỏng cảnh thật, đây là giả thuyết ở quân bộ dùng để huấn luyện binh lính."

"Không sai." Thiếu niên gật gật đầu. "Nếu ta đoán không sai, nơi này hết thảy đều là giả, những gì chúng ta trải qua ngày hôm qua tất cả chỉ là thông qua số liệu tiến hành mô phỏng."

"Cho nên, không có người tử vong?" Vẻ mặt Trác Khải Bảo đầy khiếp sợ.

"Có lẽ sẽ bị thương, nhưng tuyệt không trí mạng."

Áp lực của hơi thở tử vong tiêu tán, sau khi mọi người thả lỏng thì cực kỳ phẫn nộ. Sân Mộc bừng tỉnh đại ngộ, như vậy những điều hắn luôn nghi hoặc đã được giải thích. Tình huống hiện tại giống như trong TV, bọn họ là diễn viên đang trình diễn trong đó, mà bên ngoài chính là đạo diễn và điều khiển thao tác TV. Dung nham, hồng thủy, đêm tối, tất cả đều bị bọn họ điều khiển.

Ngày hôm qua hắn thấy kỳ quái, năng lực hiện tại của hắn thua xa lúc trước, mà thiên tai của nhân loại so với tang thi còn muốn khủng bố hơn nhiều. Với năng lực của hắn hiện giờ, hắn nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ không để mình tử vong trước tai nạn thiên tai tự nhiên, như thế nào lại dễ dàng đem dung nham cùng hồng thủy kia ép tới gắt gao?.

Người xem phát sóng trực tiếp bên ngoài cũng đều trợn tròn mắt, một đám gia hỏa kỳ quái này là người thế nào, mơ mơ hồ hồ vậy mà có thể đoán ra được chân tướng ý đồ của khảo hạch?

Trong phòng thao tác, nữ nhân thú vị nhìn thiếu niên trong phát sóng trực tiếp, môi đỏ nhếch lên làm người phát lạnh. "Quân Thiệu, thân phận của tiểu tử kia."

Quân Thiệu ngón tay linh hoạt gõ bàn thao tác trên đài "Bách An Ngưng, hai mươi bốn tuổi, không gian dị năng, số liệu thiên tài, phụ thân từng là quân nhân, hiện đã hi sinh vì nhiệm vụ."

Quân Thiệu quay đầu lại "Yêu cầu điều chỉnh khẩn cấp sao?"

"Không cần." Nữ nhân cười ý vị thâm trường. "Khảo hạch giả thiết bậc 1 không phải đã khởi động rồi sao? Tân sinh năm nay đúng là thú vị, học viện đã lâu chưa từng náo nhiệt như vậy, thật mong chờ ngày bọn họ trở thành viện sinh."

"Nếu là giả thuyết chiến trường, như vậy khảo hạch vẫn là đang tiếp tục." Một người nói làm cho những thí sinh đều hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt đều treo lên cảnh giác.

"Nếu bây giờ hành động tất cả mọi người đều chiếm không được ưu thế, không bằng từng người tách ra, đối mặt với ngươi chết ta sống một lần nữa." Đã không còn sợ hãi tử vong, mọi người lần nữa khẩn trương đối mặt với khảo hạch chân chính.

Rất rõ ràng tất cả mọi người đều đồng ý với đề nghị này, đang chuẩn giải tán tổ đội, chính là không đợi bọn họ rời đi, liền thấy lá cây trong rừng phát ra động tĩnh, năm tên viện sinh từ trên một cây to bay xuống đất, ráo riết đem nhóm thí sinh vây quanh.

Biến cố làm nhóm thí sinh sợ đến ngây người, cũng bất chấp ai địch ai bạn nhanh chóng đưa lưng tựa vào nhau thành một đoàn, phòng bị nhìn những viện sinh mặc chế phục huấn luyện màu đen kia, toàn thân căng thẳng.

"Ha!" Một viện sinh nhìn những thí sinh tụ thành một đoàn cười nhạo ra tiếng. "Ta nói như thế nào lại nửa ngày không thấy được một thí sinh, thì ra đều trốn ở đây."

"Được rồi!" Một người khác nhàm chán khoanh hai tay, khinh thường nhìn những thí sinh. "Nhanh chóng thu thập hết đám phế vật này, ta còn muốn trở về hẹn hò."

"Đơn giản, năm phút đồng hồ."

Viện sinh kiêu ngạo khiến mọi người bị chọc giận, một đám phẫn nộ trừng mắt những viện sinh kia, hận không thể xông lên đem nắm đấm hung hăng nện vào mặt những tên đáng giận phía trước.

"Phi!" Mễ Phi từ trong tay Long Vũ tránh thoát, hùng hổ kêu lên. "Kiêu ngạo cái gì! Có bản lĩnh cùng bổn thiếu gia đánh một phen, xem bổn thiếu gia làm sao đem ngươi đánh đến quỳ xuống cầu xin tha thứ!"

Long Vũ một tay đem kẻ tìm đường chết kéo trở về, nhìn mọi người bên cạnh rõ ràng đang phẫn nộ lại cố gắng nhẫn nhịn, không khỏi nhíu mày. "Kết cục đều giống nhau, không bằng tự làm bản thân thỏa mái một chút!"

"Nhìn bọn họ là phát hoả!" Một thí sinh cả giận, chắc nịch nói. "Nếu như đều bị loại không bằng cùng đấu một phen, dù sao cũng không chết được, đánh bọn họ!!"

Có người đi đầu, tức khắc tăng thêm lòng gan dạ cho một đám người. "Đánh bọn họ, dù có bị loại thì cũng phải đánh cho thoải mái một chút!"

"Từ lúc vào khu khảo hạch này vẫn luôn bị khi dễ, đánh bọn họ cho hả giận!"

"Đánh bọn họ!!"

Nhìn đám thí sinh không biết làm sao đột nhiên nổi điên rồi cùng nhau xông lên thành một đoàn, năm viện sinh kia vốn "khí định thần nhàn" (bình tĩnh nhàn nhã) đều trợn tròn mắt, đây gọi là tình huống gì? Phương thức này không đúng a, dựa theo đúng cốt truyện không phải bọn họ đều sẽ bị dọa đến phát ngốc, khóc sướt mướt cầu xin tha thứ sao?.

Mặc kệ thế nào, người đều đã đánh tới trước mặt, những viện sinh cũng chỉ có thể thu hồi tâm tư hốt hoảng mà ứng đối. Sân Mộc ngồi trên thân cây chống cằm nhìn một đám người ẩu đả, rõ ràng không định nhúng tay.

Đêm qua thân thể hắn bị thương đến giờ còn chưa khôi phục, đã mơ hồ hiểu được chuyện gì đang xảy ra, chuyện phiền toái kế tiếp còn nhiều lắm, nhân loại âm hiểm nhất định vẫn còn thiết kế một đống hố lớn phía sau chờ hắn nhảy vào, hắn nên giữ lấy sức lực không còn nhiều của mình, đợi đến thời điểm mấu chốt bảo vệ tính mạng.

Năng lực của viện sinh thật sự không tồi, nhưng trong buổi khảo hạch bọn họ không thể hạ tử thủ giống như khi tác chiến thật sự được, hơn nữa, tuy rằng thực lực thí sinh có vô dụng, nhưng thắng ở chỗ người

nhiều, lại bị phẫn nộ điên cuồng xông lên đầu óc, trong lúc nhất thời viện sinh cũng có chút bị đánh đến trở tay không kịp.

Trác Khải Bảo nhìn đám người bên kia đánh đến khí thế ngất trời, lại nhìn nhìn Sân Mộc bên này khí định thần nhàn, vẻ mặt rối rắm thủ sẵn ngón tay "Sân Mộc, muốn đi hỗ trợ không?"

"Không giúp." Bộ dạng đương nhiên, lập tức đem câu kế tiếp của Trác Khải Bảo chặn trong cổ họng.

"Sân Mộc, ngươi lợi hại như vậy, những viện sinh đó không phải đối thủ của ngươi đi?"

"Ta hiện giờ đang rất suy yếu." Sân Mộc liếc mắt nhìn Trác Khải Bảo một cái. "Ta phải tranh thủ thời gian khôi phục, bằng không sống không lâu."

Trác Khải Bảo há hốc mồm muốn nói gì lại thôi, Sân Mộc từ một thân cây bị gãy kia đứng lên. "Đi thôi."

Trác Khải Bảo lại nhìn nhìn những người đó, một đường chột dạ chậm chạp đuổi theo Sân Mộc. Đối với việc Sân Mộc rời đi, các thí sinh đều tức giận đến trợn mắt, mà năm viện sinh kia chỉ nhìn thoáng qua liền không để ý tới. Cũng không biết là vì bị những thí sinh này quấn đến không thể thoát thân, hay là bởi vì nguyên nhân nào khác.

Hai người đi đến một nơi hỗn độn trong rừng rậm, ngay từ đầu Trác Khải Bảo chỉ nghĩ Sân Mộc nói hắn suy yếu muốn cậu bảo hộ chỉ là nói đùa, chính một đường đi tới này, Sân Mộc quả thật không có tiếp tục động thủ, ngẫu nhiên gặp được một ít biến dị thực vật, cũng đều là Trác Khải Bảo ra tay, Sân Mộc chỉ ngẫu nhiên mở miệng chỉ điểm vài câu. Lúc này Trác Khải Bảo thật sự khẩn trương, một bên cảnh giác nhìn bốn phía, một bên lo lắng cho tình trạng Sân Mộc. "Sân Mộc, ngươi thật sự bị thương?"

"Không bị thương." Chẳng qua là dị năng khô kiệt.

"Sân Mộc, ngươi vẫn nên ăn chút gì đi." Bản thân cậu cũng đã đói bụng, Trác Khải Bảo móc ra một túi dịch dinh dưỡng còn mới đưa qua cho Sân Mộc.

"Ta không đói bụng."

"Nhưng mà……"

"Ngươi ngậm miệng lại không được sao? Nói nhiều như vậy cũng không chịu ngừng." Vẫn là độc miệng như cũ. Trác Khải Bảo ủy khuất đem dịch dinh dưỡng lần nữa thả lại trong bao, Sân Mộc vẫn luôn đi phía sau đột nhiên dừng bước, duỗi tay nắm lấy bả vai Trác Khải Bảo.

Trác Khải Bảo đang muốn quay đầu lại hỏi làm sao vậy, nhưng đợi khi nhìn đến biến hóa ở bốn phía, sắc mặt lập tức thay đổi. Chỉ thấy mặt đất vốn bởi vì tai nạn đêm qua mà sụp xuống, cây cối gãy nát thế nhưng đã dần dần khôi phục lại như cũ. Mặt đất bằng phẳng trở lại, cây cối lại lần nữa đứng lên. Trong lúc nhất thời, toàn bộ rừng rậm phảng phất như sống lại, tự chữa trị cho mình.

Bất quá chỉ trong một phút ngắn ngủn, rừng rậm nguyên bản chồng chất đầy vết thương lần nữa khôi phục hoàn hảo như mới không tổn hao. Lùm cây rậm rạp, cây cối xanh um tươi tốt, giống như những chuyện phát sinh đêm qua khiến người ta cảm giác tất cả chỉ là một giấc mơ.

Ánh mặt trời dần dần bị che khuất, không trung trở nên âm u, một lát sau, những giọt nước mưa đầm đìa rơi xuống, thật mau, mưa to tầm tã lan khắp khu rừng rậm.

"Sân Mộc, đây, đây là sao……"

20. Chương 20: Cần Phải Nghiêm Túc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mưa to rửa sạch khắp rừng rậm, đầu tóc theo nước mưa ướt dầm dề, tầm mắt mơ hồ, rừng rậm tĩnh mịch tăng vài phần quỷ dị.

Nước mưa theo cổ áo tiến vào trong cơ thể, cảm giác dính nhớp rất không thoải mái. Sân Mộc kéo mũ trên áo gió đội lên đầu, mái tóc đen dài dán vào mặt, lộ ra chiếc cằm thon gầy tái nhợt, mang cảm giác âm lạnh sắc bén.

Trác Khải Bảo đem bộ tóc lông xanh vuốt ra sau đầu, mặt đầy mỏi mệt. "Sân Mộc, đây cũng là nội dung khảo hạch sao?"

"Nên nghiêm túc." Sân Mộc kéo chặt cổ áo, trên mặt ít nhiều cũng chút tinh thần. "Tìm đủ bản đồ, kết thúc khảo hạch."

Có chút kinh ngạc nhìn Sân Mộc nghiêm túc, lòng bất an của Trác Khải Bảo càng thêm trầm trọng. "Muốn đi tìm thí sinh sao?"

"Bản đồ không phải còn thiếu một phần sao?" Sân Mộc không chút vui đùa nào nhìn Trác Khải Bảo, hiểu Sân Mộc thật sự nghiêm túc, Trác Khải Bảo cũng "bào căn hỏi đế", tiếp tục hướng phía trước mở đường.

Nhìn theo bóng Trác Khải Bảo, Sân Mộc mũ hạ, tròng mắt rất nhanh hiện lên một màu đỏ sậm. Thân thể tang thi khôi phục nhanh, nhưng cũng cần có tinh hạch, hiện giờ thân thể hắn bất quá chỉ mới khôi phục bốn năm phần, không thể lại tùy ý động thủ, chỉ có thể chờ đến thời điểm mấu chốt dùng để bảo mệnh.

Hai người một trước một sau gian nan đi giữa mưa to, không có viện sinh, không có vật công kích, khắp rừng rậm trừ bỏ tiếng mưa rơi thì yên lặng đến quỷ dị, loại yên bình này ngược lại càng khiến lòng người sinh ra sợ hãi với những gì sắp diễn ra phía trước.

Đi một đoạn thì gặp được hai người đang đỡ lấy nhau, suy yếu đến gần như không thể trụ được nữa, hai người Sân Mộc cũng không cần tốn nhiều công phu đã lấy được bản đồ trên người bọn họ, chính là dường như thần may mắn đã không còn chiếu cố, vài lần lấy được bản đồ tới tay lại không có được cái nào hai người đang cần.

Trác Khải Bảo cũng không phải loại người xấu từ trong rễ, phàm là những bản đồ mình không cần, cậu đều để cho người ta giữ lại. Sân Mộc thấy vậy cũng không nói nhiều, cùng nói tới hắn, chỉ cần đến được nơi mình muốn, những chuyện khác cùng hắn không quan hệ.

Mưa phảng phất càng rơi xuống càng nhiều, Sân Mộc ngẩng đầu nhìn không trung, nước mưa lãnh lẽo lọt vào trong mắt khiến hắn có chút không khoẻ, trực giác cảm thấy khác thường trong Sân Mộc càng lúc càng lớn.

"Không được." Trác Khải Bảo vô lực dựa vào một thân cây ngồi xổm xuống, đôi mắt vốn sáng ngời lúc này đã có phần hoảng hốt. "Sân Mộc, ta không được, vẫn là chính ngươi đi thôi."

Sân Mộc cúi đầu nhìn Trác Khải Bảo, cảm giác được hô hấp suy yếu cùng nhịp tim hỗn loạn của cậu, đối với đề nghị của Trác Khải Bảo cũng không có ý kiến gì, mà là trực tiếp tiến lên tự phòng thủ.

Sân Mộc đi đến cạnh Trác Khải Bảo, khom lưng móc ra từ trong túi ba túi dịch dinh dưỡng, trước ánh mắt mê man của Trác Khải Bảo ngửa đầu uống xuống một túi, một tay bật ra nút chiếc túi khác, một tay xách cổ áo Trác Khải Bảo lên, không nói hai lời đem dịch dinh dưỡng rót xuống.

"Ngô!" Trác Khải Bảo hai tay vùng vẫy, thẳng đến khi Sân Mộc đem cậu buông ra, lúc này mới có thể che miệng "khụ khụ" mấy tiếng đến chết đi sống lại.

Sân Mộc bình tĩnh lắc lắc tay bị Trác Khải Bảo bắt lấy "Nhìn ngươi tận tâm dẫn đường, vốn định không muốn thô lỗ với ngươi như vậy, chính là tự mình tìm ngược."

Bị cường ngạnh ép uống dịch dinh dưỡng, tinh thần Trác Khải Bảo tốt lên không ít, nhưng sau đó lại thật tức giận. "Sân Mộc! Sao ngươi có thể……"

"Ít nói nhảm, nếu không phải ngươi còn thiếu tiền ta, ta làm thịt ngươi tin hay không." Sân Mộc tùy ý nói, nhưng Trác Khải Bảo lại bị ánh mắt Sân Mộc nhìn đến đánh một cái lạnh run, cậu như thế nào cảm thấy được Sân Mộc dường như không phải nói chơi a?.

Trác Khải Bảo mếu máo, trong lòng ủy khuất lại không dám làm ầm ĩ, sợ Sân Mộc thật sự đem cậu đi làm thịt, chỉ có thể yên lặng bò dậy, chính là đúng lúc này, trên người Sân Mộc đột nhiên tản ra một đợt khí áp bạo ngược, một tay chế trụ bả vai Trác Khải Bảo, nháy mắt hai người đã di chuyển ra xa mấy mét.

Mà vị trí vừa rồi nơi Trác Khải Bảo ngồi, chỉ nghe một tiếng cây đứt gãy, một vật thể màu tím đen dùng móng vuốt đem thân cây bẻ gãy hơn phân nửa. Trác Khải Bảo nhịn không được đánh một cái lạnh run, nếu vật thể trước mắt này bắt được cậu, chỉ sợ dù chỉ là mô phỏng số liệu hình ảnh trên giả thuyết chiến trường, cũng đủ khiến cậu đủ khốn đốn.

Giữa trời mưa to, một bóng người màu đen chậm rãi từ trong lùm cây bò ra. Làn da tím đen, da thịt bạo liệt như được tráng qua kim cương, trên lưng chỗ khí nang còn có bướu thịt dày đặt, đã ghi rõ thân phận của nó.

"Dị, dị thể!!" Trác Khải Bảo hai mắt mở to hoảng sợ, không thể tin nổi nhìn quái vật hình người đáng sợ kia. "Sao có thể! Tác chiến với dị thể là đề thi của viện sinh năm hai, chúng ta vẫn còn là thí sinh, căn bản không có tiếp xúc qua phương diện huấn luyện này!"

Bướu thịt phía sau khí nang quái vật hình người không ngừng co rút lại, phảng phất như có sinh mệnh đang khẽ động. Sân Mộc thấy ghê tởm, từ trước đến nay hắn chán ghét nhất là loại sinh vật này, tang thi tiến đến cao giai bề ngoài sẽ càng giống nhân loại, mà loại sinh vật biến dị này, vô luận tiến đến cấp bao nhiêu đều sẽ càng ngày càng trở nên ghê tởm. Trước kia hắn chỉ cần phóng thích uy áp của tang thi hoàng, sinh vật cấp thấp này đều sẽ tránh không kịp, nhưng hôm nay hắn đang ở trong khu khảo hạch, tất cả nơi này đều chỉ là số liệu mô phỏng, uy áp của hắn ở chỗ này căn bản không có tác dụng.

Sân Mộc lui về sau hai bước, nhíu mày nhìn dị thể kia dữ tợn nhe răng trợn mắt "Giết nó."

"A?" Tựa hồ không nghĩ tới Sân Mộc sẽ hạ lệnh như vậy, trong lúc nhất thời Trác Khải Bảo có chút choáng váng. "Ta sao? Sao có thể! Đây là biến dị thể, ta chỉ thấy qua sách và hình ảnh, ngươi muốn ta làm sao cùng nó đánh a!"

"Nhân loại nhiễm virus trở thành tang thi, thi biến dị thành dị chủng, sức chiến đấu cao hơn tang thi cùng cấp, chỉ số thông minh tiến hóa chậm, nhược điểm ở phía sau xương đầu."

Nghe Sân Mộc chậm rãi gằn từng chữ một, biểu tình nhàn nhã tư thái kia thiếu chút nữa làm Trác Khải Bảo phát quỳ xuống. "Ngươi nói với ta làm gì!"

Sân Mộc ôm cánh tay, vươn vươn cằm hướng về phía dị thể đã vận sức chờ tấn công kia. "Ta đang phổ cập cho ngươi, đánh đi."

Trác Khải Bảo che mặt, vừa định khóc một phen cho sự đau khổ của mình, dị thể kia liền gào rống nhào tới chỗ hai người. Trác Khải Bảo sợ tới mức oa oa, té ngã lộn nhào, chật vật lăn sang một bên. Sân Mộc không biết khi nào đã đứng trên một thân cây, từ trên cao nhìn xuống Trác Khải Bảo. "Ta sẽ không cứu ngươi, muốn sống liền giết nó."

Nhìn dị thể khủng bố, mặt Trác Khải Bảo xanh trắng, hồn vía cơ hồ muốn lên mây. Dị thể vung hai bàn móng vuốt,làn da bạo liệt của nó rung động trong từng động tác, bướu thịt phía sau lưng ục ục khẽ rung, một bộ dáng đủ để hù chết người.

Dị thể lại lần nữa nhằm vào hướng Trác Khải Bảo qua đi, Trác Khải Bảo ngã lộn nhào liên tục trốn tránh, vài lần thiếu chút nữa mất luôn tay chân, trên người từ trên xuống dưới đều mang không ít vết thương.

Sân Mộc ngồi trên cây có chút không nỡ nhìn thẳng, Trác Khải Bảo đánh trận này đến quá khó coi. "Lui về né tránh, hướng về phía sau nó, dùm băng đâm vào gáy nó đi."

Sân Mộc ở một bên chỉ điểm, nhưng động tác của Trác Khải Bảo không chịu phối hợp như Sân Mộc tưởng tượng, động tác vốn nên thật nhanh một đường nện từ trên xuống, nhưng khi Trác Khải Bảo ra tay thì so với công phu chó cào còn khó coi hơn.

Lúc này được Sân Mộc nhắc nhở, Trác Khải Bảo sợ đến"hồn phi phách tán" cũng giảm đi không ít, miễn cưỡng có thể khôi phục chút lý trí, theo chỉ điểm của Sân Mộc, ra sức không để tiếp tục bị động. Cho nên nói, chỉ khi gần chết con người mới có thể phát ra sức mạnh lớn nhất.

Có lẽ không nghĩ thứ đồ ăn nhân loại nhỏ yếu này lại khó chơi như vậy, trên người vài lần bị thương khiến dị thể phẫn nộ tới cực điểm, công kích cũng càng thêm hung mãnh.

Sân Mộc trên cây suy nghĩ, giả thuyết chiến trường mô phỏng số liệu này đúng là rất có ý tứ, còn có thể mô phỏng cảm xúc dị thể giống đến như vậy.

Trác Khải Bảo có thể cùng dị thể giằng co lâu như vậy, vậy dị thể này cấp bậc chắc cũng không cao, hẳn là cũng như thế giới trước kia thuộc dạng dị thể theo bản năng không có trí tuệ.

"A!" Trong nháy mắt Sân Mộc đang thất thần, một tiếng kêu thảm thiết của Trác Khải Bảo truyền tới. Sân Mộc theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Trác Khải Bảo đang chật vật ngã trong bụi cỏ, phía sau lưng là một vệt máu ghê người.

Mắt thấy dị thể dần dần tới gần, cái miệng há rộng sắp rơi xuống, rốt cuộc Trác Khải Bảo kiên trì không được nữa, khóc rống lên. Sân Mộc mày nhíu, thả người nhảy xuống thân cây cách Trác Khải Bảo cùng dị thể không xa, một tay vững vàng chế trụ dị thể đang há miệng.

Liền tính dù không có dị năng, thân thể hắn cũng đã trải qua tiến hóa biến dị, không phải loại chỉ một dị thể cấp thấp còn chưa tiến hóa trí tuệ có thể tùy ý đả thương.

Dị thể mạnh mẽ giãy giụa, cảm nhận được cánh tay đã hết sức, đáy mắt Sân Mộc hiện lên ám mang. Cảm giác còn có chuyện mình không thể khống chế trong tay, đúng là không quá thoải mái.

Sân Mộc một chân đá bay dị thể, thả người đuổi theo đến trước mặt dị thể, hai tay dùng lực, xé đi hai cánh tay của dị thể, huyết nhục lập tức lan tràn.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng khắp rừng rậm, dị thể rơi xuống đất, thân thể giãy giụa điên cuồng muốn hướng tới phía Sân Mộc, bướu thịt co rút sau lưng nhanh chóng phình ra gần như muốn nổ tung. Mặt Sân Mộc phát lạnh, làm tang thi hoàng lăn lộn trăm năm trong mạt thế Sân Mộc tất nhiên biết được dị thể kia đang muốn xuất chiêu cuối cùng, bướu thịt sau lưng dị thể này đều là nọc độc, một khi nổ tung, chỉ cần dính phải một chút nháy mắt sẽ bị nó ăn mòn.

Ném xuống hai cánh tay kia, Sân Mộc dẫm chân qua một thân cây, đón dị thể đang hướng tới. Lúc dị thể còn chưa kịp né tránh, hai tay Sân Mộc đã một trên một dưới chế trụ miệng dị thể. Một tiếng rống lên, đôi tay Sân Mộc dùng hết toàn lực, chỉ nghe một tiếng da thịt cùng gân cốt đứt gãy, dị thể đã bị Sân Mộc cường ngạnh xé thành hai mảnh. Máu me tàn bạo như thế, khiến mọi người đều phải sợ hãi.

Tuy rằng Sân Mộc đem dị thể giết chết trước khi độc túi nổ tung, nhưng lúc va chạm với cổ lực lượng của dị thể, cũng đem hắn bắn bay ra ngoài, liên tiếp đập người vào mấy thân cây,thật mạnh đem Sân Mộc quăng ngã trong bụi cỏ, thân thể cuộn tròn nửa ngày không có động tĩnh.

"Sân Mộc!" Trác Khải Bảo chịu đựng đau nhức phía sau lưng, xiêu vẹo đi đến bên người Sân Mộc quỳ xuống, hoảng loạn đem Sân Mộc nâng dậy.

Sân Mộc một tay ôm bụng nhẹ hít một ngụm khí, lực lượng vừa mới va chạm của dị thể kia tất cả đều nằm ở bụng hắn, lúc này hắn đau đến run cả người. Làm tang thi, hắn không có hô hấp, không có tim đập, cũng không có độ ấm, chính là theo hắn tiến hóa, hắn chẳng những khôi phục bề ngoài nhân loại, cũng giữ được cảm giác đau đớn đến vô cùng rõ ràng.

"Ta không sao." Theo cánh tay Trác Khải Bảo, Sân Mộc chậm rãi chuyển động thân người, thanh âm đè nén khẽ run lên, lại kiên cường không để bản thân khuất phục trước bất cứ kẻ nào.

Sân Mộc ngồi dậy dựa vào một thân cây, nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Trác Khải Bảo, ánh mắt dừng ở phía lưng đầy máu. "Sẽ chết sao?"

"Không chết được." Trác Khải Bảo lắc đầu, nhìn cái xác thảm đến không nỡ nhìn của dị thể phía bên kia, không kiềm được cực kỳ hâm mộ. "Sân Mộc ngươi thật lợi hại, nếu có một ngày ta cũng có thể cường đại được như ngươi thì tốt rồi."

"Có thời gian nằm mơ, thì đọc nhiều sách một chút đi." Đối mặt Sân Mộc độc miệng, Trác Khải Bảo tỏ vẻ "tập mãi thành thói quen", cơ hồ đã không còn bị đả kích đến.

“Sân Mộc, ngươi vì sao hiểu dị thế như vậy,trước kia ngươi đã từng chiến đấu với nó sao?”

Hắn có thể lúc hắn ăn uống ngủ nghỉ, nhắm mắt mở mắt đều có chúng nó theo chân sao? Tất nhiên không thể. “Thế giới của học bá ngươi không hiểu đâu.”

“???”Trác Khải Bảo

Trong biệt thự, Viên Úc Thần ngồi trên xe lăn nhìn bộ dạng đau đớn của thiếu niên trong đài phát sóng trực tiếp, mày nhíu chặt lại, gương mặt luôn nghiêm túc lạnh lùng đã sắp đông cứng, đáy mắt sắc bén nổi lên lửa giận.

Trọng Lân từ ngoài phòng đi vào “Nguyên soái, đã hỏi rõ ràng. Học viện bên kia nói là trục trặchệ thống, số liệu hỗn loạn nhất thời không thể khống chế.”

Viên Úc Thần ngẩng đầu nhìn Trọng Lân, ngũ quan lạnh lẽo. Trọng Lân lắc đầu “Đương nhiên, lý do này cũng không thể thuyết phục ta. Muốn nhúng tay sao?”

Viên Úc Thần nhìn chằm chằm màn hình phát sóng trực tiếp, biểu tình vài lần biến hóa, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. “Tạm thời không cần.”

Trọng Lân gật đầu không nói nữa, gã hiểu rõ ý tứ Viên Úc Thần, Viên Úc Thần muốn cho Sân Mộc một không gian có thể bình yên mà trưởng thành, mà một khi nhúng tay vào việc này, thân phận Sân Mộc sẽ bị phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó sợ là trường quân đội đệ nhất cũng không vào được.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, sắc trời dần dần đen. Trong khu khảo hạch không thể phân biệt ngày đêm, có lẽ nơi này đêm đen gió lớn,kỳ thật bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Nghỉ ngơi một thời gian rất lâu, Sân Mộc đã khôi phục không sai biệt lắm, đối với việc từ đầu đã đem hết toàn lực động thủ, kết quả dị năng hao tổn gần như muốn khô kiệt, Sân Mộc cũng không hối hận. Cho dù ngay từ đầu có biết nơi này toàn bộ đều là giả thuyết, nhưng khi dung nham rơi xuống đầy trời, mặc dù không chết được, nhưng tâm lý cũng sẽ không tiếp thu cứ như vậy mà chờ chết không chống trả.

Đột nhiên từ bụi cỏ truyền đến thanh âm “sàn sạt”, Sân Mộc nhanh chóng mở to mắt, ánh mắt quét về một bên. Theo bụi cỏ đong đưa, hai bóng người chậm rãi đi ra.

“Là các ngươi?” Trác Khải Bảo vốn đang phòng bị thì kinh ngạc. Hai người này không phải ai khác, chính là Long Vũ cùng Mễ Phi, hai thí sinh may mắn còn ở lại đứng lên phát biểu lúc trước, tự nhiên để lại ấn tượng với Trác Khải Bảo.

Trên người hai người có chút thương tích, nhưng không nghiêm trọng lắm, có thể “sống” dưới tay năm viện sinh vây quanh, điều này có chút làm cho Trác Khải Bảo không nghĩ tới.

Mễ Phi tựa hồ muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Long Vũ không chút lưu tình kéo về. Ánh mắt chuyển qua người Sân Mộc, Long Vũ biểu tình bình đạm “Ngươi bị thương.”

Khẳng định đây là câu trần thuật, Sân Mộc chậm rãi đứng lên, thú vị nhìn thiếu niên già dặn không hợp tuổi này. “Thử một chút không?”

Mưa to không ngừng rút nước, rừng rậm hắc ám dần dần nơi nào cũng tràn ngập nguy hiểm. Hai người giằng co, một bên bình đạm lại âm thầm phòng bị, một bên nhẹ nhàng không chút để ý nào, đó là cường giả đối với kẻ yếu coi khinh. Khẩn trương dần dần quanh quẩn trong không khí, chạm vào là nổ ngay.

21. Chương 21: Tổ Đội Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mưa to rửa sạch những vệt máu, trong bóng đêm rừng rậm cất giấu bao nhiêu nguy hiểm, ai cũng không biết, lo sợ người tiếp theo bị mai táng trong bùn đất có thể hay không là chính mình.

Sân Mộc dựa vào thân cây, nước mưa rơi xuống vành nón, chiếc cằm tái nhợt lạnh băng ngâm trong nước mưa, răng nanh dưới môi bởi vì thích thú mà rục rịch.

Một đầu tóc đen đẫm đìa nước mưa, Long Vũ nắm lấy Mễ Phi, mắt nhìn thẳng đi qua thi thể nát bét của dị thể "Đương nhiên không, ta không muốn trở thành kẻ địch của ngươi."

Sân Mộc gật gật đầu, không có gì ngoài ý muốn, sự lựa chọn thật sáng suốt, trở thành kẻ địch của hắn, kết cục cuối cùng đều sẽ không quá đẹp đâu.

"Tổ đội đi." Long Vũ nắm tay, kiên định đón lấy ánh mắt Sân Mộc, mặc dù trực giác nói với y rằng nên tránh xa thiếu niên vô tình giống như dã thú này, chính là hiện tại y không có sự lựa chọn. "Nội dung khảo hạch đã vượt qua dự đoán, mục tiêu của chúng ta đều giống nhau."

Trong miệng Sân Mộc phát ra một tiếng "khò khè" không rõ, nhìn như thế nào cũng khá già dặn, bất quá Long Vũ đến cùng cũng chỉ là một người chưa từng trải qua rèn luyện tàn khốc, khó trách tâm sẽ bị dao động.

"Ta và các ngươi không giống nhau." Sân Mộc ngẩng đầu, tựa hồ cười một chút. "Có phải hay không viện sinh đều không thể làm gì được ta, hoặc là nói, ta căn bản không để họ vào mắt." Đối với chuyện nhân loại mưu toan công kích tang thi hoàng hắn, hắn đối với nhân loại đã có địch ý rất sâu, đi vào chỗ này bất quá là vì muốn làm cho một nhân loại mà hắn yêu thích được vui vẻ mà thôi.

Không nhìn đến biểu tình Long Vũ trong nháy mắt khó coi cở nào, Sân Mộc đứng dậy tới gần hai người. "Bất quá, ta đồng ý tổ đội."

Dường như thấy được biểu tình kinh ngạc và vui sướng của hai người, Sân Mộc phá lệ cười một tiếng. "Đứa nhỏ này rất có ý tứ, ta không ghét." Sân Mộc nhìn thoáng qua Mễ Phi có mái tóc kim sắc, như suy tư gì đó, gật gật đầu. Nhân loại ngu như vậy hắn đã thật lâu chưa có gặp, có thể sống lớn đến như vậy, thật đúng là kỳ tích.

"Ai là đứa nhỏ chứ!" Mễ Phi đỏ mặt, cái miệng phồng lên trừng mắt nhìn Sân Mộc. Sân Mộc có chút kinh ngạc nhìn Mễ Phi, khó có được một người còn không cao bằng hắn, nhìn đứa nhỏ này bất quá cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi thôi, nhớ lại trước đây, hắn vậy mà đã sống hơn một trăm năm.

"Ai! Hết mưa rồi!" Trác Khải Bảo một bên kêu lên, mấy người cùng ngẩng đầu, chỉ thấy mưa to không biết từ lúc nào đã dần dần biến mất, mây đen tan đi, trong đêm đen bầu trời đầy sao rất đẹp.

Long Vũ từ túi móc ra hai phần bản đồ đưa cho Sân Mộc "Đây là hai phần bản đồ khác nhau chúng ta tìm được, các ngươi hiện tại có mấy phần."

Sân Mộc nhìn Trác Khải Bảo, Trác Khải Bảo đến gần Long Vũ, bởi vì vết thương trên lưng mà đau đến nhe răng trợn mắt. "Đây, chúng ta có ba phân."

Hai người trao đổi đem bản đồ dò xét, theo Trác Khải Bảo kinh hô, bốn phần bản đồ khuyết nhập lại, một bản đồ hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt bốn người. Trác Khải Bảo không để ý tấm bản đồ, ngẩng đầu nhìn trời sao trên rừng rậm, tổng cảm thấy có chút quái dị, nhưng trong lòng lại không hiểu vì sao.

"Đáng chết!!" Gầm lên một tiếng giận dữ khiến Sân Mộc đang thất thần bị kéo về, Trác Khải Bảo dùng sức đá một cái vài gốc cây, rồi lại bị miệng vết thương trên người làm cho đau hít thẳng một ngụm khí. Long Vũ gắt gao nắm chặt bản đồ, đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh lúc này cũng ẩn lên lửa giận, Mễ Phi dậm chân, miệng lại không biết phải mắng chửi làm sao mới được.

Không hiểu ba người phát điên cái gì, Sân Mộc đem tầm mắt hướng đến bản đồ, nhìn nửa ngày cũng không hiểu, Sân Mộc ý bảo Trác Khải Bảo giải thích. "Sao vậy?"

"Nội dung khảo hạch là phải tìm đủ bốn phần bản đồ bị khuyết trong khu khảo hạch, dựa theo đánh dấu trên bản đồ hoàn chỉnh tìm được điểm chung cuối cùng, khảo hạch lập tức được thông qua." Trác Khải Bảo nghiến răng nghiến lợi. "Kỳ thật điểm chung trên bản đồ khảo hạch chính là vị trí chúng ta bị thả xuống ban đầu."

Sân Mộc gật gật đầu, nhân loại quả nhiên vẫn thích điên cuồng như vậy, đúng là đám con cháu. Nhiều lời vô ích, Sân Mộc buông mũ, vuốt vuốt đầu tóc bị ướt đẫm "Đi thôi."

"Bọn họ xem chúng ta như ngốc tử chơi đùa sao!" Mễ Phi nổi giận đùng đùng xiết chặt nắm tay, một chân bước qua cái hố oán hận đi theo Long Vũ. "Nếu như để ta biết ai ra nội dung khảo thí hỗn đản điên cuồng như vậy, bổn thiếu gia nhất định làm thịt kẻ đó!!"

"Ta tên Trác Khải Bảo, ngươi tên là gì?" Sân Mộc không nói nhiều lắm, Trác Khải Bảo đi theo Sân Mộc hai ngày bị nghẹn một bụng lời, nhịn không được bắt đầu lảm nhảm.

Mễ Phi nhìn Trác Khải Bảo, cười hì hì giơ ngón tay cái lên chỉ vào mình "Ta tên Mễ Phi, đây là hảo huynh đệ của ta, Long Vũ!" Mễ Phi ý nói đến Long Vũ bên cạnh.

"Các ngươi bị những viện sinh kia vây khốn làm sao thoát ra?" Vấn đề này Trác Khải Bảo nghĩ trăm lần cũng không ra được, bị năm viện sinh vây quanh mà vẫn có thể hoàn hảo không chút tổn hao thoát ra, cậu cảm thấy loại chuyện này cũng chỉ có Sân Mộc với cái giá trị vũ lực biến thái của hắn mới có thể làm được.

"Tất nhiên là một đường chém giết đi ra!" Thấy bộ dạng Trác Khải Bảo tin là thật, trong lòng Mễ Phi đắc ý, nhịn không được "thổi bay da trâu" (chém gió haha). "Lúc đó chúng ta bị viện sinh bao vây không thể trở mình, nhưng ta làm sao lại là loại người có thể dễ dàng lùi bước được? Bổn thiếu gia đây chính là tướng quân tương lai! Vì thế……"

Bên kia hai người "ba hoa chích choè", một bộ dạng như chỉ hận gặp nhau quá muộn, bên này Sân Mộc cùng Long Vũ mắt điếc tai ngơ, một người phong khinh vân đạm, một người cảnh giác phòng bị.

"Cảnh vật trong giả thuyết chiến trường đều từ số liệu mô phỏng tạo ra, một khi năng lượng biến mất, tất cả nơi này đều không còn tồn tại." Long Vũ mở miệng.

Sân Mộc quay đầu nhìn Long Vũ "Ngươi muốn nói gì."

Long Vũ ngữ khí dừng lại một lát, cẩn thận ngẩng đầu nhìn sao trời "Ta hoài nghi số liệu mô phỏng nơi này vẫn luôn biến đổi, chúng ta nhìn như đang đi không ngừng, bất quá, kỳ thật vẫn luôn bị xoay quanh trong một cái vòng tròn, diện tích giả thuyết chiến trường thật ra cũng không lớn."

Sân Mộc tạm dừng bước chân, mắt đảo qua bốn phía, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo. Từ lúc bắt đầu hắn đã cảm thấy không thích hợp, tỉnh dậy không lâu, hiểu biết của hắn với thế giới này chỉ có thể tính là vỡ lòng, chỉ là cảm giác có gì đó khác lạ, rồi lại không thể nói được nguyên nhân. Hiện giờ nghe Long Vũ nói như vậy, trong lòng hắn mới có chút hiểu rõ.

Sân Mộc xoay người nhìn Long Vũ "Chiến trường mô phỏng rốt cuộc sao lại thế này?"

Long Vũ lắc đầu "Ta cũng không biết nhiều lắm, trong lúc phá vòng vây nhóm viện sinh, thí sinh tên Bách An Ngưng có nói qua một chút, như là ở trong một khu vực cố định, dùng năng lượng bao trùm, thông qua số liệu đem hình ảnh mô phỏng thành giả thuyết, sau đó dùng thao tác tiến hành bao trùm năng lượng lên người trong khu vực đó."

Những lời này Sân Mộc có thể nghe hiểu ý nghĩa chính là, đào cái hố cho bọn họ tiến vào, sau đó ở trên đậy một cái nắp, người đứng phía ngoài có thể tùy ý khống chế tất cả tình huống bên trong.

Trong tay áo Sân Mộc đã ẩn ẩn lộ ra móng vuốt bén nhọn, ma xát vào lòng bàn tay. Cứ như vậy mà bị những người "tùy tâm sở dục khống"(1) khống chế vận mệnh, thật đúng là làm người ta phát hỏa.

(1)Tùy Tâm Sở Dục: không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm.

"Nếu huỷ đi năng lượng bao trùm khu vực ở đây, có phải tất cả chỗ này đều sẽ biến mất không?" Sân Mộc nhìn sao trời trên đỉnh đầu, như đang suy tư gì đó.

"Theo lý thì như vậy, nhưng mảng năng lượng đó không phải là thứ mà dùng sức người có thể phá hủy được."

"Không phải phá hủy, mà là phá hư." Sân Mộc liếm liếm hàm răng, đôi mắt đen nhánh tựa hồ có chút phát sáng. "Phá hư một bộ phận, làm năng lượng không cách nào hoạt động nữa, hiệu quả cũng giống nhau có phải không."

Giống như máy tính vậy, không cần đem máy chủ làm hỏng, chỉ cần đem đường dây chặt đứt, như vậy máy tính cũng không có cách nào hoạt động được. Hơn nữa, nếu chỉ là phá hư một bộ phận, năng lực khôi phục của hắn hẳn là có thể làm được đi.

"Ngươi muốn làm?" Long Vũ nhìn biểu tình hưng phấn của Sân Mộc, có chút không rõ.

"Đem giả thuyết chiến trường phá hư, không phải sẽ trở lại địa điểm được thả xuống nhanh hơn sao." Sân Mộc đúng lý hợp tình nói.

Trên mặtLong Vũ xuất hiện vết nứt. "Ngươi điên rồi sao?."

"Có biện pháp khác sao?." Sân Mộc hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Long Vũ nhíu mày không nói lời nào, Sân Mộc lại không vội, cũng không biết qua bao lâu, Long Vũ quay lại cao giọng nói "Ta không có biện pháp, bất quá nếu tìm được thí sinh tên Bách An Ngưng kia, hắn hẳn là có thể trợ giúp."

"Được! Chúng ta đi tìm hắn!!" Lỗ tai vẫn luôn nghe lén hai người nói chuyện, hai tên kia đồng thời nhấc tay, làm một bộ điển hình "châm ngòi thổi gió", hai hùng hài tử chưa gặp gió đã bắt đầu dậy sóng.

Long Vũ ấn ấn cái trán, cảm giác có điểm đau đầu, một người cả ngày đi tìm đường chết không nói, hiện tại lại thêm hai kẻ không đáng tin cậy, gã đến tổ đội như vậy có phải hay không sai rồi?.

Trong bóng đêm yên tĩnh tràn ngập huyết tinh, gió đêm thoang thoảng khẽ gợn đầy trời, thân ảnh thiếu niên như được kéo dài dưới ánh trăng thanh lãnh.

Sân Mộc duỗi tay kéo lại Trác Khải Bảo đang dẫn đường, khóe mắt khẽ nhếch lên nhìn bốn phía. Trác Khải Bảo đang cùng Mễ Phi đùa giỡn bỗng nhiên bị Sân Mộc nắm bả vai, không chờ cẩn thận suy nghĩ, bản năng theo hai ngày dưỡng thành thói quen, lập tức căng chặt thân thể. "Sân Mộc?"

Trong đêm đen cây cối lả tả rung động, lá rụng bay tán loạn, lóng lánh dưới ánh sao trời.

Khóe mắt Sân Mộc quét sang người Long Vũ "Lôi hệ dị năng."

Giật mình trước câu trần thuật của Sân Mộc, Long Vũ gật đầu thừa nhận. Sân Mộc mím khóe môi không dễ phát hiện, buông vai Trác Khải Bảo ra, nhẹ nhàng tiến lên hai bước đem mắt quét đến một hướng. "Có năm thành lực đạo."

Sân Mộc nói không rõ ràng, Long Vũ nhưng lại vừa nghe đã hiểu ý hắn. Tầm mắt phóng theo hướng Sân Mộc đang nhìn, lôi điện trong tay tụ tập, hăng hái nện về phía phiến cành lá rậm rạp kia.

Một phát nổ tung, vài đạo hắc ảnh nhảy từ trên cây đi ra, ba viện sinh trên người mặc chế phục đen vàng vững bước dừng ở trước mặt bốn người.

Mễ Phi cùng Trác Khải Bảo hít ngược một hơi, nhanh chóng đưa lưng vào nhau mở ra phòng bị. Long Vũ giữa mày nhíu lại, lôi điện lóng lánh trong tay, vận sức chờ phát động. Chỉ có Sân Mộc là tự tại, biểu tình nhìn ba người kia không thay đổi.

Nói đến cũng khéo, ba người này có hai tên là người quen. Một là viện sinh trên khóe mắt có ấn ký gặp lúc đầu, một còn là chính là Viên Cảnh Trạch.

Viên Cảnh Trạch xui xẻo, vẫn luôn lo lắng cho Sân Mộc bị người làm thụ thương, cho nên ngay từ đầu đã cùng những khảo hạch viên khác thông báo một tiếng, căn dặn không được động thủ với Sân Mộc. Cũng may lần này tuyển chọn khảo hạch viên đều là viện sinh năm hai đến luyện tập, mà sự việc này cũng rơi xuống trên đầu cậu, cậu như thế liền có thể điều động nội bộ khảo hạch viên trợ giúp một chút, không có thâm tình cũng là gật đầu xả giao, nhiều ít đều sẽ cho cậu chút mặt mũi.

Biến cố trong khu khảo hạch không chỉ đơn thuần là địa ngục của thí sinh, viện sinh cũng rất khổ, vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ là thu thập một ít thí sinh, thật nhẹ nhàng liền kết thúc, ai ngờ khảo hạch lần này thế nhưng lại có độ khó bậc 1.

Một bên phải cảnh giác biến cố khu khảo hạch, một bên còn phải khảo hạch thí sinh, kết quả cứ như vậy đánh bậy đánh bạ gặp phải mấy người Sân Mộc. Cũng may trốn đúng lúc, vốn định chờ mấy người Sân Mộc đi qua, lại không nghĩ bên này Sân Mộc trực tiếp động thủ.

Sợ nói nhiều sai nhiều, Viên Cảnh Trạch không hé răng. Viện sinh khóe mắt có ấn ký màu đen kia chỉ phức tạp nhìn Sân Mộc, một người khác thoạt nhìn có chút nhỏ xinh, khóe mắt liếc Viên Cảnh Trạch đang trầm mặc, chỉ nghĩ là Viên Cảnh Trạch xấu hổ với "tiểu tình nhân" Sân Mộc, ngượng ngùng không mở miệng, vì thế nhanh nhẹn giả làm kẻ ác.

"Vậy mà đã tìm đủ bản đồ." Viện sinh nhỏ xinh nhìn thoáng qua bản đồ hoàn chỉnh trong tay Trác Khải Bảo, tựa hồ nghiền ngẫm nhướng mày "Nguyên lai trong nhóm thí sinh năm nay, cũng không phải tất cả đều là phế vật?"

"Mục tiêu của các người là bản đồ, vẫn là muốn đánh chúng ta." Long Vũ bình tĩnh nhìn ba người, trong đầu nhanh chóng tính toán thiết lập đường lui.

"Đừng khẩn trương như vậy, chúng ta lại không phải quái vật, ăn không được các ngươi." Viện sinh nhỏ xinh xua tay cười hì hì, dư quang không ngừng hướng về phía Sân Mộc nhìn ngắm.

Mễ Phi hừ cái mũi, đưa tay kéo lên tay áo "Nói cái gì muốn đánh liền đánh cho phế, không phải chỉ là viện sinh sao? Bổn thiếu gia còn không có sợ ai đâu!"

"Có cốt khí!" Viện sinh vỗ tay, biểu tình phù hoa. "Nếu đã gặp, tương lai có khả năng học trưởng chúng ta cũng không tiếc chỉ giáo các ngươi một chút, tiểu bằng hữu nếu nóng vội như vậy, để học trưởng cùng ngươi chơi một trò chơi đi?"

"Ngươi cái đồ hỗn đản! Kêu ai tiểu bằng hữu!" Mễ Phi tạc mao.

Viện sinh điểm cái trán như suy tư gì nhìn bốn người, đối với Mễ Phi đang nói nhao nhao làm như không thấy. "Như vậy đi! Chúng ta ba đối ba, hai người cùng đội thắng thì là toàn thắng. Các ngươi thắng, liền an toàn rời đi. Nhưng nếu các ngươi thua……" Viện sinh chậm rãi thu lại tươi cười, trên người dần dần nhiễm âm trầm quỷ khí. "Lúc đó, là mệnh của các ngươi."

Trác Khải Bảo khó xử nắm tóc "Có thể không so không?"

"Làm con mồi, không có quyền lựa chọn." Viện sinh lắc lắc ngón tay, lại khôi phục tươi cười. Viện sinh kia quay đầu lại, ánh mắt phóng lên người Viên Cảnh Trạch cùng nam sinh có ấn ký ở khóe mắt. Viên Cảnh Trạch không nói, cũng coi như cam chịu, nam sinh có ấn ký hơi hơi gật đầu đồng ý.

"Được!" Long Vũ trầm giọng mở miệng, đồng tử đen nhánh khóa trên người ba viện sinh ẩn ẩn có ánh lửa di động. So với ngồi chờ chết, không bằng ra sức đánh một trận.

Ba cục diện quyết đấu cứ như vậy mà được định, mùi thuốc súng quanh quẩn hai bên. Sân Mộc ôm cánh tay dựa vào phía sau, bất động như núi nhìn hai bên giằng co, vẫn không phát biểu bất cứ điều gì đối với trận đấu này.

Viên Cảnh Trạch trộm nhìn Sân Mộc, trong lòng có chút bất đắc dĩ lại đâu đó có chút hưng phấn. Bất đắc dĩ chính là nếu hai người không gặp còn có thể tránh trận chiến này, bây giờ phải đối mặt với nhau, cậu liền không có biện pháp trắng trợn mà bỏ qua. Chiếu cố nho nhỏ còn có thể, nhưng dù sao khảo hạch cũng là khảo hạch, cậu cần phải có quy củ.

Hưng phấn là vì biết Sân Mộc lợi hại, nhưng vẫn không có cơ hội được giao thủ, mà cơ hội hiện giờ có thể coi như đã thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của cậu.

"Ta trước tới." Nam sinh khóe mắt có ấn ký đi ra. "Mộ Đồ, viện sinh năm hai, băng hệ dị năng."

Mộ Đồ đơn giản giới thiệu, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Sân Mộc. Có chút mong chờ cũng có chút rối rắm, hai người giao thủ chỉ trong một cái chớp mắt, y bị ép tới gắt gao không có cơ hội đánh trả. Tuy rằng lúc ấy y vẫn chưa sử dụng hết toàn lực, chính là khí áp kia của Sân Mộc trong nháy mắt lại làm y sợ hãi, trực giác nói cho y biết Sân Mộc so với y còn lợi hại hơn rất nhiều.

Mong chờ có thể cùng Sân Mộc toàn lực đấu một trận, rồi lại lo lắng chính mình giống như lần trước bị áp đến không thể trở tay.

Mộ Đồ bên này rối rắm, Sân Mộc bên kia một cái liếc mắt cũng không thèm cho y, Long Vũ nhìn thoáng qua ba người, Trác Khải Bảo trong lòng run lên, đi ra ngoài. "Ta, ta cùng ngươi so."

Mộ Đồ nhìn Trác Khải Bảo, giữa mày không dễ phát hiện nhăn lại.

Hai người mặt đối mặt đứng yên, Trác Khải Bảo hít sâu một hơi tự cổ động chính mình, cột sống nhỏ thẳng tắp "Ta tên Trác Khải Bảo, băng hệ dị năng, xin chỉ giáo nhiều hơn!"

Xác định Sân Mộc không muốn cùng mình tỷ thí, bị coi khinh khiến Mộ Đồ không cam lòng. Ánh mắt phóng tới trên người Trác Khải Bảo, Mộ Đồ điều chỉnh tâm tình, để bản thân khôi phục lại bình thường. "Nếu trên người ngươi bị thương, chúng ta sẽ không tiếp tục ra tay, đổi người đấu khác."

"Vâng! Cám ơn học trưởng!"

22. Chương 22: Bách An Ngưng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rừng rậm yên tĩnh, cành lá trong gió xôn xao xào xạc. Trác Khải Bảo cùng Mộ Đồ đối mặt, giương cung bạt kiếm, vận sức chờ phát động. Người vây xem không dám thở mạnh, sợ bỏ lỡ quang đao trong nháy mắt. Chính là có một nhân tố không xác định như Sân Mộc ở đây, cốt truyện sẽ còn đi theo hướng bình thường sao?.

Khẩn trương quanh quẩn trong không khí, mắt thấy chiến hỏa sắp bùng nổ, Sân Mộc nhìn nửa ngày cảm giác vẫn không thấy có gì thú vị, đi ra. "Các ngươi cứ đánh, ta đi tìm người."

"……" Không khí khẩn trương nghiêm túc tan thành mây khói.

Thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình, Sân Mộc không khỏi nghi hoặc "Ba đấu ba thật công bằng, ta tìm được người sẽ trở về tìm các ngươi."

Nói, thiếu niên ngươi thần kinh thô như vậy, chủ nhân ngươi có biết hay không? Một đám người mặt đầy hắc tuyến.

"Không được sao?" Sân Mộc lẩm bẩm tự nói. "Không phải hắn nói công bằng quyết đấu sao."

Trác Khải Bảo che mặt "Sân Mộc, trọng điểm không phải nằm ở chỗ đó?"

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn trời, giả thuyết chiến trường không rõ ngày đêm, không biết bây giờ bây giờ là lúc nào rồi. Sân Mộc kéo kéo cổ áo, ánh mắt khóa trên người ba viện sinh đối diện, sau đó hỏi Viên Cảnh Trạch. "Có thể đi cửa sau không?"

Nhìn biểu tình nghiêm túc không chút vui đùa của Sân Mộc, Viên Cảnh Trạch sửng sốt. Thiếu niên tinh thần thật rối rắm, có chút theo không kịp làm sao đây a.

Không kiên nhẫn cứ phải đi lòng vòng trong này, Sân Mộc trực tiếp vén tay áo. "Đến đây đi, quần ẩu!"

Sân Mộc đối với giả thuyết chiến trường đã không còn kiên nhẫn, nếu không phải năng lực hiện giờ của hắn không đủ, hắn đã sớm cho nổ nơi này rồi. Trước mắt, ba người này cũng coi như có vài phần bản lĩnh, ít nhất so với biến dị thể hắn vừa hành hạ đến chết kia mạnh hơn một chút, năng lượng còn sót lại của hắn đã khôi phục được bảy phần, đối phó ba tên này vẫn là dư dả.

Mộ Đồ cùng viện sinh nhỏ xinh bên cạnh hai mặt nhìn nhau, sau đó đem tầm mắt hướng đến người Viên Cảnh Trạch.

Viên Cảnh Trạch tách ra khỏi hai người, bước đến đứng đối diện Sân Mộc, trên mặt lãnh đạm hình như có ẩn ẩn hưng phấn. "Ta cùng ngươi một chọi một, nếu ngươi có thể đánh thắng ta, ta liền thả các ngươi đi."

Sân Mộc nhìn Viên Cảnh Trạch, có chút do dự. "Ta không muốn đánh với ngươi." Đệ đệ của sủng vật a, lỡ không cẩn thận giết chết thì làm sao? Sủng vật sẽ sinh khí đi.

Vẻ mặt Viên Cảnh Trạch cứng đờ, chăm chú nhìn Sân Mộc không nói lời nào, dây đằng trong lòng bàn tay cuốn lên, theo từ bàn tay quấn quanh lên cánh tay.

Viên Cảnh Trạch hạ chiến ý, tay trái giơ lên, dây đằng xanh biếc trong tay tủa ra, bay nhanh đâm vào mặt đất, đất cát bay tán loạn, dây đằng từ trên mặt đất vụt tới, đem Sân Mộc vây thành vòng tròn, bện vào nhau như một cái lồng giam.

"Sân Mộc!" Mặt đất bị vỡ ra mấy mét. Trác Khải Bảo bụm mặt kinh hô.

Sân Mộc nhíu mày, hắn khó có được hảo tâm không muốn thu thập cậu, thật không chịu nổi cậu lại tự mình tìm đường chết. "Ngươi đứa nhỏ này, thật không nghe lời."

Lồng giam vây khốn Sân Mộc lồng rung lên, Viên Cảnh Trạch khóe miệng co rút, da gà nổi lên toàn thân.

"Thả hắn ra!" Trác Khải Bảo trợn mắt, băng trong tay hóa thành lưỡi đao, tản ra một mảnh sát ý hướng tới Viên Cảnh Trạch.

"Lam Hòa." Viên Cảnh Trạch kêu khẽ một tiếng, chỉ thấy viện sinh nhỏ xinh kia khóe miệng giơ lên một nụ cười, kim loại bao vây bàn tay hình thành một thanh kiếm, thân ảnh chợt lóe đã đến chắn trước mặt Viên Cảnh Trạch, lập tức ngăn cản đao băng của Trác Khải Bảo.

Trác Khải Bảo chạy lên phía trước, kiếm băng thành hình đâm thẳng vào Lam Hòa. Ngươi tới ta đi, nhiều lần thất bại, Lam Hòa trốn công kích của Trác Khải Bảo dễ như trở bàn tay, nói hai người giao thủ kỳ thật càng giống với Lam Hòa đang đùa giỡn Trác Khải Bảo hơn.

Trác Khải Bảo mặt đỏ ngầu, đáy mắt hiện lên tia âm lệ, kiếm băng trong tay bỗng trở nên ngoan độc bổ thẳng về phía Lam Hòa. Nhạy bén cảm giác được có điểm không đúng, Lam Hòa nháy mắt trở nên căng thẳng, kiếm kim loại nắm trong tay tăng thêm vài phần lực đạo, nhưng vẫn bị chấn đến lui về sau vài bước, lòng bàn tay tê dại.

Lam Hòa có chút kinh ngạc nhìn Trác Khải Bảo, đáy mắt chợt lóe lãnh quang rồi biến mất. Lam Hòa "di" một tiếng, trong lòng có ý trêu đùa lại thêm vài phần hứng thú.

"Tiểu quỷ, rất thú vị." Lam Hòa cong môi cười, kiếm trong tay đột nhiên quay cuồng, hàn quang chợt lóe, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Trác Khải Bảo cả kinh, cảm giác đột nhiên phía sau có một cổ âm lãnh, hoảng hốt nghiêng người né tránh, thế nhưng trên mặt vẫn lưu lại một vệt máu.

Trác Khải Bảo cắn răng, chỉ thấy băng hoa khai nở, dưới vẻ ngoài đẹp đẽ che giấu đi sát khí bên trong, Mộ Đồ vẫn luôn quan sát nhướng mi, nhìn Trác Khải Bảo nhiều hơn vài phần thâm ý.

Hoa băng nở rộ như lưỡi dao sắc nhọn, Lam Hòa nhất thời tránh không kịp, khóe mắt hoa khai, giọt máu trong suốt rơi xuống. Trác Khải Bảo giơ lên băng kiếm, thiên thời địa lợi đảo ngược thành thắng.

Mắt thấy hai người đảo ngược tình thế, Long Vũ vẫn luôn quan sát đột nhiên lên tiếng. "Tiểu Phi."

Ánh mắt Mễ Phi khóa trên người Lam Hòa, đủ mọi biểu cảm xuất hiện. Mộ Đồ trong lòng bất an, khẩn trương tiến lên hai bước "Lam Hòa, trở về!"

Còn chưa nhìn rõ được động tác tay của Lam Hòa, một thanh kiếm khác đã hướng về phía Trác Khải Bảo bay tới. Chính là tại thời điểm thanh kiếm chuẩn bị đâm thủng cánh tay Trác Khải Bảo, động tác Lam Hòa đột nhiên bị đình chỉ, trong nháy mắt tất cả đều giống như trở nên yên lặng. Trác Khải Bảo trong tay cầm kiếm băng chém xuống, tuy rằng Mộ Đồ kịp thời kéo Lam Hòa mang về, nhưng vẫn khiến ngực hắn lưu lại một miệng vết thương sâu tận xương.

Lam Hòa khôi phục tinh thần, tay che lấy lồng ngực đầy máu, căm tức nhìn Mễ Phi, Mễ Phi khiêu khích nhìn đáp trả. Trác Khải Bảo nghi hoặc, Long Vũ một tay túm lấy Mễ Phi khoe khoang, bình tĩnh mở miệng giải thích. "Dị năng Tiểu Phi là thời gian yên lặng."

"Thật là lợi hại!" Trác Khải Bảo mắt lấp lánh.

Lam Hòa tức giận, vừa định tiếp tục động thủ đem mấy người Mễ Phi giáo huấn một phen, Viên Cảnh Trạch đột nhiên mở miệng ngăn lại "Lam Hòa, thua chính là thua."

"Bọn họ……" Lam Hòa không cam lòng, oán hận trừng mắt mấy người. "Các ngươi tốt nhất cầu nguyện sẽ không trở thành viện sinh!"

Sân Mộc bị nhốt trong chiếc lồng giam màu xanh khiến răng nanh đã bắt đầu rục rịch, mộc hệ dị năng là một trong hai loại dị năng mà hắn ghét nhất từ trước đến nay, hiện giờ bị nhốt như vậy, tâm tình cũng trở nên rất không xong.

Dây đằng đan chéo quấn quanh khiến nhà giam vốn thưa thớt càng trở nên rậm rạp, trên dây đằng cũng sinh ra mấy thứ bén nhọn, một khi bị nhà giam cuốn lấy, có lẽ không phải đơn giản chỉ là máu huyết mơ hồ thôi đi.

"Sân Mộc, ngươi đừng vội, ta lập tức tới cứu ngươi." Trác Khải Bảo một bên dùng kiếm băng chém vào lồng giam, một bên an ủi Sân Mộc.

Lôi điện trong tay Long Vũ cũng không ngừng công kích lồng giam, nhưng mà dị năng thì dần suy yếu lồng giam kia lại chẳng bị tổn hại tí nào.

Viên Cảnh Trạch nhìn hai người hao phí dị năng, thờ ơ nói "Cấp bậc của các ngươi thấp hơn ta, dị năng sẽ không gây được thương tổn dây đằng, không cần lãng phí thêm sức lực."

Sân Mộc ngẩng đầu, xuyên qua tóc đen trước trán nhìn Viên Cảnh Trạch, đồng tử đen nhánh lưu chuyển hung quang tự như dã thú. Uy áp tản ra, một loại khí tràng vô hình bao phủ lấy cơ thể.

Đối diện với ánh mắt Sân Mộc, đồng tử Viên Cảnh Trạch bỗng nhiên co rút, trong lòng nảy sinh một cổ nguy cơ, cảm giác áp bách nồng đậm làm hô hấp Viên Cảnh Trạch đình trệ.

Sân Mộc chậm rãi tiến lên, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai tay cầm lấy dây đằng. "Không cần dị năng, ngươi cũng không phải đối thủ của ta."

Hai tay Sân Mộc dùng sức xé ra hai hướng, nhà giam vững chắc nháy mắt nổ tung, đồng thời đám dây đằng trong tay Sân Mộc đều bị đứt đoạn, toét ra thành một cái lỗ hổng. Dưới ánh mắt khiếp sợ của Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc nắm chặt dây đằng, dùng hết toàn lực quăng đi. Viên Cảnh Trạch chỉ cảm thấy bàn tay cùng dây đằng tương liên trở nên tê rần, một lực áp mạnh mẽ đem cậu đánh bay ra xa.

Sân Mộc thả người bay vọt lên, giữa không trung, quyền cước không chút lưu tình đánh vào người Viên Cảnh Trạch. Viên Cảnh Trạch chưa kịp phòng bị, nhất thời bị đánh đến trở tay không kịp.

Một quyền hung hăng đạp bụng Viên Cảnh Trạch, Viên Cảnh Trạch bị nện mạnh xuống mặt đất, nhịn không được cong người, cảm giác như toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều bị lệch vị trí, đau đớn kinh người. Sân Mộc cũng theo đó rơi xuống, nửa ngồi xổm bên người Viên Cảnh Trạch, nắm tay nện xuống phần đất bên tai Viên Cảnh Trạch, đất đá mơ hồ lưu lại một cái hố sâu.

Viên Cảnh Trạch bị một đạp đau tới phát ngốc, ngốc ngốc nhìn nắm tay bên tai mình, bên mặt bị một quyền nện xuống vừa rồi làm cho nóng rát.

Kỳ thật đây cũng là Viên Cảnh Trạch xui xẻo, thực lực Viên Cảnh Trạch theo lý mà nói quả thực không tồi, tuy rằng không phải đối thủ của Sân Mộc, nhưng dị năng Sân Mộc lúc này không đủ, nếu như hai người công bằng đánh một hồi, cậu cũng sẽ không bị trực tiếp áp đảo đến chết. Chính là Sân Mộc căn bản không ra chiêu như bình thường, một trận tay đấm chân đá, không hề có kết cấu, cậu còn chưa kịp có phản ứng đã bị đánh mất.

Viên Cảnh Trạch nhìn cái hố Sân Mộc tạo ra nuốt nuốt nước miếng, nếu nắm tay này dừng trên mặt cậu, có phải hay không đầu cậu liền trực tiếp bị bẹp dí?

"Ngươi, ngươi là lực lượng dị năng?" Viên Cảnh Trạch nằm trên mặt đất, chỉ cần động một chút liền cảm giác trên người đau đến lợi hại.

“Không phải.” Sân Mộc thu hồi nắm tay đứng dậy, một bộ không màng hơn thua, phủi phủi đất dính trên quần áo. “Phong hệ dị năng.”

Viên Cảnh Trạch không tin “Vậy vì sao sức của ngươi lại mạnh như vậy?”

Sân Mộc nghĩ nghĩ, nghiêm túc gật đầu “Ta ăn nhiều.”

“……” Lừa quỷ a!

Thắng bại đã phân, tuy rằng Sân Mộc vì tính kế mà thắng. Lúc rời đi, Sân Mộc an ủi dùng chân đá đá Viên Cảnh Trạch. “Ngươi còn nhỏ, đường còn rất dài, không cần vội.”

Sân Mộc tiêu sái bước đi, lưu lại ba người sắc mặt đã muốn chuyển màu xanh lá mạ.

Bốn người kết bạn mà đi, trời đã dần dần sáng. Dọc theo đường đi Trác Khải Bảo cùng Mễ Phi hưng phấn bàn luận chiến công vĩ đại khi Sân Mộc nháy mắt hạ gục viện sinh, Sân Mộc khó được có chút ngượng ngùng. Sân Mộc hiểu rõ, hắn thắng là vì Viên Cảnh Trạch trở tay không kịp, bằng không, lấy thân thể của hắn hiện giờ, sợ là còn phải phí chút công phu.

Long Vũ nhìn bốn phía, mở miệng nói “Hướng đi của Bách An Ngưng cùng chúng ta ngược nhau, không gian dị năng, sức chiến đấu căn bản không đủ để ứng phó viện sinh, trong nhóm thí sinh cũng là thuộc về người có năng lực thấp.”

“Ngươi nói xem không phải cậu ta đã bị giết rồi đi?” Trác Khải Bảo lo lắng.

Sân Mộc chặn lại gió trong không khí, phản đối suy đoán của Trác Khải Bảo. “Cậu ta có thể sống sốt trong tai nạn thiên nhiên, sẽ không phải là phế vật.”

“Cậu ta không có thể lực, còn phải tránh né viện sinh bắt giết, hơn nữa trong rừng rậm này lại tiềm tàng không biết bao nhiêu nguy hiểm.” Mễ Phi cũng nghiêng về hướng suy đoán của Trác Khải Bảo hơn.

Sân Mộc không nói, trong không khí dao động nhàn nhạt, tiếng gió tinh tế quanh quẩn bên người. Sân Mộc nhẹ giơ tay trong hư không. “Mùi máu tươi.”

Trác Khải Bảo ngửi ngửi, trên mặt ngây ngô. “Có sao? Sao ta không ngửi thấy.”

Sân Mộc xoay người, ánh mắt khóa về một hướng “Bên này.” Mắt Sân Mộc tỏa sáng, tưởng tượng có thể thực mau rời khỏi nơi này, nhìn thấy sủng vật, trong lòng liền hảo vui vẻ.

Bốn người trước sau xuyên qua tầng tầng các lùm cây, ước chừng đi khoảng nửa giờ, mùi máu trong không khí vốn không dễ phát hiện bắt đầu trở nên nồng đậm. Trừ bỏ Sân Mộc, ba người khác đều chậm lại hô hấp cùng động tác, cảnh giác phòng bị nhìn bốn phía.

Sân Mộc đẩy ra bụi cây, một mảnh đất trống xuất hiện ngay trước mắt, một thiếu niên gầy yếu nằm sấp trên mặt đất, hơi thở nặng nề, máu chảy thấm đỏ cả quần áo, mặt đất cũng bị nhiễm hồng, có bốn thí sinh đang vây quanh bên người thiếu niên, trong tay cầm mấy cái bản đồ khuyết, không giấu được vẻ mặt tươi cười.

Mấy người Sân Mộc xuất hiện làm bốn thí sinh kia khẩn trương, vẻ mặt phòng bị nhìn chằm chằm bọn họ. “Chúng ta đã có bản đồ hoàn chỉnh, thay vì tàn sát lẫn nhau, không bằng chúng ta hợp tác.”

Bốn đấu bốn kết cục nửa này nửa nọ, một thí sinh có lá gan lớn cố tình bày ra khí thế, thử cùng mấy người Sân Mộc đàm phán. Sân Mộc thẳng đi, một chân đá văng thí sinh chặn đường, đi đến bên người thiếu niên bị thương.

Thí sinh bị Sân Mộc đá bay, “oa” phun ra một ngụm máu, đau đến ngũ quan đều vặn vẹo, miệng đã nói không nên lời.

Sân Mộc động thủ giống như cho ba người khác một tín hiệu, lập tức mặt lộ hung quang nhào tới phía Sân Mộc. Ba người Trác Khải Bảo tiếp lấy, hai đấu ba, Mễ Phi nháy mắt khiến động tác ba người đứng lại, Trác Khải Bảo cùng Long Vũ trực tiếp đem người đánh đến không còn sức chiến đấu.

Sân Mộc ngồi xổm xuống bên cạnh thiếu niên, chăm chú cẩn thận nhìn thiếu niên, muốn phân biệt máu huyết trên mặt cậu. “Bách An Ngưng.”

Thiếu niên giật giật ngón tay, giãy giụa đem đầu nâng lên vài phần, hoảng hốt nhìn Sân Mộc.

"Là Bách An Ngưng đi." Sân Mộc một tay đem thiếu niên đỡ lên, một tay xách lên một thân cây để cậu dựa vào, hoàn toàn làm lơ thiếu niên đang đau đến mặt mày trắng bệch. "Bách An Ngưng, ta có việc tìm ngươi hỗ trợ."

Thiếu niên suy yếu nhìn thoáng qua Sân Mộc, nhấp nháy khóe miệng. "Ta không giúp được gì cho ngươi."

Cho rằng Bách An Ngưng cự tuyệt, Sân Mộc đem ngón trỏ đặt trên cổ cậu, móng tay ẩn ẩn trở nên bén nhọn. "Nếu ngươi cự tuyệt, ta liền giết ngươi."

"Uii Sân Mộc!" Đi theo Sân Mộc mấy ngày, Trác Khải Bảo biết Sân Mộc trước nay nếu nói một sẽ không phải hai, không nói giỡn. Thấy Sân Mộc lại hắc hóa, chạy nhanh đến đem người tách ra.

Long Vũ tiến lên, ngồi xổm một gối đối diện Bách An Ngưng "Chúng ta xác thật có chuyện muốn ngươi hỗ trợ, cũng chỉ có ngươi có thể làm được."

Thấy Bách An Ngưng chỉ buồn đầu không hé răng, Long Vũ cũng không làm ra vẻ, nói thẳng nguyên nhân. "Nơi này là giả thuyết chiến trường, tất cả nơi này đều từ năng lượng số liệu mô phỏng mà ra, nếu chặt đứt một chỗ năng lượng nguyên, có phải tất cả những mô phỏng ở nơi này đều sẽ biến mất."

Bách An Ngưng ngẩng đầu, đôi mắt vô thần đảo qua ba người, trầm mặc hồi lâu mới nhàn nhạt "Ân."một tiếng.

Sân Mộc đem Long Vũ đẩy ra, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Bách An Ngưng. "Nên làm như thế nào."

"……" Bách An Ngưng

"Giết ngươi." Lại bị làm lơ, Sân Mộc tâm tình khó chịu đem ánh mắt phóng tới yết hầu Bách An Ngưng.

Bách An Ngưng lẳng lặng nhìn mặt đất, cũng không biết qua bao lâu, thấp giọng mở miệng "Trước hết phải tìm được năng lượng nguyên."

"Năng lượng nguyên ở đâu?" Bốn người trăm miệng một lời.

Long Vũ tiến lên "Nếu ngươi biết, nhất định cũng có thể tìm được phải không?"

"Phải." Gật đầu.

"Làm giao dịch đi." Long Vũ khí thế áp hướng Bách An Ngưng, nghiêm túc nói. "Giúp chúng ta tìm năng lượng nguyên, chúng ta mang ngươi hoàn thành khảo hạch."

Bách An Ngưng chôn đầu xuống đất, trầm mặc "Vô dụng, tìm được năng lượng nguyên các ngươi cũng không phá hư được."

Long Vũ nhìn thoáng qua Sân Mộc "Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ngươi chỉ cần giúp chúng ta tìm được mà nơi chúng ta muốn."

Bách An Ngưng có chút lay động, ngẩng đầu đảo qua mặt bốn người, trên mặt tái nhợt dính đầy máu không thể che giấu được vẻ suy yếu.

Hồi lâu, Bách An Ngưng lại lần nữa cúi đầu, giật giật thân thể đem chính mình co lại.

"Ta cần có máy tính…… Quang não cũng được."

23. Chương 23: Tổ Chức Thành Đoàn Thể Hùng Hài Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Trác Khải Bảo, tiểu thiếu gia Trác gia, băng hệ dị năng." Quân Thiệu đưa một tờ tư liệu tràn đầy thông tin của Trác Khải Bảo cho nữ nhân trước mặt. "Tư chất không tồi, là một quân nhân tương lai."

Nữ nhân lật tư liệu trong tay xem, khóe miệng đỏ tươi chậm rãi giơ lên "Tứ đại gia tộc Trác gia sao? Lại là một con tiểu lang, thí sinh năm nay thật đúng là "vật họp theo loài"."

Nữ nhân ngẩng đầu ý bảo Sân Mộc trên mà hình giả lập. "Người này thế nào?"

"Nếu luận thực lực, thiên phú cực cao, nhưng nếu làm một quân nhân, phỉ* khí quá nặng."

(*) Phỉ: Tập làm sự bất chính. Như thổ phỉ, giặc cỏ, phỉ loại, đồ bậy bạ, cướp bóc v.v.

Nữ nhân nhìn thiếu niên trên màn hình giả lập, trong mắt lóe lên, như suy nghĩ gì đó gõ gõ máy tính trong tay. "Khảo hạch đã không cần thiết phải tiếp tục."

Quân Thiệu đôi tay linh hoạt gõ trên bàn điều khiển. "Thí sinh còn lại không đủ trăm người, nhưng trong trăm người này có ba người không hợp cách. Những thí sinh bị đào thải có không ít người thiên phú không cao, nhưng tâm tính thực tốt."

"Có thể giữ lại bao nhiêu."

Quân Thiệu chuyển mắt nhìn phía nữ nhân trên ghế dựa. "534 người, dự tính 34 người vượt qua."

Nữ nhân cười, trong mắt lộ ra bất đắc dĩ. "Quy củ do người định, tất cả đều có thể thay đổi. Liền 534 đi, hạt giống tốt chính là cần phải dạy dỗ. Bất quá kiểm tra sức khoẻ một lần, khảo nghiệm chân chính còn ở phía sau."

Nữ nhân lười biếng đứng dậy duỗi eo, biểu tình sung sướng không hợp với lời nói. "Lại phải làm người xấu, dạy dỗ tiểu sâu thật phiền toái."

"Vâng!" Quân Thiệu gật đầu, đáy mắt hình như có ý cười hiện lên.

Bổ xuống một con dị thể ngang trời, Sân Mộc lau đi máu trên mặt, tùy tay đem một viện sinh giống như con gà nhỏ mà xách lên, ném đến trước mặt Bách An Ngưng.

Trác Khải Bảo phun ra một búng máu, cùng Long Vũ và Mễ Phi nâng nhau đứng lên, hung tợn mắng tổ tông. "Thật là điên rồi! Một kỳ khảo hạch tân sinh mà thôi, lại có sơn băng địa liệt, lại có dị thể ác thú, cần thiết điên cuồng đến vậy sao?"

Viện sinh bị Sân Mộc bắt sống ngồi dậy, buồn bực trừng mắt mấy người "Muốn đánh muốn giết cứ tùy tiện, đem ta khóa lại đây làm gì!"

"Câm miệng!" Trác Khải Bảo đè cơn tức giận đá viện sinh một cái, không nói hai lời tháo quang não trên tay viện sinh ra. Viện sinh vừa định chửi bậy, lại bị Long Vũ khóa một đạo lôi điện ở cổ.

"Lại nói thêm một câu vô nghĩa, ta liền làm thịt ngươi." Bị khảo hạch hành hạ vừa mệt vừa đói, Long Vũ tính tình cũng không có tốt, trong mắt lộ ra hung quang làm viện sinh nhịn không được rụt cổ.

"anh anh anh ~ thí sinh năm nay thật đáng sợ……"

Bách An Ngưng nhận lấy quang não, dưới sự trợ giúp của Long Vũ cưỡng chế viện sinh chứng thực thông tin, mở ra internet sau bắt đầu nghịch.

Màn hình giả lập văng ra, đôi tay Bách An Ngưng thuần thục nhảy múa trên bàn điều khiển, tư thế kia dường như đã sớm luyện qua ngàn vạn lần. Những số liệu phức tạp nhanh chóng hiện lên trong màn hình, ngón tay Bách An Ngưng đảo liên tục, tốc độ tay gần như đều đuổi kịp số liệu đổi mới. Không đơn thuần chỉ là mấy người Long Vũ, chính viện sinh đang nghẹn một bụng ủy khuất kia cũng xem đến trợn mắt há hốc mồm.

Mễ Phi nuốt nước miếng, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Bách An Ngưng "Thiên tài, số liệu trên này ngươi đều xem hiểu sao?"

Bách An Ngưng vẫn giữ động tác như cũ, nhỏ giọng lên tiếng "Ta đã gặp qua thì sẽ không quên được."

"……" Thật học bá a!

Đôi tay Bách An Ngưng luận thiên hạ, khí phách Sân Mộc khắp giang sơn. Ngẫu nhiên có mấy dị thể không có mắt chui tới, mí mắt Sân Mộc đều không nâng một chút đem tất cả tiêu diệt, bận rộn hộ tống Bách An Ngưng.

Theo thao tác Bách An Ngưng, một khối mô hình huyền phù giả thuyết chiến trường xuất hiện trên không trung, trên mô hình năng lượng bao phủ một thứ gì đó nhìn giống như vỏ trứng. Tựa hồ biết sức chiến đấu mạnh nhất nơi này là Sân Mộc, Bách An Ngưng ngẩng đầu nhìn Sân Mộc nói "Đây là khu vực hiện tại của chúng ta trong mô hình giả thuyết chiến trường."

"Tìm điểm chặt đứt." Một tay vặn gảy cổ một con dị thể, Sân Mộc đầu cũng không nâng nói.

"Bản đồ." Bách An Ngưng phân phó, Trác Khải Bảo nhanh chóng mở ra bản đồ giả thuyết trí năng.

Bản đồ hiện lên, tay Bách An Ngưng lại chuyển động như bay, năng lượng trên không bao trùm khu vực mô phỏng bị phân thành trăm ngàn tầng, mỗi một tầng đều có hơn trăm triệu số liệu, Bách An Ngưng đem toàn bộ tinh thần lực đặt vào đó, mắt chuyển theo sàng lọc số liệu.

Tầng tầng năng lượng phân cách bị tách ra, Bách An Ngưng đem bản đồ giả thuyết cùng quang não tiếp đến, rất nhanh chỗ yếu nhất nằm cố định trên số liệu năng lượng bao trùm hiện lên, Bách An Ngưng lập tức tìm được vị trí trên bản đồ. "Tìm được rồi."

"Tìm cả địa điểm giao nhiệm vụ." Đại ý của Sân Mộc chính là sau khi hủy đi khu vực mô phỏng chỗ này, liền trực tiếp đi thẳng đến điểm chung trong nhiệm vụ.

Bách An Ngưng ngón tay gõ vài lần "Được."

Sân Mộc thu hồi tầm mắt, ném đầu dị thể trong tay, đến cạnh Bách An Ngưng ngồi xổm xuống. Chăm chú nhìn bản đồ hồi lâu không biết đang suy nghĩ điều gì, nhớ lại tinh thần lực cường đại vừa mới bao phủ trên người người này, Sân Mộc nghĩ nghĩ, nói. "Ngươi có thể thao tác một cái huyệt chôn bên ngoài, đem toàn bộ số liệu hủy đi, trực tiếp mạt sát khu vực mô phỏng này không."

"Thiếu niên, ngươi vì sao lại hung tàn muốn trả thù xã hội như vậy." Mọi người rơi hắc tuyến.

Bách An Ngưng nhẹ nhàng lắc đầu "Ta còn chưa học được điều này."

Sân Mộc thâm trầm vỗ vỗ bả vai Bách An Ngưng "Chờ ngươi học xong tới làm công cho ta, đến lúc đó ta mang ngươi xưng bá tinh tế!" Đến lúc đó ngươi chính là thủ hạ của đệ nhất đại tướng tang thi hoàng ta.

"…… Ân." Yên lặng đáp.

"Nơi có thể chặt đứt năng lượng cách chỗ chúng ta không xa, chúng ta mau chóng đi qua đi." Mắt thấy đề tài càng chạy càng xa, Long Vũ lên tiếng đánh gãy.

Mấy người đứng dậy, Long Vũ mở đường, hai người Mễ Phi cùng Trác Khải Bảo lảm nhảm không ngừng, một bộ chỉ hận gặp nhau quá muộn, thiếu đốt giấy vàng, trảm gà trống, bái thiên địa. Sân Mộc đi bên cạnh Bách An Ngưng, biểu tình nghiêm túc nhìn cậu ta âm thầm lẩm bẩm trộm nghĩ, xâm nhập hệ thống, thả virus, cài boom vào máy tính, phản quy tắc / thanh niên hư hỏng. Nhưng rất cẩn thận sợ Bách An Ngưng nghe được, ngẫu nhiên còn nghiêm túc bổ sung hai câu.

Trợn mắt nhìn một đám bệnh tâm thần nghênh ngang rời đi, viện sinh bị bỏ quên há hốc mồm, một ngụm máu nằm trong cổ họng, quỳ rạp trên mặt đất giả chết. "Thí sinh thật là khủng khiếp, ta phải về nhà……"

Trong biệt thự, Trọng Lân run rẩy khóe miệng nhìn mấy hùng hài tử nháo đến tận trời trong phát sóng trực tiếp, nhịn không được chân mày dựng thẳng. Duỗi tay trừu trừu cái trán, trong lòng đã bắt đầu tính toán chờ mấy cái hùng hài tử này tốt nghiệp xong, gã nên lấy biện pháp gì thu thập bọn họ.

Một hùng hài tử thôi đã gà bay chó sủa, đem mấy tên tụ tập lại một chỗ thế này, đây là tự tìm chuẩn luôn rồi, chỉ sợ sau này vào quân bộ, quân nhân trong đội toàn bộ đều sẽ bị bọn họ đá quăng lên trời.

Viên Úc Thần ngồi trên xe lăn phía trước cửa sổ, trong tay bưng tách trà ấm, nhìn thiếu niên cùng một đám tiểu bằng hữu đánh quái, ánh mắt sắc bén gợi lên ý cười nhàn nhạt. Nhấp nháy khóe môi vài lần vẫn khống chế không được cười ra tiếng, nhìn thiếu niên dường như khôn khéo cường hãn kỳ thật lại là cực kỳ chất phác ngốc lăng, khiến y lắc đầu bật cười.

Rời khỏi y, thiếu niên đã không còn có người bên cạnh để dựa dẫm ỷ lại, khuôn mặt bộ dáng kia lúc giáo huấn người làm Viên Úc Thần phá lệ quen thuộc, còn không phải là học bộ dáng của y lúc răn dạy cấp dưới hay sao? Chẳng qua, thiếu niên nhìn trông gầy yếu, đôi mắt đen luôn có chút ngốc ngốc, học y không giống, lại càng nhiều thêm vài phần đáng yêu.

"Như vậy cũng tốt." Viên Úc Thần uống một ngụm nước trà, ý cười trong mắt thu lại, nhiều thêm chút sắc bén. Thiếu niên cường thế như vậy, có lẽ ở bên ngoài sẽ không bị người khi dễ đi.

Mấy người đi tới địa điểm xác định, Bách An Ngưng kiểm tra bốn phía, nhỏ giọng nói "Chính là nơi này."

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn trời, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một mạc hưng phấn. Mễ Phi ngẩn đầu chăm chú nhìn nửa ngày, nhỏ giọng lẩm bẩm "Đây là nơi ngắt năng lượng? Như thế nào cái gì cũng không có."

Trác Khải Bảo nhìn Sân Mộc "Làm như thế nào? Sân Mộc."

Sân Mộc nhìn Mễ Phi cùng Bách An Ngưng "Các ngươi canh giữ ở hai bên, không được để người đánh gãy." Sau lại nhìn ngược về Long Vũ cùng Trác Khải Bảo "Chúng ta đồng thời dùng lực công kích chỗ năng lượng này."

An bài xong, mấy người gật đầu đáp ứng.

Trong phòng thao tác khống chế, Quân Thiệu nhìn mấy hùng hài tử to gan lớn mật, mí mắt hơi giơ lên. "Viện trưởng, có cần tăng thêm năng lượng phòng hộ không?."

"Sức của ba con tiểu sâu có thể đánh vỡ năng lượng bao trùm giả thuyết chiến trường sao?" Nữ nhân phe phẩy chiếc quạt màu đỏ, như suy tư gì đó nhìn mấy người.

"Dưới tình huống bình thường tuyệt đối không thể."

Nữ nhân nhướng mày, ánh mắt trêu đùa chuyển tới Quân Thiệu, Quân Thiệu bình tĩnh phân tích "Còn có một loại ngoài ý muốn, chính là không bình thường."

"Kia, cái gọi là ngoài ý muốn không bình thường này, ta rửa mắt mong chờ."

Mễ Phi cùng Bách An Ngưng trước sau hai bên canh giữ, ba người Sân Mộc đứng thành hình tam giác, Trác Khải Bảo cùng Long Vũ nhìn nhau gật đầu, ngưng tụ toàn bộ dị năng trong tay, sau một tiếng rống tích cực đem toàn lực phóng lên không trung. Hai cổ dị năng nhằm phía không trung, khi năng lượng vô hình kia chậm rãi biến mất thì đột nhiên như bị cái gì ngăn trụ lại, tách ra khỏi tầng phòng hộ vô hình bao trùm.

Lúc hai cổ lực lượng đi xuống, giả thuyết không trung bắt đầu xuất hiện dao động, một mặt vỏ trứng được năng lượng che chắn xuất hiện trước mắt mọi người.

Trác Khải Bảo cùng Long Vũ khổ nhọc, toàn lực đem hết dị năng phóng ra khiến cho hai người đều trắng mặt. Sân Mộc tụ tập dị năng, gió lốc vô hình cuốn người hắn lên. Hai phần lực lượng làm bàn đỡ, đem toàn bộ tám phần lực lượng còn lại đọng lại trong tay.

Gió lốc bay lên không trung, sát khí cuồng bạo cuốn lên kéo theo lá rụng đầy trời, Sân Mộc đang ở trung tâm gió lốc, khí áp cùng huyết tinh trên người làm người ta sợ hãi.

Bách An Ngưng cùng Mễ Phi liên tục lui về phía sau, bị lệ khí trên người Sân Mộc bức cho nhất thời hít thở không thông, vẻ mặt khiếp sợ nhìn thiếu niên gầy yếu mang đầy tử khí kia.

Trên đài phát sóng trực tiếp, tất cả mọi người đều bùng nổ cùng chấn động vì Sân Mộc, người không hiểu rõ chỉ cảm thấy khí thế Sân Mộc rất khủng bố, làm họ sợ hãi. Chính là những ai đã hiểu được chiến trường, nhìn đến tử khí đen tối cuồng bạo như vậy, cũng cho rằng chỉ có kẻ cuồng giết chóc mới có thể có được.

Sân Mộc cũng không quên mấy người Long Vũ bọn họ, tuy rằng đột nhiên bùng nổ khí bức cùng dị năng sẽ khiến bọn họ bị áp lực khó chịu, nhưng cũng sẽ không khiến bọn họ bị thương tí nào.

Bên dưới tóc đen hỗn độn, đồng tử dần dần nhiễm hồng, Sân Mộc nhắm mắt lại, lại lần nữa ngẩng đầu, dị năng đọng trong tay ầm ầm bùng nổ, xông thẳng lên trời.

Nơi Trác Khải Bảo cùng Long Vũ công kích lúc nảy, năng lượng bao trùm như hoa văn hình mạng nhện đã bắt đầu hiện hình, lấy mắt thường có thể thấy tốc độ lan ra. Mắt thấy phải lập tức phá hủy, Sân Mộc cùng

Trác Khải Bảo còn có Long Vũ mắt nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu, tay cùng dùng sức, dị năng bùng nổ cực hạn, cường thế phóng lên màn năng lượng bao trùm.

Một tiếng vang lớn, khoảnh khắc màn năng lượng xé nát, nháy mắt hóa thành những mảnh nhỏ màu vàng trong suốt, trời đầy ánh huỳnh quang, nhưng thật ra lại thập phần đẹp đẽ.

Trước màn hình phát sóng trực tiếp ồ lên, khu khảo hạch bị thí sinh làm hỏng, ở trường quân đội đệ nhất này, không đúng, hẳn là toàn bộ trường quân đội trong lúc khảo hạch của Lam Á Tinh, xưa nay đều chưa từng xảy ra. Mấy hùng hài tử này thật đúng là lớn mật, cũng thật là đủ hồ nháo.

Theo năng lượng nguyên bị chặt đứt, số liệu mô phỏng cảnh vật trong khu khảo hạch cũng theo đó mà biến mất, nguyên bản rừng rậm mênh mông vô tận biến thành khu đất trống rỗng, bốn phía cách đó không xa còn có các thí sinh cùng viện sinh vẻ mặt đầy ngốc ngốc cùng kinh ngạc, nhất thời xoay vòng không phản ứng kịp.

Ba người Sân Mộc bị thoát lực nằm liệt dưới đất, thở hồng hộc, bởi vì dị năng tiêu hao quá mức mà cả người đau nhức đến lợi hại.

Bách An Ngưng cùng Mễ Phi tiến lên đem ba người đỡ lấy, Trác Khải Bảo nhìn lướt qua bốn phía, che mặt cười ha ha. "Phá được địa phương lớn như vậy, chúng ta thế mà ở bên trong nhiều ngày như vậy cũng không ra được?"

"Nơi này vẫn luôn là do số liệu mô phỏng cảnh ảo, nhìn như chúng ta vẫn luôn đi thẳng, kỳ thật là bị rừng rậm ảo dẫn đường xoay tròn trong một khu vực cố định." Bách An Ngưng thấp giọng giải thích.

Mễ Phi nhỏ giọng cười "Ở trong kỳ khảo hạch phá hư khu khảo hạch, đây là chuyện mà toàn bộ Lam Á Tinh xưa nay chưa từng có? Các ngươi nói chúng ta có thể hay không được sử sách ghi nhớ?"

"Sẽ trực tiếp bị đào thải, hơn nữa vĩnh viễn không nhận người." Long Vũ tức giận giội nước lã, y thật là điên rồi, thế mà lại cùng mấy hùng hài tử này làm ầm ĩ như vậy.

"Không thể nào!" Mễ Phi cúi mặt xuống, ngao ngao kêu lên.

Trác Khải Bảo lại thống khoái, vỗ một cái lên ngực "Không có việc gì, thi không đậu thì các ngươi cùng ta về nhà, ta mời huấn luyện viên tư nhân, tỷ của ta chính là quân vương bài thứ chín."

"Thật?" Mễ Phi mở to hai mắt, Long Vũ cũng thoáng ghé mắt, có chút kinh ngạc nhìn Trác Khải Bảo.

"Thật đó!" Vẻ mặt khoe khoang.

"Cần phải đi thôi." Khôi phục chút sức lực, Sân Mộc thuận tiện đứng lên. Tứ chi theo hoạt động mà nhũn ra, Sân Mộc nhíu mày, nhìn như không nghỉ ngơi chút thời gian sẽ không khôi phục được.

Thấy Sân Mộc đứng dậy, Trác Khải Bảo nhảy lên đầu tiên. "Đi thôi! Đi thôi! Đi tới chung điểm, lấy hạng nhất!!"

Sân Mộc nghe được câu này, liền liếc Trác Khải Bảo một cái, âm trầm uy hiếp "Hạng nhất là của ta, ai dám đoạt, xé xác."

"……" Ủy khuất "Sân Mộc, ngươi sao có thể đối ta hung dữ như vậy?"

"Đi nhanh lên, bằng không sẽ bị người khác đoạt trước." Long Vũ có chút buồn cười.

"Mặc kệ nó, công khai tranh đoạt, ai cướp được thì của người đó!" Mễ Phi hì hì cười, dẫn đầu chạy trước.

Đôi mắt Sân Mộc tối sầm lại, nhanh chóng đuổi theo.

"Ngươi không sợ bị Sân Mộc xé xác, hạng nhất ngươi cầm đi thì tốt rồi!" Trác Khải Bảo

"Mễ Phi, phải tôn lão ái ấu." Long Vũ

"……" Bách An Ngưng

24. Chương 24: Ta Dưỡng Ngươi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi lấy được con dấu đủ tư cách Trác Khải Bảo cùng Mễ Phi đều vui đến điên rồi, khảo hạch tân sinh thông báo tạm dừng, thời gian nghỉ ngơi là mười ngày, sau đó sẽ là một tháng tập huấn. Sau khi tổ can thiệp tâm lý xác định mọi người vẫn có thể tung tăng nhảy nhót không có bệnh tật gì, liền trực tiếp phê chuẩn cho về nhà.

Khảo hạch có 101 người còn tồn tại, đủ tư cách 63 người. Nhóm bị đào thải có 11431 người, đủ tư cách 471 người, tổng số thống kê có thể tiến vào tiếp nhận tập huấn là 534 người.

Kết quả này không thể nghi ngờ làm thí sinh một mảnh ồ lên, những người nghĩ bản thân đã bị học viện đào thải quả thực giống như được một miếng bánh có nhân từ trên trời rơi đập trúng ót, cả người choáng váng mơ hồ.

Mễ Phi cùng Long Vũ đều là cô nhi, từ nhỏ sinh hoạt trong mấy khu rác rưởi không có chỗ ở cố định, mười ngày sau là tập huấn khẩn cấp, Trác Khải Bảo trực tiếp đem hai người nhét vào phi hành khí, đóng gói mang về nhà. Trác Khải Bảo vốn định gọi Bách An Ngưng cùng nhau đi, lại bị cự tuyệt.

Tới đón Sân Mộc là Trọng Lân, một thân thường phục ngược lại cũng không gây quá nhiều chú ý, trên phi hành khí trở về biệt thự Viên gia, xa xa đã nhìn thấy Viên Úc Thần đang chờ ở cửa. Sân Mộc mặc kệ Trọng Lân vui sướng chạy đến bên người Viên Úc Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tươi cười "Ta giành được hạng nhất."

Khóe miệng Viên Úc Thần khẽ nhếch, duỗi tay xoa xoa tóc Sân Mộc "Thật giỏi."

Sân Mộc đào trong túi nửa ngày, lấy ra một rương mấy tinh tạp* đưa cho Viên Úc Thần. Nhớ lại thiếu niên ở trong khảo hạch, cũng không khó đoán được tinh tạp này như thế nào mà có. Sân Mộc đem chúng nhét vào tay Viên Úc Thần."Cho ngươi."

(*)Tinh tạp: kiểu như tiền ấy. Dạng vậy.

Sân Mộc sờ sờ mặt Viên Úc Thần, vẻ mặt nghiêm túc hứa hẹn. "Về sau ta dưỡng ngươi."

Viên Úc Thần kinh ngạc, Trọng Lân đứng một bên cũng sửng sốt nửa ngày, cúi đầu tránh đi Viên Úc Thần, ngăn không được khóe miệng cong lên.

Nhìn đôi mắt nghiêm túc của thiếu niên, ngũ quan lãnh ngạnh của Viên Úc Thần liền bị mềm hoá. "Được, ngươi dưỡng ta."

Vào biệt thự, Viên Úc Thần nhìn người đang nằm ăn vạ trên sô pha không đứng dậy, đem trái cây trong tay đẩy sang cho hắn. "Mấy ngày khảo hạch vẫn không được nghỉ ngơi, mệt không?"

Lắc đầu, hắn là tang thi, vốn không cần ngủ. "Dị năng tiêu hao quá mức, đã nhiều ngày muốn thu bổ lại." Hiện tại hắn muốn tự bảo vệ mình cũng làm không được.

"Khảo hạch tân sinh chỉ là một cách kiểm tra sức khoẻ để tuyển viện sinh, tuyển chọn viện sinh chính thức chỉ mới vừa bắt đầu." Viên Úc Thần không chút áy náy vì Sân Mộc mở ra tiểu táo(1). "Tập huấn mười ngày sau sẽ kéo dài một tháng, chủ yếu nhằm vào học viên tiến hành sắp xếp huấn luyện, sức mạnh, tốc độ, thể lực, chịu đựng huấn luyện tàn khốc sẽ đột phá đến điểm cực hạn của con người."

(1)Tiểu táo: Chế độ ăn của cán bộ cao cấp trong quân đội; phân biệt với trung táo, đại táo. (Ju: ở đây có thể cũng nói đến chế độ tập luyện)

"Điểm cực hạn của nhân loại?" Sân Mộc có vẻ suy tư, nhưng mà hắn không phải nhân loại thì làm sao đây? Thân thể hắn đã biến dị, sau đó virus cũng bị phân tán, hắn trải qua hai lần rèn luyện như vậy, theo quy tắc đã siêu việt hơn nhân loại rất nhiều.

"Trong lúc tập huấn không có nguyên tắc đào thải học viên, nhưng học viên cũng có thể tự do bỏ cuộc."

Sân Mộc nhấc tay "Nếu bọn họ cố ý làm khó ta. Ta có thể đem trường thi của bọn họ phá huỷ?."

Viên Úc Thần bình tĩnh uống một ngụm trà, mắt đen sâu thẳm thêm vài phần sắc bén. "Đánh bọn họ."

Sân Mộc trừng mắt "Có thể sao? Sẽ không bị đuổi giết sao?"

"Ngày mai để Trọng Lân giúp em kiểm tra cấp bậc dị năng một chút." Viên Úc Thần vẫy tay bảo Sân Mộc lại. "Chờ khi trở thành viện sinh chính quy sẽ có yêu cầu nhập thông tin, cùng với diễn tập huấn luyện về sau, cấp bậc rất có quan hệ."

"Được a!" Sân Mộc lôi kéo tay Viên Úc Thần, cũng không để ý lên tiếng. "Chân của ngươi còn đau không?"

"Không đau."

"Gạt người." Sân Mộc bĩu môi. "Năng lượng hạch hư hao, khi thân thể được chữa trị đặc biệt đau." Tựa như thân thể từng tấc bị xé rồi khép lại, lập đi lập lại như thế không dừng.

Viên Úc Thần nghe ra lời Sân Mộc, mày lơ đãng nhăn lại. "Năng lượng hạch của Tiểu Mộc cũng hư hao qua rồi sao?"

Sân Mộc cẩn thận suy nghĩ một lát, mơ hồ nhớ đến một đoạn ngắn. "Đã từng bị người lừa gạt, năng lượng bị vỡ, trong lúc tu bổ đau đến thiếu chút nữa điên rồi." Cho nên sau khi khôi phục chuyện đầu tiên hắn làm đó là điên cuồng trả thù, căn cứ điểm ấy của nhân loại cơ hồ đều bị hắn huỷ hơn phân nửa.

Sân Mộc nhìn thoáng qua Viên Úc Thần, hắn khi đó có thể so Viên Úc Thần bị thương còn lợi hại hơn, nửa thân thể bị mất, trái tim cũng bị ăn mòn hơn phân nửa. Nhớ đến ký ức đau đớn kia như vẫn còn mới, Sân Mộc nhịn không được run rẩy đưa tay che ngực lại.

Trấn an thiếu niên đang bất an, mắt Viên Úc Thần trở nên u ám. "Có thể lừa gạt em nhất định là người thực thân cận đi? Tiểu Mộc còn nhớ rõ hắn không?"

"A, đã sớm chết." Sân Mộc nỗ lực hồi tưởng những hình ảnh rách nát trong trí nhớ. "Ta giết." Lại còn có vô số nhân loại bồi táng cùng bọn họ, hắn từ trước đến nay thích kéo theo tất cả như vậy.

Chăm chú nhìn sườn mặt chất phác của thiếu niên, Viên Úc Thần nghiêm túc nói "Phải bảo vệ bản thân thật tốt."

"Nga!" Bất quá thực hiện có chút khó khăn, hiện tại hắn quá yếu.

Thư phòng.

Viên Úc Thần lật xem tư liệu trong tay, ngũ quan kiên nghị trầm ổn. Phàn Diệp đứng trong phòng không nói tiếng nào, tay nắm thành quyền, trong lòng bất an cùng khẩn trương. Phòng yên tĩnh, quanh quẩn không khí nặng nề, Viên Úc Thần xử lý tư liệu, từ đầu đến cuối không liếc nhìn Phàn Diệp một cái.

"Nguyên soái……" Giãy giụa hồi lâu, Phàn Diệp mở miệng đánh vỡ trầm mặc. "Ta sai rồi!"

Nghẹn nửa ngày lại không thấy Viên Úc Thần đáp lại, Phàn Diệp cứng nhắc kính một cái chào theo nghi thức quân đội, thanh âm tăng thêm vài phần. "Ta sai rồi nguyên soái!! Ta không muốn đi hậu cần!"

Viên Úc Thần đem tầm mắt từ tư liệu trong tay dời đi, bình tĩnh nhìn Phàn Diệp đang đỏ mặt. Thấy Viên Úc Thần rốt cuộc chịu nhìn lại, Phàn Diệp nhanh nói "Nguyên soái, ta không nên suy nghĩ miên man, ta biết sai rồi, xin nguyên soái cho ta một lần cơ hội."

Nhìn chằm chằm Phàn Diệp nửa ngày, xem đến phía sau Phàn Diệp đổ đầy mồ hôi lạnh. Hồi lâu, Viên Úc Thần thu hồi tầm mắt, đem một phần tư liệu ném cho Phàn Diệp. "Tập huấn mười ngày sau, chuẩn bị một chút."

Phàn Diệp cầm tư liệu, đầu có điểm mê man "Nguyên soái, đây là……"

"Tập huấn khảo hạch tuyển chọn viện sinh, ngươi là huấn luyện viên."

"……" Chỉ như vậy? Gã khắp nơi đều đã chuẩn bị tốt bị Viên Úc Thần cuồng ngược một ngàn tám trăm lần a.

"Còn có việc?."

"Không! Không có! Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!" Phàn Diệp giật mình, nhanh nhẹn kính lễ, nhanh chóng rời đi như bị ma đuổi.

Ra khỏi thư phòng Viên Úc Thần, Phàn Diệp một phen lau mồ hôi lạnh, trong lòng tự khen vận số mình thật tốt. Vô cớ bỏ bê công việc nhiều ngày như vậy, gã còn tưởng rằng chết chắc rồi, đều đã chuẩn bị xong sẽ bị đánh. Phải biết rằng, đối với đào binh Viên Úc Thần từ trước đến nay đều giết không tha.

Phàn Diệp nhếch miệng cười nửa ngày, ánh mắt rất tự tin nhìn phần tư liệu trong tay, gã dám vỗ ngực nói, luận mang binh gã ở Cửu Quân cũng có một ít danh tiếng, còn không phải chỉ là một đám tân binh, bảo đảm ngược bọn chúng đến sức lực để khóc cũng không có.

Từ từ! Tập huấn? Tập huấn khảo hạch tuyển chọn viện sinh??.

Phàn Diệp đứng lại, gương mặt tươi cười chậm rãi cứng đờ. Gã nhớ rõ Sân thiếu hình như cũng nằm trong danh sách tập huấn tuyển chọn…. đi?!!!.

Gã lại nhớ hậu cần a.

Ăn mấy viên tinh hạch bổ sung năng lượng tiêu hao quá mức, Sân Mộc nằm trên mặt cỏ trong vườn hoa khu biệt thự, thoải mái hấp thụ viên tinh hạch bảo dưỡng cơ thể, đây là nguồn sống của hắn, nhân loại mất trái tim còn có thể thay tim mới, hắn nếu không có tinh hạch liền thật sự chết chắc.

Viên Cảnh Trạch đứng chổng đầu ngược trên không, tò mò đánh giá Sân Mộc "Dị năng của ngươi thật sự không phải lực lượng?"

"Ân." Từ lỗ mũi hừ một tiếng.

"Vậy ngươi có thể lại đánh với ta một lát không?" Đôi mắt Viên Cảnh Trạch tỏa sáng, gương mặt luôn lãnh đạm tăng thêm vài phần hưng phấn như đứa trẻ. "Lần này ta nhất định sẽ không để ngươi đánh đến thảm như vậy, chúng ta đánh một trận, không cần dị năng, chỉ đua thể thuật."

"Không cần." Lười biếng không ngẩn mặt nói. "Ngươi quá yếu."

"Đó là ta không phòng bị." Viên Cảnh Trạch giải thích.

Sân Mộc ngồi dậy, nhìn chằm chằm Viên Cảnh Trạch nửa ngày "Ta thủ hạ lưu tình, bằng không ngươi sớm đã chết."

"……" Thiếu niên, ngươi kéo giá trị cừu hận thật giỏi đó. "Rốt cuộc dị năng ngươi cấp mấy?" Khảo hạch kết thúc cậu liền xem lại bản ghi hình, trừ bỏ bị sức phá hoại của Sân Mộc dọa sợ, cậu càng tò mò hơn chính là cấp bậc dị năng của Sân Mộc.

"Không biết, Úc Thần cũng nói ngày mai cho ta kiểm tra một chút."

"Ngươi vì sao lại mạnh như vậy? Ngươi có bí quyết huấn luyện gì sao?"

Bí quyết? Sân Mộc nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, hình như không có bí quyết gì a, giết người nhiều mà luyện thành thôi. "Ta phải sống để trở về." Sân Mộc cảm thấy vẫn là nên cho một cái đáp án lịch sự một chút.

"Chờ ngươi chân chính trải qua chiến tranh tàn khốc, sống sót chính là lý do khiến ngươi trở nên lớn mạnh."

"Chờ ta tốt nghiệp năm tư liền có thể đi quân bộ huấn luyện làm quân nhân rồi." Viên Cảnh Trạch cùng Sân Mộc ngồi song song nhau, trong mắt tỏa sáng chứa đựng đầy chờ mong. "Có một ngày, ta nhất định sẽ trở thành một quan chỉ huy ưu tú như ca ta vậy."

Nhìn sườn mặt kiên định của Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc quay đầu nhìn về nơi xa không hé răng. Hiện thực tàn khốc sẽ đem ngươi đánh đến thương tích đầy mình, nếu ngươi có thể chịu đựng đau đớn lần nữa may lại vết thương, sẽ nhìn thấy được thế giới mới. Nếu không thể, ngươi chính là sẽ xoay vòng trong địa ngục.

"Sân Mộc ca, ngươi trước kia là lính đánh thuê sao?" Viên Cảnh Trạch chỉ biết Sân Mộc là Viên Úc Thần mang về, lại không biết thân phận Sân Mộc, mà cũng chẳng dám đi tìm Viên Úc Thần hỏi.

"Ta là kẻ thù của nhân loại." Vẻ mặt nghiêm túc.

Viên Cảnh Trạch "Người đào vong?"

"……" Đùa kiểu gì, kỳ thật ta là tang thi, lại còn là lão đại của đàn tang thi a.

"Cảnh Trạch!" Một giọng nữ đánh gãy hai người đang nói chuyện, Viên Cảnh Trạch xoay người nhìn lại, chỉ thấy một nữ sinh mặc chế phục viện sinh màu trắng vững vàng đi tới.

"Tỷ." Viên Cảnh Trạch đứng dậy.

Viên Doãn Ca nhíu mày nhìn thoáng qua Sân Mộc, trên mặt ẩn ẩn không vui. Viên Cảnh Trạch liếc nhìn Sân Mộc một cái, mở miệng giải thích "Tỷ, đây là Sân Mộc, hắn là……"

"Như thế nào lại đem người mang về nhà." Viên Doãn Ca âm thanh lạnh lùng nói. Nàng luôn nghiêm cẩn tự hạn chế, đối với đệ đệ Viên Cảnh Trạch này cũng thực nghiêm khắc, ở trường nàng vẫn nghiêm cấm Viên Cảnh Trạch sinh hoạt cá nhân không được phóng túng / buông thả, càng quy định rõ ràng không được tùy tiện dẫn người về nhà.

Viên Cảnh Trạch sửng sốt một chút, tựa hồ không hiểu được ý tứ Viên Doãn Ca. Viên Doãn Ca trực tiếp đem Viên Cảnh Trạch đẩy ra, đi đến trước mặt Sân Mộc, lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Sân Mộc. "Ngươi hảo, ta là Viên Doãn Ca, tỷ tỷ của Viên Cảnh Trạch."

Mặt không biểu tình gật đầu, hắn vừa mới nghe được Viên Cảnh Trạch gọi.

"Đệ đệ ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nếu có làm điều gì khiến ngươi hiểu lầm, ta ở chỗ này thay nó xin lỗi ngươi." Viên Doãn Ca hơi cúi đầu, tuy rằng là một quân nhân, nhưng là thiên kim Viên gia, lễ nghĩa nên có nàng vẫn phải làm đủ.

"Không cần." Đã đánh qua trong khu khảo hạch rồi. Cho rằng Viên Doãn Ca đang nói đến sự tình khi khảo hạch, Sân Mộc tỏ vẻ đã thanh toán xong.

"Sắc trời đã không còn sớm, ta sẽ cho người đưa ngươi trở về." Viên Doãn Ca ăn nói khách khí, biểu hiện lại là muốn đuổi người. Viên gia không giống với gia đình bình thường, nếu có kẻ mang tâm bất chính nào muốn lẫn vào, hậu quả tuyệt đối là không thể bù đắp.

"……" Đây là muốn đuổi người?.

"Tỷ!" Viên Cảnh Trạch đem Viên Doãn Ca kéo ra, trên mặt hiện lên tức giận. "Ngươi làm gì!"

Thấy Viên Cảnh Trạch bảo vệ thiếu niên này như vậy, mặt Viên Doãn Ca có chút trầm xuống "Cảnh Trạch, ta nhớ rõ lúc trước khi vào trường ta đã cùng ngươi nói mấy yêu cầu." Không được qua lại lung tung cùng những người không rõ, nếu gặp được người mình thích, cần phải cho nàng xác nhận qua.

Viên Cảnh Trạch sửng sốt nửa ngày, loáng thoáng đã hiểu được ý tứ Viên Doãn Ca, khuôn mặt lập tức đỏ lên, hít một ngụm khí. "Tỷ! Ngươi nháo cái gì! Ngươi biết hắn là ai sao? Hắn là ca……"

Viên Cảnh Trạch còn chưa nói xong, đột nhiên âm thanh Viên Úc Thần đã vang bên tai ba người. "Tiểu Mộc, lại đây ăn cơm."

"……" Viên Cảnh Trạch

"……" Viên Doãn Ca

"Được!" Ngoan ngoãn lên tiếng, nhanh chóng đem hai người bỏ ra sau đầu, vui sướng chạy qua chỗ Viên Úc Thần.

25. Chương 25: Kiểm Tra Dị Năng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Viên Doãn Ca đồ ăn nuốt không trôi nên cứ cắn cắn chiếc đũa, dư quang khóe mắt thường liếc nhìn sang Sân Mộc, muốn nói gì đó lại thôi, nhớ lại một màn nháo loạn vừa rồi, Viên Doãn Ca liền cảm thấy lo đến hoảng, trong lòng ngầm bực Viên Cảnh Trạch không nói cho rõ.

Gắp đồ ăn cho Sân Mộc, Viên Úc Thần buông chén đũa, mắt nhìn đến Viên Doãn Ca đang rối rắm. "Diễn tập như thế nào?"

Thấy Viên Úc Thần hỏi chuyện, Viên Doãn Ca nhanh chóng buông đũa ngồi đến thẳng tắp, biểu tình nghiêm nghị. "Phòng chiến chia làm hai quân Tả Hữu, mụi thuộc Tả Quân, Tả Quân chia làm ba nhóm, sáu đội quân giả vờ công kích, ba đội đóng giữ phía sau để ngừa Hữu Quân đánh lén. Mụi phụng mệnh dẫn theo một đội đặc biệt hành động ở ngoại tuyến, từ mặt bên vòng đến phía sau Hữu Quân lẻn vào, theo lệnh quan chỉ huy phá hủy bộ chỉ huy bên đó, bắt lấy quan chỉ huy, bất luận chết sống."

"Tỉ lệ thương vong." Viên Úc Thần mặt vô biểu tình đem rau dưa Sân Mộc trộm phun ra nhặt lên, đánh khẽ xuống tay nhóc tang thi kén ăn.

Nét mặt Viên Doãn Ca dần um ám, cúi đầu nắm chặt nắm tay "Chúng ta thắng, nhưng cái giá rất lớn, xác suất thương vong hai bên gần như ngang nhau."

Viên Úc Thần không nói, đôi mắt nhìn chằm chằm Sân Mộc không cho hắn trộm bỏ thức ăn, vẻ mặt của y khiến người không nhìn rõ được tâm tư.

Viên Úc Thần trầm mặc làm cho Viên Doãn Ca càng bất an lo sợ, Viên Cảnh Trạch liếc trộm hai người một cái, cẩn thận buông đũa. "Tiêu gia Tiêu Duệ An tăng cấp, tư liệu sai xót."

"Không! Là ta sai!" Viên Doãn Ca bác bỏ lời giải thích Viên Cảnh Trạch, đứng dậy nghẹn giọng nói. "Ta không nên quá mức ỷ vào tư liệu, vì phán đoán sai lầm của ta mà mang đến tổn thất nghiêm trọng, theo lý là ta nên gánh vác toàn bộ trách nhiệm. Nếu đây là chiến trường chân chính, chào đoán ta sẽ là toà án quân sự."

Yên lặng nuốt xuống nửa phần rau dưa cực kỳ không ngon, Sân Mộc xem xét không khí xấu hổ quanh quẩn giữa ba người trên bàn cơm, móng vuốt trộm gãi gãi trên đùi Viên Úc Thần.

Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay không an phận của Sân Mộc, Viên Úc Thần ánh mắt thâm trầm. "Ăn cơm xong đi tìm Lăng Mạt thực hiện chế độ huấn luyện một lần nữa."

"Vâng!" Viên Doãn Ca gật đầu.

Ăn một bữa cơm không thể tiêu hóa, Viên Doãn Ca chăm chú nhìn Viên Úc Thần mang Sân Mộc lên lầu, một bụng rối rắm không hỏi thành lời, Viên Doãn Ca đem ánh mắt bất thiện chuyển tới trên người Viên Cảnh Trạch đang ngồi một bên.

Đi theo Viên Úc Thần trở về phòng, Sân Mộc làm kiểm tra đơn giản cho Viên Úc Thần, hiện giờ hai chân Viên Úc Thần đã khôi phục tri giác bình thường, tin rằng không bao lâu nữa liền có thể đi lại.

Đem Viên Úc Thần đỡ ngồi lên giường, Sân Mộc săn sóc giúp y đắp chăn, một mình bò lên xe lăn của Viên Úc Thần tự tiêu khiển.

Nhìn Sân Mộc ngồi trên xe lăn chạy qua chạy lại, Viên Úc Thần bật cười, cầm lấy quyển sách đã đánh dấu một tờ trên tủ mở ra.

Cửa sổ sát đất mở ra phân nửa, rèm cửa màu trắng khẽ lay động, Viên Úc Thần ngồi dựa trên giường cúi đầu lật xem quyển sách trong tay, ngũ quan lãnh nghị không biết có phải bởi vì ánh nắng ngoài cửa sổ hay không mà nhu hòa đi rất nhiều. Sân Mộc quỳ ghé vào xe lăn chăm chú nhìn sườn mặt Viên Úc Thần, sợi tóc quét trên cánh mũi có chút ngứa ngứa.

Viên Úc Thần rất thích văn hóa cổ ở địa cầu cổ, trang hoàng biệt thự cũng là tự y thiết kế. Sân Mộc lại thấy kỳ quái, đem toàn bộ biệt thự xoay vài vòng cũng không thấy được cái gọi là đình đài lầu các, gạch lục ngói đỏ.

Sân Mộc đạp đạp chân lăn xe đi đến trước giường, ghé đầu nhìn Viên Úc Thần chăm chú. Viên Úc Thần đem ánh mắt dời đi, từ ngăn tủ lấy một viên kẹo Ỷ Lâm đưa, cho Sân Mộc.

Tuy rằng không nếm ra hương vị, nhưng Sân Mộc vẫn là há mồm tiếp nhận, vừa ngậm kẹo đôi mắt vừa mở tròn vo. Ánh mắt Viên Úc Thần rời khỏi người Sân Mộc rơi xuống đùi mình, con ngươi sắc bén thâm thâm. Dường như cảm giác được áp lực trong nháy mắt của Viên Úc Thần, Sân Mộc duỗi tay sờ sờ mặt Viên Úc Thần "Đừng lo lắng, ta có thể chữa khỏi."

"Nếu chữa không được, em còn nguyện ý cứ ngốc ở bên người ta sao?" Liền tính nếu chính mình thật sự đứng lên không được nữa, Viên Úc Thần cũng có thể nắm chắc một chỗ đứng ở liên bang. Chính là nhìn bộ dáng thiếu niên ngoan ngoãn này, Viên Úc Thần không hiểu vì sao lại cảm thấy mất mát, y cảm thấy mình có chút lo được lo mất.

Sân Mộc kinh ngạc, có hắn ở đây làm sao có thể trị không lành? "Nhất định sẽ được, ngươi phải tin tưởng ta."

Biết thiếu niên không rõ thâm ý trong lời nói, Viên Úc Thần sờ sờ đầu Sân Mộc cũng không hỏi thêm gì nữa.

Đem thiếu niên đỡ đến bên người ngồi xuống, hai người lẳng lặng xem sách trong tay, nhìn sườn mặt thiếu niên an tĩnh, bất giác, Viên Úc Thần có chút xuất thần.

"Tiểu Mộc, lúc trước em dùng thứ gì để cứu ta." Trong lúc thất thần Viên Úc Thần đã hỏi ra câu, chờ bừng tỉnh đã thấy vừa làm ra việc vô bổ.

Thanh trừ virus TX3, tu bổ gien hư tổn, còn có kiểm tra năng lượng trong cơ thể, những điều này làm cho Viên Úc Thần vẫn luôn bối rối rất lâu. Lại lo lắng chạm đến bí mật của thiếu niên cho nên chưa từng hỏi, vừa rồi nhất thời mê man lại nói ra khỏi miệng, lập tức có chút khẩn trương nhìn Sân Mộc.

Thấy thiếu niên vùi đầu không nói, Viên Úc Thần vừa định lãng sang chuyện khác, Sân Mộc lại đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt u ám đâm vào trong mắt Viên Úc Thần. "Tinh hạch."

Sân Mộc nhàm chán bỏ xuống quyển sách trên tay, thanh âm cứng nhắc dường như còn ẩn ẩn oán giận. "Là tinh hạch thực vật hệ mộc."

"Không phải tinh hạch thực vật bình thường." Viên Úc Thần xác định nói, nếu là tinh hạch bình thường làm sao lại có hiệu quả như vậy, những kẻ dã tâm kia làm sao có thể để virus TX3 dễ dàng bị phá giải.

"Ân." Sân Mộc thất thần gật đầu. "Cây thực vật kia là lúc mạt thế vừa bắt đầu đã bị nhiễm cảm thể, sau trăm năm mạt thế trở thành vương trong thực vật biến dị."

Biểu tình Viên Úc Thần lập tức quỷ dị khó lường "Tận thế của nhân loại vạn năm trước?"

Sân Mộc gật đầu, chăm chú nhìn chiếc cằm nhỏ tinh xảo của thiếu niên, Viên Úc Thần chậm rãi sờ tay lên ngực "Vì sao lại cho ta." Nếu thật là tinh hạch của nhiễm cảm thể vạn năm trước đã thành vương, cái giá trị đó cao đến không thể tính nổi, bọn họ bất quá chỉ mới lần đầu gặp nhau.

Sân Mộc quay đầu kỳ quái nhìn Viên Úc Thần "Thích ngươi a."

Viên Úc Thần trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng đem Sân Mộc ôm vào lồng ngực. Không biết "thích" trong miệng hắn cùng "thích" như y nghĩ có giống nhau không, nhưng tại giờ khắc này, trái tim y cảm thấy chưa bao giờ từng ấm áp như vậy.

Y không muốn hỏi thiếu niên tinh hạch kia từ đâu mà có, loáng thoáng đã sờ đến bên cạnh sự thật, nhưng y sẽ dừng lại thăm dò, có lẽ đằng sau chân tướng này là điều mà hiện giờ y tạm thời còn chưa thể bảo vệ.

Ngày thứ hai, Trọng Lân đã chuẩn bị tốt dụng cụ kiểm tra dị năng cho Sân Mộc, đặt trong phòng huấn luyện ở tầng ngầm. Sân Mộc nhai hai viên tinh hạch, ăn uống no đủ liền nhảy nhót theo Viên Úc Thần đến phòng huấn luyện.

Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt nghịch qua một trận mấy dụng cụ rườm rà, Sân Mộc đẩy Viên Úc Thần, đi theo phía sau còn có Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca, Viên Doãn Ca có tâm muốn cùng Sân Mộc nói chuyện, mà Viên Cảnh Trạch vẫn luôn tỏ ra tò mò với dị năng của Sân Mộc, tự nhiên sẽ muốn theo xem náo nhiệt.

"Nguyên soái!" Trọng Lân cùng Tề Lăng Mạt cúi chào.

Thấy tầm mắt Viên Úc Thần phóng tới trên dụng cụ kiểm tra dị năng, Tề Lăng Mạt nghiêng người mở miệng nói "Đã thí nghiệm qua, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sai sót."

Đôi mắt Sân Mộc nhìn chằm chằm như đánh giá dụng cụ kiểm tra dị năng, Viên Úc Thần đã phổ cập cho hắn cái nhìn mới về khoa học. Dụng cụ kiểm tra dị năng dùng phổ biến trong các trường quân đội, dùng để kiểm tra hệ dị năng cùng cấp bậc của học viên. Sân Mộc bắt đầu có chút lo lắng thân phận bị phát hiện, sau khi biết dụng cụ kiểm tra này chỉ dùng để kiểm tra dị năng mới yên tâm.

Nơi này dị năng lấy cấp F yếu nhất, giống với dị năng sơ giai lúc mới bắt đầu mạt thế. Cấp bậc bay thẳng đến A, dị năng bậc trung sẽ thuộc trung thượng đẳng.

Lại hướng lên trên chính là cấp S, lên thêm đến đỉnh là 5S, 5S chính là siêu cấp cường giả, trong thế giới hiện giờ không tồn tại.

Sân Mộc như suy tư gì. Nói như thế, kiếp trước hắn đã đạt tới 5S đi, có lẽ đã là siêu việt cũng không chừng.

"Đi thôi." Viên Úc Thần vỗ vỗ Sân Mộc.

Sân Mộc gật đầu, trong lòng ẩn ẩn hưng phấn, cũng không biết hiện giờ dị năng hắn là bao nhiêu.

Sân Mộc đi đến trước dụng cụ kiểm tra, dựa theo chỉ thị Tề Lăng Mạt ngồi xuống, trên đầu bị mang lên một cái mũ kim loại, đồng thời, một khối hộp kim loại chuyển qua trước mặt Sân Mộc. "Ngươi đem tay đặt ở mặt trên, tĩnh tâm chuyên chú một lát, đem toàn bộ dị năng thu vào trong tay."

"Ân." Tuy rằng rất không thích đồ vật trên đầu này, nhưng Sân Mộc vẫn thuận theo đem tay đặt trên hộp kim loại, mắt nhìn chằm chằm Tề Lăng Mạt.

Tề Lăng Mạt đi đến trước dụng cụ, hai tay gõ trên màn hình giả lập, chỉnh ra một mặt trên màn hình. "Tốt, bắt đầu đi."

Tề Lăng Mạt còn chưa dứt lời, Sân Mộc vẫn luôn nín thở chờ đợi không nói hai lời, điều động qua một vòng toàn bộ dị năng. Tiếng cảnh báo bén nhọn vang lên chói tai, số liệu nhanh chóng biến đổi từ xanh thành đỏ trên màn hình giả lập. Một đường mô phỏng màu trắng xông thẳng lên đỉnh, đến ngay chỗ nguy hiểm nhất thì dừng lại. Cùng lúc đó, đường thẳng mô phỏng yếu ớt chậm rì rì bò lên, thẳng đến khi qua nửa mới dừng lại.

Biến cố bất thình lình làm kinh động tới mọi người, Tề Lăng Mạt đang làm chuẩn bị, tay còn cứng đơ ở giữa không trung chưa từng hạ xuống, đôi mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm đường thẳng trên màn hình giả lập, mắt kính lệch đi phân nửa. Thí nghiệm còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

"Đây là……" Viên Cảnh Trạch trợn mắt há hốc mồm nhìn đường thẳng trên màn hình giả lập, đầu có chút bị xoay vòng.

Tề Lăng Mạt phục hồi tinh thần, cứng đờ đưa tay vịn mắt kính đã trượt xuống đôi mắt, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh. "S, 3S, song hệ dị năng."

"3S?" Viên Doãn Ca ngạc nhiên, không có thể duy trì hình tượng mỹ nhân băng sơn cao lãnh, xoay người nhìn về phía Viên Úc Thần "Ca, dị năng ngươi là 4S đi?"

"Dị năng của ngươi là phong hệ, một loại dị năng khác là cái gì?" Viên Cảnh Trạch chạy đến trước người Sân Mộc truy vấn.

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn Viên Cảnh Trạch, liếc mắt một cái không rõ, sau đó trầm mặc nhìn đôi tay chính mình. Tại sao lại như vậy? Thế giới này siêu cấp cường giả là 5S, mà hiện giờ dị năng hắn là 3S, chính là hắn dám khẳng định, một khi hắn khôi phục thời kỳ toàn thịnh, dị năng của hắn tuyệt đối sẽ không dừng mức 5S. Chẳng lẽ còn có không gian trên cả 5S, mà chẳng qua ở thế giới này chưa từng có người đạt tới?.

Viên Úc Thần tháo mũ kim loại trên đầu Sân Mộc xuống, ngẩng đầu nhìn lướt qua những người khác "Đi ra ngoài trước."

Tuy trong lòng tò mò dị năng thứ hai của Sân Mộc, nhưng Viên Úc Thần đã lên tiếng, bọn họ không dám làm trái, chỉ đành không tình nguyện rời khỏi phòng huấn luyện.

Theo cửa phòng huấn luyện đóng lại, không đợi Viên Úc Thần mở miệng, Sân Mộc đã hỏi tới "5S là siêu cấp cường giả của tinh cầu sao?"

Tuy không hiểu được ý tứ trong lời nói Sân Mộc, Viên Úc Thần vẫn gật đầu đáp lại "Đúng."

"Không có khả năng." Sân Mộc nhíu mày. "Còn có trên cả 5S."

Viên Úc Thần chăm chú nhìn gương mặt buồn rầu của thiếu niên, cũng không nghĩ rằng thiếu niên chỉ nói vui đùa. "Em gặp qua?"

"Ta trước kia……" Sân Mộc dừng một chút, sau đó yên lặng lắc đầu. "Ta hiện tại cảm thấy mơ mơ màng màng, chờ ta nghĩ lại thật tốt sẽ cùng ngươi nói đi.

"Được." Thấy thiếu niên nóng nảy đến mài móng vuốt, Viên Úc Thần buồn cười. Liếc mắt nhìn hiển thị trên máy, Viên Úc Thần dừng một chút, vẫn là hỏi ra. "Dị năng thứ hai của em là gì?"

Sân Mộc nhìn chằm chằm dụng cụ kiểm tra nửa ngày, sau hồi lâu trầm mặc, quay đầu nhìn Viên Úc Thần, ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm.

"Quay ngược thời gian."

26. Chương 26: [thợ Săn] Ăn Trộm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dị năng giả thời gian là đối tượng từ trước đến nay bị rất nhiều thế lực tranh đoạt, sinh tử do chiến đấu, giây phút quyết phân thắng bại, đối với dị năng giả thời gian vô số người đều ôm tâm tư phải diệt. Quay ngược thời gian khủng bố nhất không phải là đem thời gian đình chỉ, mà là làm cho thời gian nghịch chuyển về ký ức, trở lại quá khứ.

Một lần quyết định trăm vạn tính mệnh con người trong chiến tranh, quay ngược thời gian, một lần chú định phát sinh nghịch chuyển liền phân rõ thắng thua.

Sân Mộc trầm mặc nhìn Viên Úc Thần, ngón tay khuất trong áo vô thức gõ nhẹ lên chân, lẳng lặng chờ Viên Úc Thần đáp lại. Có lẽ, sau khi rời khỏi nơi này hắn phải đi tìm sủng vật mới.

Trầm tịch trong mắt Viên Úc Thần gợi lên gợn sóng, dưới ánh nhìn của Sân Mộc lại lặng lẽ khôi phục. "Quay ngược thời gian có ký ức sao?"

"Người điều khiển thời gian có, dị năng phân cách ra khu vực khác vẫn như cũ." Nếu ngược về đều mang ký ức, như vậyquay ngược thời gian có gì khác biệt với những dị năng bình thường khác chứ.

Viên Úc Thần thu lại ánh mắt, miệng hình như là thở dài. Nhìn Sân Mộc ngoan ngoãn đứng đối diện vô tội moi ngón tay, Viên Úc Thần duỗi tay đem người gọi tới. "Lại đây."

Sân Mộc nắm trụ tay Viên Úc Thần, thất thần dựa vào trên xe lăn. Viên Úc Thần gõ nhẹ cái trán Sân Mộc, làm hắn hoàn hồn. "Nếu không đến vạn bất đắc dĩ, không được khống chế thời gian biết không?"

"Cái gì mới là vạn bất đắc dĩ."

"Không được hồ nháo." Nhìn ra ý cười trong mắt Sân Mộc, Viên Úc Thần nhẹ nhàng véo tay Sân Mộc một chút, lời nói thấm thía "Đừng cho người khác biết."

Cảm giác được lo lắng của Viên Úc Thần, tâm tình Sân Mộc thực tốt gật đầu đáp ứng "Ta hiểu, có người hỏi ta sẽ nói là tốc độ dị năng."

Xác định lời nói Sân Mộc không có vui đùa, Viên Úc Thần cũng thả lỏng không ít. "Em có thể gạt ta."

"Chúng ta về sau ăn ở cùng nhau, chẳng lẽ mỗi ngày đều phải buồn rầu trốn tránh?" Sân Mộc khom lưng, chắp tay sau lưng cẩn thận nhìn vào mắt Viên Úc Thần, nghiêm túc nói. "Ta đều nói với ngươi, nếu ngươi dám lừa gạt ta, ta sẽ giết ngươi."

Viên Úc Thần bật cười, duỗi tay điểm lên chóp mũi Sân Mộc "Thật đúng là nói đến trắng trợn. Em tin ta, ta tất nhiên sẽ không phụ lòng tín nhiệm của em."

Sân Mộc cũng cười, đem hai bàn tay lạnh lẽo đặt lên gương mặt ấm áp của Viên Úc Thần. "Ta đối với ngươi rất tốt, ngươi cũng phải đối tốt với ta, không được gạt ta."

"Đây là đương nhiên."

Sân Mộc cùng Viên Úc Thần thương lượng xong, đem dị năng thứ hai của mình nói thành tốc độ, Viên Cảnh Trạch đã thấy qua Sân Mộc giao thủ, đối với khả năng này không nghi ngờ.

Chân Viên Úc Thần khôi phục càng lúc càng tốt, đã có thể xuống xe lăn đi lại đơn giản, Sân Mộc mỗi ngày trừ bỏ bồi Viên Úc Thần nói chuyện, thì là an an tĩnh tĩnh dưỡng thân thể, dị năng khôi phục hơn phân nửa.

Viên Doãn Ca từ trước đến nay luôn cường thế, lại đối với Sân Mộc có chút cẩn thận. Viên Doãn Ca sợ Viên Úc Thần, Sân Mộc là bạn lữ Viên Úc Thần, không nói nàng có ý kiến hay không, chỉ cần nhìn thấy Viên Úc Thần che chở sủng nịch hắn, Viên Doãn Ca cũng không dám chủ động đi trêu chọc. Hơn nữa, Sân Mộc là hy vọng của Viên Úc Thần, vì muốn Viên Úc Thần có thể mau tốt hơn, Viên Doãn Ca cũng phải cẩn thận mà đối đãi Sân Mộc.

Sân Mộc gần đây mê game online, đây cũng là trong một lần vô tình hắn đi ngang qua phòng Viên Cảnh Trạch, nhìn thấy Viên Cảnh Trạch trong khoang trò chơi, nhất thời cảm thấy trò chơi này rất thú vị nên bảo Viên Cảnh Trạch dạy hắn, Viên Cảnh Trạch thích thân cận với Sân Mộc, đương nhiên sẽ vui vẻ chỉ bảo hết mình.

Một trò chơi tên gọi [Thợ săn] trên võng du, trò chơi này chính là mô phỏng tình cảnh thời mạt thế, chiến hỏa bay tán loạn, tang thi hoành hành khắp nơi, cảm giác quen thuộc giống như được "về nhà" thành công khiến cho tang thi Sân Mộcbạo phát, không nói hai lời liền đem đầu chui vào chơi, đỉnh điểm là võng danh tên "tang thi hoàng" chơi đến mất ăn mất ngủ.

Sân Mộc thích, Viên Úc Thần cũng chiều hắn, còn dặn dò Trọng Lân mua khoang trò chơi mới nhất cho hắn, chính mình cũng tự đi bồi. Sân Mộc kêu "Tang thi hoàng", y kêu "Nguyên soái", dường như hai tinh thần lực cường đại khiến boss cũng phải ẩn nấp, một đường đại sát tứ phương, đợi khi mấy người qua đường Giáp Ất Bính Đinh bị ngược chết sống lại đều hướng võng danh của hai người phun tào.

Trời đất âm trầm u ám, thi cốt hư thối chồng chất khắp nơi, chướng khí tràn ngập mỗi một góc nhỏ,quái điểu biến dị kết bè kết đội từ không trung bay qua.

Một chiếc xe ngựa cũ nát đang di chuyển trên con đường hoang tàn vắng vẻ, phát ra âm thanh ma xát khó nghe. Sân Mộc bám vào cửa sổ đã không còn kính thủy tinh, hoài niệm nhìn bốn phía, tuy rằng thế giới này trong trí nhớ của hắn vẫn còn rất nhiều ít, nhưng so với nơi nơi đều tràn ngập hương vị tử vong thì cũng là có vài phần tương tự.

Viên Úc Thần là người lái xe, bình tĩnh đâm bay con tang thi dữ tợn đang đánh tới. Tướng mạo hai người đều đã được điều chỉnh, so với hiện thực có khác biệt rất xa. Cấp bậc thợ săn chia thành sáu giai đoạn, từ F đến A mỗi một cấp có ít nhất 100 điểm, cùng cấp có thể yêu cầu săn giết quái vật hoặc cùng người khác đấu nhau để tăng điểm lên.

Trên A còn có đến năm cái S, bất quá đến được S cũng đã là đại thần, 3S cơ hồ thật ít ỏi không có bao nhiêu, càng miễn bàn 5S.

Sau khi Sân Mộc tiến vào trò chơi, trừ bỏ những kẻ không có mắt nhìn, hắn rất ít khi chủ động ra tay, đa số đều để Viên Úc Thần mang đi dạo khắp nơi, hồi hương "thăm viếng".

Cho nên hai người đến bây giờ vẫn còn nhìn chằm chằm tín hiệu đỏ thẫm báo người chơi mới cấp D31, giả heo ăn thịt hổ đi khắp thế giới.

"Phía trước là khu thất thủ bị nhiễm virus, nhiệm vụ trò chơi là vào thành tìm được năm viên tinh hạch của dị thể sơ cấp." Viên Úc Thần mở ra nhiệm vụ trò chơi, lật xem một chồng bản nhắc nhở làm nhiệm vụ nhập môn đã tích lũy.

Sân Mộc rời khỏi cửa sổ ghé cổ nhìn bản nhiệm vụ trong tay Viên Úc Thần, nhàm chán cắn ngón tay. Thấy Sân Mộc tựa hồ không có hứng thú, Viên Úc Thần tắt đi bản nhắc nhở làm nhiệm vụ "Đi vòng qua?"

Sân Mộc gối đầu, uể oải nhìn không trung ngoài cửa sổ xe. "Úc Thần, chúng ta đi hủy diệt nhân loại, thống trị thế giới tang thi đi."

"……" Viên Úc Thần

"Liền làm như vậy đi!" Thấy Viên Úc Thần không đáp lời, cho rằng được tán thành, Sân Mộc lập tức hưng phấn. "Muốn làm như thế nào? Đi đến căn cứ nhân loại còn tồn tại đại sát tứ phương? Nếu không chúng ta đi ám sát thủ lĩnh nhân loại đi, đơn giản lại bạo lực."

"Lẻn vào trong nhân loại, bắt nhân loại còn tồn tại giao ra bản đồ phân bố căn cứ trong trò chơi, khiến chúng bên trong nội loạn, làm cho các căn cứ âm thầm nội đấu, ám sát thủ lĩnh nhân loại, dẫn tang thi vào thành." Viên Úc Thần vững vàng phân tích chiến cuộc, bình tĩnh bài binh bố trận giúp Sân Mộc.

Sân Mộc liên tục gật đầu như gà con mổ thóc, theo tính tình của hắn, việc trực tiếp cường ngạnh tấn công là có cỡ nào đơn giản gọn gàng, lại không cần lãng phí đầu óc. Bất quá Viên Úc Thần nói như vậy, dường như rất có đạo lý.

Thấy Sân Mộc mơ mơ màng màng gật đầu, trong lòng Viên Úc Thần buồn cười, nhịn không được gõ xuống trán hắn. "Nhưng kế hoạch còn chưa thực hiện, chúng ta liền trực tiếp trở thành người nhiễm virus bị trò chơi treo cổ. Trong hiện thực, chúng ta cũng sẽ rất nhanh bị liên bang gọi đến thẩm tra."

Sân Mộc mếu máo, trong lòng bởi vì "đại kế diệt thế "còn chưa kịp ngoi lên đã tan thành mây khói mà thắp ba nén hương.

Quang não trong tay phát ra tin tức, Sân Mộc liếc mắt liền thấy có một nhóm đang phát tín hiệu cầu cứu. Viên Úc Thần bên cạnh cũng nhận được, biểu tình không đổi trực tiếp đối chiếu xem hai bản giống nhau không.

Sân Mộc đem tin tức nhận về, thật nhanh trên bản nhiệm vụ vang lên âm nhắc nhở "Người chơi đã tiếp nhận KS(*) tín hiệu cầu cứu tiểu đội lính đánh thuê, hãy lập tức chạy tới địa điểm cứu viện thực hiện nhiệm vụ".

*KS: "KS" hay "Kill Stealing" là một từ Tiếng Anh. Theo từ điển Anh -Việt có nghĩa là "trộm cắp". KS là một thuật ngữ được sử dụng nhiều trong các game chiến thuật đồng đội ám chỉ những người chơi sử dụng rất ít các kỹ năng trong game nhưng luôn là người kết liễu đối phương trong khi các đồng đội ra sức đánh từ trước.

"Đi thôi! Chúng ta đi cứu người!" Sân Mộc vui sướng mang lên tai nghe, đem xe sắt đá đến vang lên "bang bang".

Sân Mộc mờ ám liếm răng nanh, sớm đã quen với một chút tâm tư mờ ám của Sân Mộc, trong lòng Viên Úc Thần biết Sân Mộc cứu viện là giả, đánh cướp mới là thật, nhớ lại mấy quỷ xui xẻo theo dõi Sân Mộc vài ngày trước, Viên Úc Thần thật có cảm giác bất đắc dĩ.

Chuyển động tay lái, Viên Úc Thần thay đổi hướng xe. Y cũng là điên rồi, vậy mà đi bồi Sân Mộc tính tình trẻ con hồ nháo gây họa. Bất quá cũng là những người đó không biết lượng sức, y đã lấy võng danh là "nguyên soái", vẫn mà vẫn có người tìm tới tận cửa, vậy đừng trách y khi dễ người.

Đi theo lộ tuyến trò chơi nhắc nhở, hai người thật nhanh liền đi vào một trấn nhỏ rách nát, tang thi chen chúc đem thị trấn vây chật như nêm cối, có thể mơ hồ nghe thấy trong trấn không ngừng vang lên âm thanh pháo súng.

Viên Úc Thần cùng Sân Mộc nhảy xuống xe, vài lần tránh né tang thi đi vào trấn nhỏ, Viên Úc Thần từ trong túi trò chơi lấy ra hai khẩu súng bắn nổ tung đầu quái vật chặn đường, cùng Sân Mộc đứng trên một tòa phòng cao ốc.

Bị nhốt trong đàn tang thi là một tiểu đội sáu người, đang cùng một con mặt người thân quái thật to dây dưa, trên người quái vật vết thương chồng chất nhưng đều là bị thương ngoài da, mà sáu người kia đã sắp không xong. Nếu lúc này có khoản mục về máu, Sân Mộc tin rằng hắn có thể thấy thanh máu đã về 0, chỉ còn lại một tầng da đáng thương để chống đỡ.

Sáu người vốn đã sắp tuyệt vọng, thấy được có người tới chi viện thật sự rất mừng, nhưng nhìn đến đèn đỏ nhắc nhở Viên Úc Thần cùng Sân Mộc chỉ là D31, vốn tâm có chút hy vọng lập tức "bẹp" một cái rơi xuống đất, bị ngã dập nát.

"Haiyo!" Thấy mấy người nhìn lại, Sân Mộc rất có lễ phép chào hỏi.

"Đây là tín hiệu cầu viện cấp S, hai người các ngươi chạy loạn vào đây là gì!" Một nam sinh béo rống giận.

"Không có việc gì." Sân Mộc rất độ lượng. "Trong trò chơi không chết được, có thể sống lại."

"Ngươi là D31 có chết hay không có quan hệ gì! Cấp C trở lên mỗi lần sống lại là phải rớt một nửa kinh nghiệm."

Sân Mộc quay đầu nhìn Viên Úc Thần, Viên Úc Thần lắc đầu, Sân Mộc lập tức nhảy ra bản trò chơi click mở sổ tay xem điều khoản trò chơi, tra xét nửa ngày mới bừng tỉnh đại ngộ gật đầu. "Nguyên lai là thật, thật may mắn, chúng ta còn chưa tới cấp C."

Viên Úc Thần nhàn nhạt gật đầu. "Ân, thực may mắn." Có chết cũng sẽ không bị rớt cấp.

Sáu người khổ chiến bên kia thiếu chút nữa đều quỳ lạy hai tên thần kinh này, nam sinh rống giận "Các ngươi đủ rồi đó! Nhanh rời đi!"

Sân Mộc thu hồi bản nhắc nhở trò chơi, nhanh nhẹn từ ba lô móc ra thanh trường đao Viên Cảnh Trạch tặng trong trò chơi. "Bộ dạng con quái vật này rất lợi hại, đem tinh hạch bán lấy tiền mua xe mới cho ngươi."

"Được." Viên Úc Thần cười nhẹ. "Tốc chiến tốc thắng, đã đến giờ ăn cơm."

Sân Mộc phình phình cái miệng không phản ứng, thời gian trong trò chơi giả thuyết cùng thời gian hiện thực khác nhau rất lớn, nhưng Viên Úc Thần cũng không cho hắn chơi nhiều, mỗi khi đến thời gian dùng cơm hoặc đi ngủ, đều phải cưỡng chế hắn thoát ra.

Bên kia sáu người đã treo hết hai, bốn người còn lại phỏng chừng chỉ còn da cũng rất nhanh sẽ không chịu được nữa. Trường đao trong tay Sân Mộc múa lên đao hoa xinh đẹp, răng nanh bắt đầu rục rịch.

Mắt thấy răng nanh con mặt người thân quái dữ tợn sắp cắn đứt đầu một nam sinh, Sân Mộc liền như tia chớp xông tới, như ngọn gió hủy diệt, một tay chế trụ đầu quái vật, dùng sức đảo một vòng trên không trung. Dưới chân tụ gió, nâng Sân Mộc lên không trung trăm mét, trường đao trong tay bắn ra hàn quang bốn phía, bổ xuống con quái vật.

Trường đao cắt qua bụng quái vật, dịch nhầy màu xanh biếc trào ra, giữa nội tạng dơ bẩn mơ hồ có thể thấy được trái tim đang nhảy lên. Trong tiếng kêu thê lương của quái vật, trường đao đâm vào trái tim nó, dùng sức nghiền nát.

Sân Mộc dẫm lên thân thể rơi trên mặt đất, đập vào đống đất đá bụi bậm. Ở trước cái trợn mắt há hốc mồm của bốn người đang chồng chất vết thương, Sân Mộc khí định thần nhàn đi đến trước cái đầu còn giãy giụa của quái vật, một đao đi xuống, bửa đầu ra làm hai, một viên tinh hạch trong suốt màu xanh biếc văng ra, bị Sân Mộc nắm trong tay.

"Quái vật thiếu chút nữa cắn chết toàn đội bọn họ nháy mắt liền bị người này hạ gục??" Bốn người như thạch hóa. "Là bọn họ quá yếu? Hay là địch nhân quá biến thái?"

Làm lơ ánh mắt bốn người xem mình như quái vật, Sân Mộc giơ tinh hạch hướng Viên Úc Thần vẫy tay. "Nguyên soái đại nhân! Ngươi đã có tiền mua xe."

Viên Úc Thần nhảy xuống tòa nhà, không chút để ý nhận lấy tinh hạch trong tay Sân Mộc ném vào ba lô trò chơi, cẩn thận lau chùi chất lỏng xanh biếc còn dính trên tay Sân Mộc. "Không phải đã nói không được động thủ sao?"

"Rửa một cái là được rồi." Bị động tác Viên Úc Thần làm cho có chút chột dạ, Sân Mộc nhỏ giọng rì rầm. Hắn dám nói hắn còn chế biến thịt tang thi để ăn sao? Nguyên soái đại nhân biết được có thể hay không đem hắn ném vào nồi hầm, hầm đến khi tiêu hết độc.

"Chơi lâu như vậy, thoát ra đi." Viên Úc Thần vỗ vỗ đầu Sân Mộc, con ngươi sắc bén chỉ hiện lên ôn hòa với một mình Sân Mộc.

Sân Mộc ngoan ngoãn gật đầu, đang chuẩn bị cùng Viên Úc Thần rời đi, lại bị bốn người phía sau đột nhiên gọi lại. "Chờ, chờ một chút."

Viên Úc Thần quay đầu lại, đồng tử sâu thẳm mang theo sắc bén làm người không rét mà run, cũng không thể trách Viên Úc Thần, y luôn có thói quen là người ra lệnh, người dám ngỗ nghịch phản kháng rất ít, hơn nữa từ trước đến nay y không thích nói chuyện hoặc bị người đánh gãy chuyện mà y đã quyết định. Hơn nữa trưng lên gương mặt này đã thành thói quen, vì thế thành công dọa sợ một đám tiểu đồng bọn.

Nhìn bốn người sắc mặt trắng bệch kia, bộ dáng run run rẩy rẩy nói cũng không nói được, Viên Úc Thần nhíu nhíu mày, kéo Sân Mộc rời khỏi.

"Đứng lại!" Âm thanh kiêu ngạo lại lần nữa chặn đường hai người, một đội nam nữ trang bị đầy đủ đi tới, cầm đầu là một nam sinh, khóe mắt nhìn thoáng qua quái vật đầu người thân quái, lên tiếng cười nhạo.

"Hai kẻ tay mơ D31, phế vật thế mà bắt được biến dị thể cấp S trước bốn người cấp A, đúng là mạng lớn."

Nữ sinh tóc vàng tiến lên, ôm cánh tay cười "Đem tinh hạch cấp S lấy ra, chúng ta không làm khó dễ các ngươi."

"Tiểu đội Lôi Đình!" Tiểu đội chín người khác nhìn thấy bốn người trọng thương trước mắt lập tức kinh hô ra tiếng, sắc mặt càng trắng thêm vài phần, trong âm thanh cũng nhiều hơn run rẩy cùng sợ hãi.

Tiểu đội Lôi Đình là thợ săn trong trò chơi, bất quá hai tuần liền tổ chức tiểu đội đi săn thú, bọn họ chẳng những săn thú và quái vật, còn săn thú cùng nhân loại là "thợ săn", từ trong tay những người đó cướp đoạt chiến lợi phẩm. Hơn nữa thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, nếu không thuận theo bọn họ, sẽ bị bọn họ hành hạ tàn nhẫn đến chết sống lại. Hơn nữa bọn họ sẽ canh lúc sống lại, lại tiếp tục đem ra hành hạ đến chết, thẳng đến tâm lý ngươi chơi hỏng mất.

Tuy rằng ở trong trò chơi cảm giác đau đớn đã được giảm 50%, nhưng vẫn tồn tại cảm giác đau đớn, hơn nữa bị hành hạ không ngừng như thế sẽ sinh ra tâm lí không thua gì chết đi / tra tấn đến kiệt quệ.

Bên này Sân Mộc đã từ bản trò chơi điều ra tin tức có quan hệ đến tiểu đội Lôi Đình, trong mắt hưng phấn, lập loè đỏ sậm. "Huyết tinh nhân loại, hắn thích nhất."

Viên Úc Thần lướt qua nhìn trò chơi bản trước mặt Sân Mộc, mày không khỏi nhăn lại, lạnh lẽo trong mắt càng hạ xuống.

Sân Mộc thu hồi bản trò chơi, lời nói không thể che dấu được tâm tình tốt đẹp. "Nguyên soái đại nhân, xem, có kẻ nhân lúc "cháy nhà hôi của". "

Bốn người giữa đường bị gọi là ăn cướp yên lặng đứng nhìn, thiếu niên, ngươi xác định bốn chữ này không phải là để hình dung ngươi sao?.

"Muốn ta ra tay sao." Viên Úc Thần bình tĩnh vươn tay. Trong trò chơi y có thể tự do hành động, tuy rằng không có dị năng, nhưng tinh thần lực cường đại cũng đủ nghiền nát mấy con rệp là chuyện không ngoài ý muốn.

"Không cần!" Sân Mộc khẽ liếm răng nanh đã sớm rục rịch. "Dạy dỗ đám gia súc là sở trường của ta."

"Này! Đem tinh hạch S giao ra đây, nếu không đừng trách tỷ tỷ để lại mấy khối u trên khuôn mặt nhỏ đáng yêu của ngươi." Nữ nhân tóc đỏ cười tủm tỉm nghịch móng tay, trong mắt lập loè không có hảo ý.

Tiếp nhận tinh hạch từ tay Viên Úc Thần, Sân Mộc tùy ý vứt chơi "Muốn, tự mình tới lấy."

"Giải quyết mau một chút, đừng chậm trễ giờ cơm." Viên Úc Thần nhìn thoáng qua thời gian, bước ra hai bước nhường chỗ cho Sân Mộc.

"Ân ân." Sân Mộc gật đầu, chất lỏng màu xanh biếc còn liên tục rơi xuống trên thân trường đao. "Các ngươi, cùng nhau đến đây đi."

THÔNG BÁO.

Mình sẽ tạm nghỉ đăng bài vào ngày tết. Tết này nhà lu bu nên ko có thời gian. Qua tết mình lại tiếp tục nhé. Tks mọi người đã theo dõi truyện.

Chúc mọi người năm mới thật vui vẻ nha

27. Chương 27: Quay Ngược Thời Gian

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bình quân sức chiến đấu của nhân loại không vượt quá cấp S đương nhiên không khiến Sân Mộc tốn nhiều tâm tư, vì thế, rõ như ban ngày một màn trình diễn máu me hung tàn xé xác nhân loại hiện ra, Sân Mộc đợi mấy người ở địa điểm sống lại, hai chỉ móng vuốt vận sức ma sát chờ phát động, vừa ngoi đầu lên liền bắt lấy cấu xé, mấy người vốn uy phong lẫm lẫm đều bị Sân Mộc ngược cho kêu khổ không chịu nổi, phỏng chừng cả đời này sẽ mang theo bóng ma tâm lý đối với võng du.

Dẫm lên nam sinh vừa mới la lớn nhất, Sân Mộc chậm rãi nghiền nát đầu gã. "Dám ở trước mặt ta mà ăn cướp, luận kinh nghiệm nghề này ta chính là tổ tông của các ngươi."

"Ngươi, chức nghiệp của ngươi là quân nhân hay là lính đánh thuê?" Mặt nam sinh dưới bàn chân Sân Mộc đã đầy nước mắt nước mũi, toàn thân trên dưới đều bị Sân Mộc bẻ gãy chỉ dư lại một cái đầu vẫn còn nguyên. "Ngươi che giấu kinh nghiệm, ngươi thắng không thuyết phục."

"Ta thích nhất ỷ lớn hiếp nhỏ." Sân Mộc thị uy, lực đạo dưới chân dường như tăng thêm. "Ta còn thích chơi trò dính líu, cái này gọi là "nhổ cỏ tận gốc"."

"Ngươi tha cho ta đi, về sau ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở chỗ này nữa." Nghe xương đầu phát ra âm thanh vỡ vụn "khanh khách", hồn vía nam sinh bị dọa lên mây.

Viên Úc Thần đi đến bên cạnh Sân Mộc, hờ hững lướt qua mặt người nằm trên đất. "Cần đi rồi."

Sân Mộc chậm rãi thu hồi chân, còn chưa đợi nam sinh thở một hơi, trường đao trong tay giơ lên, một mạt hàn quang rơi xuống, đem đầu nam sinh chém thành hai nửa. Một chuỗi âm thanh nhắc nhở, nam sinh tiêu thất trong hư không. Phỏng chừng là tinh thần lực bị tổn thương nghiêm trọng, đã cưỡng chế offline, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn ở hiện thực cũng tỉnh dậy không được.

Nhân vật trong trò chơi sau khi chết sẽ đến chỗ sống lại rồi chơi tiếp, trừ phi tự động offline, Sân Mộc căn bản không cho bọn họ cơ hội đó. Còn có một loại là cưỡng chế offline, người chơi trong hiện thực đã chịu thương tổn, hoặc trọng thương trong trò chơi, thương tổn bằng với mức tinh thần thao tác, hệ thống nhận được nguy hiểm, người chơi sẽ bị cưỡng chế thoát ra.

Giải quyết xong mấy con rệp ồn ào, Sân Mộc vui vẻ theo Viên Úc Thần thoát khỏi trò chơi, lại không biết chân hai người vừa rời đi, sau lưng trong trò chơi đã loạn tới trời. Video Sân Mộc dùng tay xé nát tiểu đội Lôi Đình bị người đăng lên khu diễn đàn trò chơi, khiến cho một mảnh đều "ồ" lên.

Sức chiến đấu bình quân của tiểu đội Lôi Đình là S, có lẽ trong mắt một ít người chơi cao cấp không coi là gì, nhưng có thể dễ như trở bàn tay ngược cả đội như vậy, từ đầu đến cuối còn không có sử dụng dị năng, liền làm người nhịn không được suy nghĩ sâu xa. Vì thế, trong lúc nhất thời hai cái tên "Tang thi hoàng" cùng "Nguyên soái" trở thành hot search trên bảng trò chơi. Tin tức mới khiêu chiến, cầu tổ đội, thêm bạn tốt liên tục truyền đến muốn hỏng luôn trò chơi của hai người. Mà hai người trong chủ đề hot ấy hiện giờ không cảm động chút nào, đang cùng nhau hưởng thụ bữa tối.

Ăn xong cơm chiều, Viên Kình Thiên bưng ly trà nóng mịt mờ liếc nhìn Sân Mộc một cái, chậm rì rì mở miệng. "Úc Thần, hôm nay Ôn gia lão tử tới tìm ta."

Viên Úc Thần biểu tình không đổi lột một viên đường đưa đến miệng Sân Mộc, bưng cái ly trên tay không nói. Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca nhìn thoáng qua nhau, mơ hồ đoán được cái gì, cũng không dám lên tiếng.

Viên Kình Thiên ho khan một tiếng, khiến biểu tình của mình nghiêm túc một chút. "Ông ấy cùng ta nói tới Tiểu Kỳ, khi còn bé Tiểu Kỳ liền nói muốn cùng con kết hôn, cũng coi như là một nửa vị hôn thê của con rồi."

"Rượu vào hồ ngôn loạn ngữ, không coi là thật." Viên Úc Thần uống một ngụm nước, đôi mắt mông lung tỏa khí lạnh như băng.

"Ta định tìm lời lừa gạt cho qua, nhưng đến cùng cũng phải nói rõ ràng." Viên Kình Thiên ngừng một lát, đem ánh mắt hướng tới Sân Mộ đang cuộn tròn chân nhỏ ngồi trên sô pha. "Sân Mộc, ngươi cảm thấy thế nào?."

"Không phải còn chưa lập gia đình sao? Kết hôn còn có thể ly hôn." Sân Mộc kỳ quái nhìn Viên Kình Thiên, có chút không hiểu ý tứ Viên Kình Thiên. "Nếu ta thích, liền tính đã kết hôn cũng có thể đoạt lấy, càng đừng nói là chưa có kết hôn."

Một câu đánh tới làm cho Viên Kình Thiên đỏ mặt tía tai, Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca vùi đầu nhẫn cười, Viên Úc Thần sờ sờ đầu tóc mềm mại của Sân Mộc, khóe môi khẽ nhếch.

"Người ngươi kết hôn không phải ta, ta không muốn ngươi kết hôn." Sân Mộc giữ chặt tay Viên Úc Thần, nghiêm túc dặn dò. "Ngươi đừng cưới người khác, ta dưỡng ngươi cả đời."

Ý cười trong mắt Viên Úc Thần càng lúc càng nhiều "Được."

Không khí tức khắc nhẹ xuống, Viên Cảnh Trạch cười nói "Ta rất thích ngươi, nếu ca không cần ngươi, có lẽ chúng ta có thể ở bên nhau, ta không ngại."

Viên Úc Thần lạnh lùng liếc Viên Cảnh Trạch một cái "Ta để ý."

Viên Cảnh Trạch vùi đầu cười hồi lâu, cũng không dám tiếp tục nhổ lông trên mũi lão hổ.

Viên Kình Thiên cùng Ôn Lại dù sao cũng là lão bằng hữu, Viên Úc Thần không muốn khiến Viên Kình Thiên vì việc này xa cách bạn già. Suy nghĩ một lát, Viên Úc Thần mở miệng nói "Chuyện này trước cứ để đó, ngày nào đó con sẽ đi nói, dù sao cũng là chuyện của con."

"Cái loại nữ nhân nhu nhược này ta không thích nhất, vẫn là Sân Mộc ca tốt, chính là không ở cùng ca ca cũng không ai dám khi dễ." Viên Cảnh Trạch nói lý lẽ.

Viên Kình Thiên trừng mắt liếc nhìn Viên Cảnh Trạch, hừ hừ nói "Tóm lại, cũng là do ta uống hai ly rượu mà nháo tới, chờ lần sau Ôn gia lão tử tới, ta liền nói ra cùng lão."

Không biết Viên Úc Thần có thấy thỏa đáng hay không, chỉ buông cái ly trong tay xuống, đứng lên. "Không còn sớm, Tiểu Mộc đi nghỉ ngơi."

Sân Mộc đang ngậm kẹo, vô tâm vô phế đá ra hai chân, Viên Úc Thần nhìn thoáng qua, liền nhíu mày "Như thế nào lại không mang giày?"

"Giày tìm không thấy, dù sao mặt đất cũng không dơ."

Viên Úc Thần không nói gì, xoay người lấy một đôi giày của mình đưa tới trước Sân Mộc. Sân Mộc lắc đầu, đem hai chân rụt về. "Ta không mang giày của ngươi."

Viên Úc Thần cười "Bây giờ còn biết ghét bỏ?"

"Ta không ghét bỏ, giày ngươi quá lớn, ta mang vào sẽ rớt." Nghĩ nghĩ cảm thấy không đúng, Sân Mộc lại bồi thêm một câu. "Này cùng với chiều cao của ta không quan hệ, chỉ là chân ta nhỏ thôi."

Bộ dáng nghiêm túc "vẽ rắn thêm chân"(*) của Sân Mộc làm cho một phòng người đều vui vẻ, đến Viên Kình Thiên cũng nhịn không được mà mị đôi mắt.

(*) Vẽ rắn thêm chân: là câu thành ngữ chỉ những việc làm thừa thãi không cần thiết, không có trên thực tế.

Viên Úc Thần phân phó người máy bên cạnh, rất nhanh người máy đã lấy ra từ toilet hai chiếc dép lê nhỏ nhỏ. Viên Úc Thần đã có chút không thể sinh khí. "Đã nói với em bao nhiêu lần, vào toilet không cần cởi giày, em mà cởi giày liền quên mang lại."

Sân Mộc mang giày vào, từ trên sô pha nhảy xuống ôm lấy cánh tay Viên Úc Thần. Tuy rằng Viên Úc Thần đã không còn ngại loại hành động này, nhưng vẫn chưa có phản ứng đủ nhanh, chịu không nổi động tác quá lớn. "Ta không có, nói không chừng là ngươi mộng du trộm mang giày ta, kết quả để quên ở WC."

"Ngày mai đem thêm cho em mấy đôi giày."

Nhìn thân ảnh hai người một lớn một nhỏ dựa sát vào nhau lên lầu, Viên Kình Thiên trong lòng cảm khái, đối với tranh luận ấu trĩ của hai người cũng buồn cười không thôi. Viên Cảnh Trạch chống cằm, ôm lấy Tiểu K từ dưới bàn chui ra, nhỏ giọng nói thầm. "Vì sao cái gì tốt cũng đều là đại ca nhặt được chứ."

Sân Mộc nằm trên giường nhai hai viên tinh hạch, mở to đôi mắt đen láy nhìn nóc nhà, ngốc ngốc vuốt không gian khí trong tay. Quái vật ở thế giới này trừ bỏ bị cách ly với địa cầu cổ, thì không có tinh hạch tồn tại, một khi chết đi năng lượng cũng liền tan biến. Tuy trong không gian khí của hắn có nhiều tinh hạch, nhưng mà miệng ăn núi lở, sẽ có một ngày ăn hết.

Trừ bỏ tinh hạch, tang thi cao cấp còn có một biện pháp hấp thu năng lượng, đó là năng lượng hạch trong cơ thể dị năng giả. Nhưng nếu làm như vậy, một khi sơ ý để lộ ra dấu vết, đến lúc đó nên giải thích với Viên Úc Thần như thế nào? Viên Úc Thần đối với hắn rất tốt, nhưng chung quy vẫn là nhân loại. Hơn nữa hiện giờ hắn đang ở trong xã hội nhân loại, nhân loại không trêu chọc hắn, hắn cũng không muốn chủ động làm chuyện ác với bọn họ.

Trong lòng buồn rầu, Sân Mộc lăn qua lộn lại ngủ không được, đứng dậy bò xuống phía trước cửa sổ. Ký ức phủ đầy bụi đã từ từ khôi phục, hắn oán hận nhân loại, cũng sợ hãi nhân loại. Chính là ký ức trước khi hắn trở thành tang thi vẫn luôn không nhớ được, lúc sinh thời rốt cuộc hắn đã làm gì?.

"Ngủ không được sao?" Âm thanh trầm thấp đem Sân Mộc đang thất thần trở về, Sân Mộc ngẩng đầu, lại thấy Viên Úc Thần đang đứng ở cửa sổ cách vách phía trước lẳng lặng nhìn mình.

Sân Mộc thích đôi mắt Viên Úc Thần, phảng phất thâm thúy như "thương hải tang điền"(*), mỗi khi bị đôi mắt ấy nhìn chăm chú, đều làm người có một loại cảm giác toàn bộ bản thân mình đều là của y. Gió đêm thổi qua cổ áo sơmi, ánh trăng bởi vì Viên Úc Thần mà thêm chút quạnh quẽ.

(*)Thương hải tang điền: chỉ sự những sự thay đổi lớn lao như biển xanh biến thành ruộng dâu.

Sân Mộc thu hồi tầm mắt lần nữa nhìn về đêm tối, Viên Úc Thần cực kỳ giống với hắn trước kia, thân ở trong bóng tối, từ trên cao nhìn xuống thế giới thối nát này, gió gào thét làm đông cứng thân thể, linh hồn không chỗ để đi. Đôi mắt rõ ràng vì thế giới này mà rơi lệ, trung thành lại không thay đổi được kết cục thân xác nát tan.

Chẳng qua, trong lòng hắn hiện giờ hai từ "trung thành" đã là rẻ mạt.

"Ban đêm rất lạnh, mặc thêm quần áo vào đi." Nhíu mày nhìn chiếc áo ngắn tay đơn bạc trên người Sân Mộc, Viên Úc Thần trầm giọng nhắc nhở.

"Ta không lạnh." Sân Mộc ôm một cánh tay, thả người ghé vào trên cửa sổ thò hai chân xuống bậc thềm. Đã thật lâu trước kia, hắn cũng không còn cảm giác được rét lạnh.

Nhẹ nhàng nhìn cửa sổ cách vách Viên Úc Thần, Sân Mộc như suy tư gì đó. Phần trung thành này có lẽ sẽ mất đi, nhưng với cái giá thật lớn chính là tan xương nát thịt.

Ngoài cửa sổ của hai người có một vườn hoa lớn, lúc vừa mới tới biệt thự Viên gia, chúng đang nở rộ một thảm lửa đỏ rất đẹp, hiện giờ cũng đã khô héo hết bảy tám phần.

"Úc Thần, nếu có một ngày ngươi không chấp nhận được ta, xem như vì ta đã cứu ngươi, đem ta đuổi về địa cầu đi." Sân Mộc chống cằm suy tư nói.

Một kiện áo khoác ném qua vừa lúc trúng đầu Sân Mộc, mang theo âm thanh từ tính của Viên Úc Thần. "Lại nói bậy."

"Ta là phòng ngừa ổn thỏa thôi." Sân Mộc lộ ra đầu, quấn lấy áo khoác Viên Úc Thần. "Ta nói rồi, ta là kẻ thù của nhân loại, về sau nói không chừng không phải ngươi giết ta, chính là ta giết ngươi."

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc hồi lâu, xoay người vào phòng mang trở ra một ly nước nóng. "Nếu thật sự có ngày đó, ta và em cùng nhau trở về."

Sân Mộc kinh ngạc, Viên Úc Thần không lên tiếng uống nước nóng, nhìn hoa trong vườn hồi lâu cũng không nói lời nào. "Em không phải nói muốn dưỡng ta sao?"

Sân Mộc sửng sốt hồi lâu, nhịn không được bật cười. Sung sướng nhìn bên ngoài cửa sổ, Sân Mộc mở ra đôi tay. Gió lặng yên không một tiếng động ngừng lại, vườn hoa trở nên yên tĩnh, trên không trung một mảng lá rụng không có động tĩnh, trong lúc nhất thời, thế giới dường như đều bị ấn nút tạm dừng.

Chỉ có một mình Viên Úc Thần có thể lay động, quay đầu nhìn Sân Mộc, trong mắt ẩn ẩn tức giận. "Ngừng lại!"

Sân Mộc dương dương khóe môi, thu hồitay. Một lần nữa gió lại thổi lên, vườn hoa lay chuyển, lá rụng trở lại, quay ngược thời gian, bách hoa trong vườn nở rộ, một mảnh lửa đỏ lóa mắt.

Gió không chút tiếng động cuốn lấy hoa che trời lấp đất, trên không trung nhàn hạ, dưới ánh trăng hiện ra một bức tranh như ảo như mộng mê đắm lòng người.

"Ta không phải đã nói không được tùy ý sử dụng dị năng quay ngược sao?!!" Lời nói Viên Úc Thần khó nén lửa giận.

Sân Mộc thè lưỡi, nhanh như chớp chạy về phòng, kéo bức màn. Sắc mặt ám trầm kia vẫn còn nhìn chằm chằm bức màn đong đưa, ánh mắt Viên Úc Thần thay đổi thất thường. Trầm mặc hồi lâu, Viên Úc Thần quay đầu nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ một mảnh lửa đỏ, ngũ quan lãnh ngạnh dần dần nhu hòa. Hồi lâu, một mạt ý cười loe nhiễm mi mắt.

"Tiểu hỗn đản." Viên Úc Thần thấp giọng mắng một câu, đem nước trong ly uống cạn, xoay người trở về phòng.

Nửa đêm vườn hoa Viên gia "chết mà sống lại" đương nhiên gặp phải không ít nhiễu loạn, Sân Mộc làm như không thấy, Viên Úc Thần cũng chẳng quan tâm, kẻ đầu sỏ liền bị hướng tới mộc hệ dị năng của Viên Cảnh Trạch, Viên Cảnh Trạch ủy khuất giải thích, lại không người nào chịu tin cậu.

Dùng xong cơm sáng, Viên Cảnh Trạch gọi Sân Mộc đang muốn chuẩn bị cùng Viên Úc Thần lên lầu. "Sân Mộc ca, hôm nay ta muốn cùng mấy bằng hữu đi chơi, ngươi cũng cùng đi đi."

Sân Mộc vừa định lắc đầu cự tuyệt, Viên Doãn Ca đã mở miệng. "Đều là viện sinh trong học viện, về sau sẽ có tiếp xúc, trước nhận thức một chút."

Sân Mộc hơi hơi nhíu mày, không muốn nhận thức làm sao đây? Thật chán ghét cùng nhân loại giao tiếp.

"Đi theo đi." Viên Úc Thần cầm một quyển sách đứng ở cửa. "Về sau vào học viện sẽ không có quá nhiều tự do, đi ra ngoài nhìn xem, trở về kể cho ta nghe."

"Ta muốn cùng chơi với ngươi." Sân Mộc không vui.

Viên Úc Thần dương dương khóe môi, tay nhẹ chọt ót Sân Mộc. "Ta ở nhà chờ em."

"Đi thôi đi thôi, đều là bạn tốt của ta, nhân phẩm đã được thông qua, sẽ không có ai khi dễ ngươi." Viên Cảnh Trạch một bên xúi giục.

Viên Úc Thần trở về phòng lấy tinh tạp đưa cho Sân Mộc "Đây là của ta, em muốn mua cái gì cứ việc mua đi, hảo hảo chơi."

"Ta không cần!" Bẹp miệng, Sân Mộc tức giận xuống lầu, dậm cầu thang vang lên "bang bang", trong lòng Viên Úc Thần nhìn đến bất đắc dĩ, cũng có chút mất mát.

Dáng vẻ hiện giờ của y cửa cũng không ra được một bước, thời điểm mấy đứa nhỏ cỡ như Sân Mộc đều thích đi chơi, cứ như vậy để hắn cả ngày ở nhà bồi cái thân nửa phế này y cũng rất đau lòng.

Viên Úc Thần cẩn thận dặn dò Viên Cảnh Trạch "Hảo hảo nhìn em ấy, đừng đi xa."

"Vâng!" Nhanh nhẹn kính chào theo nghi thức quân đội, Viên Cảnh Trạch quay người nhảy xuống sô pha, chạy tới chỗ Sân Mộc.

"Sân Mộc ca, bên ngoài có thật nhiều chỗ vui, ngươi muốn đi nơi nào chơi, ta mang ngươi đi."

"Ta muốn đi hủy diệt nhân loại, thủ lĩnh nhân loại ở đâu?."

"……"

Ta đã trở lại sau 1 cái tết. Mọi người ăn tết vui không!!! Cùng trở lại với tang thi hoàng ngốc manh (động) nhé =)))

28. Chương 28: Đấu Trường Ảo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không tình nguyện đi theo Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca ra cửa, sau hành trình nửa giờ đi xe, ba người xuống ở một quảng trường náo nhiệt. Viên Cảnh Trạch quen cửa quen nẻo đi vào một quán trà, thẳng lên một gian phòng có ghế lô ở lầu ba.

Đẩy cửa ra, căn phòng vốn đang ầm ĩ nháy mắt liền trở nên yên lặng, bốn đôi mắt nhất trí nhìn sang. Sân Mộc cũng đơn giản nhìn lướt qua, trong đó phát hiện có hai người quen mắt.

"Cảnh Trạch, Doãn Ca nhị tỷ, chúng tôi đang chờ các người." Lam Hòa tắt đi bàn cờ giả thuyết trước mặt, vẫy tay cười hì hì.

Viên Doãn Ca dẫn đầu đi vào, bốn người lần lượt chào hỏi. Viên Cảnh Trạch sợ Sân Mộc lạ lẫm nên luôn giữ hắn bên cạnh. Lam Hòa cùng Mộ Đồ tức khắc nhìn về phía Viên Cảnh Trạch.

Viên Cảnh Trạch đưa Sân Mộc vào phòng, tri kỷ kéo ra ghế dựa. Viên Doãn Ca dương dương cằm giới thiệu "Sân Mộc, đều nhận thức cả đi."

Nam sinh bạch y mắt đào hoa cười một tiếng, dẫn đầu đánh vỡ sự yên tĩnh. "Vị này chính là tân sinh phá huỷ khu khảo hạch kia? Ngươi hảo, ta là Bạch Thiên Ngân."

"Trọng Lê." Một người khác giới thiệu.

Mộ Đồ cùng Lam Hòa nhìn thoáng qua nhau, cũng ôn hoà tự giới thiệu. Sân Mộc nhàn nhạt gật đầu "Sân Mộc."

"Ngày thường luôn rất ầm ĩ, lúc này như thế nào đều thành người câm?." Viên Cảnh Trạch liếc mắt quét qua một cái, ngữ khí có chút không vui. "Sân Mộc ca của ta, về sau chính là người của nhóm chúng ta."

Sân Mộc ca? Bốn người hai mặt nhìn nhau. Viên gia từ khi nào lại có một nhi tử lớn như vậy?.

Tò mò thì tò mò, cũng không ai dám dò hỏi tới cùng, mấy người đều giới thiệu lẫn nhau, rất nhanh liền quay về bầu không khí tịch mịch. Nghe không hiểu quá nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, Sân Mộc cũng không phải người nói nhiều, đơn giản ngồi ngốc ở một chỗ.

"Năm bốn có thể xin học thực chiến, học viên đến quân khu trở thành quân dự bị trước." Viên Doãn Ca ma xát cái ly trong tay, trầm tư nói. "Ta đã báo danh với học viện, xin tốt nghiệp trước, chờ sang năm, kết thúc chương trình học năm ba liền đi quân khu."

"Học viện hội thẩm phê chuẩn sao?" Mộ Đồ cũng không ôm hy vọng. "Đây là trái với điều lệ, quân đội bên kia sẽ không thu nhận."

Viên Doãn Ca trầm ngâm một lát "Chỉ cần thông qua khảo hạch của học viện, thành tích tốt nghiệp được loại ưu, ta ở lại học viện không cũng không có gì quan trọng."

Viên Cảnh Trạch suy nghĩ hồi lâu, mở miệng nói "Kỳ thật ta cũng có tính qua phương diện này, trước tiên kết thúc việc học, xin vào quân bộ học thực chiến, các ngươi thì sao?"

"Nếu có thể, đương nhiên là trước tiên kết thúc tốt việc học." Bạch Thiên Ngân trong tươi cười nhưng ít nhiều cũng có chút bất đắc dĩ. "Nhưng chúng ta không có được thành tích loại ưu như các ngươi, học viện sẽ không phê duyệt cho chúng ta tốt nghiệp trước."

Viên Cảnh Trạch vỗ vỗ bả vai Bạch Thiên Ngân "Bất quá chỉ một năm, ta ở quân bộ chờ các ngươi."

Bạch Thiên Ngân cười "Lời này của người nói như chính mình đã được phê duyệt tốt nghiệp trước vậy, nói không chừng học viện trực tiếp bác bỏ người cũng nên."

Mộ Đồ cong lên khóe miệng "Hiện tại nói chuyện này để làm gì, liền tính thời gian tốt nghiệp không phải vẫn còn hơn một năm sao? Ầm ĩ cái gì."

"Ta muốn tốt nghiệp trước." Trọng Lê vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, biểu tình bình đạm dưới mái tóc thật dày. Người bên cạnh nhìn thoáng qua nhau, trong lòng biết rõ nguyên nhân Trọng Lê muốn được tốt nghiệp trước, tất cả đều ngậm miệng không nói.

Viên Cảnh Trạch đem tầm mắt quét một vòng dừng lại trên người Sân Mộc, thấy Sân Mộc đã uống xong đồ uống trước mặt, Viên Cảnh Trạch đem ly nước còn chưa uống trong tay đưa qua.

Sân Mộc lắc đầu không nhận, Viên Cảnh Trạch nói "Ta chưa uống qua."

"Ta không muốn uống nữa." Chẳng qua nhàm chán hắn mới uống chơi, mấy đồ uống này uống vào miệng hắn, tư vị chính là không khác gì nước sôi để nguội.

"Có phải nhàm chán không?." Nhớ tới từ lúc tiến vào tới giờ Sân Mộc đều không rên một tiếng, Viên Cảnh Trạch có chút áy náy.

"Là rất nhàm chán." Nghiêm túc gật đầu. Nói cái gì từ đầu tới đuôi một câu nghe cũng không hiểu. "Ta muốn trở về, ngươi đưa ta về."

"Sẽ đi chơi." Viên Cảnh Trạch có điểm chột dạ, đi ra một chuyến để người ngồi yên nửa ngày, nếu để Viên Úc Thần biết được, khẳng định sẽ không tha cho cậu.

Bạch Thiên Ngân nhận được ánh mắt Viên Cảnh Trạch, nghĩ nghĩ mở miệng kiến nghị "Phố Tam Thứ mới mở đấu trường ảo mới, muốn cùng đi xem không?"

Sân Mộc híp mắt hứng thú nhìn thiếu thiếu, Viên Cảnh Trạch liếc nhìn Sân Mộc đang rục rịch, tâm động không bằng hành động, Viên Cảnh Trạch mong chờ nhìn Sân Mộc "Sân Mộc ca, đi nơi đó đi, chúng ta tới đánh một lát."

Sân Mộc không nói lời nào dùng khóe mắt nhìn Viên Cảnh Trạch, Viên Cảnh Trạch chân thành gật đầu "Đấu trường có rất nhiều cường giả, Sân Mộc ca không nghĩ đi xem không?"

Sân Mộc như suy tư gì đó, một lát cố gắng mà gật đầu "Được."

"Chúng ta bây giờ liền đi." Dường như là sợ Sân Mộc hối hận, Viên Cảnh Trạch nhanh chóng chạy ra cửa. Nhìn bộ dạng "chân chó" của Viên Cảnh Trạch, mấy người Mộ Đồ trao đổi ánh mắt, có chút ý vị thâm trường.

Ra khỏi trà quán, phố Tam Thứ cách cũng không xa, muốn để Sân Mộc nhìn ngắm khắp nơi, Viên Cảnh Trạch liền không dùng phi hành khí, chuẩn bị đi bộ trước.

Nhìn đường phố phi thường náo nhiệt, Sân Mộc vốn luôn ỉu xìu rốt cuộc cũng có chút hứng thú, đôi mắt nhìn ngắm những cửa hàng công nghệ cao, thường hay duỗi tay trêu đùa người máy mô phỏng một chút.

"Đây là máy ảnh mini." Thấy Sân Mộc ghé vào bên ngoài cửa kính kim loại nhìn hình ảnh bên trong, Viên Cảnh Trạch mở miệng giải thích. "Máy ảnh mini có thể liên kết với quang não và máy tính, thông qua tinh thần lực đem cảnh tượng giả trong đầu mô phỏng ra."

Hai mắt Sân Mộc sáng lên, duỗi tay muốn đi sờ sờ, lại bị cửa thủy tinh thật dày ngăn cách. Nhìn hồi lâu, Sân Mộc quay đầu nhìn Viên Cảnh Trạch "Có thể mua cho ta không?"

"Ách……" Viên Cảnh Trạch ngẩn người.

Sân Mộc nhíu mày "Không được sao?", "người xem" nhiều như vậy, động thủ cướp đoạt sẽ chọc đến phiền toái đi.

“Không phải, chỉ là……” Chỉ là thứ này có ích lợi gì sao. Cuối cùng một câu Viên Cảnh Trạch cũng không nói ra, chỉ nhìn Sân Mộc muốn nói lại thôi.

Viên Doãn Ca tách khỏi Viên Cảnh Trạch đi vào toà nhà, thật nhanh liền cùng một người máy thiếu nữ đến đón. “Xin chào, xin hỏi ngài có yêu cầu trợ giúp gì?”

Viên Doãn Ca giơ tay bảo “Máy ảnh mini, lấy cái tốt nhất.”

“Vâng ạ, xin hỏi yêu cầu cấp độ của ngài.”

“Tinh thần lực 3S.”

Mấy người Mộ Đồ đi theo liền sửng sốt “Doãn Ca nhị tỷ, theo phép máy ảnh không thể tải được tinh thần lực lớn như vậy.”

“Máy ảnh mini cấp độ thông thường sẽ bị vỡ.” Dị năng Sân Mộc đã là 3S, máy bình thường căn bản không thể tiếp nhận tinh thần lực hắn.

Lam Hòa nhìn thoáng qua Sân Mộc đứng một bên, có chút kinh ngạc. “Chẳng lẽ, dị năng của hắn là 3S?”

Viên Doãn Ca không trả lời, xem như cam chịu. Mấy người trong lúc nhất thời đều khiếp sợ, nhìn Sân Mộc như nhìn thấy quái vật.

Người máy hướng dẫn rời đi không lâu, thực mau liền đổi đến một nam nhân. “Xin chào, ta là người phụ trách chịu trách nhiệm khu mua sắm này, xin hỏi là ngài yêu cầu máy ảnh mini 3S sao?”

Viên Doãn Ca nhìn lướt qua bảng thân phận của hắn, nhàn nhạt gật đầu “Ân.”

Nam nhân liếc một cái đánh giá mấy người, thái độ cung kính “Là như vầy, máy ảnhmini tiêu chuẩn không thuộc về phương diện công kích, không thể chịu được năng lượng 3S.”

Viên Doãn Ca đem một tờ tinh tệ đưa cho nam nhân “Làm theo yêu cầu sản xuất, cho ngươi thời gian năm ngày.”

Sau khi nam nhân nhìn thấy tinh tạp trong tay Viên Doãn Ca sắc mặt liền đại biến, thái độ vốn cung kính càng thêm phần khiêm tốn “Viên tiểu thư, ta lập tức phân phó khu sản xuất làm theo yêu cầu, không biết ngài còn yêu cầu gì không?.”

“Ba cái.” Suy nghĩ trong một cái chớp mắt, Viên Doãn Ca nói ra một con số thích hợp, dùng hỏng rồi cũng có cái đổi. “Làm xong thì đưa đến phủ nguyên soái.”

“Vâng.”

Mấy người ra khỏi tòa nhà, tâm tình Sân Mộc thực tốt, nhìn Viên Doãn Ca cũng càng thêm thuận mắt. Ánh mắt Lam Hòa liên tục nhìn phía Sân Mộc, vài lần muốn nói lại thôi.

“Sân Mộc học đệ, trước kia ngươi làm gì?” Bạch Thiên Ngân dẫn đầu hỏi ra nghi hoặc. Tuổi nhỏ như vậy đã là dị năng giả cấp 3S, vô luận ở nơi nào cũng tuyệt không phải người vô danh yên lặng qua đường, chính là Bạch Thiên Ngân lại chưa từng nghe qua sự tồn tại của Sân Mộc.

Sân Mộc vừa định há mồm trả lời, Viên Doãn Ca đã trả lời trước hắn. “Sân Mộc là dân chạy nạn ở một tinh hệ xa xôi, từng là lính đánh thuê.”

Sân Mộc liếc mắt nhìn Viên Doãn Ca một cái cũng không có phản bác, xem như đồng ý lời Viên Doãn Ca nói. Lam Hòa gật đầu như suy nghĩ cái gì “Lính đánh thuê? Cũng thật lợi hại.”

“Là đoàn đánh thuê nào?.” Trọng Lê hỏi.

“Không có đoàn.” Sân Mộc mở miệng làm Viên Cảnh Trạch chuẩn bị giải thích thì nuốt trở vào. “Ta đều luôn hành động một người, không thể tin cậy đám rác rưởi chỉ biết chặn chân sau.”

Sân Mộc trong chớp mắt hiện lên huyết khí, làm mấy người ở đây đều cảm giác được áp lực, đó chính là sự giết chóc.

Dường như cảm giác được Sân Mộc không vui, mấy người đều không tiếp tục dò hỏi, không khí lại lần nữa ngưng trọng. Một đường trầm mặc đi đến đấu trường ảo ở phố Tam Thứ trong miệng Bạch Thiên Ngân, Lam Hòa ha ha mở miệng điều hòa không khí. "Tới rồi, chúng ta vào đi thôi! Mộ Đồ, chúng ta phải hảo hảo đánh một trận."

"Ân." Mộ Đồ cười cười, đuổi theo bước chân Lam Hòa.

Bảy người trước sau tiến vào cửa lớn, xuyên qua hành lang tối tăm, lên hai vòng cầu thang, trước mắt hiện lên một mảnh bạch quang, lại mở mắt nhìn lần nữa, cảnh tượng đã đại biến.

Đám người chen chúc ở đại sảnh, có vài màn hình ảo lớn được treo rất cao, trên đó chiếu mấy cảnh phim của đấu trường. Hai bên đại sảnh kim loại là cửa kính phía sau, trưng bày từng hàng khoang trò chơichỉnh tề, người chơi nằm ở trong khoang.

"Thông qua khoang trò chơi tiến vào cảnh tượng ảo, có thể lựa chọn đối thủ qua hệ thống, cũng có thể khiêu chiến tự do. Bên trên chính là chiếu cảnh và tên một trăm người chơi trong đấu trường, dùng để giúp người theo dõi trận chiến" Viên Cảnh Trạch một bên nhỏ giọng giải thích cho Sân Mộc. "Nếu ngươi muốn xem những người thi đấu khác, cũng có thể thông qua Tinh Võng tìm kiếm."

Sân Mộc hứng thú nhìn bốn phía, đối với loại tỷ thí này trong lòng vừa tò mò vừa thích. Thấy Sân Mộc cảm thấy hứng thú, Viên Cảnh Trạch lại nói thêm "Muốn thử xem không? Ta làm bồi luyện cho ngươi?"

Sân Mộc bước đến nhìn qua Viên Cảnh Trạch, nhìn đến khi Viên Cảnh Trạch đổ mồ hôi lạnh. Hồi lâu, Sân Mộc chậm rì rì thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt gật đầu "Được a."

Viên Cảnh Trạch trong lòng vui vẻ, Bạch Thiên Ngân tiến lên. "Đi lên lầu, ta có đặt phòng đơn."

"Đi!" Viên Cảnh Trạch vui mừng. Từ lúc ở khu khảo hạch tân sinh cùng Sân Mộc đấu một trận, Viên Cảnh Trạch vẫn luôn đem tâm nhung nhớ, muốn đem toàn lực ứng phó cùng Sân Mộc đánh một trận công bằng, nhưng e ngại Sân Mộc sẽ không vui, hiện giờ thật vất vả chờ được Sân Mộc gật đầu, Viên Cảnh Trạch đương nhiên vui mừng.

Lên lầu, mấy người vào một gian phòng độc lập, có phòng khách cũng có phòng ngủ, rất rộng rãi. Viên Cảnh Trạch dẫn đầu đi vào phòng chơi, tùy ý chọn một khoang trò chơi nằm vào. "Sân Mộc ca, bắt đầu đi."

Sân Mộc gật đầu, cũng đi theo nằm vào, Bạch Thiên Ngân quay đầu bảo những người khác "Chúng ta đến phòng khách ngồi theo dõi trận đấu đi."

Cửa phòng chơi đóng lại từ bên ngoài, chỉ còn lại hai khoang trò chơi quạnh quẽ. Thân thể Sân Mộc thân ở trong một mảng bóng tối mờ ảo, vô số ánh sao lấp lánh bốn phía, tựa như bầu trời đầy sao vô cùng xinh đẹp.

Nối liền với quang não, giả thuyết bên trong dò ra một cái khung "Xin nhập tên vào giả thuyết."

"Tang thi hoàng."

Hình ảnh Sân Mộc xuất hiện, Sân Mộc làm điều chỉnh đơn giản, ngũ quan thanh tú trở thành góc cạnh rõ ràng, thoạt nhìn kiên cường không ít.

"Xin người chơi chuẩn bị sẵn sàng, sắp tiến vào cảnh tượng giả thuyết." Giọng nói kim loại lạnh lẽo vang lên, nháy mắt Sân Mộc đã đứng trong mảnh hoang mạc, đối diện là một thiếu niên xa lạ.

"Sân Mộc ca." Viên Cảnh Trạch cười cười. "Ta đặt cảnh tượng ảo ở chỗ này, ngươi có yêu cầu chỉnh sửa không?"

"Không cần." Mặt vô biểu cảm vén tay áo, đánh ở đâu cũng là đánh, hắn tận lực thủ hạ lưu tình chút là được.

Viên Cảnh Trạch cũng không tiếp tục ra vẻ, tay chuẩn bị hoạt động "Bắt đầu đi, Sân Mộc ca."

"Người chơi "Nguyên soái cuối cùng" hướng ngài khởi xướng khiêu chiến, tiếp nhận hay không?"

Nguyên soái cuối cùng? Sân Mộc nheo lại đôi mắt, tròng mắt mơ hồ hiện lên hung quang.

"Nhận!"

29. Chương 29: Truyền Thuyết Giang Hồ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiểu rõ thực lực Sân Mộc, Viên Cảnh Trạch không dám có nửa phần sai xót, chọn lựa chiêu thức liền hướng về phía mặt Sân Mộc, nhìn như một quyền oai phong mạnh mẽ, Sân Mộc lại chỉ cần vung tay một cái, lực đạo vô hại mềm như bông, nhưng là Viên Cảnh Trạch biết được cái mềm như bông này của Sân Mộc kỳ thật tựa ngàn cân, trực tiếp đem lực tay cậu tiêu mất hơn phân nửa.

Viên Cảnh Trạch tất nhiên sẽ không cho rằng trong nháy mắt có thể hạ gục Sân Mộc, một quyền đi xuống, chuẩn bị đánh về phía sau. Từng quyền tựa như gió, từng chiêu thức mang theo khí thế sắc bén.

Sân Mộc có thừa lực cùng Viên Cảnh Trạch đối ứng, trong lòng không thích thú. Viên Cảnh Trạch cũng coi như là hài tử có thiên phú, nhưng lại chưa từng giết người, từng chiêu thức coi bộ như hung ác, lại không có nửa phần khí vị giết chóc.

Hai người kẻ tới ta đi, Viên Cảnh Trạch cường công cường tiến, Sân Mộc giảm bớt lực vòng khai, trong mắt người xem chiến bên ngoài tựa như hai tiểu hài tử đùa giỡn, làm người xem đến dở khóc dở cười.

Chân bị Sân Mộc quăng mạnh, bay đến bờ cát nửa tấc. Viên Cảnh Trạch đã khom nửa người thở hồng hộc, mà Sân Mộc vẫn phong khinh vân đạm như cũ, ngay cả biểu tình cũng không đổi một chút.

Viên Cảnh Trạch có chút nhụt chí "Sân Mộc ca, ta thật sự thực yếu sao?"

Sân Mộc không khỏi nhíu mày, buông lỏng cánh tay "Dùng dị năng đi."

Viên Cảnh Trạch cắn răng, Sân Mộc dù bận vẫn ung dung, hai người cương nửa ngày, Viên Cảnh Trạch đứng lên, thứ mạn trên tay nhanh chóng sinh sôi cuốn lên cánh tay. Sân Mộc nhướng mày, trong mắt cuối cùng cũng hiện lên hứng thú.

Viên Cảnh Trạch lần nữa một quyền đánh tới Sân Mộc, Sân Mộc theo thói quen giơ tay đón đỡ, gần đến hai cánh tay, thứ mạn sinh trưởng quấn lên cơ thể Sân Mộc. Sân Mộc ngưng tầm mắt, nhấc chân đá tới phía Viên Cảnh Trạch, sau đó dẫm bờ cát lùi về phía sau.

Thứ mạn đuổi sát theo Sân Mộc không bỏ, trăm ngàn nhánh xuyên qua lan tràn trên bờ cát, điên cuồng đảo lộn trên mặt đất. Sân Mộc không ngừng trốn tránh thứ mạn quấn tới, cát bay đầy trời.

Một nhánh thứ mạn từ dưới chân xuyên lên, Sân Mộc nhạy bén né tránh nhưng vẫn bị cắt qua vạt áo. Thứ mạn trưởng thành trăm mét, nhanh chóng tụ lại cứng rắn như bàn thạch đinh.

Thứ mạn đuổi theo Sân Mộc, bốn phía đã hình thành tảng lớn rừng đá thứ mạn, đem Sân Mộc vây ở trung tâm. Viên Cảnh Trạch không ngừng thúc đẩy thứ mạn sinh sôi, trong mắt là ngọn lửa thiêu đốt nóng bỏng, trong lòng sôi trào không thôi.

Sân Mộc nhảy lên một nhánh thứ mạn, đang muốn rời đi thì thứ mạn vốn đang cứng rắn đột nhiên mềm hoá, quấn lên cổ chân Sân Mộc. Trong mắt Sân Mộc xuất hiện một tia bạo ngược, đá chân bay lên xé rách thứ mạn.

Chờ một lát, thứ mạn bốn phía cuốn cát mà đến, quấn lên cánh tay Sân Mộc như là lạc thịt mọc rễ, lấy tốc độ điên cuồng lan tràn, rất nhanh liền đem Sân Mộc nhốt vào bên trong thứ mạn.

Thứ mạn quấn trên người cứng lại, gai đá bén nhọn đâm vào tứ chi Sân Mộc, màu máu đỏ tươi theo thứ mạn hòa vào trong cát đất, cát lặng xuống, ở giữa rừng đá thứ mạn rậm rạp, Sân Mộc bị thứ mạn vây bên trong, thân thể rách nát.

Người theo dõi trong phòng nghỉ đều kinh sợ, sắc mặt Viên Doãn Ca xanh mét, phẫn nộ trừng mắt nhìn Viên Cảnh Trạch trong trò chơi.

Nhìn thứ màu đỏ chói mắt trên người, Sân Mộc khó có được gợi lên khóe miệng. Hắn hẳn là phải cảm thấy may mắn đây chỉ là trong trò chơi sao? Tất cả đều là mô phỏng phản ứng sinh lý của nhân loại, nếu đặt ở trong trường hợp hiện thực, sợ rằng thân phận của hắn đã bị bại lộ.

Viên Cảnh Trạch bên kia đã bình tĩnh lại, nhìn thấy thảm cảnh không nỡ nhìn của Sân Mộc trước mắt, biểu tình ngạc nhiên, chân tay cũng có chút luống cuống.

Sân Mộc thử nắm lại đôi tay, hai tay chậm rãi nhúc nhích, gai thạch theo cử động tay của Sân Mộc càng đâm sâu hơn, máu chảy càng nhanh hơn.

Sân Mộc nhếch khóe môi, ngẩng đầu nhìn Viên Cảnh Trạch một cái, tay đột nhiên dùng sức khiến gai đá đâm trên cánh tay đồng thời bị bẻ gãy. Trước ánh mắt kinh ngạc của Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc mặt không đổi sắc đem gai thạch trên cánh tay chặt đứt, dùng sức tỏa ra cổ khí vừa ngưng tụ, gai đá bị vỡ lộ ra lỗ thủng dày đặc máu huyết trên thân thể, vừa dữ tợn vừa đáng sợ.

Sân Mộc xông lên trước, nắm tay vung lên rồi nện xuống, thứ mạn còn đọng lại bị Sân Mộc một quyền cắt thành từng mảnh vụn, Sân Mộc khí thế to lớn không thể đỡ, đối với vết thương đẫm máu trên người làm như không thấy, chỉ bằng một đôi tay liền có thể san bằng tất thảy thứ mạn bốn phía.

Trên đài xem trò chơi bên ngoài, đã có người chú ý tới tình huống bên này, đầu tiên là hai hài tử tiểu đánh tiểu nháo vui đùa, sau lại bị thứ mạn của Viên Cảnh Trạch làm cho kinh ngạc, hiện tại nhìn thấy kẻ điên cuồng chiến đấu Sân Mộc, tất cả mọi người đều cảm giác sau sống lưng phát lạnh. Trong trò chơi sẽ không thể chết, nhưng là thi đấu trong giả thuyết đấu trường cảm giác đau đớn vẫn có như thường.

Sân Mộc nhìn Viên Cảnh Trạch một lát, đột nhiên biến mất tại chỗ, Viên Cảnh Trạch chưa kịp phản ứng lại đây đã cảm giác được trước mặt một cổ gió đánh úp tới, bụng truyền lên một trận đau nhức như nội tạng bị lệch vị, cả người bị Sân Mộc mạnh mẽ đạp ra ngoài, quăng ngã trên mặt cát.

Sân Mộc chỉ còn lại tàn ảnh di động theo Viên Cảnh Trạch, từng quyền nện xuống khiến Viên Cảnh Trạch đau đớn đến sống không bằng chết, còn chưa kể sát khí áp bách trên người Sân Mộc.

Viên Cảnh Trạch cả người đầy máu nằm trên mặt đất chỉ còn tiếng thở dốc, tứ chi lệch vị biến hình vặn vẹo đến quỷ dị. Sân Mộc đi đến trước mặt Viên Cảnh Trạch, một tay khống chế đầu cậu xách lên, biểu tình hờ hững, ngữ khí bình đạm "Đây là sự chênh lệch của ta và ngươi."

Nhìn thấy được sợ hãi trong mắt Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc bứt lên khóe miệng "Rõ chưa?" Sân Mộc lắc đầu buông Viên Cảnh Trạch xuống. "Được rồi, thời gian chỉ dạy đã kết thúc, rời đi đi."

Hai người trước sau rời khỏi trò chơi, Sân Mộc trừ bỏ có chút đau đầu, ngược lại không có gì không khoẻ. Viên Cảnh Trạch lại đáng thương hơn nhiều nhiều, sắc mặt trắng bệch, đã lâm vào nửa hôn mê. May mà Sân Mộc không có hoàn toàn quỷ súc, chỉ là giáo huấn ngoài da thịt cho chút, nằm hơn một giờ trong khoang cứu thương liền tỉnh lại, bất quá tinh thần lực tiêu hao quá mức, sợ là không thể không nằm trên giường tịnh dưỡng một thời gian.

Nhìn Viên Cảnh Trạch "nhược liễu phù phong"(*) dựa vào giường, Sân Mộc khó có được có chút đồng cảm. Dị năng hắn lúc này tuy rằng không bằng trước kia, nhưng mà tinh thần lực thì chuẩn cmnr, vận khí xấu thì trong trò chơi này không thể nghi ngờ là cái đại tác phẩm, thật là đáng thương đứa nhỏ này.

(*)Nhược liễu phù phong: Liễu rủ trong gió.

Trong lòng mấy người Lam Hòa đối với Sân Mộc có chút bất mãn oán hận, nhưng Viên Cảnh Trạch đối tốt Sân Mộc như vậy, bọn họ cũng không tiện mở miệng trách móc, chính là cảm xúc nhiều ít cũng lãnh đạm không ít.

Viên Cảnh Trạch nằm trên giường uống dịch chữa trị, đầu óc đau nhức đã bình phục nhiều, nhìn Sân Mộc xin lỗi. "Sân Mộc ca, thực xin lỗi."

Lực sát thương của thứ mạn cậu đều rõ ràng hơn ai khác, cũng vì Sân Mộc khiêu khích làm cậu sinh ra vài phần u ám, một lòng muốn đánh bại Sân Mộc, kết quả lại mất khống chế cảm xúc. Sân Mộc nhìn như tàn

nhẫn thủ đoạn, kỳ thật bất quá chỉ đối da thịt cậu làm ra một loại khiển trách, trừ bỏ đau đớn, Sân Mộc không có một lần tổn thương đến chỗ trí mạng của cậu.

Sân Mộc ngồi trên sô pha dùng mũi "ân" một tiếng không phản ứng, trong lòng Viên Cảnh Trạch có chút giãy giụa. "Sân Mộc ca, thương thế của ngươi có thể cùng ta không nhẹ hơn bao nhiêu,ngươi như thế nào một chút để ý cũng không có."

Sân Mộc lấy khóe mắt liếc nhìn Viên Cảnh Trạch một cái, duỗi tay lấy đồ uống Mộ Đồ mới vừa đưa tới, uống xong một ly trong đó, tiếp theo đem hai cái ly đặt trên bàn.

Viên Cảnh Trạch cùng mấy người bên cạnh nhìn nhau tỏ vẻ không rõ, Sân Mộc vì chỉ số thông minh của mấy người mà thở dài một hơi, duỗi tay đem hai cái ly cách xa ra, chỉ vào một ly nước uống còn nguyên trong đó ý bảo là chính mình. Sau đó lại chỉ vào cái ly đã hết nước ý bảo là Viên Cảnh Trạch.

Trọng Lê suy nghĩ một lát, trong mắt ám ám. "Sân Mộc đã trải qua chiến tranh, thực lực của hắn đều là kinh nghiệm tích lũy mà được. Mà dị năng cùng chiến thuật của Cảnh Trạch là thông qua huấn luyện bình thường, tựa như hai cái ly này, bên trong Sân Mộc ẩn chứa trăm xuyên, bên trong Cảnh Trạch cái gì cũng không có."

Rốt cuộc có được người thông minh, Sân Mộc vừa lòng gật đầu. "Không có một chút kinh nghiệm thực chiến, bất quá chỉ cái giá đẹp đẽ mà thôi."

Biểu tình Viên Cảnh Trạch có chút ảm đạm "Vậy phải huấn luyện như thế nào?"

"Tất nhiên là tiếp xúc với tử vong." Sân Mộc mở quang não trong tay. "Ta đã giết qua người, so với những kẻ các ngươi gặp qua còn nhiều hơn. Đưa địa chỉ trong trò chơi Thợ săn của các ngươi cho ta."

"Ngươi không phải không muốn mang ta theo chơi sao?" Nói đến này Viên Cảnh Trạch có chút không phục, rõ ràng là cậu dẫn hắn đi chơi trước, chính là Viên Úc Thần mua cho hắn khoang trò chơi mới, hắn lại đi chơi đều không mang theo cậu.

Sân Mộc liếc Viên Cảnh Trạch một cái,động tác mở ra quang não ngưng lại. Viên Doãn Ca đã mở miệng "Ngươi muốn làm cái gì?"

"Về sau chỉ cần ta lên trò chơi ta liền đi giết ngươi, thuận tiện nói thêm một câu, ta thích nhất hành hạ đám rác rưởi đến chết." Sân Mộc mắt đen sâu kín sáng lên, hơi thởlập loè ác liệt. "Thỉnh nhất định phải giữ gìn bản thân thật tốt."

Ngữ khí cứng nhắc kéo dài đến cuối lời, lại khiến mọi người nhịn không được đánh một cái run. Trọng Lê tiến lên hai bước, ánh mắt sáng quắc nhìn Sân Mộc. "Thỉnh chỉ giáo ta."

Sân Mộc cho Trọng Lê một cái nhìn, người thông minh loại.

Như Trọng Lê mong muốn bỏ thêm hắn bạn tốt, tiếp theo mấy người phòng trong đều để lại địa chỉ, chỉ chờ thời điểm tâm tình Sân Mộc tốt mà được "sủng hạnh".

Không biết là vì báo thù cho Viên Cảnh Trạch hay chỉ đơn thuần muốn giáo huấn Sân Mộc không ai bì nổi, trừ bỏ Viên Doãn Ca thì bốn người đều lần lượt khiêu chiến Sân Mộc. Không phải người trong nhà Sân Mộc cũng sẽ không lưu thủ, thao tác đơn phương hành hạ một đám đến chết, lấy sự thật nói cho bọn họ biết, hắn thiên vị - hành hạ đến chết mới là sự thật, thuận lợi đem mấy người đưa vào khoang chữa trị.

Cái tên "Tang thi hoàng" này, lặng yên không một tiếng động ở trong đấu trường trò chơi truyền ra, bị vô số người chơi đánh lên tín hiệu màu đỏ đại đại nguy hiểm tồn tại trên màn hình trò chơi. Truyền thuyết trong giang hồ, "Tang thi hoàng" mặt người dạ thú, tàn nhẫn độc ác, thích nhất dùng tay xé xác đối thủ, còn đặc biệt thích hành hạ nam hài lớn lên xinh đẹp đến chết, quả thực biến thái đến không thể biến thái hơn. (ha ha ha edit tới đây cười lộn ruột, thụ hung tàn thế nào ai mà chịu cho nỗi, khóc không ra nước mắt)

Đối với chuyện này Sân Mộc một chút cũng không biết, thẳng đến khi hắn nghe được đã là phiên bản mới nhất, lời đồn đã bị truyền đến hoàn toàn thay đổi. Sân Mộc thở dài, trong truyền thuyết giang hồ sao có thể thiếu hắn?.

Về đến nhà đã là nửa đêm, Sân Mộc bỏ lại Viên Cảnh Trạch nửa chết nửa sống vui sướng chạy lên lầu, quen cửa quen nẻo đẩy phòng Viên Úc Thần ra. Viên Úc Thần đang ngồi trên giường lật xem một quyển sách ố vàng, ánh đèn màu cam vì y mà mạ lên một tầng ấm áp, thấy Sân Mộc đi vào liền khép lại quyển sách trên tay. "Đã trở về."

Sân Mộc đi đến bên người Viên Úc Thần ngồi xuống, thuận thế duỗi tay cầm lấy tay Viên Úc Thần. "Ta đã muốn sớm trở về."

Bàn tay Sân Mộc lạnh lẽo làm Viên Úc Thần nhăn nhăn mày, tuy rằng biết thể chất hàn trong Sân Mộc khá nặng, nhưng vẫn là có chút lo lắng. "Hôm nay đi chơi thế nào?"

"Khá tốt." Sân Mộc nghĩ nghĩ lại nói "Viên Doãn Ca mua cho ta một thứ, nhưng phải đợi mấy ngày mới có thể mang đến. Ta còn cùng Viên Cảnh Trạch đi đánh nhau ở giả thuyết đấu trường, ta bị thương, sau đó ta liền đem cậu ta đánh cho tàn phế."

Nghe Sân Mộc không việc gì kể lại mọi chuyện phát sinh hôm nay, giữa mày Viên Úc Thần hơi gồ lên rồi chậm rãi hạ xuống, khi nghe đến ước chiến của hai người trong giả thuyết đấu trường, giữa mày lại lần nữa nhăn lại, ngũ quan vốn lãnh ngạnh càng thêm sắc bén.

"Cậu ta quá xúc động lại thiếu kinh nghiệm, chỉ hoàn toàn lợi dụng vào dị năng của mình." Sân Mộc phân tích tình huống Viên Cảnh Trạch, kiến nghị nói "Ta sẽ dạy dỗ cậu ta, ngươi đau lòng không?"

"Trò chơi trước sau chỉ là trò chơi, hắn yêu cầu đi chiến trường thật sự rèn luyện." Viên Úc Thần thanh âm vững vàng sắc bén. "Hắn cũng không còn nhỏ, muốn học sẽ tự mình phụ trách, em không cần quản hắn. Quá mức với ỷ sự sống lại trong trò chơi, vĩnh viễn hắn cũng sẽ không học được cách quý trọng, sinh mệnh chỉ có một lần."

"Ta cũng muốn đi chiến trường, nhân tiện luyện cho cậu ta."

Viên Úc Thần nắm tay Sân Mộc thật chặt, ngũ quan sắc bén mềm đi rất nhiều. "Em bất đồng. Hắn là đệ đệ của ta, tương lai của hắn là ở chiến tranh. Hắn sẽ còn có gia đình của chính mình, bạn lữ, hài tử, một ngày nào đó phải trở thành nam nhân có thể một mình đảm đương một phía."

"Ta có thể sủng em, bởi vì chúng ta có thể cùng trải qua cả đời. Nhưng ta không thể cả đời đi theo hắn, hắn muốn học phải tự chính mình học."

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần mặt mày nghiêm túc, ngực nóng lên, nhịn không được duỗi tay ôm lấy Viên Úc Thần. Viên Úc Thần giật mình, cũng ngược lại ôn nhu ôm lấy thiếu niên trong lòng ngực. Sân Mộc ngẩng đầu, phồng miệng nhìn Viên Úc Thần "Ngươi đối ta thật tốt."

Viên Úc Thần bật cười ra tiếng "Em là hảo hài tử, đáng giá để ta đối tốt với em."

"Ta mới không phải." Sân Mộc buông Viên Úc Thần ra, vùi đầu nhỏ giọng tự nói. "Không có người nào so với ta còn tệ hơn, trong mắt nhân loại là như vậy."

Viên Úc Thần cầm lấy tay Sân Mộc đang không ngừng động tác moi ngón tay, trong đồng tử sâu thẳm là thâm thúy mà Sân Mộc thích nhất. "Tiểu Mộc, trước kia làm sai có thể sửa, chúng ta là quen biết nhau ở hiện tại, ai đều từng có chuyện từng trải qua."

Sân Mộc gãi gãi lòng bàn tay Viên Úc Thần nửa ngày, ngập ngừng nhỏ giọng "Ngươi yên tâm, ta sẽ không khiến ngươi đau lòng."

Viên Úc Thần chớp mắt một cái sửng sốt, tức khắc cười lên tiếng, sương lạnh trên mặt đều tan hết. "Ân, ta đã biết, cám ơn em a."

"Chờ ngươi khỏe, ngươi dẫn ta đi tinh tế xem biển sao đi." Sân Mộc ngượng ngùng nói sang chuyện khác, chỉ vào quang não trên tay bắn ra quảng cáo nói.

Viên Úc Thần gật đầu, tươi cười không tiêu tan. "Chờ ta tốt lên, ta dẫn em đi xem toàn bộ vũ trụ."

30. Chương 30: Đi Cửa Sau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bắt đầu kỳ đặc huấn tân sinh, trong lúc huấn luyện hoàn cảnh hoàn toàn bị phong bế, toàn bộ tân sinh đều được quản lý tập trung, tất cả thiết bị thông tin sẽ bị học viện thu hồi, đem tân sinh cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Trước khi xuất phát, Sân Mộc lưu luyến lôi kéo Viên Úc Thần không rời, cả khuôn mặt đều treo lên hai chữ không vui. Viên Úc Thần trong lòng buồn cười, trên mặt lại thật nghiêm túc, không chút cẩu thả đem tay Sân Mộc đang lôi kéo gỡ ra, vuốt phẳng nếp áo bả vai.

Sân Mộc lại muốn duỗi tay kéo cổ áo bị Viên Úc Thần ngăn lại, nhìn ánh mắt căm giận của Sân Mộc, Viên Úc Thần đem hai mảnh tinh tạp lén lút nhét vào trong tay Sân Mộc. Sân Mộc mở to hai mắt, Viên Úc Thần động khóe miệng "Màu vàng là em cầm tiêu vặt hằng ngày, màu đen, nếu gặp chuyện gì phiền toái trốn không thoát liền lấy ra."

Viên Úc Thần khóe mắt liếc nhìn hai bên, đem Sân Mộc kéo đến trước mặt, thanh âm như hạ thấp. "Tinh tạp màu đen cùng ta trói định, nếu em muốn gặp ta, đợi lúc ban đêm không có người lén lút tìm đến huấn luyện viên, đưa tinh tạp này cho hắn xem, mượn quang não hắn liên lạc cùng ta."

Sân Mộc trong mắt sáng ngời, Viên Úc Thần dựng thẳng ngón tay nhẹ hư. "Đừng để cho người khác thấy."

Sân Mộc gật đầu, khóe mắt cong cong tràn đầy ý cười. Viên Úc Thần cong lên khóe miệng, duỗi tay sờ sờ đỉnh đầu Sân Mộc trấn an.

"Nguyên soái, ngài nghịch ngợm như vậy, Cửu Quân biết không?" Trọng Lân khóe miệng run rẩy.

Viên Doãn Ca một bên cũng nhịn không được đỡ trán "Đại ca, ngươi đi cửa sau thế này cũng quá trắng trợn đi. "

"Đừng rầu rĩ không vui nữa." Viên Úc Thần thấp giọng an ủi. "Ta sẽ trộm đến xem em."

"Khụ!" Vẫn luôn làm phông nền Trọng Lân ho khan một tiếng, nghiêng mắt liếc nhìn Viên Úc Thần một cái, ý bảo Viên Úc Thần thu liễm một chút.

Sân Mộc mếu máo, rầu rĩ đem tinh tạp cất vào trong túi. Viên Úc Thần giơ tay bảo "Đi thôi, hảo hảo huấn luyện."

Đi theo Viên Doãn Ca từng bước lưu luyến rời khỏi biệt thự, Viên Úc Thần đứng sau cửa nhìn xa xa, ngũ quan luôn nghiêm nghị bởi vì sự ỷ lại của thiếu niên mà hiện lên ấm áp.

"Nguyên soái là cố ý sao? An bài Phàn Diệp đi huấn luyện tân sinh lần này." Âm thanh Trọng Lân làm Viên Úc Thần hơi ghé mắt, Trọng Lân cúi đầu gõ máy tính trong tay, cũng không có ngẩng đầu nhìn lại.

Viên Úc Thần thu hồi ánh mắt, xoay người về phòng "Ngươi nghĩ cái gì."

"Không có gì." Trọng Lân mặt vô biểu cảm thu hồi máy tính đi theo phía sau Viên Úc Thần. "Bất quá như vậy cũng tốt, có Phàn Diệp làm nội gian bên trong ngài cùng Sân thiếu sẽ càng dễ dàng tư thuận."

Viên Úc Thần lên lầu trở về phòng, ngồi trên sô pha "Lời này có điểm toan (chua)."

Trọng Lân đưa trà cho Viên Úc Thần không đáp, Viên Úc Thần bưng ly nhìn nửa ngày, ngón tay nhẹ nhàng ma xát viền ly. "Ngươi sợ Phàn Diệp sẽ nổi lên tâm tư không nên có với Tiểu Mộc."

"Hắn đối với Sân thiếu tốt đến có điểm không bình thường, ta cảm thấy nên để Phàn Diệp hảo hảo yên tĩnh một chút."

"Ngươi nói yên tĩnh một chút là có ý gì?" Viên Úc Thần hơi hơi nhướng mày. "Đưa tới đội đặc chiến Cửu Quân đào tạo, hay là trở về hậu cần nấu cơm?"

Trọng Lân trầm mặc một hồi không trả lời. Viên Úc Thần đem trà buông xuống "Ngươi lo lắng chính là nếu Phàn Diệp thực sự có tâm tư sẽ nhìn ta cùng Tiểu Mộc thân mật mà cảm thấy ủy khuất. Ta cho hắn thời gian khôi phục, hắn có quyền lựa chọn."

"Ta cho rằng ngài sẽ để hắn tiếp tục ở bên người, mà ngài lại cho hắn trực tiếp đi đối mặt cùng Sân thiếu." Trọng Lân cũng có chút quải không tới cong, cân nhắc ngữ khí nặng nhẹ vài phần.

"Nghe ngữ khí ngươi, giống như đã xác định là thật."

Nhận lấy tầm mắt bình tĩnh của Viên Úc Thần, Trọng Lân lại trầm mặc nửa ngày, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. "Thực xin lỗi, ta có điểm suy nghĩ nhiều quá."

"Tính cách hay nhọc lòng này của ngươi xác thật nên sửa lại, đều không còn là hài tử, ngươi có thể ôm trong lòng gánh vác cả đời sao." Viên Úc Thần chậm rãi uống trà, ánh mắt thâm thúy. "Nguyên bản không có gì, ngươi vừa nói hắn nhưng thật ra là sợ ta loạn tưởng, sợ Tiểu Mộc chịu ủy khuất mới trốn tránh."

"Vâng!" Trọng Lân đáp.

Chén trà trong tay đã lạnh, Viên Úc Thần nhìn ra biển hoa màu đỏ nở rộ ngoài cửa sổ, trong mắt nhiễm lên ấm áp nhàn nhạt.

Trên phi hành khí, thấy Sân Mộc cúi đầu không ngừng đùa nghịch tinh tạp Viên Úc Thần đưa cho, Viên Doãn Ca muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhịn không được mở miệng dặn dò. "Tinh tạp màu đen ở Lam Á Tinh là độc nhất vô nhị, đại biểu cho thân phận đại ca, ngươi phải sử dụng cẩn thận đừng cho người khác nhìn thấy biết không?"

Sân Mộc ngẩng đầu, Viên Doãn Ca cảm thấy mình có điểm lắm miệng, chính là nghĩ đến tính cách cái gì cũng không thèm để ý của Sân Mộc, trong lòng vẫn cảm thấy có chút không bỏ xuống được. Nhìn Viên Doãn Ca một hồi, Sân Mộc đem tinh tạp mở ra "Nếu là có người nào thấy được, ta giết kẻ đó."

Sân Mộc vân đạm phong khinh(2) nói, Viên Doãn Ca lại âm thầm kinh hãi. "Pháp luật liên bang có văn bản quy định rõ ràng, ác ý đả thương người sẽ vào ngục giam. Pháp luật liên bang đối công dân bình thường đều rất rất gò bó, đối với quân nhân càng hà khắc hơn."

(2)Vân đạm phong khinh – – yún dàn fēng qīng: mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp.

Sân Mộc suy nghĩ một hồi, có chút do dự "Ta giết mà không để người khác nhìn thấy không phải được rồi sao. Hủy thi diệt tích, không phải không có chứng cứ sao."

Viên Doãn Ca há hốc mồm, không thể nào phản bác. Sân Mộc ôm cánh tay tựa lưng vào ghế nhắm hai mắt lại, nhìn sườn mặt thanh tú của Sân Mộc, trong mắt Viên Doãn Ca có chút ý vị không rõ. Nàng từ miệng Viên Úc Thần biết được Sân Mộc là người đào vong, nhưng nàng lại cảm thấy không đơn giản như vậy. Thiếu niên này, giá trị chiến đấu cường đại, lực phá hoại khủng bố, còn có thủ đoạn giết chóc hung tàn, giống như dã thú khiến người sởn tóc gáy.

Viên Doãn Ca đối mặt Sân Mộc có chút sợ hãi, đó là bản năng trốn tránh đối với sự nguy hiểm. Thiếu niên này rốt cuộc đến từ đâu? Viên Doãn Ca thu hồi tầm mắt dừng bên ngoài cửa sổ, trong lòng trầm tư.

Khi tầm mắt Viên Doãn Ca chuyển đi, hai mắt Sân Mộc mở ra chớp một cái, nhưng rất nhanh lại nhắm lại, một tia sắc đỏ chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến nổi tựa hồ như ảo giác.

Phi hành khí bay tới học viện, Sân Mộc được người máy tiếp đãi dẫn đi. Sân tập luyện thiết lập tại khu C phía bắc học viện, nơi đó có một tòa ký túc xá, toàn bộ 534 tân sinh được an bài ở nơi này, hai mươi người một phòng, giường đệm đơn giản, duy nhất một bồn rửa mặt bằng đá, keo kiệt đến nổi một số dân thường cũng có chút không thể tiếp thu.

Bị người máy để tại trong nhóm tân sinh, Sân Mộc có được số phòng của mình, oán giận che chắn âm thanh ầm ĩ bốn phía, Sân Mộc vung y phục huấn luyện được phân phát, xụ mặt đi vào ký túc xá.

Ký túc xá chế tạo hoàn toàn từ kim loại, có thể đảm bảo sạch sẽ. Phòng ngủ có giường có chăn, còn có gian rửa mặt cách ly thích hợp để ăn vụng, Sân Mộc tỏ vẻ thực vừa lòng.

Vào gian phòng số 07, lúc này trong phòng chỉ có 3 người, nhìn thấy Sân Mộc đều ngừng nói chuyện. Sân Mộc lấy khóe mắt lướt qua một vòng, tâm tình không tồi chọn một vị trí cạnh cửa sổ.

Sân Mộc dính lên giường liền lười hoạt động, ba người trong phòng hai mặt nhìn nhau, qua hồi lâu mới lần nữa dựa vào nhau nhỏ giọng nghị luận. Tuy rằng ba người đều đem thanh âm hạ xuống rất thấp, nhưng Sân Mộc vẫn nhạy bén nghe được tên của mình. Sân Mộc nhấc mí mắt, lạnh lẽo liếc nhìn ba người một cái. Ba người đụng phải tầm mắt Sân Mộc lập tức cứng đờ, vội vàng cúi đầu tản ra không dám lên tiếng nữa.

"Sân Mộc, ngươi ở đây a?" Âm thanh mừng rỡ Trác Khải Bảo truyền đến, Sân Mộc từ trên giường ngồi dậy, mặt vô biểu tình tiếp nhận cái ôm bay tới của Trác Khải Bảo.

Trác Khải Bảo bắt lấy hai tay Sân Mộc, bắt đầu lảm nhảm "Sân Mộc, mười ngày nghỉ này ngươi đi đâu? Ta muốn liên lạc với ngươi nhưng lại không có số quang não của ngươi. Ngươi biết không? Khảo hạch tân sinh lần này lấy được hạng 3 làm lão tử ta vui đến hỏng mất rồi, tiền thưởng chia cho……"

Trác Khải Bảo bên kia nước miếng tung bay, Sân Mộc đã đem ánh mắt dịch đến trên người Mễ Phi cùng Long Vũ phía sau. Long Vũ động động huấn luyện phục trên tay "Ta là học viên hạng 4, hẳn là dựa theo thứ tự khảo hạch an bài. Bất quá số phòng không giống, ta ở phòng 03."

"Ta là học viên hạng 3." Trác Khải Bảo ý bảo phân biệt thân phận trên cổ áo. "Phòng 07, ở cùng với ngươi."

Mễ Phi từ phía sau Long Vũ lộ đầu ra. "Ta là học viên hạng 2, phòng 01."

"Đều tách ra." Trác Khải Bảo rầu rĩ không vui. "Nếu mọi người đều ở cùng nhau thì tốt rồi, còn có Bách An Ngưng không biết ở đâu, đến bây giờ cũng không gặp cậu ta."

Sân Mộc gối đầu trên tay một lần nữa dựa vào chăn, kiều chân nhìn ra cửa sổ không nói chuyện. Mễ Phi vọt khỏi Long Vũ chạy đến bên cạnh Sân Mộc, đôi mắt sáng long lanh nhìn Sân Mộc "Sân Mộc, sau khi khảo hạch kết thúc ta xem qua bản thu lại trong tư liệu khảo hạch, hạ chiêu kia lúc dung nham dâng lên thật quá soái, ngươi trước kia làm gì?"

Sân Mộc lấy dư quang liếc Mễ Phi một cái, nửa ngày mới trả lời "Lính đánh thuê." Đây là thân phận Viên Úc Thần an bài cho hắn, dân chạy nạn đến từ tinh hệ xa xôi, đã làm qua lính đánh thuê, sau được Viên Úc Thần cứu trở về, liền ở Lam Á Tinh định cư. Nói tới tổng thể thân phận này làm hắn thật vừa lòng, giải quyết thân phận của hắn cũng giải thích được thực lực của hắn.

Mấy người trong phòng nhất thời kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau. Trác Khải Bảo trừng mắt nhìn Sân Mộc nửa ngày, xoa xoa bàn tay "Ngươi là lính đánh thuê?"

"Là trước kia, sau lại đánh không nổi nữa." Này cũng không phải nói dối, tang thi hoàng hắn ở trong trận kia bị nhân loại bất chấp thủ đoạn đối phó, muốn tận diệt hắn.

"Quá soái!" Trác Khải Bảo cùng Mễ Phi lắc đầu cảm thán.

"……" Sân Mộc. "Hai người này đầu óc có bệnh sao?."

"Ngươi đã giết qua người sao?" Long Vũ mở miệng hỏi. Sân Mộc dùng mũi "ừ" một tiếng, Long Vũ như suy tư cái gì. "Như vậy huyết tinh trên người ngươi liền có thể giải thích."

Sân Mộc thu lại ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ trở về, nằm trên giường một hồi rồi xếp bằng ngồi dậy, đảo mắt nhìn mấy người trong phòng. "Cho nên, tính cách ta rất không tốt."

Mấy người bị ánh mắt Sân Mộc quét qua đều nhịn không được rụt cổ, Sân Mộc duỗi tay xách cổ áo Mễ Phi lên ném cho Long Vũ phía sau. "Mang đi, ồn muốn chết."

"Sân Mộc

" Mễ Phi còn muốn giãy giụa, Long Vũ không nặng không nhẹ giơ tay gõ một cái lên trán Mễ Phi. "Đừng nháo, trở về phòng thay y phục huấn luyện, ngươi muốn bị khai trừ sao?"

Mễ Phi bẹp miệng, ủy khuất bị Long Vũ xách đi, Trác Khải Bảo còn muốn tiếp theo nói, lại bị Sân Mộc một chân đá văng ra. "Đừng ồn, ta không muốn nghe."

Trác Khải Bảo quấn quấn ngón tay, yên lặng ở trên giường kế Sân Mộc than khóc.

Học viên dần dần đã đến đông đủ ba phần tụ tập thấp giọng trò chuyện sôi nổi, đa số đều oán giận học viện hà khắc, hoàn cảnh sống đơn sơ keo kiệt. Đối với Sân Mộc nhắm mắt nghỉ ngơi không chút để ý, thi thể ngủ gần trăm năm trên đống rác dơ bẩn, nơi sạch sẽ chỉnh tề ngược lại làm hắn cả người không được tự nhiên.

Biệt thự có Viên Úc Thần ở, Sân Mộc không hiểu thế nào lại cảm thấy an ổn, chính là một khi tới địa phương xa lạ, thần kinh hắn luôn theo bản năng căng thẳng toàn thân, sợ nhất thời không cẩn thận liền bị người bạo đầu.

Buổi chiều, học viên tập trung ở trung tâm khu huấn luyện chờ đợi, liếc mắt một cái nhìn đến huấn luyện phục đồng loạt màu đen cũng tạo thành một đạo phong cảnh. Gần một giờ không thấy bóng người, người máy lại họp lại bao quanh khiến mỗi người đều có áp lực, cảm xúc dần dần bắt đầu nóng nảy. Sân Mộc trên mặt bất động, trong tay áo lại sớm lộ ra móng vuốt bén nhọn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai hàng người mặc chế phục đạo sư học viện đi tới, chúng tinh phủng nguyệt(3) vây quanh một nữ nhân váy đỏ. Nhóm người đến khiến âm thanh nghị luận của học viên dần dần dừng lại, từng đôi mắt ẩn chứa tức giận trừng đám người kia.

(3)Chúng tinh phủng nguyệt: Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ

Nữ nhân đi lên đài, doanh doanh ý cười nhìn tân sinh "Các bạn học hảo, tự giới thiệu một chút, Mặc Lung Ỷ, viện trưởng trường quân đội đệ nhất liên bang, ta đại biểu cho toàn học viện hoan nghênh các vị."

Dưới đài tân sinh ồ lên, sớm nghe nói đương nhiệm trường quân đội đệ nhất là một nữ nhân, nhưng không nghĩ tới lại là nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.

Như đoán trước được tân sinh sẽ xao động, Mặc Lung Ỷ tươi cười bất biến. Đợi khi âm thanh nghị luận trong học viện nhỏ lại, Mặc Lung Ỷchỉnh một chút tóc bên tai, mỉm cười nói "Danh sách tiến cử viện sinh của học viện có hạn, người không có được thư tiến cử, liền phải xem năng lực của các bạn."

"Trong lúc tập huấn, mọi chuyện của học viên sẽ không có quan hệ đến học viện, chấp hành toàn quyền huấn luyện viên. Tập huấn tân sinh 534 người, danh sách tiến cử viện sinh 200 người, danh sách tiến cử xác định trước tập huấn cũng có thể kết thúc trước."

Ánh mắt Mặc Lung Ỷ đảo qua toàn trường, trong mắt ẩn ẩn hiện lên ác liệt. "Trong lúc tập huấn, cho phép viện sinh sử dụng bất cứ thủ đoạn đào thải người khác."

Lời này vừa nói ra liền khiến toàn trường bạo động, tân sinh trong lúc nhất thời nghị luận sôi nổi, có tán đồng, cũng có chỉ trích vô nhân đạo, càng có rất nhiều người không lên tiếng, trong lòng lại không biết đang nghĩ cái gì.

Sân Mộc khóe mắt ngả ngớn, khóe miệng cũng cong lên vài phần không dễ phát hiện. Cái quy tắc này cơ hồ là vì hắn mà làm theo yêu cầu, huynh hữu đệ cung, đoàn đội hợp tác, đồng sinh cộng tử, mấy điều này so với giết chết hắn còn khó chịu hơn.

Học viên kêu gào ầm ĩ Mặc Lung Ỷ cũng không lên tiếng, cười tủm tỉm tùy ý học viên làm ầm ĩ, thẳng đến khi học viên kêu đến đau yết hầu, Mặc Lung Ỷ mới không nặng không nhẹ tiếp tục nói "Mọi người có ý kiến cũng không thành vấn đề, nộp lên thẻ phân biệt thân phận sau đó liền có thể rời đi."

Một câu khiến các học viên hoàn toàn tắt tiếng. Mặc Lung Ỷvừa lòng gật đầu "Nếu mọi người không có gì ý kiến, vậy hoan nghênh huấn luyện viên của chúng ta đi."

Trong tiếng vỗ tay thưa thớt, lấy Phàn Diệp đứng đầu mười nam nhân mặc quân trang đi ra, sát khí đằng đằng, khí thế sắc bén bức người, như là bảo kiếm sắc bén vừa được rút ra khỏi vỏ.

Đụng phải ánh mắt Phàn Diệp, Sân Mộc nhướng mày, ngược lại bình tĩnh trở xuống, phảng phất như cái gì cũng chưa phát sinh.

Mười người đứng yên, Mặc Lung Ỷ thu lại tươi cười trên mặt, trao đổi cái chào theo nghi thức quân đội. Lại lần nữa nhìn về phía học viên. "Những vị quân nhân này đều đến từ Cửu Quân, hy vọng mọi người có thể quý trọng cơ hội không dễ gặp này."

"Cửu Quân!!?" Học viên trao đổi ánh mắt khiếp sợ.

Cửu Quân, đó là kiêu ngạo của toàn bộ công dân Lam Á Tinh, quân nhân hướng tới nơi thần thánh. Toàn bộ quân khu Cửu Quân tồn tại như một thần thoại, thần thoại của sự bất bại. Cửu Quân cũng là quân đội thần bí nhất, trừ bỏ vài đoạn video ngẫu nhiên trong chiến đấu, Cửu Quân cơ hồ chỉ tồn tại như bóng hình. Hiện giờ thấy được người sống, mọi người có thể nào không kích động.

Mặc Lung Ỷ rất vừa lòng phản ứng của học viên "Kế tiếp giao các ngươi cho huấn luyện viên, thời gian về sau, chúc mọi người may mắn."

Lưu lại nụ cười ý vị không rõ, Mặc Lung Ỷ lại lần nữa "chúng tinh phủng nguyệt" mà rời đi.

Học viên đè nén hô hấp, khẩn trương nhìn mười nam nhân mặc quân trang kia, trong không khí đầy khẩn trương áp lực, yên tĩnh phảng phất có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Hồi lâu, Phàn Diệp dẫn đầu tiến lên, gương mặt lãnh ngạnh cúi chào. "Trung úy, Phàn Diệp!!"

31. Chương 31: Đánh Chính Là Viện Sinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian rạng sáng, Sân Mộc gối đầu nằm trên giường nhìn nóc nhà đến xuất thần, học viên trên giường bốn phía ngủ đến phá lệ không an ổn, nhưng Sân Mộc thật ra như được giải sầu, huấn luyện tàn khốc bất quá chỉ là mang người đánh chết, nhưng cũng sẽ không phải thật muốn mạng người. Trường quân đội đệ nhất là trường quân đội trong lòng mộng của các học viên, nhưng đối Sân Mộc thì cái gì cũng không phải.

Sân Mộc trở mình, lẳng lặng nhìn sao trời ngoài cửa sổ, đêm tối yên tĩnh làm hắn lại nhớ đến ký ức vạn năm trước. Đã trở thành tang thi nhưng hắn lại có được lý trí của nhân loại, hắn tín nhiệm nhân loại, rồi lại bởi vì nhân loại mà thiếu chút nữa vạn kiếp bất phục.

Hắn nằm trong phế tích bị thiêu đốt, thi cốt chồng chất như núi, thi trùng gặm trên da thịt, khi đó thế giới trong mắt hắn chỉ còn là huyết sắc, tràn ngập sự mục nát cùng tội ác.

Sân Mộc nhắm mắt lại, mân mê khóe môi ép xuống bạo loạn trong lòng. Có lẽ, ở một khắc kia hắn mới chân chính minh bạch rõ ràng, nhân loại là kẻ địch.

Sân Mộc không muốn cái gì, hắn chỉ muốn có được hồi ức, nếu như không có ký ức này hắn liền thật sự cái gì cũng không phải. Hắn muốn biết quá khứ của hắn, quá khứ nhân loại trước khi trở thành tang thi.

Tiếng nổ mạnh từ ngoài truyền đến đinh tai nhức óc, ánh lửa tận trời, truyền đến tòa nhà phảng phất đều đang run rẩy. Sân Mộc bỗng nhiên mở to mắt, huyết quang sắc bén trong mắt chợt lóe rồi biến mất. "Bắt đầu rồi."

Tiếng nổ xảy ra bất thình lình làm tỉnh các học viên đang ngủ mơ, tức khắc như một đám ruồi không đầu loạn thành một đoàn. Sân Mộc nhanh nhẹn thay huấn luyện phục màu đen, liếc liếc mắt Trác Khải Bảo còn đang mơ hồ một cái, không chút lưu tình nhấc chân đạp tới. "Ngu xuẩn, nhanh lên."

Cửa đã bị học viên chen chúc lấp kín, Sân Mộc mặt không biểu tình kéo cửa sổ xoay người nhảy ra bên ngoài. Trác Khải Bảo nhe răng trợn mắt xoa cái mông bị Sân Mộc đá, đỉnh một đầu lông xanh còn lộn xộn đi theo.

Sân huấn luyện to như vậy trừ bỏ huấn luyện viên đã sớm chờ từ lâu thì còn có người máy đứng một hàng nghiêm chỉnh, Sân Mộc bỏ qua những ánh mắt đang nhìn vững vàng đáp thẳng xuống mặt đất. Trác Khải Bảo nháy mắt bị thế trận dọa cho thanh tỉnh, quần túm áo khoác đem theo, một bên sửa sang một bên đuổi tới bên người Sân Mộc.

Thời điểm Sân Mộc đi qua người Phàn Diệp, Phàn Diệp thoáng ghé mắt, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Sân Mộc một cái chớp liền ly khai, đen mặt phóng ra áp suất thấp.

Trong thời gian nửa giờ, học viên thụ huấn đều lục tục đến đủ, có lẽ biết được các giáo quan tâm tình khó chịu, một đám đều cúi thấp đầu không dám hé răng.

Phàn Diệp đôi mắt đảo qua, giơ tay xem thời gian, thanh âm không nặng không nhẹ làm người không nghe ra được hỉ nộ "Nửa giờ, xem như lễ gặp mặt."

Phàn Diệp nói không rõ ràng, các học viên cũng nghe đến mơ hồ. Trong lòng Sân Mộc lại hiểu rõ, nửa giờ này xem như lễ gặp mặt, lần sau nếu lại còn như ốc sên như vậy, phỏng chừng liền phải đề phòng…

Phàn Diệp chắp tay sau lưng đi qua hàng học viên phía trước, biểu tình cười như không cười khiến người xem tê dại da đầu. "Ngày hôm qua gặp mặt đều đã nhận thức, từ giờ trở đi tập huấn bắt đầu. Bây giờ ta nói một chút về quy tắc tập huấn, thời gian tập hợp là năm phút đồng hồ không được trễ, nội dung huấn luyện không chừng, điều kiện khai trừ tùy vào tâm tình ta, trưa chiều hai buổi dùng cơm cùng viện sinh chính quy, thời gian dùng cơm là một giờ. Theo như lời đã nói, người vi phạm bị xử lý khai trừ."

"Mặt khác, phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, không được phản bác, không được cự tuyệt, không được hỏi vì sao." Phàn Diệp bước chân dừng lại, ánh mắt sắc bén lạnh băng. "Hiểu rõ?"

"Rõ!" Trong lòng tuy rằng oán giận điều kiện hà khắc, nhưng lại không có người nào dám khiêu chiến quyền uy của huấn luyện viên, chỉ có thể nghẹn giọng trả lời.

Phàn Diệp gật gật đầu xem như vừa lòng, lạnh mặt xoay người trở về ghế trên khán đài ngồi xuống, từ túi móc ra một cái hộp kim loại. "Như vậy huấn luyện bắt đầu, nội dung huấn luyện đầu tiên, chạy bộ!"

Phàn Diệp ngón tay đưa trên hư không chỉ một chút "Chính là chỗ bên ngoài phía sau sân huấn luyện các vị, thời gian……" Phàn Diệp ý bảo hộp kim loại trong tay. "Thứ này hết năng lượng mới thôi."

Sân Mộc quay đầu nhìn về phía Trác Khải Bảo bên cạnh. "Đó là thứ gì?"

Trác Khải Bảo buồn rầu cau mày. "Máy chơi game trí năng, năng lượng có hạn, một khi dùng hết năng lượng sẽ tự động tắt, là một món đồ chơi của hài tử."

Phàn Diệp ngồi trên ghế đã bắt đầu chơi game hết sức chuyên chú, học viên bị các huấn luyện viên khác đuổi vào đường băng. Trác Khải Bảo kéo lấy y phục Sân Mộc, nhỏ giọng nói "Chạy đi, bất quá năng lượng của thứ kia chậm nhất cũng phải hai giờ, chúng ta đừng chạy quá nhanh."

Sân Mộc gật gật đầu, xoay người đi theo Trác Khải Bảo.

Trời còn chưa sáng, một đội trăm người học viên cùng mặc huấn luyện phục màu đen chạy trên đường băng bên ngoài sân huấn luyện, bốn phía có người máy giám sát, giáo quan thì tự tại nhàn nhã ngồi trên ghế chơi game, học viên thụ huấn xem đến giận điên mà không dám nói gì.

Hai giờ không ngừng chạy cũng là quá sức, trời đã hơi hơi sáng, đội hình nguyên bản chỉnh tề đã trở thành dây cà dây dưa, tuy rằng thở hồng hộc rất chật vật nhưng cũng có thể kiên trì đi tiếp.

Có lẽ là năng lượng máy chơi game mau hết, cuối cùng cũng được Phàn Diệp bỏ xuống đem đầu ngẩng lên. Đôi mắt quét qua học viên trên đường băng một cái, duỗi tay ý bảo huấn luyện viên bên người. Huấn luyện viên kia liền hiểu ý, trưng một bộ mặt người chết từ túi móc ra một khối vuông màu đen đưa cho Phàn Diệp, Phàn Diệp tiếp nhận khối kim loại bắn đầu cắm vào máy chơi game.

"Xú không biết xấu hổ!" Mễ Phi thấy một màn này, liền xoay về giương nanh múa vuốt với người quan sát trên đài, lại bị Long Vũ vững vàng túm chặt.

Sân Mộc nhìn sang Trác Khải Bảo, không đợi Sân Mộc mở miệng Trác Khải Bảo đã xanh mặt căm giận giải thích. "Đó là năng lượng nguyên tồn trữ!!"

Đúng a, không cần Trác Khải Bảo giải thích Sân Mộc cũng có thể đoán ra đại khái, phỏng chừng cùng thiết bị nạp điện trước kia không sai biệt lắm đi. Sân Mộc khóe môi giật giật, trong lòng buồn cười. "Thật là hắn ta, thiếu đạo đức như vậy cũng không biết là ai dạy." (Còn không phải học Sân thiếu ngươi sao?)

Phàn Diệp vô sỉ làm một chúng học viên trong lòng giận dữ, lấy mắt trừng Phàn Diệp, bộ dạng tiếc hận không thể đem người này xé ăn.

Không biết có phải khiêu khích hay không, một ít học viên dùng dị năng trợ giúp cho việc chạy, dư quang không ngừng liếc phía Phàn Diệp tựa hồ đang chờ bùng nổ. Chính là từ đầu đến cuối Phàn Diệp đều không đem mắt dời khỏi máy chơi game, vì thế các học viên đều bắt đầu lớn mật, sử dụng dị năng tới hoa hoè loè loẹt (cái này ý chỉ màu sắc của từng loại dị năng ấy) khiến đường băng sáng sớm đã tạo thành một đạo phong cảnh.

Trác Khải Bảo vốn định cũng sử dụng dị năng, lại bị Sân Mộc một chân đá ngã lăn. Trác Khải Bảo vẻ mặt ủy khuất từ trên mặt đất bò dậy. "Ngươi vì sao lại đá ta."

Ngu xuẩn! Sân Mộc liếc Trác Khải Bảo một cái không phản ứng.

Long Vũ nắm Mễ Phi, yên lặng lắc đầu. "Sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy, chờ đi."

Trác Khải Bảo nhìn về phía Sân Mộc, Sân Mộc lại nhìn Phàn Diệp, Trác Khải Bảo chỉ còn phải từ bỏ ý định sử dụng dị năng, khổ bức chạy theo bên người Sân Mộc.

Mễ Phi theo tầm mắt Sân Mộc liếc nhìn Phàn Diệp một cái, nghi hoặc hỏi "Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Máy chơi game." Sân Mộc nghĩ nghĩ, vuốt cằm suy tư. "Ta cũng muốn chơi, ngươi biết nơi nào có bán không?"

Phàn Diệp vẫn luôn chú ý đến tình huống bên này, tai nghe được máy thám thính mini của người máy giám sát truyền đến tin tức, dưới tay run lên, mục tiêu trên màn hình trò chơi bị lạc mất.

Trác Khải Bảo vỗ một cái lên ngực rất là trượng nghĩa "Trò chơi trẻ con này đừng chơi, ngày nào đó ngươi đến nhà ta đi, ta đem khoang trò chơi của ta cho ngươi chơi."

"Không cần, ta có." Không cho chút mặt mũi liền cự tuyệt.

Thời gian đã trôi qua 5 giờ, tốc độ hao tổn dị năng chậm hơn cũng không thể so với thể lực, sau khi dị năng khô kiệt không đơn thuần chỉ là thân thể khó chịu mà tinh thần cũng trở nên thống khổ.

Học viên lúc này chạy đến sắc mặt trắng bệch, cơ hồ chỉ có thể chậm rãi kéo lê thân mình trên đường băng, một số người ngã xuống đã vô pháp nhúc nhích. Trác Khải Bảo có Sân Mộc nhắc nhở vẫn luôn giữ lại hai phần dị năng, tuy rằng cũng mệt đến muốn giơ móng chó, nhưng so với người khác xem ra còn khá hơn nhiều.

Sân Mộc chậm rì rì chạy đều đều, nhẹ nhàng tư thái kéo đủ giá trị cừu hận. Thể lực Mễ Phi vậy nhưng nằm ngoài dự liệu của Sân Mộc, lúc mới quen, Mễ Phi luôn là một bộ dáng nhỏ yếu, luôn tránh ở phía sau Long Vũ bảo hộ. Nhưng là năm giờ không ngừng chạy này, hô hấp cậu ta chỉ có chút dồn dập, về mặt tốc độ nhưng lại có thể vẫn luôn đuổi kịp Sân Mộc.

Đối với thể lực của mình, Sân Mộc tin tưởng do thân thể hắn đã trải qua dị biến, mà Mễ Phi chẳng qua chỉ là một nhân loại thế nhưng lại có thể đuổi kịp tốc độ của hắn, điều này không thể không làm Sân Mộc có chút ngạc nhiên.

Phát hiện Sân Mộc đánh giá, Mễ Phi nhếch miệng cười "Chút thể lực của ta so với người khác thì tốt hơn."

Sân Mộc gật đầu, Mễ Phi đuổi theo Sân Mộc "Cùng ngươi so sánh thì còn kém rất xa. Dị năng của ta không thuộc dạng công kích, điều này ở trên chiến trường thực có hại, cho nên ta phải hảo hảo huấn luyện kĩ năng."

"Dị năng sẽ có thời điểm dùng hết." Sân Mộc thực đồng ý với cách nói của Mễ Phi.

Mễ Phi mong chờ nhìn Sân Mộc "Sân Mộc, ngươi đã làm qua lính đánh thuê, kĩ năng nhất định rất tốt, ngươi có thời gian có thể dạy ta mấy chiêu tất sát(2) không?"

(2)Tất sát: tăng sát thương của bạo kích (cái này thường thấy trong game nha =)))))).)

"Được a." Sân Mộc cũng không để ý gật đầu.

"Sân Mộc, ngươi thật là người tốt!!" Mễ Phi vui đến muốn nhảy lên, thẻ người tốt không cần tiền bay qua người Sân Mộc.

Sân Mộc liếc nhìn Mễ Phi một cái, có chút kỳ quái. Mỗi một chiêu luyện được đều là kĩ năng tất sát a, chiêu thức cậu ta học chính là giết người, cần phải vui vẻ như vậy sao?.

Học viên đã ngã xuống hơn phân nửa, người còn sót lại cũng bắt đầu lung lay, mắt thấy sắp không được nữa, Phàn Diệp đem máy chơi game trong tay bỏ xuống, lười biếng đứng dậy duỗi eo.

Ánh mắt lạnh băng đảo qua học viên chật vật đến không chịu nổi, Phàn Diệp cũng không dao động. Không có trào phúng cũng không có đồng tình, phẳng phất trong mắt gã đó cũng không phải là người, mà là đang trong quá trình chế tạo vũ khí.

Giơ tay nhìn thời gian, Phàn Diệp mở miệng "Một giờ ăn cơm, nếu như đến trễ tự gánh lấy hậu quả."

"Thể lực chúng ta hiện giờ đã đến cực hạn rồi, muốn khôi phục thôi cũng phải hơn một giờ, đây là không có khả năng!" Một học viên kiệt lực kêu lên.

Phàn Diệp cho học viên kia một cái nhìn lạnh buốt, xoay người rời đi "Đó là chuyện của các ngươi, nếu chịu không nổi hiện tại có thể từ bỏ."

Phàn Diệp tiêu sái rời đi, những học viên kia hận muốn chết lại không dám tiến lên. Một phần kính sợ uy danh Cửu Quân. Cũng nhưng đều đã vào được học viện, ai cũng không muốn bị đào thải.

"Không được không được!" Trác Khải Bảo nằm trên mặt đất thở hồng hộc. "Ta không được, ta mệt mỏi quá, đánh chết cũng không đứng dậy!"

Sân Mộc tiến lên, nhấc chân đá. "La cái gì mà la! Đứng lên!"

"Ngô! Sân Mộc, đau!" Trác Khải Bảo lệ rơi lấp lánh.

Long Vũ chống thân mình tiến lên "Chạy nhanh đi thôi, chúng ta đều cần dịch chữa trị."

"Ăn cơm ăn cơm." Trác Khải Bảo muốn khóc. "Ta không muốn uống dịch dinh dưỡng, vì sao năm nay lại là Cửu Quân tới huấn luyện, xui xẻo muốn chết!"

Sân Mộc nhướng mày, trong lòng đã có cảm tưởng, nhớ tới người nào đó đáy mắt liền không thể ngăn được nhiễm ý cười.

Các học viên đã kết bạn cùng nâng nhau, chậm rì rì rời sân huấn luyện. Phàn Diệp đứng ở chỗ cũ phía trước cửa sổ, nhìn tình huống trong sân huấn luyện cười nói "Hạt giống tân sinh năm nay đều không tồi a."

"Ha, ngươi làm ác nhân cũng rất không tồi." Huấn luyện viên đi cùng đem một lọ đồ uống ném cho Phàn Diệp, vui đùa trêu ghẹo.

Phàn Diệp nhíu mày "Tha cho ta đi, nhóm nhãi con này ta đều không biết nên xuống tay như thế nào, bọn họ cũng sẽ không phải đều nghe theo chúng ta, không cẩn thận liền khiến cho người ta khinh thường."

Mấy huấn luyện viên khác cười ha ha "Bất quá ngươi giả rất giống, đặc biệt là lúc ngươi chơi trò chơi, đối với máy chơi game của hài tử lại chơi tận 5 giờ, mệt chết mà ngươi còn chịu được."

Phàn Diệp nhìn lướt qua máy chơi game trên bàn, tựa hồ như nghĩ tới cái gì, đem máy chơi game bỏ vào không gian khí, không đáp lời.

Mấy người Sân Mộc trên người mặc huấn luyện phục màu đen dọc theo đường đi đưa tới không ít ánh mắt, lúc đi vào địa điểm dùng cơm, có lẽ trùng ngay giờ dùng bữa nên nhà ăn cơ hồ không còn chỗ ngồi. Mấy người Sân Mộc xuất hiện làm nhà ăn có chút xôn xao, có mấy người châu đầu ghé tai nói nhỏ.

Trác Khải Bảo ra vẻ kiêu ngạo, cậu mới không thèm đi quản kẻ khác, lôi kéo Mễ Phi tới hướng khu nhận cơm. "Các ngươi muốn ăn gì? Ta mời khách!"

"Thời gian không đủ, dịch dinh dưỡng đi." Long Vũ nhìn thời gian nói.

Trác Khải Bảo xụ mặt, bẹp miệng không vui. "Ta không muốn uống dịch dinh dưỡng."

"Bốn túi dịch dinh dưỡng." Sân Mộc làm lơ Trác Khải Bảo ủy khuất, trực tiếp mở miệng phân phó.

Trác Khải Bảo trong lòng đối với dịch dinh dưỡng ghét cay ghét đắng, chính là cậu cũng biết thời gian một giờ căn bản không cho phép bọn họ nhai kỹ nuốt chậm phẩm vị mỹ thực, trong lòng âm thầm cắn răng, sốt ruột chờ huấn luyện kết thúc nhất định phải ăn thật nhiều mới tốt.

Trác Khải Bảo đang chuẩn bị đi chọn dịchdinh dưỡng, một bên cách đó không xa đột nhiên truyền đến âm thanh cải nhau ồn ào. Bốn người nhìn theo âm thanh, lại thấy được Bách An Ngưng đã lâu ngày biến mất.

Bách An Ngưng cúi đầu trầm mặc không nói, đối diện là ba nam sinh cường thế, trên mặt đất có một phần đồ ăn. Đối với Bách An Ngưng trầm mặc, ba nam sinh kia tựa hồ càng thêm ác liệt, nói chuyện thôi cũng hùng hổ doạ người, trong mắt nhìn Bách An Ngưng tràn đầy vẻ khinh thường.

"Ăn nó!" Một nam sinh dùng chân dẫm lên đồ ăn dưới đất, trên mặt mang theo nụ cười trêu ghẹo. "Nếu là ngươi làm rơi, vậy liền ăn nó."

Bách An Ngưng hai tay nắm chặt vạt áo không hé răng, mái tóc thật dày che giấu đôi mắt làm người khác không rõ được biểu tình lúc này của cậu ta.

"Không ăn sao?" Nam sinh cười nhạo. "Nếu không ăn thì quỳ xuống nhận sai, sau đó bồi thường ta tiền cơm."

Động tác nắm vạt áo Bách An Ngưng càng thêm dùng sức, môi cắn chặt không lên tiếng, sắc mặt tái nhợt.

Nam sinh ôm cánh tay lui về sau hai bước, bảo hai nam sinh bên cạnh. "Mở miệng nó ra đổ vào."

Hai nam sinh kia nhìn Bách An Ngưng, trên mặt là nụ cười ác ý. Mắt thấy hai người tới bắt Bách An Ngưng, đột nhiên một mâm thức ăn nóng hổi bay đến nện vào tay hai nam sinh đứng ở giữa, nam sinh bị bỏng kêu to, miệng không sạch sẽ hùng hùng hổ hổ.

Sân Mộc tiến lên, biểu tình lạnh nhạt nhìn ba người, một tay xách trụ Bách An Ngưng còn đang kinh ngạc, xoay người rời đi.

"Con rệp! Đứng lại!" Nam sinh kêu to, đem chén đĩa bên cạnh hướng đầu Sân Mộc ném tới.

Chén đĩa còn cách Sân Mộc khoảng chừng nửa thước thì hư không đột nhiên yên lặng, Trác Khải Bảo tản ra băng sương, trên mặt đất xuất hiện một cái khiên băng như vách tường cách ly, vội ngược lại đuổi theo nam sinh. Long Vũ búng tay, lôi điện màu tím thổi quét khiên băng, theo nguồn nước tản ra bức lui người ở bốn phía. Rốt cuộc, ai cũng không hy vọng bị điện giật thành than.

Mấy người hợp tác chỉ trong nháy mắt, hết thảy quen thuộc như đã sớm luyện qua ngàn vạn lần.

Mễ Phi cười hì hì buông bỏ khống chế thời gian chén đĩa, chén đĩa được đưa sang cho Sân Mộc, Sân Mộc nhận lấy xoay người ném về hướng ba người kia. Ba người vội vã né tránh, lại không nghĩ tới chén đĩa ở trên không trung bị vỡ nát, bọc tiếng gió tản ra, lưu lại trên người ba người đầy vết máu.

"Con rệp đáng chết! Một đám tân sinh không biết sống chết, chúng ta chính là viện sinh, khinh người quá đáng."

"Khinh người quá đáng?" Mễ Phi cười nhạo, những kẻ xấu xa này còn dám nói khinh người quá đáng?

Trác Khải Bảo hừ lạnh, ra vẻ không ai bì nổi nhìn ba người. "Khi dễ ngươi thì như thế nào? Viện sinh? Đánh chính là viện sinh ngươi!"

"Ngươi!"

"Ngươi có gan chọc ghẹo cậu ta, không giết chết ngươi đã là tích đức rồi, rác rưởi!" Sân Mộc chụp một chút lên cái ót Bách An Ngưng, lời nói lại chọc thẳng nhân tâm.

"Các ngươi không cần quá kiêu ngạo! Các ngươi biết ta là ai không?"

Trác Khải Bảo vui vẻ, nhìn ba người liền thấy giống gia súc. "Ngược lại các ngươi nói mình là ai? Người Viên gia? Người Ôn gia? Hay là Tiêu gia? Đừng nói ngươi không phải, chính là ngươi, ta ngược lại muốn nhìn xem bọn họ có thể giết chết bổn thiếu gia không a."

Nhìn ba người nghẹn đến mức đỏ mặt tía tai, Trác Khải Bảo tư thái làm đủ loại mặt ăn chơi trác táng. "Đừng tưởng rằng thân làm viện sinh liền có bao nhiêu ghê gớm, toàn bộ Lam Á Tinh, bổn thiếu gia xem có mấy người dám nói lời muốn thu thập ta."

"Ha!" Nam sinh giận đến phát cười. "Bất quá còn chưa có thông qua khảo hạch tân sinh, có cái gì để kiêu ngạo! Chọc giận ta, ta khiến ngươi ngốc không thể trở thành học viện!"

"Viện sinh?" Sân Mộc nhướng mày, ngữ khí có vẻ có chút lười biếng. "Không có tầng da này trói buộc thì tốt nhất, cẩn thận ta bị lạc tay, giết chết ngươi a." Sân Mộc tựa hồ như đang cười, chính là người ngoài nhìn vào trong mắt lại trở thành âm trầm đáng sợ.

"Giết ngươi a ~~" Mễ Phi học Sân Mộc, che mặt làm bộ dạng đáng yêu. (haha đám nhóc quỷ này, ta thiệt hết cách nói. Cái này có được coi là cáo mượn oái hùm không a

)

Nam sinh nhìn mấy người Sân Mộc nghiến răng nghiến lợi, chính là học viện có văn bản quy định rõ ràng không được lén đánh nhau, bằng không gã đã sớm xông lên đem người hung hăng tấu một trận.

Thời điểm người hai bên đang giằng co qua lại, đột nhiên truyền đến một âm thanh đánh vỡ cục diện.

"Tân sinh vào trường bất quá mới được một ngày, liền nháo lên thế này?"

32. Chương 32: Học Viên Chạy Bộ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Viên Cảnh Trạch vốn định đi tìm Sân Mộc, xa xa lại nghe được âm thanh tranh chấp trong nhà ăn, dò hỏi qua viện sinh đi đường mới biết được nguyên lai có tân sinh đem viện sinh đánh. Viên Cảnh Trạch ngược lại cảm thấy hiếm lạ, việc ra oai phủ đầu với tân sinh bao năm qua cơ hồ đã trở thành quy luật bất thành văn trong học viện đệ nhất, này tân sinh dám đánh viện sinh, không biết trừ bỏ Sân Mộc ca nhà cậu còn có ai dám lộng trời như vậy.

Viên Cảnh Trạch, Mộ Đồ, Lam Hòa, Bạch Thiên Ngân, Trọng Lê năm người thuần một sắc trắng chế phục viện sinh chính quy tiến vào, khí thế nháy mắt nghiền áp toàn trường, trở thành điểm hồng trong mắt vạn chúng.

Viên Cảnh Trạch xuất hiện làm nhà ăn đang ầm ĩ nháy mắt trở nên yên tĩnh lại, Viên Cảnh Trạch đảo mắt, chuẩn xác khóa trên mấy huấn luyện phục màu đen tân sinh trong đám người.

Ba nam sinh nguyên bản đang cùng Sân Mộc giằng co nhìn thấy Viên Cảnh Trạch lập tức trở nên vui vẻ, biểu tình lần nữa trở nên kiêu căng, bước nhanh đến Viên Cảnh Trạch tố khổ. "Viên thiếu, mấy tên tân sinh này quá vô pháp vô thiên, không nghe dạy dỗ còn chưa tính, thế nhưng còn dám động thủ đả thương người."

Viên Cảnh Trạch khóe mắt liếc nhìn vết máu trên người một nam sinh, mày nhíu lại, nhìn tới mấy sắc đen kia tổng cảm thấy trong đó có một tên quen mắt.

"Ngu xuẩn! Mấy tên tân sinh cũng có thể khiến các ngươi chật vật như vậy." Lam Hòa cười nhạo.

Nam sinh trong lòng nghẹn khuất rồi lại không dám phản bác, chỉ có thể che lại nơi bị thương trong lòng mắng Sân Mộc.

Sân Mộc một tay đè đầu Bách An Ngưng xoay người thoát ra khỏi đám người, biểu tình bình tĩnh nhìn Viên Cảnh Trạch. Biểu tình vốn đạm mạc của Viên Cảnh Trạch nháy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, lời châm chọc mỉa mai Lam Hòa chưa nói xong thì bị chặn ở cửa miệng, một bộ dạng như thấy quỷ nhìn Sân Mộc.

Ánh mắt Sân Mộc từ Viên Cảnh Trạch lướt qua từng người một, khóe miệng tựa hồ mang theo ý cười. "Bằng hữu của các ngươi?."

Viên Cảnh Trạch thích cùng thân cận cùng Sân Mộc, rồi lại thập phần sợ Sân Mộc bực tức, đặc biệt là bộ dạng cười như không cười này của Sân Mộc, vô luận nhìn bao nhiêu lần đều cảm thấy lạnh gáy.

Cơ hồ khi Sân Mộc mở miệng, mấy người Viên Cảnh Trạch động tác nhất trí lùi về phía sau hai bước, cùng ba nam sinh kia bảo trì khoảng cách an toàn.

Tầm mắt mấy người trong nhà ăn luân chuyển trên người Sân Mộc cùng Viên Cảnh Trạch, trên mặt đều là kinh ngạc. Đây là chuyện gì xảy ra? Kịch bản viết sai đi, thân?.

"Đi mua dịch dinh dưỡng, dịch chữa trị." Sân Mộc cho Trác Khải Bảo một ánh mắt, Trác Khải Bảo vui vẻ chạy đến cửa mua dịch dinh dưỡng cùng dịch chữa trị, ở thời điểm này ai cũng không dám đi quản có hay không vấn đề bị chen ngang.

Sân Mộc đến cạnh Viên Cảnh Trạch, biểu tình nhàn nhạt nhìn mấy người Viên Cảnh Trạch. "Dạy dỗ? Sách! Thật là vũ nhục cái từ này." (Sân ca là đang ghim cái câu tên nam sinh kia mách lẻo đi)

Viên Cảnh Trạch cứng đờ mặt không hé răng, Mộ Đồ vuốt vuốt ấn ký màu đen trên khóe mắt có chút xấu hổ, Lam Hòa, Bạch Thiên Ngân còn có Trọng Lê ánh mắt trốn tránh không dám nhìn Sân Mộc. Hồi tưởng cái dạy dỗ "thân thương" của Sân Mộc, mấy người đều không ngăn được tê dại da đầu, sau lưng phát lạnh.

"Sân Mộc, dịch dinh dưỡng cùng dịch chữa trị đây." Trác Khải Bảo chạy tới, đem dịch dinh dưỡng cùng dịch chữa trị chia cho mọi người.

Sân Mộc một ngụm uống cạn, ý vị thâm trường để lại một câu. "Dạy dỗ a……"

Nhìn theo bóng Sân Mộc, tay Viên Cảnh Trạch không khỏi sờ lên chỗ xương sườn hai ngày trước bị đánh gãy, mơ hồ còn cảm giác đau.

"Viên thiếu……" Thấy Sân Mộc đi xa, nam sinh có chút không cam lòng.

Lam Hòa liếc nam sinh một cái, nhấc chân đem người đá ngã lăn "Ngu xuẩn! Cái kẻ điên này các ngươi cũng dám chọc, một đám ngu xuẩn!"

Trên đường trở về sân huấn luyện phía bắc khu C, Mễ Phi tò mò truy hỏi Sân Mộc "Sân Mộc, mấy viện sinh kia ngươi quen biết? Hình như bọn họ rất sợ ngươi?."

Sân Mộc nhớ tới sủng vật đang mạnh khỏe ở nhà, đối với vấn đề của Mễ Phi không có hứng thú gật đầu. "Là người đã dạy dỗ qua."

"Bách An Ngưng, ngươi ở chỗ nào? Vì sao vẫn không thấy được ngươi." Trác Khải Bảo dò hỏi Bách An Ngưng một bên theo sát Sân Mộc.

Bách An Ngưng cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, phát ngốc. "Số 5, phòng 09."

"Cách rất xa." Trác Khải Bảo táp lưỡi. "Bách An Ngưng, vừa rồi mấy tên hỗn đản kia vì sao lại khi dễ ngươi."

"Ta không cẩn thận làm đổ cơm của bọn họ."

"Bọn họ là cố ý làm khó." Long Vũ lạnh lùng nói "Ngươi càng thuận theo bọn họ càng kiêu ngạo."

"Không liên quan!" Trác Khải Bảo tùy tiện ôm lấy bả vai Bách An Ngưng, nghĩa khí vỗ ngực. "Nói như thế nào đều là cùng nhau vượt qua khó khăn, về sau huynh đệ che chở ngươi!"

Thời điểm mấy người trở về tới khu huấn luyện, học viên thụ huấn đã tứ tung ngang dọc ngồi cùng nhau, nhỏ giọng nghị luận nói xấu huấn luyện viên.

Phàn Diệp đi lên khán đài, ánh mắt sắc bén lướt qua trên người học viên một lần, cúi đầu nhìn thời gian. Huấn luyện viên bên cạnh giơ tay, người máy đang đứng nghiêm chỉnh hai bên nháy mắt tản ra, một đội hai người máy chấn ở bốn hướng, đem học viên đến trễ phân ra bên ngoài khu huấn luyện.

"Trừ học viên trong khu huấn luyện, toàn bộ khai trừ." Âm thanh lạnh băng vô tình hạ lệnh đem học viên bị ngăn ngoài khu huấn luyện sợ ngây người, cũng làm học viên trong khu huấn luyện căng thẳng thần kinh.

"Vì cái gì!" Học viên ngoài khu huấn luyện điên cuồng hô to. "Vì cái gì khai trừ chúng ta! Chúng ta làm sai cái gì!"

"Thời gian tập hợp 5 phút, thời gian dùng cơm một giờ, làm trái xử lý khai trừ." Mở miệng chính là huấn luyện viên đứng cách đó không xa, trong mắt lạnh lẽo là châm chọc đối với vấn đề ngu xuẩn của học viên.

Không cho học viên cơ hội giải thích, huấn luyện viên trực tiếp ra lệnh cho người máy đem học viên ly khai khỏi sân huấn luyện. Bầu không khí trong sân huấn luyện nhất thời ngưng kết, áp lực đè nặng trong lòng mỗi người.

Phàn Diệp lạnh lùng nói "Mỗi một câu ta nói không phải chỉ để vui đùa, nhóm sâu bọ còn đang sa vào trong vinh quang của học viện đệ nhất, đừng để ta bắt được lý do đào thải các ngươi."

Phàn Diệp đơn giản làm sáng tỏ, xoay người ngồi trở lại chiếc ghế buổi sáng, móc ra máy chơi game làm Sân Mộc nhớ thương. Trong lòng học viên lộp cộp, quả nhiên nghe được Phàn Diệp hạ lệnh. "Chạy bộ, tiếp tục!"

Đào thải vô tình làm các học viên giận mà không dám nói gì, chỉ có thể yên lặng thuận theo kéo lê đôi chân chạy trên đường băng.

Giờ khắc này bọn họ rốt cuộc từ trong mộng đẹp viện sinh trường quân đội đệ nhất thức tỉnh, bọn họ hiểu rõ, khảo hạch tân sinh không phải là kết thúc ác mộng, mà là vừa mới bắt đầu cuộc chém giết chân chính.

Chạy mãi 10 giờ cho đến màn đêm buông xuống, chín học viên bị đưa đi chữa trị thương, Trác Khải Bảo đã mệt đến ăn cơm cũng không đủ sức nhai, uống xong dịch dinh dưỡng cùng dịch chữa trị liền lăn về phòng nằm.

Sân Mộc ghé vào cửa sổ nhìn sao trên trời phát ngốc, nhận thấy có tầm mắt đang nhìn, xa xa thấy được Phàn Diệp đứng dưới tàng cây ngoài sân huấn luyện nhìn mình. Thấy Sân Mộc nhìn lại, Phàn Diệp làm tư thế ý bảo Sân Mộc mau đi ngủ. Sân Mộc nhìn Phàn Diệp một hồi, đứng dậy rời khỏi cửa sổ.

"Sân Mộc, ngươi đi đâu?" Cảm giác được động tĩnh của Sân Mộc, Trác Khải Bảo mơ mơ màng màng mở to mắt.

"WC, ngươi ngủ tiếp." Dùng chân đá cái chăn rơi dưới đất kéo lên trên mặt Trác Khải Bảo, Trác Khải Bảo cuốn chăn bọc hai vòng tiếp tục ngủ.

Sân Mộc rời khỏi ký túc xá, Phàn Diệp đứng ở chỗ ngã rẽ hướng vẫy tay Sân Mộc, Sân Mộc đuổi kịp, hai người một trước một sau đi đến phòng Phàn Diệp.

"U! Phu nhân đã tới." Nam nhân ngực ướt dầm dề từ phòng tắm đi ra, cười hì hì chào hỏi.

"Ồn ào cái gì! Đem quần áo mặc tốt vào." Phàn Diệp ném tới một kiện áo, kéo ra ghế dựa bên cạnh bàn trà cho Sân Mộc. "Tư Kỳ, đội đặc chiến."

Nam nhân mặc áo khoác vào lếch qua ghế sô pha, Phàn Diệp ngồi đối diện Sân Mộc. "Đã trễ thế này như thế nào còn không nghỉ ngơi? Ngày mai còn có huấn luyện."

"Ngủ không được." Sân Mộc ghé vào trên bàn chơi cái ly, Phàn Diệp có chút không tán đồng. "Còn phải chịu đựng mấy ngày, giấc ngủ không đủ không được."

"Ta lại không phải hài tử." Giấc ngủ với hắn mà nói bất quá chỉ là bổ sung năng lượng tinh hạch bị hao tổn, năng lượng hao tổn mấy ngày nay củahắn không nhiều lắm, có ngủ hay không cũng không có gì khác biệt.

"Phu nhân đã tới!? Ở đâu đâu?" Ngoài cửa truyền đến âm thanh ầm ĩ, mấy hán tử mặc áo huấn luyện chen chúc đi vào, hi hi ha ha cùng Sân Mộc chào hỏi.

Sân Mộc mờ mịt nhìn mấy người, có chút không hiểu được "phu nhân" trong miệng bọn họ là có ý tứ gì. Phàn Diệp mở miệng quát bảo ngưng lại "Nhao nhao cái gì? Buổi tối không ngủ được mà làm loạn."

"Phàn Diệp, ngươi cũng quá không biết suy nghĩ, phu nhân đã tới cũng không cho chúng ta biết sang tiếp đón." Một người mở miệng oán giận, nói là oán giận nhưng vui đùa thì nhiều hơn.

Phàn Diệp một chân đá tới, trừng mắt mắng "Tiểu hỗn tử, lúc trước ta phân phó đều đã quên!"

Nam nhân bị Phàn Diệp đá trúng gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng. "Khụ! Sân thiếu, nghe nói người là 3S song hệ dị năng giả phải không?"

Sân Mộc gật đầu, mắt một đám nam nhân "tạch" một tiếng lập tức sáng lên, một người tiến lên ghé vào cái bàn trước mặt Sân Mộc, vẻ mặt chờ mong nói "Sân thiếu, có thể đánh với ta một trận không?"

Sân Mộc nhướng mày, biểu tình nhàn nhạt nhìn mọi người. "Các ngươi cũng muốn bị ta dạy dỗ?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Sân Mộc gật đầu hiểu ý, buông cái ly hoạt động đôi tay. "Các ngươi muốn đánh trong không gian giả thuyết, hay là trong hiện thực."

"Không gian giả thuyết!" Thống nhất một tiếng. Chê cười, đứa bé này da kiều nhu nộn, nếu là trong hiện thực bị va chạm nguyên soái đại nhân còn không giết bọn họ sao.

Sân Mộc nhẹ "ngô" một tiếng, nhanh nhẹn lưu lại số quang não của mình. "Ta hiện tại đang chơi [Thợ săn]. Bất quá có thời gian chúng ta ở ngoài đánh một trận đi." Sau khi tới thế giới này, hắn đúng là chưa có gặp được đối thủ có thực lực tương đương, những người này hẳn là đều không tồi đi.

Một đám người lưu lại số quang não của Sân Mộc, hi hi ha ha vui vẻ, lại không có ai đồng ý đề nghị cùng Sân Mộc. Rốt cuộc quyền cước không có mắt, ai cũng không thể đoán trước được sự tình phát sinh.

"Đều trở về đi." Phàn Diệp nhìn thời gian đứng dậy đuổi người. "Sân thiếu ngươi cũng nhanh nghỉ ngơi, ngày mai dậy sớm."

"Nga!" Lên tiếng, Sân Mộc đứng dậy rời đi. Lúc đi tới cửa lại nghĩ tới cái gì, tay tìm trong túi nửa ngày móc ra một thẻ tinh tạp màu đen. "Đây là Úc Thần cho ta, y nói đem thứ này đưa cho huấn luyện viên, có thể mượn quang não huấn luyện viên liên hệ cùng y."

Sân Mộc nói xong liền rời đi, lưu lại một nhóm hán tử hai mặt nhìn nhau. Tập hợp bọn họ tới nơi này huấn luyện tân sinh chính là vì làm nội ứng, hỗ trợ nguyên soái cùng tiểu hài tử tư thông.

"Nguyên soái, ngài đi cửa sau cũng quá công khai đi?"

Rạng sáng, các học viên lại lần nữa bị lôi dậy, có ngày hôm qua giết gà dọa khỉ, lần này tuy rằng chật vật chút nhưng ai cũng không dám đến trễ.

Sân Mộc nhìn thời gian liền biết Phàn Diệp đã đem thời gian kéo dài, hôm trước chính là sớm hơn. Hẳn là vì ban đêm hắn đi đến nơi Phàn Diệp chơi, Phàn Diệp lo lắng hắn ngủ không đủ đi.

Phàn Diệp bản mặt quan tài nhìn học viên còn buồn ngủ trong khu huấn luyện, giơ tay nhìn thời gian, xoay người trở lại ghế ngồi trên khán đài, lấy ra máy chơi game khiến học viên hận đến ngứa răng, lệnh. "Chạy bộ, bắt đầu."

"Vì cái gì!" Một học viên nhịn không được mở miệng chất vấn. "Chúng ta tới nơi này là vì huấn luyện, vì cái gì trừ bỏ chạy bộ vẫn là chạy bộ!"

Phàn Diệp vùi đầu đánh trò chơi, cũng không ngẩng đầu lên nói "Lặp lại lời ngày đầu ta nói."

Học viên nắm chặt tay phẫn nộ nhìn Phàn Diệp, giãy giụa hồi lâu, nghiến răng nghiến lợi mở miệng "Thời gian tập hợp là năm phút đồng hồ không được trễ, nội dung huấn luyện không chừng, điều kiện khai trừ tùy vào tâm tình ngài, trưa chiều hai buổi dùng cơm cùng viện sinh chính quy, thời gian dùng cơm là một giờ. Theo như lời đã nói, người vi phạm bị xử lý khai trừ."

"Còn có?"

"Phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, không được phản bác, không được cự tuyệt, không được hỏi vì sao."

"Ân, trí nhớ không tồi." Phàn Diệp ngẩng đầu nhìn học viên. "Cho nên?"

Học viên cắn răng không hé răng "Ta chỉ là không biết vì sao? Nếu là tập huấn vì cái gì luôn là chạy bộ."

“Ngươi không cần biết vì cái gì.” Phàn Diệp buông máy chơi game. “Bởi vì từ giờ trở đi ngươi lại nói thêm một câu vô nghĩa, liền chúc mừng ngươi bị khai trừ.”

“……” Học viên mở to hai mắt không thể tin nhìn Phàn Diệp.

“Nội dung huấn luyện không chừng, điều kiện khai trừ tùy tâm tình ta. Phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, không được phản bác, không được cự tuyệt, không được hỏi vì sao.” Phàn Diệp lặp lại, ngữ khí càng ngày càng lạnh, đến cuối cùng cơ hồ đã bắt đầu rớt băng.

Phàn Diệp mắt lạnh đảo qua “Còn có ai ý kiến!”

“Không có!!” Học viên hô.

“Như vậy……” Phàn Diệp làm tư thế mời, học viên liền phân tán chạy hướng đường băng. Học viên phản bác khi nảy phẫn nộ trừng Phàn Diệp, trước vẻ mặt vô biểu tình của Phàn Diệp, ngũ quan tức đến vặn vẹo đuổi theo đại đội.

Phàn Diệp khóe miệng run lên không dễ phát hiện, một lần nữa quay về ghế dựa bắt đầu trò chơi.

Chạy, không ngừng chạy. Cái gọi là huấn luyện giống như trừ bỏ chạy thì không còn gì khác. Ngày chưa ra, đêm đã lạc, sân huấn luyện phía bắc khu C ngày qua ngày tựa hồ chỉ còn lại một đám màu đen ra sức chạy.

Các học viên ngay từ đầu phẫn nộ đã có biến thành có khổ cũng không dám nói, trong lòng căm giận nguyền rủa. Thẳng đến là chết lặng, sau đó bắt đầu thành thói quen.

Trừ bỏ ngày đầu tiên, không có ai còn dám sử dụng dị năng làm càn. Thể lực dùng hết có thể chữa trị, nhưng dị năng dùng hết, tinh thần sẽ thống khổ không cách nào dễ dàng tu bổ tốt lại. Đối với chạy bộ, các học viên đã dần dần thuận buồm xuôi gió.

Sân Mộc hiểu rõ, đối với tân sinh ngay từ đầu đã bắt đầu huấn luyệnrồi. Chạy bộ nhìn như không có kỹ thuật gì, không có chiêu thức hoa lệ. Nhưng nó không đơn thuần chỉ là huấn luyện thể lực, mà còn là huấn luyện một người có được định lực kiên nhẫn.

Sau khi kết thúc ngày thứ mười chạy bộ, Phàn Diệp nhìn tinh thần toả sáng của học viên trong khu huấn luyện, áp xuống ý cười trên khóe miệng, ánh mắt so với lúc trước giảm đi vài phần sắc bén. “Ta ở chỗ này chúc mừng mọi người, hạng mục huấn luyện thứ nhất kết thúc.”

Trong đêm tối, đám học viên cả người thấm mồ hôi hai mặt nhìn nhau, toàn bộ sân huấn luyện lâm vào một mảnh trầm mặc quỷ dị.

Sân Mộc liếc mắt một cái bóp mặt Trác Khải Bảo như phát bệnh đứng bên cạnh, không cho sắc mặt tốt gì đá qua. “Ngày mai sẽ không còn chạy bộ.”

Sân Mộc mở miệng tựa hồ làm cho thời gian tạm dừng được ấn nút truyền phát tin kiện, trên sân huấn luyện lập tức vang lên một mảnh tiếng hoan hô, ai cũng bất chấp mồ hôi trên người ôm lấy nhau cùng lăn lộn.

Trác Khải Bảo cũng vốn định cho Sân Mộc một cái ôm thật lớn, lại bị Sân Mộc một chân đá văng ra, chỉ có thể lui về mà cầu Bách An Ngưng ôm lấy, oa oa kêu to. “Rốt cuộc có thể ăn uống tốt!!”

Bách An Ngưng ngơ ngác bị Trác Khải Bảo ôm, gương mặt tái nhợt đỏ lên.

Sân Mộc ánh mắt sâu thẳm nhìn sân huấn luyệnloạn thành một đoàn, yên lặng đẩy lên hai nấc khóe miệng hình như có ý cười. Trước cao hứng một hồi đi, ngày mai sẽ tới lúc các ngươi khóc.

Phàn Diệp trên đài huấn luyện cố ý liếc nhìn Sân Mộc một cái, ý cười chợt lóe rất nhanh liền biến mất, trong lòng lập tức thở dài, giống như cảm thấy đạo hạnh của mình căn bản không đủ để nhìn đến Sân Mộc ở nơi đó.

Chờ tất cả mọi người yên tĩnh lại, Phàn Diệp lại trở về với bản mặt quan tài. “Kết thúc nội dung huấn luyện thứ nhất, ngày mai tiến hành nội dung huấn luyện thứ hai. Nội dung bảo mật, nhưng ta hướng các ngươi cam đoan, sẽ có bốn phần người bởi vậy nó bị đào thải.”

Mọi người hưng phấn đột nhiên im bặt, đen mặt nhìn Phàn Diệp trên đài, tâm mọi người nháy mắt lại bị quăng trở về đáy vực, hơn nữa còn là cái loại rơi tan xác.

"Bây giờ, mọi người trở về nghỉ ngơi, chờ huấn luyện ngày mai." Sau khi Phàn Diệp truyền đạt mệnh lệnh liền xoay người rời đi.

Học viên hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nhúc nhích. Sân Mộc biểu tình bất biến rời khỏi đội ngũ, an nhàn tự tại trở về ký túc xá.

Bốn phần người bị đào thải, cơ hồ muốn quá nửa. Đêm nay, phỏng chừng sẽ có không ít người mất ngủ đi.

P/s: Không liên quan nhưng mừ ta thích tấm hình 5 người khoe chân ở trên =)))))) Chặc chặc

Thiệt là ý cmn nghĩa mà.

33. Chương 33: Gặp Lén

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phàn Diệp nói mấy câu như ngàn cân đè trên người mỗi học viên, khiến cả kí túc xá lâm vào khí trầm trầm, không khí khẩn trương quanh quẩn áp lực.

Sân Mộc lẫn tránh đám người lặng lẽ rời khỏi phòng, im lặng đi vào ký túc xá của Phàn Diệp. Các giáo qua tụ tập thành một đoàn, ngực và cánh tay để trần khí thế ngất trời cùng ăn khuya, thấy Sân Mộc tới liền sôi nổi giơ tay tiếp đón nhường lại vị trí.

Phàn Diệp lấy cho Sân Mộc bộ chén đũa mới, thuận tay đem cái ly trong tay Sân Mộc lấy đi. "Không được uống rượu."

Sân Mộc đem chén đẩy ra không ăn, đá chân nhìn một vòng, đứng dậy rời khỏi cái bàn liên hoan ăn vụng, lười nhác ngồi trên sô pha. "Phàn Diệp, đưa quang não của ngươi cho ta."

Phàn Diệp thuận tay ném qua, cũng không để trong lòng thuận miệng hỏi "Không ăn chút sao? Này nhưng đều là từ bên ngoài giấu mang vào, thuộc về hàng cấm."

Sân Mộc không hé răng, nghiêm túc cúi đầu nghịch quang não của Phàn Diệp. Tư Kỳ ngậm một miếng thịt, ngã thân mình nhìn phía Sân Mộc "Đám tiểu hài tử kia làm còn ầm ĩ không?"

Sân Mộc nghĩ nghĩ, yên lặng lắc đầu "Khóc."

"Cái tâm lý này……" Tư Kỳ cười nhạo một tiếng, xoay người tiếp tục ăn cơm. Sân Mộc nhìn nhìn Tư Kỳ cũng không nghĩ cái gì, tiếp tục chuyên tâm nghịch quang não.

Trước bàn mấy người khí thế ngất trời chiến đấu vì mỹ thực, tiện thể một lòng muốn cùng Sân Mộc nói chuyện "Sân thiếu, người đều có thể trực tiếp tiến vào quân bộ, tới chỗ mấy tiểu hài tử này làm gì."

"Không có văn bằng(1)." Sân Mộc thở ra, nhìn quang não trong tay mặt liền tươi cười. "Úc Thần."

(1) Văn bằng: giấy chứng nhận tốt nghiệp hoặc chứng nhận học vị.

"Là nguyên soái sao?" Nghe thấy Sân Mộc nhắc tới Viên Úc Thần, mấy người chỉ cho là Viên Úc Thần đau lòng, cũng đều hiểu rõ. "Bất quá Sân thiếu tuổi còn nhỏ, hiện tại tiến vào quân bộ cũng không thích hợp. Chờ hai năm đi, chờ người tốt nghiệp liền trực tiếp đi theo bên người nguyên soái."

Sân Mộc nhìn một vòng hán tử tụ tập kia, quay đầu nhìn Viên Úc Thần trên màn hình giả lập mếu máo không hé răng, chỉ là đem quang não trong tay dịch sang một nửa nhắm ngay đám tham ăn kia.

Viên Úc Thần lạnh mặt nhìn một đám cánh tay cơ bắp kia, hung quang trong mắt như ẩn như hiện. Sân Mộc sờ sờ mũi, đem quang não thu về "Ngươi không phải nói muốn tới xem ta sao? Vì sao không tới?"

"Sân thiếu, ngươi lầm bầm lầu bầu nói chuyện với ai vậy?" Một tên ngồi gần Sân Mộc nghi hoặc quay đầu lại, đối diện với gương mặt lạnh buốt của Viên Úc Thần, lập tức nuốt thịt nhai trong miệng vào bụng, bị dọa "bùm" chạy trốn. "Nguyên soái!!"

Một tiếng hô này mười phần dọa đến mọi người run tay, quay đầu liền đụng phải gương mặt 360° không góc chết Viên Úc Thần, đầu óc ong ong chặt đứt tín hiệu, bất chấp tay còn không sạch sẽ sôi nổi đứng dậy cúi chào. "Nguyên soái!!"

Viên Úc Thần nhìn lướt qua cái bàn hỗn độn, sắc mặt trầm đến lợi hại hơn, dọa mọi người hận không thể ra ngoài chạy hai vòng lấy lại một chút bình tĩnh.

"Chúng ta mấy ngày nay đều phải chạy bộ." Không để ý không khí ngưng trọng không liên quan đến mình, Sân Mộc bắt đầu báo cáo toàn bộ quá trình luyện tập mấy ngày nay. "Không thú vị, kỳ thật ta cảm thấy còn không bằng mọi người tổ chức thành đoàn đánh nhau một trận."

Cuối cùng đôi mắt Viên Úc Thần cũng từ bất an lo sợ trên người mấy người kia dời đi "Có kết giao bằng hữu không?"

"Bằng hữu?" Sân Mộc nhớ tới mấy người Trác Khải Bảo. "Cũng không tính đi, nhưng có mấy người quan hệ tốt, ta có giúp bọn họ, về sau cũng coi như là bạn."

Viên Úc Thần gật gật đầu, ánh mắt lại lần nữa phóng tới mấy quân lính của mình. "Đi ra ngoài!"

Nhận được mệnh lệnh mấy người nháy mắt thở dài nhẹ nhõm một hơi, cơ hồ đều cùng nhau trốn ra khỏi phòng, thuận tiện đem thức ăn chưa ăn xong trên bàn cuốn đi. Trong lòng im lặng rơi lệ, ai cũng không nghĩ tới Sân Mộc sẽ liên lạc cùng nguyên soái, bằng không cho bọn họ trăm lá gan cũng không dám ở lại làm chướng mắt. Viên Úc Thần hiện tại tâm tình thực tốt không cùng bọn họ so đo, chờ đến khi muốn tính sổ còn không phải đem một tầng da bọn họ lột xuống?.

"Kết giao vài bằng hữu cũng khá tốt." Người đều đã đi, lúc này Viên Úc Thần mới mở miệng. "Về sau học viện có diễn tập tìm người quen hảo hảo hợp tác."

Sân Mộc nghĩ nghĩ "Bách An Ngưng rất tốt, cậu ta là thiên tài kỹ thuật, nhưng tính cách thật yếu đuối, luôn bị người khác khi dễ. Mễ Phi cũng tốt, cùng chạy bộ cũng không có thua ta. Long Vũ thông minh, chuyện ta có thể nghĩ y cũng có thể nghĩ đến. Trác Khải Bảo……" Nói Trác Khải Bảo thì Sân Mộc dừng một chút. "Quá xuẩn, người không tồi."

Viên Úc Thần trong mắt hiện lên ý cười "Nếu thích vậy làm bằng hữu đi."

"Ta sẽ suy xét." Sân Mộc nghiêm túc gật đầu. Viên Úc Thần buồn cười nhưng thật ra có chút vui vẻ "Vậy em hảo hảo suy xét."

"Ngươi ở nhà thế nào? Thân thể có tốt hơn chút nào không?" Vấn đề thân thể Viên Úc Thần vẫn là điều Sân Mộc không bỏ xuống nhất.

Viên Úc Thần đứng dậy rồi ngồi xuống "Tốt hơn rất nhiều, đã có thể dần dần sử dụng sức lực."

"Ngươi không cần làm huấn luyện khôi phục, bằng không đến khi chữa trị thân thể da thịt bị xé rách lần nữa sẽ rất đau." Sân Mộc không yên tâm dặn dò.

"Hảo, ta đã biết." Buồn cười nhìn Sân Mộc căng mặt làm bộ dáng thành thục. "Em ở học viện cũng phải hảo hảo chiếu cố chính mình."

Sân Mộc xoa cằm buồn rầu một hồi, nhịn không được phun tào "Rất nhàm chán, ta nghe Viên Doãn Ca nói về chuyện tốt nghiệp trước, ta cũng có thể tốt nghiệp trước không?"

"Nếu biểu hiện tốt thì có thể." Viên Úc Thần suy xét một chút, cẩn thận phân tích cùng Sân Mộc. "Bốn tháng sau sẽ có một trận so đấu, là một cuộc đánh giá viện sinh cùng quân chính quy trên toàn tinh hệ, nói đến cùng bất quá chính là quân chính quy chỉ giáo đối với viện sinh. Nếu em tại lần so đấu này lấy thành tích tốt, tranh thủ giành lấy được tư cách tiến cử vào trận tinh tế săn thú hai năm sau, hơn nữa là đứng thứ nhất, xin tốt nghiệp trước cũng không phải không có khả năng."

Viên Úc Thần nói nhiều như vậy, Sân Mộc lại nghe đến mơ mơ màng màng. "Cái gì là tinh tế săn thú?"

"Tinh tế săn thú mười năm tổ chức một lần, là nhằm vào viện sinh trường quân đội trên toàn tinh hệ, chọn mấy tinh cầu hoang vu để săn thú, đem từng nhóm viện sinh thả xuống các tinh cầu, nội dung săn thú không giống nhau, phán định viên mỗi tinh cầu là nguyên thủ(2) và nhân viên quân chính quan trọng."

(2)Nguyên thủ: người đứng đầu một nước.

Tuy rằng nghe không hiểu hoàn toàn, nhưng cũng có bảy tám phần minh bạch. Thấy Sân Mộc suy tư, Viên Úc Thần đề nghị "Nếu em có hứng thú, ta có thể giúp em lấy được danh ngạch(3) của cuộc so đấu toàn quân, nhưng danh ngạch tinh tế săn thú phải yêu cầu chính em nỗ lực giành lấy."

(3)Danh ngạch: Danh sách hạn chế số lượng nhất định (Cái này nghĩa giống như thư tiến cử Viên Cảnh Trạch cho Sân Mộc vào học viên mấy chương trước í)

Sân Mộc cắn ngón tay không đáp, Viên Úc Thần lại nói "Tinh tế săn thú không phải do số liệu mô phỏng thành cảnh tượng giả thuyết, mà là cảnh thật chiến thật, là cho phép có thương tích cùng thiệt mạng, hơn nữa danh ngạch không chừng, không có thực lực thật sự căn bản không thể sinh tồn."

Sân Mộc ánh mắt sáng lên, Viên Úc Thần có chút muốn đỡ trán. Quả nhiên, tiểu hỗn đản này quả thực chính là người trời sinh để giết chóc, chiến tranh vĩnh viễn làm điều làm hắn hưng phấn.

"Thời gian là khi nào!" Sân Mộc truy hỏi.

"Toàn quân so đấu là bốn tháng sau, quy tắc năm nhất là không thể tham gia, điểm này ta có thể giải quyết. Tinh hệ săn thú là hai năm sau, khi đó em đã vào năm hai, đã có tư cách dự thi."

"Ta muốn tham gia!" Sân Mộc nhảy lên, đôi mắt vốn u ám giờ sáng lấp lánh nhìn Viên Úc Thần. "Ta muốn tham gia, ta muốn tham gia!"

Bất đắc dĩ nhìn Sân Mộc nhảy nhót, Viên Úc Thần giơ tay trấn an "Có thể, nhưng em phải ngoan ngoãn không được hồ nháo."

"Ân ân." Vui sướng gật đầu, một bộ dáng so với ai khác đều ngoan ngoãn hơn.

Viên Úc Thần vừa bực vừa buồn cười, lại không yên tâm dặn dò. "Hảo hảo huấn luyện, đến khi tinh tế săn thú bắt đầu nếu không đột phá được 4S, ta sẽ vận dụng quyền lợi đoạt lấy danh ngạch của em."

Như cũ gật đầu, vui vẻ đến nổi đôi mắt đều mị thành một khối. Viên Úc Thần nghiêm túc giáo huấn, trong lòng lại tin tưởng Sân Mộc. Dị năng 3S tham gia tinh tế săn thú đã là người xuất sắc ít có, hơn nữa Sân Mộc có kinh nghiệm thực chiến, y cũng sẽ âm thầm che chở, không sợ hắn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đứa nhỏ này thích chiến tranh, mà y cũng hy vọng hắn có thể sớm một chút đến bên cạnh mình.

Lưu luyến cùng Viên Úc Thần nói tái kiến, khi rời khỏi ký túc xá của Phàn Diệp mơ hồ có thể thấy được thân ảnh đang chạy trên sân huấn luyện, xem ra Viên Úc Thần xuất hiện xác thật khiến bọn họ bị dọa không nhẹ. Không hề áy náy cùng mấy người xa xa vẫy tay, tâm tình Sân Mộc phá lệ thoải mái trở về ký túc xá.

Trở lại ký túc xá, mới vừa lên lầu còn chưa đi tới cửa phòng, xa xa liền nghe được âm thanh tranh chấp quen thuộc. Sân Mộc bước nhanh vài bước, chỉ thấy vây trong đám người Trác Khải Bảo đang xanh mặt hùng hổ trừng mắt mấy học viên thụ huấn, duỗi tay che chở Bách An Ngưng phía sau.

"Ha!" Một học viên cười nhạo ra tiếng. "Lúc trước viện trưởng chính là nói qua, trong lúc tập huấn cho phép viện sinh sử dụng bất cứ thủ đoạn gì loại bỏ người khác."

"Nói qua thì thế nào!" Trác Khải Bảo cất cao thanh âm, ghê tởm nhìn mấy người kia như đang xem những thứ rác rưởi. "Nhưng là loại thủ đoạn dơ bẩn này, sẽ chỉ làm ta ghê tởm. Nếu vì thông qua danh ngạch mà muốn hy sinh đồng bạn của mình, ta tình nguyện chỉ làm người thường, ít nhất không làm lương tâm của mình thất vọng!"

"Ngươi đừng đem người thường nói phong khinh vân đạm như vậy!" Một học viên trong đó tức giận thấp giọng rít gào. "Loại thiếu gia nhà giàu giống như ngươi làm sao biết được người thường chúng ta sống khó khăn thế nào, người này!" Chỉ vào Bách An Ngưng. "Thể lực, dị năng đều không được, nhát gan yếu đuối, tham sống sợ chết, hắn căn bản không xứng trở thành một quân nhân! Cùng với về sau phản bội trên chiến trường, không bằng hiện tại đem hắn khai trừ còn có thể giảm được một cái danh ngạch."

"Ngu xuẩn!" Trác Khải Bảo phản bác. "Bách An Ngưng giá trị còn muốn cao hơn so tất cả các ngươi!"

"Giá trị của hắn chính là yếu đuối trốn phía sau ngươi tìm kiếm bảo hộ?" Học viên trào phúng, bốn phía cũng vang lên tiếng cười trào phúng.

Bách An Ngưng lẳng lặng đứng phía sau Trác Khải Bảo, đôi tay nắm chặt đến lạnh băng xanh trắng.

Sân Mộc đứng bên ngoài đám người nhìn một hồi, đôi mắt từ trên người Bách An Ngưng dời đi "Anh hùng cứu mỹ nhân, bản lĩnh không lớn, dại dột thật không hay."

Âm thanh độc miệng quen thuộc làm ánh mắt Trác Khải Bảo sáng lên, cũng làm cho những học viên kia trắng mặt. Đám người tự giác tránh ra thành một cái đường đi, Sân Mộc đi vào vòng vây, ánh mắt đảo qua Trác Khải Bảo cùng Bách An Ngưng rồi dừng lại trên người đối diện.

"Sân Mộc! Bọn họ khi dễ Bách An Ngưng." Trác Khải Bảo không bỏ qua cơ hội cáo trạng.

"Ta nghe được." Sân Mộc liếc mắt một cái khiến học viên đối mặt hắn có chút sợ hãi, rồi xoay người nhàn nhạt nhìn về phía Bách An Ngưng. "Bọn họ có nói sai sao?"

Sân Mộc nói lời này làm tất cả ngây ngẩn cả người, Bách An Ngưng vùi đầu càng thấp, Trác Khải Bảo mở to hai mắt không thể tưởng tượng nhìn Sân Mộc. "Ngươi, ngươi đang nói gì! Bọn họ……"

Không phản ứng lại Trác Khải Bảo, Sân Mộc lười biếng che chắn trước người Trác Khải Bảo cùng Bách An Ngưng. "Tuy rằng ta tán đồng lời nói của ngươi, nhưng là, hai kẻ ngu ngốc này là bạn của ta."

Học viên hai mặt nhìn nhau, tuy rằng tức giận Sân Mộc chặn ngang một chân, chính là tất cả tân sinh thông qua khảo hạch đều rõ ràng sức chiến đấu của Sân Mộc, chỉ có thể nhẫn nhịn không lên tiếng.

"Cùng với tâm tư gì đó không bằng giữ gìn sức lực ứng phó với huấn luyện ngày mai, sẽ loại bỏ bốn phần. Trừ phi hiện tại ngươi đem người nơi này giết chết một nửa, bằng không huấn luyện vẫn sẽ tiếp tục như cũ."

Bất mãn Sân Mộc nói mát(4), nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết Sân Mộc nói chính là sự thật. Một học viên hung hăng trừng mắt Bách An Ngưng, trên mặt mang theo không cam lòng. "Ngươi vì sao muốn che chở cái tên phế vật này, thực lực của ngươi mọi người rõ như ban ngày, ngươi rõ ràng có thể có được đồng đội tốt hơn mà."

(4) Nói mát: nói dịu nhẹ có vẻ như khen, nhưng thật ra là chê trách hoặc mỉa mai

Sân Mộc không có biểu tình gì gối cánh tay, lạnh lạnh đá mũi chân "Ở trong mắt ta các ngươi đều là phế vật." (Lạy thánh A men)

Một câu thành công kéo đủ giá trị cừu hận, Sân Mộc không thèm để ý liếm liếm hàm răng "Các ngươi tin không? Ta có thể giết chết tất cả các ngươi, như vậy ta liền có thể làm cho chính mình được thông qua."

Sân Mộc nói không giống giả bộ, mấy người nguyên bản đang vây quanh không dấu vết lùi về hai bước. "Chỗ này với ta mà nói chính là lãng phí thời gian, nhưng ta không làm như vậy." Sân Mộc duỗi tay kéo Trác Khải Bảo qua. "Chính là như tên ngu ngốc này nói, đừng làm chuyện ghê tởm như vậy."

Sân Mộc dứt lời, dương dương cằm ý bảo hai kẻ vừa bị khi dễ đuổi theo, chậm rì rì rời đi đám người. "Cái nữ nhân xấu xí kia nói mà các ngươi cũng tin? Trường quân đội đệ nhất sẽ muốn những tên ngu xuẩn phản bội đồng bạn sao?"

Sân Mộc miệng như độc dược, chính là lại làm các học viên đều trở nên suy tư. Trác Khải Bảo đi theo phía sau Sân Mộc trên mặt treo đầy sùng bái, nhìn Sân Mộc tựa như đang nhìn thấy thần.

Đi đến địa phương không người, Sân Mộc dừng lại dựa vào tường. "Lăn trở về ngủ đi."

"Sân Mộc, ta biết ngươi là người tốt mà." Trác Khải Bảo hai mắt đẫm lệ.

Sân Mộc ghét bỏ bĩu môi "Ta không giết các ngươi là bởi vì ta thích xem bộ dạng hấp hối giãy giụa của các ngươi trong lúc huấn luyện, nghĩ đi đâu vậy."

"……" Trác Khải Bảo "Nhưng ngươi vừa mới nói……"

"Mấy con sâu này còn cần ta động thủ?" Sân Mộc nhấc chân đá. "Nhanh lăn trở về ngủ đi!"

Trác Khải Bảo che mông ủy khuất rời đi, Sân Mộc trở lại liếc nhìn Bách An Ngưng một cái "Còn chưa cút."

Bách An Ngưng nhìn Sân Mộc, cúi đầu thấp thấp mở miệng "Cám ơn."

"Không cần, ta chỉ là đáp ứng sẽ kết giao bằng hữu." Sân Mộc không nhìn Bách An Ngưng. "Hơn nữa nếu thật sự giết các ngươi, ta nhất định sẽ bị loại." Nhân loại chính là thích chơi chiến thuật tâm lý kiểu này, qua vạn năm cũng không thay đổi. Trung thành, là thứ nhân loại nhất coi trọng nhất, thật đúng là buồn cười.

Bách An Ngưng không nói gì nữa, yên lặng xoay người rời đi.

"Uy!" Sân Mộc gọi lại Bách An Ngưng. "Hai năm sau, cùng ta tham gia tinh tế săn thú đi."

Bách An Ngưng dưới chân dừng lại, bỗng nhiên xoay người vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Sân Mộc, nắm chặt hai nắm tay có chút run rẩy. Từ trong nhật ký của phụ thân, cậu tự nhiên rõ ràng tinh tế săn thú là cái gì? Chính là có thể tham gia sao? Cậu đủ tư cách sao?

Sân Mộc vỗ lên ngực chính mình "Thực lực." Chỉ hướng Bách An Ngưng "Kỹ thuật."

"Chúng ta còn có giống nhau." Sân Mộc ý bảo đại não, khóe miệng tựa hồ tươi cười. "Sinh vật có chỉ số thông minh siêu việt."

"Kế hoạch của ngươi dường như bị bại lộ." Quân Thiệu nhìn Mặc Lung Ỷ bình tĩnh mở miệng. "Trải qua quấy rầy lần này, những học viên đó rất khó tiếp tục."

Mặc Lung Ỷ chống cằm nhìn nửa ngày, đột nhiên đứng dậy tới gần Quân Thiệu, hai tay chống hai bên Quân Thiệu, vẻ mặt nghiêm túc.

Quân Thiệu nghiêng thân mình về phía sau, trầm mặc nhìn Mặc Lung Ỷ không nói. Mặc Lung Ỷ nâng mặt Quân Thiệu lên, gằn từng chữ một "Quân Thiệu, ta là nữ nhân xấu sao?"

"……" Quân Thiệu

Hu hu hu

~~ 55555

Hôm nay ta edit được hơn nửa tập truyện thì lỡ tay thoát ra mất, ta đau lòng quá tắt luôn.

Phải lôi ra mần lại thiệt là khổ bức a

34. Chương 34: Khu Huấn Luyện Mô Phỏng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Học viên bất an chờ lệnh tập hợp thẳng đến rạng sáng vẫn không thấy động tĩnh, cảm xúc thả lỏng liền cảm thấy buồn ngủ, vừa mới chợp mắt nghỉ ngơi, liền bị một chậu nước tạt tới lạnh thấu tim. Ngay cả Sân Mộc cũng chưa kịp tránh, nước lạnh mang hàn khí dán lên quần áo, Sân Mộc mặt vô biểu tình nhìn người máy đối diện, trong mắt nổi lên ngọn lửa.

Sân Mộc xụ mặt đi tới sân huấn luyện, đôi mắt mang theo hung quang nhìn Phàn Diệp. Thấy Sân Mộc toàn thân ướt sũng, Phàn Diệp trong lòng "lộp bộp" một tiếng, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Động tĩnh của người máy không nhỏ, theo lý mà nói Sân Mộc sẽ không bị trúng chiêu. Đây chính là nước có thêm băng, đứa nhỏ này sẽ bị không đông lạnh đi.

Phàn Diệp lo lắng trong lòng, mặt lại theo thói quen đen lại nhìn học viên đã tập hợp. Toàn thể học viên tập hợp, Phàn Diệp giơ tay nhìn thời gian khó có được không trực tiếp mở miệng răn dạy.

"Học viên mười người một tổ tản ra!" Phàn Diệp ra lệnh.

Tuy không biết Phàn Diệp lại muốn làm ra chuyện xấu gì, nhưng mà kinh nghiệm nhiều ngày nói cho mọi người biết, nếu muốn ít đau khổ, mỗi một câu huấn luyện viên nói ra chính là quân lệnh. Học viên ở sau lưng còn đặt cho Phàn Diệp một cái biệt hiệu, gọi là Hậu Bá.

Mười người một tổ tản ra, một bên bốn huấn luyện viên đi đến trước máy dụng cụ bắt đầu thao tác, trên sân huấn luyện dần dần bao phủ một đạo năng lượng, năng lượng chụp xuống số liệu mô phỏng bắt đầu

hình thành địa hình núi rừng.

"Là sân huấn luyện giả thuyết." Bách An Ngưng nhỏ giọng mở miệng. "Cùng số liệu mô phỏng trong kỳ khảo hạch tân sinh tương tự, nhưng phạm vi nhỏ nên khu vực cố định sẽ không thể biến hóa, sẽ không có sinh vật có lực sát thương, là khu mô phỏng trường quân đội chủ yếu dùng để huấn luyện tân sinh cách sinh tồn."

Trác Khải Bảo nghe được táp lưỡi "Bách An Ngưng, mấy thứ đồ của quân đội ngươi hiểu biết thật rõ a."

Bách An Ngưng nhấp môi không nói chuyện nữa, Sân Mộc liếc nhìn Bách An Ngưng một cái, tiếp tục đem lực chú ý đặt lên khu mô phỏng.

Phàn Diệp tiến lên giới thiệu "Sân huấn luyện giả thuyết, đây là nội dung huấn luyện kế tiếp của chúng ta. Ta chỉ nói qua một lần, mọi người nghe rõ."

"Trước tiên học viên tiến vào mười phút, mười phút sau sẽ có năm huấn luyện viên đảm nhận vai trò thợ săn tiến vào bắt đầu săn giết." Phàn Diệp giơ súng kim loại trong tay. "Súng cảm ứng không có lực sát thương, tuy rằng không chết được nhưng bắn vào trên người cũng sẽ rất đau. Mười lăm người đầu tiên bị bắn trúng 20 phát, lập tức đào thải!"

"Tiến vào khu mô phỏng không cho phép kết đội mà đi, không cho phép giúp đỡ nhau, chỉ được hành động một mình. Trong lúc huấn luyện không cho phép sử dụng dị năng, một khi phát hiện, trực tiếp khai trừ.

"Này không công bằng!" Một học viên phản bác. "Các người là quân nhân, chúng ta chỉ là học viên bình thường, căn bản không có khả năng tránh thoát săn giết của các người."

"Cho nên là hai mươi phát." Phàn Diệp lạnh lùng nói.

"Có cho phép huấn luyện viên sử dụng dị năng không?" Lại một học viên truy hỏi.

"Không cho phép."

"Báo cáo!" Sân Mộc nhấc tay, ánh mắt sâu kín nhìn Phàn Diệp. "Có thể săn giết huấn luyện viên không?"

"……" Phàn Diệp "Nếu ngươi có năng lực."

Mỗi người một túi dịch dinh dưỡng tương đương với bữa sáng, từng nhóm học viên tiến vào khu mô phỏng, một khi tiến vào khu mô phỏng liền lập tức phân tán.

Bên ngoài điểm xuất phát, Long Vũ nhỏ giọng dặn dò "Một hồi chúng ta sẽ bị tách ra, sau khi đi vào các ngươi đừng đứng tại điểm xuất phát lâu. Bằng không chờ thợ săn tiến vào sẽ trực tiếp đối mặt."

Sân Mộc thất thần gật đầu, nhìn khu mô phỏng trong lòng cân nhắc nước cờ. "Bách An Ngưng, loại kỹ thuật này ngươi biết không?"

Bách An Ngưng chần chờ gật đầu. "Đơn giản có thể, mô phỏng số liệu lực sát thương còn trong nghiên cứu. Loại kỹ thuật này là mã hóa, cũng không có công khai ra ngoài."

"Xâm nhập máy tính đem loại kỹ thuật này trộm ra, học rồi sau này giúp ta làm mấy món đồ chơi tốt." Sân Mộc lén lút xúi giục.

"Sân Mộc, đây là phạm pháp." Trác Khải Bảo che mặt. "Ngươi muốn ở trong ngục cả đời sao?"

Bách An Ngưng nhấp miệng cười cười "Ta sẽ nỗ lực nghiên cứu."

Mấy người bị ngăn cách thả đi vào khu mô phỏng, Long Vũ ngàn dặn vạn dò, lo lắng nhất vẫn là Sân Mộc, sợ tính tình hấn vào đây lại nháo ra thành cái dạng gì.

Sau khi tiến vào khu cách ly, Sân Mộc không giống các học viên khác chạy trốn khắp nơi, mà là không chút hoang mang không theo phương hướng nào tản bộ. Không phải Sân Mộc không sợ, hắn chỉ là đã sớm qua cái tuổi thiên chân, đã lớn như vậy mà còn có thể trốn đi đâu?

Phạm vi khu vực săn bắn cố định, năm con tàng ngao bỏ vào trong ổ tiểu hài tử, náo nhiệt đáng để xem.

Sân Mộc chậm rãi đi trong rừng, hứng thú nhìn học viên hoặc chạy hoặc ẩn nấp, trong lòng tính toán thời gian đàn tiểu hài tử này bị diệt.

Âm thanh nhắc nhở bắt đầu cuộc săn giết, thợ săn cũng bắt đầu tiến vào, làm con mồi học viên nháy mắt như bị tạc mao, hận không thể đào cái hố đem mình chôn vào.

Sân Mộc nhảy vào trong bụi cỏ nguyên thủy, nhanh nhạy giống như con dã thú ẩn nấp, răng nanh ẩn sâu chỉ đợi một đòn trí mạng.

Ngửi theo tiếng gió trong không khí, động tĩnh kích thích thần kinh Sân Mộc, con mồi đã bắt đầu săn thú. Sân Mộc liếm liếm hàm răng, thả người nhảy xuống ngồi chồm hỗm trong lùm cây. Trăm mét bên ngoài học viên bị súng bạo đầu, trong lòng Sân Mộc không khỏi nảy sinh kích động nho nhỏ, ngoài miệng huýt một tiếng sáo. Học viên nhe răng trợn mắt xoa cái ót bị đau, hung hăng trừng Sân Mộc một cái, nghẹn khuất xoay người rời đi.

Sân Mộc cắn móng tay tầm mắt dừng trên người huấn luyện viên đang săn giết, thấy người còn thân thiện cắn móng vuốt, "ngây thơ đáng yêu" như thế làm khóe miệng huấn luyện viên không nhịn được co giật.

Săn giết còn đang tiếp tục, huấn luyện viên đem súng trong tay nhắm ngay tim Sân Mộc, dương dương mi ý bảo. Viên đạn kim loại đặc chế thoát ly họng súng tập kích hướng trái tim Sân Mộc, bản năng gặp phải nguy hiểm làm Sân Mộc nháy mắt nhe ra răng nanh, như tia chớp biến mất tại chỗ, tiếng gió xẹt qua bụi cỏ dưới chân "lả tả " rung động. Thoát khỏi viên đạn làm huấn luyện viên nhất thời kinh ngạc, trong chớp mắt đã thấy Sân Mộc đi đến trước mặt, gió nắm trong tay tạt hướng mặt huấn luyện viên. Không đợi huấn luyện viên ngây người, nắm tay nện vào mũi đối phương, lui ra sau ba mét cái mũi bị đau nóng rát.

"Ngươi……" Huấn luyện viên trên mặt nhiễm đầy tức giận.

Một quyền này Sân Mộc ra bảy phần lực đạo, chỉ thấy giáo quan kia dưới chân vững như tùng, mắt lập tức sáng lên vài phần. Trong tay khai mở, làm động tác công kích.

Vuốt vuốt cái mũi, huấn luyện viên đối với lực đạo của Sân Mộc cũng có vài phần hứng thú, hơn nữa bị đánh cho giận tái, tức khắc cũng triển khai tư thế.

Sân Mộc âm thầm nghiến răng, lực đạo không giảm hướng huấn luyện viên đánh tới. Bị Sân Mộc không theo lẽ thường đánh tới nhất thời trở tay không kịp, nhưng cũng rất nhanh liền điều chỉnh lại. Hai người ngươi tới ta đi, thế lực ngược lại có vài phần ngang nhau.

Huấn luyện viên kinh dị nhìn Sân Mộc, gã ở đội đặc chiến Cửu Quân, thể thuật không nói là tốt nhất nhưng cũng khó gặp được đối thủ, gã chính là từ trong chiến tranh rèn luyện mà ra, lại không thể tưởng tượng thể thuật Sân Mộc so với gã thế nhưng một tấc cũng không thua.

Chân huấn luyện viên từ dưới đá lên trán Sân Mộc, xoay người bắt lấy yết hầu Sân Mộc khóa lại. Sân Mộc tay sinh ra lợi trảo trong nháy mắt lại giấu đi, tay trái trượt xuống bắt lấy cánh tay huấn luyện viên, không đợi huấn luyện viên phản ứng, thân mình mềm lại dịch ra hai bước vòng đến phía sau huấn luyện viên, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, cánh tay huấn luyện viên xụi xuống dưới. Huấn luyện viên giữa mày nhăn lại một chút, khủy tay còn lại hướng đỉnh lên huyệt Thái Dương Sân Mộc.

Sân Mộc buông huấn luyện viên di chuyển ra xa mấy thước, trong mắt hiện lên kinh ngạc ngồi chồm hỗm trên mặt đất nhìn huấn luyện viên. Động tác vừa rồi của huấn luyện viên tuy rằng có thể sẽ làm Sân Mộc bị thương, lại sẽ không tạo thành thương tổn trí mạng, nếu không phải tinh hạch trong đầu đối với hắn quá quan trọng, hắn như thế nào sẽ buông tay?.

Chính là, nếu hoàn thành cái động tác này, bản thân cần phải xoay quanh người huấn luyện viên 90°, khống chế cánh tay phải của gã, động tác như vậy rất có khả năng sẽ phế đi cánh tay gã.

Huấn luyện viên thử giật giật cánh tay phải, cảm giác được đau đớn, huấn luyện viên ha ha cười "Không tồi, ngươi rất giỏi, ta đã đánh giá thấp ngươi."

"Ngươi cũng rất lợi hại." Những lời này là Sân Mộc nói tự đáy lòng, sau khi bước vào thế giới này, có thể cùng hắn đánh ngang nhau một hồi đã là rất lợi hại. Chiêu thức của hắn đều là từ việc giết người mà luyện ra, tuy rằng chỉ dùng bảy phần lực đạo, nhưng là cũng nên để lại đường sống cho người trước mặt này.

Sân Mộc nhìn huấn luyện viên một hồi, tiến lên hai bước cầm lấy cánh tay huấn luyện viên, không chờ gã mở miệng hỏi trên tay bỗng nhiên dùng sức. Huấn luyện viên "tê" nhẹ một tiếng, Sân Mộc buông tay "Chờ hôm nào chúng ta nghiêm túc đánh một trận."

Nhìn theo bóng Sân Mộc, huấn luyện viên một bên hiếm lạ nhìn Sân Mộc tự trách mình vô dụng, một bên cử động bả vai. Cảm giác được cánh tay nhẹ nhàng, tức khắc kinh ngạc. "Thế nhưng lại không đau." đã sớm quen với việc bị thương phải được nằm chữa trị một hồi, hôm nay thấy được cánh tay bị thương chỉ qua một động tác của Sân Mộc liền trở nên tốt, không khỏi càng cảm thấy hiếm lạ.

Trong trung tâm rừng rậm, Mễ Phi lặng yên không tiếng động quỳ trên mặt đất, nhìn huấn luyện viên đối diện một hồi không khỏi bắt đầu có chút lo lắng. Huấn luyện viên này cũng là người thành thật, thử kêu vài tiếng, do dự buông súng trong tay chậm rãi tới gần Mễ Phi. "Ngươi có khỏe không?"

Tiếng bước chân tới gần, mí mắt Mễ Phi đang "hôn mê" khẽ run lên, mắt thấy huấn luyện viên đến bên người, Mễ Phi đột nhiên nhảy dựng lên "ngao ô" một kêu hùng hổ, chân tung lên muốn quấn lấy cổ huấn luyện viên làm một kích trí mạng.

Tuy rằng bị tiếng kêu kỳ quái của Mễ Phi hù, nhưng phản ứng bản năng đối với nguy hiểm vẫn là nhạy bén dịch sang nửa bước, ánh mắt sắc bén ngăn chiêu trí mạng của Mễ Phi. Lại không nghĩ tới một chân này Mễ Phi chỉ làm hư chiêu, dưới chân chỉ là dán lên da huấn luyện viên, mà nắm tay từ không trung chuẩn xác đấm xuống giữa ót huấn luyện viên.

Một kích thành công, Mễ Phi nhanh chóng nhảy ra khỏi khu nguy hiểm, nhìn ót huấn luyện viên cười ha ha "Lừa ngươi thôi, thợ săn ngu ngốc!!"

Nhìn bóng Mễ Phi đã chạy xa, huấn luyện viên nhướng mày không nói. Một huấn luyện viên khác đi ra, cười tủm tỉm nhìn lại "Như thế nào không đuổi theo đánh một trận?"

"Tiểu gia hỏa tâm địa không tồi." Huấn luyện viên vuốt cổ thấp thấp cười.

Huấn luyện kia viên bĩu môi, cũng không có phản bác. "Một kích trí mạng kia nếu là hạ xuống, ta nhất định đem xương hắn bẻ gãy."

Trong bụi cỏ rậm rạp, Tư Kỳ mặc áo ngắn tay màu đen, vui vẻ ngậm kẹo thoải mái đi dạo tại chỗ. Tránh ở một góc Trác Khải Bảo vẻ mặt đau khổ xoa cổ chân đã tê dại, quan sát nhìn trái phải, chậm rãi hạ đầu gối, thật cẩn thận dịch về phía sau.

Quân ủng (1) màu đen đạp lên cái mông kiều của Trác Khải Bảo, Trác Khải Bảo quỳ rạp trên mặt đất thiếu chút nữa khóc oa oa, đáng thương hề hề ôm đầu che mặt "Huấn luyện viên, đừng đạp có được không?"

(1) Quân ủng:

Tư Kỳ ở trên mông Trác Khải Bảo dẫm dẫm, thực vừa lòng với sự co dãn dưới chân. "Không trốn nữa?"

"Huấn luyện viên biết ta trốn vì sao không trực tiếp đem ta bắt ra, hại ta ngồi xổm chân đều đã tê rần." Trác Khải Bảo nhỏ giọng oán giận.

"Ngươi nói cái gì?" Tư Kỳ đào đào lỗ tai, lực chân tăng thêm một chút.

Trác Khải Bảo trộm nhìn cơ bắp với tỉ lệ hoàn mỹ ẩn trong áo ngắn tay màu đen của Tư Kỳ, nhìn nhìn lại thân mình giống như tiểu kê tử, trong lòng run run, thanh âm lảnh lót tự tin mười phần "Huấn luyện viên khí phác uy vũ, dũng mãnh vô địch!"

Tư Kỳ vừa lòng cười "Không tồi, nói trọn vẹn đi."

Khuôn mặt nhỏ Trác Khải Bảo gục xuống, khổ bức hề hề cử động thân mình. "Huấn luyện viên, có thể đem bàn chân vô cùng tôn quý của người dịch ra khỏi mông ta không?"

Tư Kỳ liếc nhìn xuống chân, chậm rì rì đem chân thu hồi. Trác Khải Bảo ngồi dậy, bẹp miệng bán đáng thương. "Huấn luyện viên, sớm chết sớm siêu sinh, ngươi giết ta đi." (Trời ơi manh quá đi. Manh quá

~~)

Tư Kỳ buồn cười nhìn Trác Khải Bảo anh dũng hy sinh, hạ súng nhắm ngay ngực Trác Khải Bảo. Họng súng lạnh băng xẹt qua ngực Trác Khải Bảo chậm rãi trượt xuống, cuối cùng ngừng ở nơi nào đó.

"Không được!!" Trác Khải Bảo hét lên một tiếng, đôi tay che lại nơi nào đó, trên mặt đỏ ửng. "Nơi này không được! Đây là mệnh căn(2) của ta, xú không biết xấu hổ!"

(2)Mệnh căn:Gốc rễ của vận mệnh con người.

"Nga!" Tư Kỳ gật đầu, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ. Họng súng lại lần nữa di chuyển lên ót Trác Khải Bảo, lúc Trác Khải Bảo còn run run đột nhiên nổ súng.

"……" Trác Khải Bảo. "Giáo…… Huấn luyện viên, này là sao?"

Tư Kỳ chuyển thân súng, nghiêm túc gật đầu "Ta hình như đã quên phóng đạn."

"Huấn luyện viên!!" Trác Khải Bảo trừng mắt muốn khóc. "Ngươi cho ta chết một cách thống khoái được không?"

Quang não trên tay đột nhiên vang lên, Tư Kỳ đứng dậy tiếp nhận thông tin. Khóe mắt liếc hướng Trác Khải Bảo đang trộm bò đi, tầm mắt dừng lại trên cái mông đang lắc lư kia, trong chớp mắt liền bất động thanh sắc dời đi.

"Tư Kỳ, ngươi sao lại thế này!" Phàn Diệp đen mặt lạnh giọng quát.

"Ngươi không cảm thấy vật nhỏ kia rất có ý tứ sao?" Tư Kỳ cười nói. "Lưu lại đi, chơi thật vui."

"Nơi này là tập huấn tuyển chọn học viện!"

"Ta biết, vật nhỏ kia cũng là hạt giống không tồi không phải sao?" Tư Kỳ lạnh lạnh nhìn phương hướng Trác Khải Bảo biến mất. "Vẫn là bởi vì hắn họ Trác?"

Bên kia thông tin trực tiếp bị cắt đứt, Tư Kỳ cười thanh, thu hồi quang não xoay người rời đi, không có nửa phần lưu luyến.

Không gian phân vực ngăn lại viên đạn vừa đánh úp, Bách An Ngưng nhảy vào rừng cây, trừ bỏ hô hấp có chút dồn dập ngược lại cũng không quá chật vật.

Ngồi xổm trong một bụi dây đằng, Long Vũ cũng theo đi lên, xác định bốn phía không có thợ săn cũng không dám thả lỏng.

Bách An Ngưng tháo bỏ không gian phân vực, nhìn Long Vũ một cái nhỏ giọng nói "Nơi này là khu số liệu mô phỏng bị cắt đứt, không thể theo dõi."

Long Vũ xoa bả vai đánh giá Bách An Ngưng "Ngươi trúng bao nhiêu phát súng?"

"Mười một." Bách An Ngưng sờ chiếc cổ xanh tím, nhỏ giọng nói.

"Ta tám phát." Mày Long Vũ nhăn lại, trong âm thanh lãnh đạm hiện lên lo lắng. "Cũng không biết Mễ Phi thế nào? Khẳng định lại hồ nháo."

"Còn có Sân Mộc." Long Vũ lắc đầu, cảm giác não lại bắt đầu đau. "Người này nếu phát điên, đừng nói sẽ đem khu mô phỏng lại hủy đi."

"Sẽ không." Một người ngạo khí như vậy, khu mô phỏng nho nhỏ như thế nào sẽ chế trụ được hắn?.

"Ngươi cũng nỗ lực." Long Vũ nhìn Bách An Ngưng dặn dò. "Cố gắng lưu lại, ngươi có thiên phú."

"Ân." Bách An Ngưng trầm mặc gật đầu. Cậu sẽ lưu lại, nhất định sẽ.

Nhớ đến tối hôm qua, ngực Bách An Ngưng có chút nóng lên.

Có lẽ cậu đã tìm được mục tiêu của mình, thể lực mạnh nhất, kỹ thuật lợi hại nhất.

Cậu muốn tham gia tinh tế săn thú!!!.

35. Chương 35: Tranh Luận Giá Trị Nhan Sắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc xoa chỗ bị đánh nhíu nhíu mày, có điểm đau. Mắt nhìn qua chỉ có thể thấy được trong bụi cỏ cây lá còn đong đưa, kẻ đánh lén đã sớm chạy. Cũng do hắn sơ ý, kết quả bị đánh lén trở tay không kịp. Vị đánh lén kia cũng không nghĩ tới mình có thể thành công, mắt thấy một kích thực hiện được, nháy mắt liền biến đi không thấy hình ảnh.

Thử cử động cánh tay, cảm giác đau đớn nhè nhẹ tâm tình mới bắt đầu tốt lên. Chính mình bản lĩnh không đủ cũng không trách được ai, huống hồ thực lực những người này cũng vượt ngoài dự kiến của hắn.

"Săn thú" đã qua được bốn giờ, không ngừng có thông cáo số hiệu học viên bị đào thải. Sân Mộc liếc mắt nhìn học viên nằm ngay đơ trên mặt đất cách đó không xa, bắt đầu có chút hứng thú.

Tốc độ đi trong rừng bắt đầu nhanh lên, lần theo khí vị người vừa đánh lén lưu lại bắt đầu truy tung, trong lòng lên kế hoạch "báo thù".

Phía sau cánh rừng rõ ràng nghe được tiếng hít thở nhè nhẹ làm Sân Mộc dừng bước, Sân Mộc giật giật chóp mũi, đem túi dịch dinh dưỡng còn chưa xuống uống trong tay nện qua.

"Ai u!" Một tiếng hô đau, Trác Kỳ Bảo ôm đầu từ sau thân cây lăn ra.

Sân Mộc ôm cánh tay, từ trên cao nhìn xuống Trác Kỳ Bảo đang chật vật "Muốn làm mèo ở chỗ này chiếm núi làm vua? Không bằng đào một cái hố đem mình chôn xuống không phải càng an toàn."

"Đau!" Trác Kỳ Bảo xoa cánh tay xanh tím, khụt khịt. "Lại thêm một súng ta liền chết."

"Có tiền đồ." Đem chiếc mũ bên chân đá đi, đây chính là cái mũ trên đầu Trác Kỳ Bảo.

Trác Kỳ Bảo trên dưới xem xét Sân Mộc một vòng "Sân Mộc, ngươi sẽ không phải một phát cũng không đi?"

"Bị trúng một phát." Sân Mộc cử động cánh tay, ngữ khí khó chịu. "Ta chính là muốn tìm gã báo thù."

Bị đả kích đến tự phỉ nhổ chính mình, nhìn Trác Kỳ Bảo ủy khuất cắn khăn tay, Sân Mộc bất đắc dĩ đem người kéo tới. "Sợ đau còn tới nơi này làm gì."

Bị Sân Mộc xách lên, lại tiếp tục xoay người đặt mông ngồi trên đất. "Ta mới không muốn tới, là lão gia nhà ta ép cho."

"Ngươi muốn làm cái gì." Sân Mộc có điểm tò mò.

Trác Kỳ Bảo nghĩ nghĩ "Trở thành minh tinh, dựa vào gương mặt kiếm cơm."

"……" Liếc Trác Kỳ Bảo một cái, Sân Mộc xụ mặt. "Ngươi còn muốn đem toàn nhân loại hùa theo cái thẩm mĩ quan kỳ ba của ngươi sao?"

"Gương mặt ta đã được dụng cụ giám định qua, tỉ lệ hoàn mỹ!"

"Máy móc bị hỏng mà cũng làm ngươi tự tin tất cả mọi người đều có khẩu vị nặng sao? Ngươi xác định đồ vật kia không phải dùng để giám định bệnh sởi? Hay là mắt của ngươi đã bị ung thư thời kì cuối."

Bị Sân Mộc độc miệng lăng trì cho thương tích đầy mình, Trác Kỳ Bảo nửa ngày mới tìm lại được tiếng nói, nghẹn một câu "Vậy ngươi cảm thấy ai đẹp."

Sân Mộc cẩn thận nghĩ "Viên Úc Thần." Nói xong còn gật đầu thêm câu khẳng định. "Y lớn lên là đẹp nhất!"

Trác Kỳ Bảo động động môi, biểu tình có chút kỳ quái. "Nguyên soái đại nhân quả thực bá khí trắc lậu, nhưng… cũng không đến mức nói là đẹp đi."

"Phanh!" một tiếng chân xoẹt qua mặt Trác Kỳ Bảo dẫm xuyên nửa thân đại thụ, Sân Mộc hung tợn trừng mắt Trác Kỳ Bảo, hai nắm tay niết vang lên"ca ca".

"Viên Úc Thần là đẹp nhất!"

"Vâng!" Trác Kỳ Bảo trừng lớn đôi mắt, kinh hồn táng đảm lớn tiếng nói. "Nguyên soái đại nhân là đệ nhất vũ trụ không ai có thể so sánh!"

Sân Mộc thu hồi chân, khó chịu xoa tay hầm hè "Ai dám nói Viên Úc Thần không đẹp, ta liền đem kẻ đó đánh đến cho trở về bụng mẹ đầu thai."

"Vâng!!" Sợ tới mức hồn phi phách tán, chỉ biết gật đầu.

Huấn luyện viên giám sát bên ngoài khu mô phỏng cùng nhau nhìn trò khôi hài này, một đám cười đến ngã trước ngã sau, vui đến nổi lăn bò đầy đất.

Đến khi công bố học viên bị đào thải thứ 15 mà Sân Mộc vẫn không tìm được người đánh lén hắn, nhưng vì "biện luận" giá trị nhan sắc của Viên Úc Thần toàn thắng khiến tâm tình hắn tốt lên không ít.

Thời gian trời chạng vạng, các giáo quan khó có được hảo tâm tuyên bố huấn luyện hôm nay dừng ở đây, các học viên may mắn còn tồn tại đều xụ mặt, bộ dạng nhìn huấn luyện viên như đang nhìn kẻ thù giết cha. Sân Mộc lạnh nhạt thờ ơ, trong lòng vì những nhân loại này cảm thấy buồn cười. Sân Mộc biết rõ, lượng huấn luyện này ở quân bộ chính quy căn bản còn chưa được tính là món khai vị, miễn cưỡng xem như giải trí khi nhàn nhã mà thôi.

Một tay xách theo Trác Kỳ Bảo nửa sống nửa chết đi vào nhà ăn, mắt Trác Kỳ Bảo nhìn thấy thức ăn liền sáng lên, nha nha chạy như điên tới khu nhận cơm. Sân Mộc như có suy tư nhìn bóng dáng vui sướng Trác Kỳ Bảo, nhớ lại một đường bùn lầy đi qua, bắt đầu do dự nên hay không đem người này mang ra ngoài dạy dỗ lại một phen.

Mọi người lặn lội trở về nhà ăn khiến mặt Sân Mộc tốt lên chút ít, Trác Kỳ Bảo luôn kiêu ngạo với bên ngoài, mỗi lần mấy người bọn họ tụ lại ít nhiều cũng sẽ đưa tới chút đánh giá khác thường.

Trác Kỳ Bảo bày loạn một hồi thức ăn trên bàn, trong đó có rất nhiều thịt. "Tùy tiện ăn, ta mời khách."

Trác Kỳ Bảo hào khí, đem khí chất thổ hào ba ba phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Long Vũ cùng Mễ Phi vốn không phải loại người khách khí, trực tiếp khai đoạt. Bách An Ngưng còn tính khách khí nhẹ nói cảm tạ, tiếp theo cũng vùi đầu ăn không nói chuyện nữa.

Sân Mộc không hứng thú khảy chiếc đũa thức ăn vô vị, đối với việc huấn luyện còn chưa qua một nửa có chút mất kiên nhẫn.

Âm thanh ồn ào dần dần tới gần, xa xa có thể thấy được bốn thân chế phục nam viện sinh màu trắng đi đến, chúng tinh phủng nguyệt, khiến cho giao thông trong nhà ănnhỏ bị tắc nghẽn. Chiếc đũa trong tay Sân Mộc rơi xuống mâm, mắt chợt lóe rồi biến mất. "Tìm ra."

Long Vũ ấn đầu không chịu yên Mễ Phi xuống, gắp một khối xương đặt vào trong chéntrước mặt, ý bảo sống yên ổn ăn cơm. Thoáng nhìn qua độ cong khóe miệng Sân Mộc đang giơ lên, Mễ Phi hiểu ý, tiếp tục vô tâm không phổi ăn uống.

Đều thấy được Sân Mộc vẫn ung dung, bọn họ cũng không phải dạng đầu óc ngu xuẩn, đều hiểu rõ Sân Mộc đang có ý định làm ác nhưng lại lười đến quan tâm, chỉ chậm trễ ăn cơm.

"Đằng trước là tiểu tôn tử Tiêu gia Tiêu Nghĩa Hách." Vẫn là có chút không yên tâm, Trác Kỳ Bảo nhỏ giọng nhắc một câu.

Sân Mộc biểu tình bất động, Trác Kỳ Bảo chỉ nghĩ hắn trong lòng nắm chắc cũng không lên tiếng nữa, lại không biết kẻ ngoại lai nhập cư trái phép không hộ khẩu Sân Mộc căn bản đối với điều này không có khái niệm.

Bốn người đi đến trước mặt, mắt Tiêu Nghĩa Hách lướt qua năm người rồi ngừng lại trên người Trác Kỳ Bảo, vẻ mặt tươi cười nhiều thêm vài phần cẩn thận. "Trác thiếu nhập giáo như thế nào lại không cho người thông tri một tiếng, ta gọi người đến chiếu cố Trác thiếu tốt một chút."

Trác Kỳ Bảo nghe vậy cười lạnh, nói cũng thật dễ nghe, bảy phần chèn ép ba phần đối đãi, Tiêu gia các người không có ai là tốt đẹp.

Sân Mộc nhướng mày, đã sớm nghe Viên Cảnh Trạch nói qua quy luật sinh tồn trong học viện, nay kết quả tuyển chọn còn chưa có mà đã bắt đầu mượn sức.

Tiêu Nghĩa Hách tâm tư chuyển động, tiểu tôn tử Trác gia ở trong giới đều có nghe qua, bất quá danh tiếng so với gã chỉ là bao cỏ. Chính là tuy rằng không danh tiếng gì, nhưng lại được lão gia tử Trác gia coi như báu vật, như bảo bối mà cung phụng, cho dù trong lòng Tiêu Nghĩa Hách không vui cũng chỉ có thể làm cái hảo kết giao.

"Không nhọc Tiêu nhị thiếu, bổn thiếu gia quý giá, chỉ sợ không chịu nổi dị nghị." Trác Kỳ Bảo ngoài cười trong không cười.

Tiêu Nghĩa Hách động động khóe miệng, trong lòng ghê tởm Trác Kỳ Bảo bùn nhão không trét nổi tường. Tầm mắt chuyển sang Sân Mộc, ánh mắt Tiêu Nghĩa Hách nhiều thêm chút ý vị thâm trường. "Ngươi chính là đệ nhất khảo hạch Sân Mộc kia?"

Sân Mộc chuyển động cái muỗng trên bàn, mắt nhìn thẳng "Không phải."

"……" Tiêu Nghĩa Hách

Trác Kỳ Bảo vùi đầu "hự" cười ra tiếng. Tiêu Nghĩa Hách nắm chặt tay, trên mặt lại mảy may bất động. "Với biểu hiện của vài vị trong khảo hạch, nhất định có thể thông qua tuyển chọn tập huấn. Về sau ở học viện có khó khăn gì có thể tới tìm ta, không cần khách khí."

Này xem như mượn sức người trắng trợn a, Sân Mộc cắn rớt viên thịt trong muỗng, biểu tình nhàn nhạt nhìn Tiêu Nghĩa Hách. "Sẽ không khách khí."

Tiêu Nghĩa Hách lại nghẹn, thấy năm người thảnh thơi ăn uống, với tính tình nóng nảy của gã sớm đã hận muốn chết, chính là từ nhỏ đã được giáo dưỡng tốt nên chỉ có thể khắc chế.

"Nghe nói Sân Mộc học đệ là đệ nhất khảo hạch, có thể cho chúng ta một chút kiến thức không?" Một nam sinh đi theo Tiêu Nghĩa Hách mở miệng khiêu khích.

Sân Mộc không để ý xoa xoa bàn tay, mắt thấy sắc mặt nam sinh kia càng thêm khó coi, Long Vũ buông đũa đạm thanh nói "Tuyển chọn còn chưa kết thúc, quy định cấm tư đấu."

"Tổng hội có cơ hội." Trác Kỳ Bảo đứng dậy kiêu ngạo nhìn chế phục viện sinh trên người Tiêu Nghĩa Hách. "Chờ chúng ta mặc vào thân quần áo này, còn không tìm được cơ hội đánh giá sao?"

Trác thiếu gia cậu khi nào sẽ trở thành chó để người khác dưỡng dưới chân? Nếu Tiêu Nghĩa Hách có tâm mời, cậu càng muốn nói cho gã biết, Trác thiếu gia cậu dù có làm chó cũng tự cậu lựa chọn chủ nhân.

Trong học viện thế lực khắp nơi tụ bè kết đảng, cậu sao có thể cam tâm khuất phục dưới chân người? So với chịu khống chế của người khác, không bằng tự tạo thế lực một phương.

Tiêu Nghĩa Hách nói rõ ràng, Trác Kỳ Bảo cũng đáp nhanh nhẹn. Hai người đối diện, nhìn như phong thanh vân đạm, kỳ thật đã là phong vân gợn sóng, sóng to gió lớn. "Trác thiếu lần đầu nhập giáo, sợ là không biết quy củ của học viện đi."

"Quy củ là do người định, không được có thể sửa." Trác Kỳ Bảo cười đến nhẹ nhàng, phảng phất như cùng bạn bè nói chuyện phiếm. "Đương nhiên, trước tiên là phải có bản lĩnh. Tiêu nhị thiếu ngươi nói, ta có cái bản lĩnh kia không?"

Sân Mộc nuốt vào ngụm canh cuối cùng, giữa bốn phía im ắng đứng lên. Mễ Phi nhếch miệng cười, là người thứ hai nhảy lên đi theo Sân Mộc. Bách An Ngưng đuổi kịp, trầm mặc vùi đầu không nói lời nào. Long Vũ nhìn Trác Kỳ Bảo nửa ngày, cũng chậm rãi đứng lên.

Trác Kỳ Bảo chậm rãi lấy tiền để lại, cười hì hì lui về phía sau nửa bước, cùng mấy người đứng chung một chỗ "Tiêu nhị thiếu?"

Năm người đối bốn người giằng co qua lại, khí thế một chút cũng không thua kém. Chính là chỉ có mấy người Trác Kỳ Bảo biết, Sân Mộc căn bản liền không đem mấy con sâu này để trong lòng, bằng không lấy sức chiến đấu nghịch thiên của hắn cũng đủ nghiền chết bọn họ.

"Tiêu Nghĩa Hách ngươi thật đúng là mặt dày, khi dễ tân sinh? Xem ra bản tin đầu đề hôm nay đã có." Âm thanh mát lạnh làm gãy hai nhóm người đang giằng co, Viên Cảnh Trạch mang theo mấy người Bạch Thiên Ngân xuyên qua đám đông đi tới. Khí thế lạnh lẽo trực tiếp vỡ không khí giằng co.

Trộm cho Sân Mộc một ánh nhìn, Bạch Thiên Ngân trước sau như một tươi cười diễm lệ. Mộ Đồ và Lam Hòa đi theo một bên, chỉ không thấy một mình Trọng Lê.

Thấy người đến là Viên Cảnh Trạch, lực chú ý Tiêu Nghĩa Hách cuối cùng cũng rời khỏi nhóm người Sân Mộc. "Viên Cảnh Trạch, ngươi tới đây làm gì?"

"Không cần thụ sủng nhược kinh như vậy, ngươi khiến huynh đệ ta bị thương, nợ này ta đương nhiên phải đích thân cùng ngươi tính."

Tiêu Nghĩa Hách cười lạnh, đối với Viên Cảnh Trạch nói khinh thường. "Trên sân huấn luyện khó tránh khỏi bị thương. Lại nói, nếu đã ở trên sân huấn luyện, đương nhiên đều là song phương cùng tự nguyện."

"Trọng Lê đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh trong khoang chữa trị, nếu không phải phòng huấn luyện cưỡng chế dừng lại, có phải hay không ngươi muốn lấy luôn mạng hắn." Lam Hòa kích động.

Tiêu Nghĩa Hách cười nhạo "Nếu quy tắc cho phép."

"Ngươi……"

"Một khi đã như vậy." Không đợi Lam Hòa xong nói, Viên Cảnh Trạch tiến lên hai bước, ngữ khí lạnh băng. "Dựa theo quy của học viện, đến sân huấn luyện so cao thấp."

"Cảnh Trạch!" Mấy người Mộ Đồ cả kinh. Dị năng Tiêu Nghĩa Hách đã đột phá thêm một bước, hiện tại nếu Viên Cảnh Trạch cùng gã đối đấu chỉ có hại.

Tiêu Nghĩa Hách nhìn Viên Cảnh Trạch nửa ngày, trên mặt tươi cười quỷ dị. "Ngươi xác định?"

"Xác định!"

"Đây là chuyện gì a?" Trác Kỳ Bảo nhìn một màn đột ngột này , tác phong chuyển biến quá nhanh, chỉ số thông minh theo không kịp thì làm sao đây.

Mắt di chuyển qua hai người, Sân Mộc như suy tư gì đó. “Theo sau nhìn xem.”

Bạch Thiên Ngân khóe mắt quét về phía Sân Mộc, tươi cười ngả ngớn trên mặt cũng nhạt đi nhiều. Sân Mộc biểu tình bình đạm, đón nhận ánh mắt Bạch Thiên Ngân cũng không thay đổi gì, chỉ là hơi hơi gật đầu. Thấy vậy, Bạch Thiên Ngân nhẹ thở một hơi, nhưng khi nhìn Viên Cảnh Trạch ẩn nhẫn tức giận phía trước, trong lòng không khỏi vẫn có chút lo lắng.

————————-//————————-

Chíp: mấy hôm nay công việc của mình hơi nhiều nên ko thể thường xuyên edit truyện được. Vì thế mình sẽ up 2 ngày 1 chap nhé.

Tất nhiên là sẽ tranh thủ đăng từng ngày nhanh thôi.

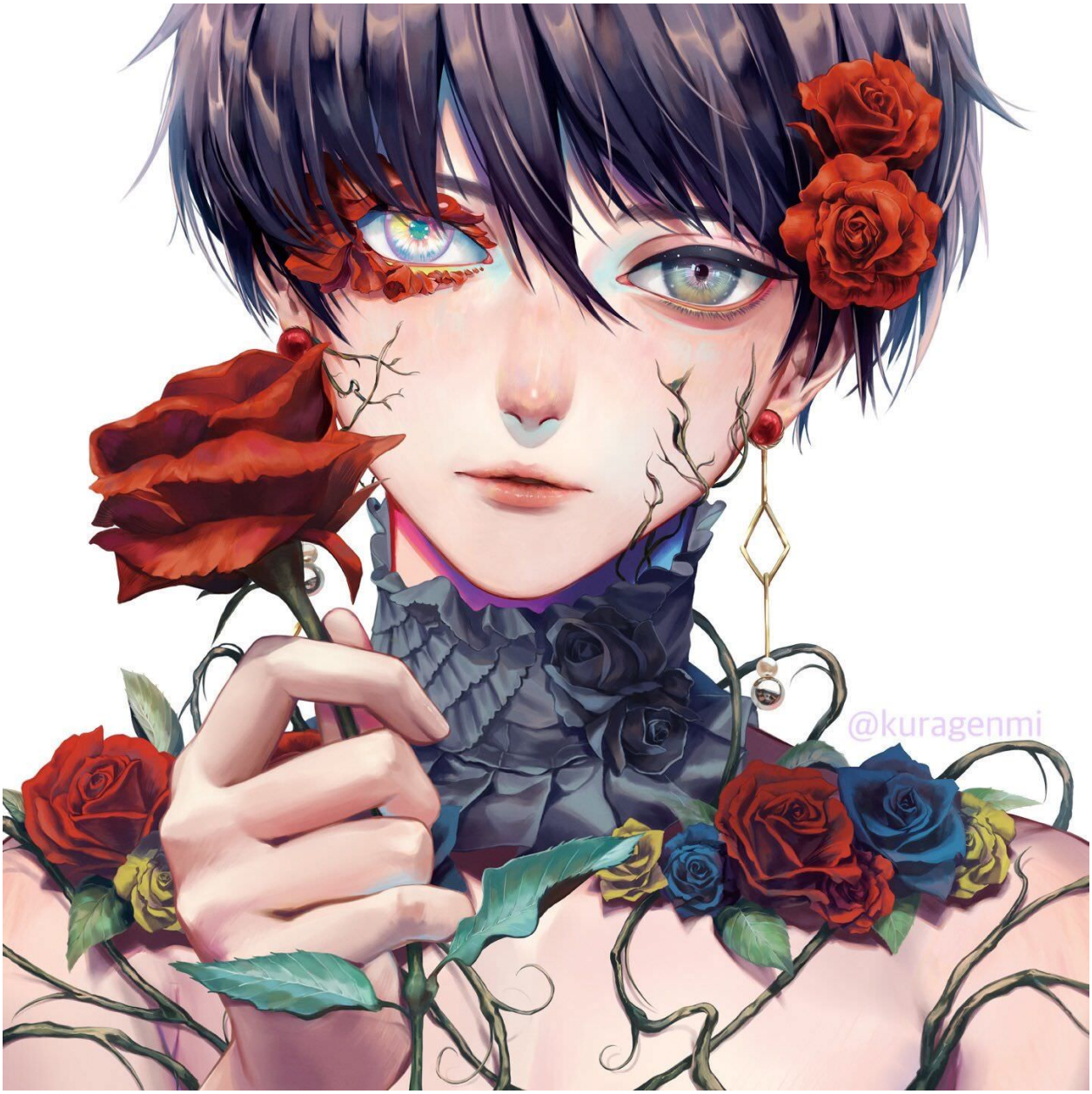

36. Chương 36: 'đại Ca' Giao Chiến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Viên Cảnh Trạch là người dẫn đầu, từ đầu tới cuối cũng chưa nhìn Sân Mộc một cái, cùng Tiêu Nghĩa Hách hẹn đấu, hai nhóm người đằng đằng sát khí đi đến phòng huấn luyện.

Nhìn bóng Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc như suy tư gì đó ma sát ngón tay. Tiểu quỷ này xúc động, biết rõ không địch lại vẫn muốn tìm chỗ chết, ngu xuẩn lại có điểm đáng yêu.

Sân Mộc cong lên khóe môi, dẫn đầu đi theo "Xem náo nhiệt."

Hạt trần mè lạn hạt kê đều có tính lịch sử, Tiêu Nghĩa Hách cùng Viên Cảnh Trạch từ lúc bắt đầu đi học đã không ngừng đối nghịch nhau, cũng đã qua mười mấy năm vẫn không phân biệt thắng bại, ở trong học viện cạnh tranh vị trí "đại ca".

Trước kia hai người thực lực tương đương, ở học viện vẫn luôn duy trì thái độ. Nhưng ai cũng không nghĩ tới Tiêu Nghĩa Hách lại đột nhiên đột phá, cán cân bị lệch, kẻ vui người sầu, đương nhiên cũng không ít người chờ xem náo nhiệt.

Bên ngoài phòng huấn luyện đã đổ chật như nêm cối, tất cả mọi người chờ xem hai "đại ca" giao chiến đã nhiều năm không phân thắng bại. Sân Mộc thần kinh thô, đi theo Bạch Thiên Ngân chiếm một cái vị trí tốt.

"Sân Mộc, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng." Nhìn hai người giằng co trong phòng huấn luyện, Trác Kỳ Bảo nhỏ giọng hỏi.

Sân Mộc không nghĩ nhiều, vươn cằm ý bảo Viên Cảnh Trạch "Chết chắc rồi."

Sân Mộc cũng không khắc chế thanh âm lớn hay nhỏ, đưa tới đánh giá khác nhau ở bốn phía. Lam Hòa nổi giận đùng đùng kéo Sân Mộc một phen, mắt mèo xinh đẹp cơ hồ đều mau nổi lửa. "Sân Mộc! Đó là Cảnh Trạch!"

Sân Mộc kỳ quái nhìn Lam Hòa, không hiểu vì sao chính mình lời thật ý thật lại khiến hắn ta sinh khí lớn như vậy. "Dù cậu ta có là tổ tông ngươi thì cũng chết chắc, thực lực hai người không ngang nhau. Đương nhiên, khiêu chiến vượt cấp cũng có khả năng. Bất quá……" Sân Mộc liếc Viên Cảnh Trạch một cái, không cần nói xong cũng có thể biết. Quá xuẩn.

Tiêu Nghĩa Hách liếc nhìn Sân Mộc một cái đắc ý trên mặt càng rõ ràng, Viên Cảnh Trạch nắm chặt hai tay, sắc mặt xanh mét, lại không có ý lui.

Tiêu Nghĩa Hách duỗi tay ra vẻ cao nhân rộng lượng. "Giả thuyết đấu trường hay là thực chiến."

"Thực chiến!" Viên Cảnh Trạch cắn răng.

Bốn phía vang lên tiếng kinh hô, thực lực Viên Cảnh Trạch là cấp A, mà thực lực Tiêu Nghĩa Hách lại là S. Khiêu chiến vượt cấp như vậy dù là giả thuyết đấu trường thì đối với tinh thần lực cũng sẽ tạo thành thương tổn cực đại, nếu là thực chiến, cũng rất có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn mắt Viên Cảnh Trạch bốc hỏa, Sân Mộc không dễ phát hiện nhíu mày một chút. "Tĩnh tâm, quan sát, chuyên chú."

Nhìn như tùy ý mở miệng lại làm Viên Cảnh Trạch ngây ra một lúc, Sân Mộc biểu tình lạnh nhạt không có cảm xúc gì, thế nhưng Viên Cảnh Trạch biết Sân Mộc đang bất mãn. "Tĩnh tâm, quan sát, chuyên chú" đây là lời Sân Mộc đã từng không chỉ nói qua một lần, chính mình lại xúc động.

Viên Cảnh Trạch chậm rãi bình tĩnh lại, nhìn Tiêu Nghĩa Hách đối diện, ánh mắt kiên định vững vàng.

Sân Mộc nheo nheo đôi mắt, thực lực không ngang cũng không đại biểu cho kết cục đã định, huống chi cấp bậc Viên Cảnh Trạch cũng không kém Tiêu Nghĩa Hách nhiều, không phải không có khả năng chuyển bại thành thắng. Tĩnh tâm, nghiêm túc quan sát, dụng tâm chuyên chú.

Khóe mắt Sân Mộc đụng phải Bạch Thiên Ngân, Bạch Thiên Ngân lộ ra tươi cười, Sân Mộc nhướng mày. "Nhân loại này như vậy liền xác định mình sẽ bảo vệ Viên Cảnh Trạch?"

Viên Cảnh Trạch cùng Tiêu Nghĩa Hách đã thay y phục tác chiến màu đen, cửa phòng hộ mở ra, vì ngăn ngừa người ngoài đi vào, cũng là không để người bên ngoài quấy rầy thi đấu. Âm thanhkim loại lạnh băng đọc quy tắcthi đấu, khóe mắt Viên Cảnh Trạch cố ý liếc ra bên ngoài, nhìn thấy Sân Mộcmặt không cảm xúc ôm cánh tay xem chiến, nội tâm khẩn trương dần dần bình ổn xuống.

Thi đấu bắt đầu, Viên Cảnh Trạch cùng Tiêu Nghĩa Hách không ai động thủ trước. Viên Cảnh Trạch cùng Tiêu Nghĩa Hách đều thuộc diện tiến công, Viên Cảnh Trạch hệ mộc, Tiêu Nghĩa Hách hệ kim, kim với mộc đã định sẵn tương sinh tương khắc.

Hai người đứng đối diện nhau, Viên Cảnh Trạch vững vàng quan sát Tiêu Nghĩa Hách, hơi thở mỏng manh lại nhẹ nhàng làm Tiêu Nghĩa Hách không biết vì sao lại có chút bực bội.

Nhạy bén phát hiện bước chân Tiêu Nghĩa Hách trông chớp mắt rời khỏi vị trí, mắt Viên Cảnh Trạch nheo lại, thân hình đột nhiên chớp động, gió mạnh thẳng phía Tiêu Nghĩa Hách, dưới chân bộ rễ quấn lấy đinh kim loại, tinh tế đem dây đằng bao phủ trên nắm tay sắc bén đánh về phía Tiêu Nghĩa Hách.

Tiêu Nghĩa Hách bị Viên Cảnh Trạch đột nhiên tập kích đánh đến trở tay không kịp, thoáng cái hiện lên chật vật. Viên Cảnh Trạch đuổi sát không bỏ, từng quyền sinh phong chiêu chiêu đến thịt. Không thể không nói, một đoạn thời bị Sân Mộc "thương yêu" dạy dỗ chiêu thức của Viên Cảnh Trạch đã thiếu đi vài phần hoa lệ trước kia, thêm vào chính là sát khí.

Thực lực chênh nhau lại bị thụ thương, Tiêu Nghĩa Hách bắt đầu có chút chật vật, bình tĩnh lấy lại tinh thần, lửa giận bắt đầu cường ngạnh phản công.

Kim loại bao lấy hai tay, từng quyền cường thế bá đạo cùng Viên Cảnh Trạch cứng đối cứng. Hai người ngươi tới ta đi, tuy rằng không có quá nhiều chiêu thức, nhưng nhìn hai người rắn rỏi vật lộn cũng khơi dậy thú tính của mọi người, liền nhiệt huyết sôi trào gào rống trợ uy.

Viên Cảnh Trạch ở trên người Tiêu Nghĩa Hách lưu lại một quyền, Tiêu Nghĩa Hách lại ở trên người Viên Cảnh Trạch lưu lại một lỗ máu. Sân Mộc nhíu mày, Viên Cảnh Trạch vẫn có rất nhiều tật xấu, chiêu thức của cậu ta tuy rằng sắc bén nhưng lại không có sát khí. Ra chiêu tuy tàn nhẫn, nhưng cũng không gây thương hại ai. So với cậu, hắn càng xem trọng Tiêu Nghĩa Hách có nhiều hơn vài phần lệ khí.

"Phanh!" Viên Cảnh Trạch bị Tiêu Nghĩa Hách đánh ra ngoài, ngã thật mạnh vào trên vách phòng huấn luyện, miệng nôn ra ngụm máu loãng.

Tiêu Nghĩa Hách nhướng mày nhìn Viên Cảnh Trạch, khóe miệng nhếch lên độ cung đầy tà khí, kim loại ngưng tụ trong tay tiếp tục phóng tới, Viên Cảnh Trạch giãy giụa trên mặt đất đã không còn sức đánh trả.

"Cảnh Trạch! Đứng lên a! Đánh trả!" Lam Hòa ghé vào bên ngoài cửa kính phòng huấn luyện đấm, đôi mắt đỏ bừng. "Tiêu Nghĩa Hách, ngươi mau dừng tay!"

"Viên Cảnh Trạch, ngươi có cái gì để mà cuồng vọng." Tiêu Nghĩa Hách đến gần Viên Cảnh Trạch, hung hăng đạp lên đầu cậu, ngăn chặn không để cậu đứng lên. "Ngươi trừ bỏ có một vị ca ca giỏi, ngươi còn có cái gì? Ngươi bất quá chỉ là một con sủng vật được dưỡng trong phú quý. Nếu ca ca nguyên soái của ngươi hôm nay có ở đây thì tốt rồi, để y nhìn xem bộ dạng hiện tại của ngươi, y nhất định sẽ vì đệ đệ vô năng của mình mà cảm thấy bi thương cùng thất vọng mất mặt đi."

Tay Viên Cảnh Trạch nắm chặt khiến mặt đất xuất hiện vài vết máu. Trong lòng phẫn hận chính mình vô năng, vì Tiêu Nghĩa Hách trào phúng mà cảm thấy hoảng hốt, muốn phản bác lại không có lời nào để nói, muốn đánh trả rồi lại bất lực.

Dưới chân Tiêu Nghĩa Hách không ngừng nghiền sát, trên người đau như bị người hủy đi xương cốt toàn thân, trong lòng Viên Cảnh Trạch hận muốn chết, cũng không biết từ đâu sinh ra sức dùng hết toàn lực thoát khỏi Tiêu Nghĩa Hách, dây đằng theo lòng bàn tay tập kích về phía Tiêu Nghĩa Hách, tuy rằng Tiêu Nghĩa Hách trốn kịp lúc nhưng vẫn bị xuyên qua vai.

Mái tóc nhiễm máu che khuất đôi mắt, mông lung nhìn thấy Sân Mộc bên ngoài phòng huấn luyện nhíu mày, còn có lớn tiếng Lam Hòa kêu to, Mộ Đồ phẫn nộ, Bạch Thiên Ngân lo lắng. Để bọn họ nhìn thấy chính mình chật vật như vậy, thật đúng là đáng giận mà.

Đôi mắt Tiêu Nghĩa Hách ánh đỏ "vựng nhiễm khai tinh", nhất thời sơ ý bị Viên Cảnh Trạch đả thương, nhìn miệng vết thương trên người, mặt Tiêu Nghĩa Hách dần dần bắt đầu âm lãnh. "Viên Cảnh Trạch!"

Sân Mộc đỡ trán, vì Viên Cảnh Trạch thảm không nỡ nhìn mà đau đầu. Ưu thế của mộc hệ dị năng là sinh mệnh, ở mạt thế nếu giao thủ cùng dị năng giả mộc hệ, bị lưu lại miệng vết thương là điều thập phần kiêng kị. Một khi bị dị năng giả mộc hệ lưu lại miệng vết thương, sẽ vô cùng có khả năng bị gieo lên hạt giống. Lấy máu thịt tẩm bổ, mọc rễ nẩy mầm, lấy mạng người một cách ngoan độc và hoa lệ đến nổi tang thi hoàng hấn đây cũng phải tự cảm thấy không bằng.

Nhìn lỗ thủng máu trên vai Tiêu Nghĩa Hách, Sân Mộc nhịn không được lắc đầu.

"Viên Cảnh Trạch ngươi tìm chết!" Tiêu Nghĩa Hách phẫn nộ hướng tới Viên Cảnh Trạch, kim loại trong tay hóa thành trường đao, lập loè u lãnh hàn quang.

"Cảnh Trạch!!" Bốn phía vang lên một tiếng kinh hô, mắt thấy trường đao lướt đến đầu Viên Cảnh Trạch, thời gian trong phút chốc chợt yên lặng.

Sân Mộc nhàn nhạt đình chỉ học viên xem chiến kinh hô, Viên Cảnh Trạch chật vật cùng với trường đao đang dán vào ót cậu ta, kéo lại cổ áo, động động hai tay xoay người rời đi.

Theo Sân Mộc rời đi, không gian bốn phía bắt đầu vặn vẹo, thời gian quay ngược. Đem hết thảy trở về lúc mới vừa vào phòng huấn luyện, Sân Mộc cũng biến mất.

Ngoài phòng huấn luyện ầm ĩ lên một mảnh, khí thế ngất trời nhiệt tranh nghị thắng bại của "đại ca ". Mấy người Trác Kỳ Bảo thật vất vả đi đến địa bàn nhóm người Bạch Thiên Ngân, đều là tiểu đồng bọn đi theo Sân Mộc, mấy người Bạch Thiên Ngân liếc mắt một cái cũng không có để ý.

"Kỳ quái, Sân Mộc đâu? Vừa mới ở đây mà đi đâu rồi?" Mễ Phi nghi hoặc.

Bách An Ngưng tầm mắt dừng ở vị trí Sân Mộc đặt chân lúc trước, ánh mắt sâu thẳm kèm theo chút mê hoặc.

"Ở đây không phải có chỗ trống sao? Như thế nào không có người, chỗ của ai a?" Trác Kỳ Bảo tiền lên hai bước chiếm lấy vị trí Sân Mộc lúc trước, vò đầu khó hiểu.

Bạch Thiên Ngân bên kia cũng chú ý động tác Trác Kỳ Bảo, vốn định gọi bỗng nhiên dừng lại, trong lòng có chút kỳ quái, bọn họ đều cảm thấy nơi này hẳn là có người. Chính là ai a?.

Sân Mộc đi vào phòng thay quần áo Viên Cảnh Trạch, chân đá văng cửa, nhìn thấy Viên Cảnh Trạch đang cởi phân nửa áo sơ mi.

Trừng mắt nhìn nửa ngày, Viên Cảnh Trạch "hưu" kéo chặt áo sơ mi, đem áo khoác vào trên người, da mặt ửng đỏ. "Sân Mộc ca!! Ngươi cũng không thể để ta có lỗi với ca ca a!"

Trực giác lời nói Viên Cảnh Trạch có nghĩa khác, nhưng lại nghĩ không ra nguyên cớ, Sân Mộc cũng lười phản ứng đến cậu, đi vào phòng dựa trên cửa. "Từ giờ trở đi ngươi câm miệng, yên lặng nghe ta nói."

Bên ngoài náo nhiệt, Viên Cảnh Trạch đổi xong y phục tác chiến màu đen đi lên sân, trên mặt còn mang theo chút kinh hồn chưa định. Những lời Sân Mộc vừa nói vẫn quanh quẩn trong đầu, khóe mắt liếc ra bên ngoài phòng huấn luyện, nhưng làm sao cũng tìm không thấy được thân ảnh Sân Mộc.

Tiêu Nghĩa Hách kiêu căng nhìn Viên Cảnh Trạch, vươn tay phải ý bảo. "Giả thuyết đấu trường hay là thực chiến."

Không hiểu vì sao cảm thấy cảnh tượng này giống như đã từng trải qua, Viên Cảnh Trạch đầu óc loạn lên cũng không nghĩ nữa. Ổn định hô hấp, Viên Cảnh Trạch biểu tình kiên định, ngữ khí leng keng hữu lực. "Thực chiến!!"

Trong phòng huấn luyện, hai người đã giao thủ, ngươi tới ta đi, chiêu chiêu sắc bén hung ác, nét non nớt trên mặt đã thay đổi thành nam nhân kiên nghị.

Sân Mộc xa xa đứng nhìn giữa đám người bên ngoài, thời gian trở về giống với mở màn lúc trước, tương đồng đến từng chiêu thức. Nhưng nếu có người hiểu biết cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, mỗi khi Tiêu Nghĩa Hách nhất chiêu nhất thức đánh tới, Viên Cảnh Trạch đều như đã biết trước được thuận buồm xuôi gió chống đỡ.

Nhớ lại chiêu thức hai người vừa đi trong phòng thay quần áo, Sân Mộc xoay người rời khỏi phòng huấn luyện. Nếu như vậy mà cậu ta còn có thể bị đánh thành như cái đức hạnh trước kia, Sân Mộc chỉ có thể nói bị đánh là xứng đáng.

Trời đã tối, Sân Mộc đi trên đường nhỏ trống rỗng trong học viện, nhìn sao trời phảng phất gần trong gang tấc, nhịn không được thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vuốt tinh tạp màu đen trong túi, khóe miệng Sân Mộc cong lên một mạt sung sướng. Hắn là tang thi hoàng, thiên địch của nhân loại, hắn chưa từng quên qua điểm này. Phòng bị với nhân loại đã khắc vào trong xương cốt, đã trở thành một loại bản năng.

Hắn nguyện ý đến gần với Trác Kỳ Bảo bọn họ, bởi vì bọn họ nhỏ yếu không tạo được uy hiếp cho chính mình. Chỉ cần hắn muốn, giết chết bọn họ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hắn thích cảm giác Viên Úc Thần mang lại cho hắn, thế nhưng Sân Mộc biết chính mình cũng không tín nhiệm y. Hiện tại Viên Úc Thần không thể thương tổn hắn, chính là chờ y khôi phục, y sẽ còn đối tốt với hắn như vậy sao?.

Viên Úc Thần là lực lượng vũ trang bảo vệ nhân loại, nếu như y biết được thân phận của hắn, y sẽ vì nhân loại mà giết chết hắn đi.

Nắm chặt tinh tạp màu đen trong tay, Sân Mộc có chút bất an. Nếu Viên Úc Thần không khôi phục, có phải hay không sẽ vĩnh viễn đối tốt với hắn giống như bây giờ?.

Tinh tạp nắm trong lòng bàn tay đã có chút phát đau, Sân Mộc phục hồi tinh thần, lẳng lặng nhìn vết hằn trong lòng bàn tay đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì, sủng vật trong lồng sắt hắn có thể dưỡng rất nhiều, tùy thời đều có thể đổi. Nhưng nguyện ý bồi bên cạnh hắn, mới là điều hắn muốn.

Chính là, có sao?!!.

Chúc mọi người có ngày 8/3 vui vẻ nhé. Hôm nay bận đi chơi nên đăng trễ hehe

37. Chương 37: Nguyên Soái Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Viên Cảnh Trạch cùng Tiêu Nghĩa Hách giao đấu không phân được thắng thua, cả hai xem như đánh ngang nhau sau đó đều đi vào chữa trị vết thương, kết quả như vậy thật nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Sân Mộc phiền muộn Viên Cảnh Trạch không thông suốt, nhưng xem như kết cục cũng nằm trong dự kiến, ít nhất không làm mất mặt tổ tông, đối với Viên Cảnh Trạch như vậy cũng có thể chấp nhận được. Nếu Viên Cảnh Trạch thật sự có thể "nhân phẩm đại bùng nổ" khiêu chiến vượt cấp thành công, đem Tiêu Nghĩa Hách KO, khẳng định sẽ đưa tới không ít lời bàn tán, khi đó chỉ sợ bản thân hắn cũng sẽ gặp phải phiền phức.

Thời gian hồi tưởng sẽ không lưu lại ký ức, nhưng hiện giờ hắn cũng không thể cam đoan ở cái nền khoa học kỹ thuật thế giới này có thể hay không bị người bắt được dấu vết để lại.

Một ngày ở trong khu huấn luyện mô phỏng, Sân Mộc cũng bắt đầu có chút lực bất tòng tâm. Để quay ngược thời gian đã làm hao phí không ít tinh lực của hắn, những huấn luyện viên giữ vai trò thợ săn không gian mô phỏng còn theo dõi hắn, bị đuổi theo không bỏ, Sân Mộc cũng chỉ có thể hết lực né tránh chứ không trực tiếp đối mặt.

Bỏ lại mấy người Trác Kỳ Bảo ra khỏi nhà ăn, ở khu mô phỏng lúc trưa bị đá một cái, eo sườn còn ẩn ẩn đau. Sân Mộc nhíu mày lại không dám xoa, sợ bị mấy người Trác Kỳ Bảo nhìn thấy lại làm ầm một hai đòi xem, thân thể hắn tuy rằng đau đớn nhưng nếu không phải vết thương trí mạng sẽ không lưu lại miệng vết thương rõ ràng. Nếu bị phát hiện manh mối, vậy không đơn giản chỉ là phiền toái.

Vài bóng người chắn ngang con đường Sân Mộc, Sân Mộc cho kẻ dẫn đầu Viên Cảnh Trạch một cái liếc, không lên tiếng đi qua.

"Ta có việc hỏi ngươi." Viên Cảnh Trạch ngăn lại Sân Mộc. Sân Mộc dừng lại, nhàn nhạt chờ cậu ta mở miệng. Viên Cảnh Trạch quét mắt nhìn bốn phía, nghiêng người nhường đường. "Ngươi đi cùng ta."

Sân Mộc nhướng mày, nhìn thời gian còn sớm nên cũng cho Viên Cảnh Trạch chút mặt mũi.

Mấy người trước sau vây quanh đi vào một chỗ trong tòa viện, Bạch Thiên Ngân mở cửa dẫn đường "Đây là chính đoàn xã của chúng ta, về sau ngươi có thể tới."

Sân Mộc vào phòng, đại khái đánh giá bố cục bên trong, tùy ý ngồi trên sô pha ung dung nhìn Viên Cảnh Trạch.

Nhìn ra không khí ngưng trọng giữa hai người, mấy người Bạch Thiên Ngân vội vã tìm cớ rời đi, trong phòng lập tức chỉ còn lại hai người Viên Cảnh Trạch cùng Sân Mộc.

Viên Cảnh Trạch nhìn chằm chằm Sân Mộc không nói lời nào, trong mắt là rối rắm do dự cùng hoang mang. Sân Mộc cũng không vội, ngón tay nhẹ nhàng điều khiển ngọn gió nhỏ khiến mấy viên nam châm bay lơ lửng giữa lầu hai, còn đùa nghịch các thiết bị đặt hai bên trong phòng.

"Sân Mộc ca, ngày đó rốt cuộc là như thế nào?" Viên Cảnh Trạch trong lòng không chịu nổi, khô khốc hỏi ra.

Sân Mộc ngón tay dùng sức, đem một viên nam châm nắm vào tay nhìn Viên Cảnh Trạch, ánh mắt u ám.

Viên Cảnh Trạch bị Sân Mộc nhìn đến tê da đầu, bèn chạy nhanh lại nói "Ngày đó mấy chiêu thức Sân Mộc ca cùng ta đánh qua, lúc sau đều bị Tiêu Nghĩa Hách lặp lại."

"Cho nên?" Sân Mộc kéo dài âm cuối, viên nam châm hiện ra lại bị Sân Mộc cầm về tựa như trái tim Viên Cảnh Trạch.

Viên Cảnh Trạch cúi đầu có chút áp lực. "Ta muốn biết nguyên nhân."

"Ta không nghĩ sẽ nói với ngươi."

"……" Viên Cảnh Trạch "Sân Mộc ca, ngươi là có thể biết trước sao?" Thật cẩn thận dò hỏi.

Nhìn Viên Cảnh Trạch trong mắt không xác định, Sân Mộc bắn bay viên nam châm trong tay, mắt thấy viên nam châm sắp đụng đến giữa mày Viên Cảnh Trạch thì dừng lại, quay về không gian lúc đầu, một lần nữa ngừng lại ở lầu hai. "Ta không biết trước, nhưng nếu muốn ta có thể cho người khác quên một ít chuyện không nên nhớ."

Sân Mộc có ý ngăn cấm, trong lòng Viên Cảnh Trạch chợt lạnh, nhanh chóng lắc đầu "Ta đã biết, ta sẽ không hỏi lại."

Sung sướng nhìn bộ dáng sợ hãi của Viên Cảnh Trạch, khóe miệng Sân Mộc giơ lên một góc nhỏ đến khó phát hiện, đứng dậy đi đến bên người Viên Cảnh Trạch, tâm tình tốt khó có được vỗ vỗ vai cậu. "Ta sẽ dạy ngươi làm thế nào để sử dụng mộc hệ dị năng chính xác, bộ dáng bị người đánh quá khó coi."

"Được!" Âm thanh Viên Cảnh Trạch cao lên tám độ, trên mặt cũng tươi cười nhiều hơn. "Ta sẽ nỗ lực!" Ở trong lòng Viên Cảnh Trạch, Sân Mộc thần bí đã cùng Viên Úc Thần bay lên đến cùng một trục hoành.

Trấn an xong lòng hiếu kỳ của tiểu hài tử, Sân Mộc công thành rút lui. Lúc gần đi còn ném cho Viên Cảnh Trạch mấy thứ trái cây lớn nhỏ màu đỏ tím, kêu cậu gieo xuống mỗi loại trăm hạt giống, tất cả đều phải mọc rễ nẩy mầm, đến lúc đó lại đến tìm hắn.

Để lại Viên Cảnh Trạch ủy khuất khó hiểu, Sân Mộc tâm tình thực tốt rời đi. Hắn cũng không nói cho Viên Cảnh Trạch biết, biện pháp lấy đi ký ức một người tốt nhất là giết chết. Nếu Viên Cảnh Trạch đuổi sát không bỏ, hắn sẽ tại một khắc cậu biết bí mật kia mà giết hắn.

Trở lại phía bắc khu C, xa xa nhìn thấy Phàn Diệp đứng ở góc chết vẫy tay với mình, Sân Mộc bước nhanh đi qua, vừa định muốn hỏi có chuyện gì đã bị Phàn Diệp kéo vào ký túc xá huấn luyện viên.

Bên ngoài ký túc xá các huấn luyện viên đang đứng thẳng tắp, thấy Sân Mộc tới, một người trong đó nhanh chóng mở cửa cười lấy lòng. Sân Mộc liếc nhìn người này một cái, nhớ rõ sườn eo bị một chân kia đá tới như thế nào. Kỹ thuật không bằng người không lời nào để nói, Sân Mộc ghi nhớ trong lòng, chờ đến lúc lại vào khu huấn luyện mô phỏng liền đòi lại.

Chân trước vừa vào phòng cửa phía sau đã bị đóng lại, Sân Mộc không rõ đi vào, liếc mắt một cái liền phát hiện nam nhân đưa lưng về phía mình đang ngồi trên sô pha xem tư liệu.

Áo lông đơn giản màu nâu, tóc ngắn sạch sẽ, ngón tay thon dài xương khớp rõ ràng, dưới ánh sáng cam nhu hòa trông thực ấm áp. Ngơ ngác nhìn bóng dáng quen thuộc kia, Sân Mộc lần nữa không rõ vì sao chính mình xuất hiện cái loại rung động.

Viên Úc Thần đã sớm nghe được động tĩnh quay đầu nhìn lại, lẳng lặng nhìn Sân Mộc một hồi "Xa nhau mới vài ngày, mà đã quên ta rồi sao?"

"Không có." Lấy lại tinh thần, Sân Mộc xoa xoa mặt đến cạnh Viên Úc Thần cầm lấy tay y.

Viên Úc Thần buông tư liệu, kéo Sân Mộc ngồi xuống bên cạnh mình, theo thói quen bóc vỏ viên kẹo đưa vào miệng Sân Mộc. Sân Mộc miệng ngậm kẹo, vui thích dựa vào người Viên Úc Thần. "Ngươi tới thăm ta."

"Ân." Viên Úc Thần nặng nề lên tiếng không giải thích nhiều.

Sân Mộc nhai vỡ kẹo trong miệng, thất thần đếm khớp xương ngón tay Viên Úc Thần. "Ngươi không vui?"

Viên Úc Thần nhìn đỉnh đầu Sân Mộc, trầm mặc rút tay về, đem chế phục của Sân Mộc trên sô pha gấp lại. Sân Mộc nhíu mày "Ngươi sinh khí?"

Tức giận qua hồi lâu mới áp chế xuống được một khắc khi nhìn đến Sân Mộc lại lần nữa bùng nổ, khó khăn cưỡng chế cơn phát hỏa, Viên Úc Thần mở miệng. "Ta đã nói không được quay ngược thời gian."

"Làm sao ngươi biết?." Sân Mộc kinh ngạc.

"Cảnh Trạch không phải đối thủ của Tiêu Nghĩa Hách." Viên Úc Thần click mở máy tính bên cạnh, hình ảnh trên đó dừng lại tại lúc Viên Cảnh Trạch cùng Tiêu Nghĩa Hách đồng thời ngã xuống ở phòng huấn

luyện ngày hôm trước. “Khi Tiêu Nghĩa Hách công kích, Cảnh Trạch phản ứng quá đúng lúc, tựa như trước đó đã được tập luyện qua một hồi.”

Sân Mộc cúi đầu không trả lời, Viên Úc Thần nhìn nửa ngày nhịn không được thở dài. “Ta đã cho Lăng Mạt xâm nhập vào hệ thống học viện chỉnh sửa đoạn kí sự này.”

“Về sau ta sẽ chú ý.”

Biết Sân Mộc tính cách tự do, Viên Úc Thần không lời nào để nói, nhưng vẫn không khỏi nhíu mày. Y lo lắng, với tính tình của Sân Mộc có lẽ một ngày nào đó cũng sẽ bị lộ ra, đến khi ấy y cũng phải bó tay không có biện pháp.

“Thân thể ngươi còn chưa khỏe ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, cái khối băng Trọng Lân kia như thế nào lại đồng ý.” Sân Mộc rất hiếu kì Viên Úc Thần làm thế nào ra khỏi nhà trước nhiều cặp mắt dõi theo như vậy.

Nghĩ đến Trọng Lân, Viên Úc Thần biểu tình bất biến mà nói dối “Gã phạm lỗi, ta để gã trở về Cửu Quân luyện tân binh.”

“Ngươi đến đây một mình!” Sân Mộc mở to hai mắt. “Ngươi hiện tại không có năng lực tự bảo vệ mình, ngươi không sợ bị người ám toán?”

“Ta có biện pháp của ta. Lại nói, không phải lúc trước em gọi ta tới thăm em sao.”

“Nhưng mà……” Sân Mộc rối rắm. Hắn muốn gặp Viên Úc Thần, nhưng với điều kiện Viên Úc Thần được an toàn, nếu không hắn tình nguyện không nhìn thấy y.

Nghẹn nửa ngày, Sân Mộc trịnh trọng cầm tay Viên Úc Thần. “Ngươi không cần mạo hiểm, về sau nếu ngươi muốn gặp ta liền tìm người truyền lời cho ta, ta sẽ trốn chuồn ra về nhà thăm ngươi.”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Sân Mộc, Viên Úc Thần khó nén được ý cười trong mắt, nhưng ngũ quan vẫn lạnh băng như cũ. “Được.”

“Ngươi thật không nghe lời.” Sân Mộc rầm rì cầm tay Viên Úc Thần, tinh thần lực hóa thành sợi tơ tiến vào cơ thể Viên Úc Thần xem xét. “Thân thể của ngươi đã tu dưỡng không còn sai biệt lắm, ngươi định khi nào thì chữa trị.”

“Em định đi.”

“Không bằng chờ ta kết thúc tập huấn.” Sân Mộc đề nghị, Viên Úc Thần tự nhiên không có dị nghị. Nhìn sườn mặt kiên nghị thành thục của Viên Úc Thần, Sân Mộc hoảng hốt cảm giác có loại thời gian đã qua rất lâu, là ảo giác của biệt ly. Thu hồi ánh mắt, đột nhiên cảm thấy hoảng loạn không thể tả được.

Viên Úc Thần tới gần Sân Mộc nhẹ nhàng nhéo mặt hắn, trong mắt ẩn ẩn ý cười. “Ta xem bản thu ký sự tập huấn, em biểu hiện rất tốt.”

Phản xạ cầm lấy tay Viên Úc Thần, đụng phải ánh mắt dò hỏi của Viên Úc Thần, Sân Mộc có chút né tránh, qua hồi lâu mới thấp thấp mở miệng. “Ta có điều không bỏ xuống được.”

Không quản Viên Úc Thần có nghe hiểu không, Sân Mộc đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Viên Úc Thần, tùy hứng nói “Ta không muốn giúp ngươi chữa trị!”

Viên Úc Thần bình tĩnh nhìn Sân Mộc một lát, duỗi tay xoa nhẹ đầu tóc Sân Mộc, cười mà không nói.

Nhìn nửa ngày không thấy Viên Úc Thần có bất luận tức giận gì, Sân Mộc cảm thấy nhụt chí. Vì sao Viên Úc Thần lại không tức giận, nếu y sinh khí hắn liền có được lý do đem y trói lại, yên tâm thoải mái dưỡng y bên người. Thế nhưng Viên Úc Thần ôn nhu như vậy, lại làm hắn cảm thấy áy náy.

Sân Mộc bắt lấy cổ áo Viên Úc Thần, chờ mong nhìn. “Ngươi không cần khỏe, ta vẫn sẽ luôn dưỡng ngươi, ta có rất nhiều thời gian. Ta sẽ đối với ngươi thật tốt, cả đời sẽ không để người khác khi dễ ngươi.”

“Hảo.” Ý cười không tiêu tan.

Sân Mộc sinh khí “Ta không có nói giỡn! Ta là nghiêm túc!”

“Ta biết.” Viên Úc Thần dừng một chút. “Ta đã nhìn ra.”

Sân Mộc vô lực dựa vào sô pha, một bàn tay bưng kín đôi mắt. Viên Úc Thần nhíu mày "Làm sao vậy?"

"Có điểm khổ sở mà thôi."

Không khí trong phòng ngưng trọng, qua khoảng thời gian dài ngoài cửa sổ trời đã dần dần tối. Sân Mộc thở dài, buông tay ngồi dậy. "Sau khi tập huấn xong, ta sẽ giúp ngươi khôi phục dị năng."

"Tiểu Mộc, em không muốn ta cũng sẽ không làm khó."

"Ta chỉ là không muốn ngươi vứt bỏ ta, ta không bỏ xuống được." Ta không biết trên thế giới này, có thể hay không còn có người nào ôn nhu giống như ngươi vậy.

Viên Úc Thần nhíu mày, ôm lấy bả vai Sân Mộc. "Tiểu Mộc, cho tới hôm nay em rốt cuộc đang bất an chuyện gì."

Sân Mộc nhìn Viên Úc Thần giật giật miệng, đột nhiên xoa xoa mặt cười. "Úc Thần, ngươi là nhân loại ôn nhu nhất mà ta từng thấy." Nhân loại đối xử ôn nhu nhất với hắn.

Biết Sân Mộc trốn tránh, Viên Úc Thần cũng không ép. Sân Mộc nói vậy làm y cảm thấy buồn cười, nhịn không được nhéo mũi hắn. "Em không phải nhân loại sao?"

Sân Mộc thân thể chợt cứng đờ, cúi đầu thấp xuống, đôi mắt sâu thẳm quỷ dị, ẩn ẩn lộ ra huyết quang. "Có khả năng nga."

@萧XS

38. Chương 38: Chân Ái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Phanh!" Trong khu mô phỏng Sân Mộc lại lần nữa bị quăng ngã ra xa mấy chục mét, phía sau lưng sát vào mặt đất nóng rát. Tư Kỳ muốn đem người nâng dậy, nửa nói lại ngừng, giữa mày ẩn ẩn nhăn lại. "Mấy ngày nay ngươi biểu hiện rất kém."

Sân Mộc khó khăn ngồi dậy, cúi đầu không hé răng, ngũ quan giấu sau lớp tóc khiến người nhìn không rõ.

"Số liệu so với lần đầu tiên với giảm xuống 64.9%, ngươi còn thất thần như vậy sẽ rất khó qua được tập huấn khảo hạch."

"Ta sẽ chú ý." Sân Mộc đứng dậy quay đầu đi.

"Ngươi có tâm sự gì sao?" Tư Kỳ gọi với theo Sân Mộc.

Nhíu mày nhìn bóng Sân Mộc đứng lại, nửa ngày mới thở dài. "Có lẽ ta không nên lắm miệng, nhưng mà Sân thiếu, ngươi không thích hợp ở quân đội."

Sân Mộc quay đầu, ánh mắt không rõ nhìn chằm chằm Tư Kỳ, cả người tựa hồ đều bao phủ một tầng âm trầm. Bị Sân Mộc nhìn phát lạnh, Tư Kỳ đột nhiên có chút sởn tóc gáy, không hiểu vì sao lại nói một câu "Nguyên soái là hy vọng của Lam Á Tinh."

"Cho nên." Sân Mộc cười. "Ngươi sợ ta huỷ hoại hy vọng của các ngươi sao?"

Kiên trì nụ cười với Tư Kỳ, Sân Mộc cảm thấy chính mình đã thật lâu không có sinh khí. "Dù là đồ vật ta vứt bỏ, ai dám chạm vào cũng đều phải chết."

"Trong mắt ngươi sự giết chóc quá nặng, nếu không thu liễm một chút……"

"Ta vì cái gì phải thu liễm!" Sân Mộc đánh gãy Tư Kỳ, trong mắt thiêu đốt màu đỏ âm lãnh. Nhân loại ích kỷ! Nhân loại muốn khống chế thế giới, hắn càng muốn nhân loại vì hắn mà thay đổi.

Tư Kỳ nhìn chằm chằm Sân Mộc hồi lâu, chậm rãi xoay người rời đi. "Sân thiếu, nguyên soái vốn không phải là nguyên soái mà hiện tại ngươi nhìn thấy, ngươi không hiểu."

Sân Mộc hoảng hốt, Tư Kỳ lưu lại một câu làm hắn có chút mờ mịt. Viên Úc Thần không phải Viên Úc Thần, vậy là ai?.

Âm thanh thông báo kết thúc huấn luyện mô phỏng, cảnh tượng giả thuyết bốn phía biến mất, Sân Mộc thu lại cảm xúc đi ra ngoài, trong lòng lại nhớ kỹ lời Tư Kỳ nói, cẩn thận cân nhắc.

Thay quần áo sạch sẽ đi đến nhà ăn, đám người chen chúc dọc theo đường đi, Sân Mộc lại giống như thất thần mà không nhìn thấy. Ở một ngã rẽ tòa nhà học viện, cạnh chỗ có đài hoa phun nước nơi đại sảnh Tiêu Nghĩa Hách cùng Viên Cảnh Trạch tựa hồ lại đang tranh chấp, hai nhóm viện sinh đối lập, dẫn tới không ít người vây xem.

Căm tức nhìn Viên Cảnh Trạch, trong lòng Tiêu Nghĩa Hách hận muốn chết, ngày ấy giao thủ lưỡng bại câu thương trong phòng huấn luyện khiến gã xem như mất hết mặt mũi, phụ thân biết được cũng đem gã răn dạy một trận, hai ngày ở học viện này nơi nơi đều có thể nghe được mọi người đang nghị luận về gã.

"Tương ái tương sát(1), không muốn không bị ngược, mới là chân ái a ~" Sân Mộc phiêu phiêu đi ngang qua. (Yêu nhau mới cắn nhau đau, muốn ngược nhau mới là chân ái hehe. Bạn Mộc triết lý cuộc sống quá)

Biểu tình Viên Cảnh Trạch và Tiêu Nghĩa Hách nháy mắt cứng đờ, yên lặng nhìn nhau nửa ngày, khó có được cùng nhau xoay người phát nôn.

"Lòng ta ái mộ ngươi lại khó mở lời, ngươi có biết ta ái mộ ngươi, vì sao lại đối với ta không thèm nhìn. Xin ngươi nhẹ nhàng nói cho ta biết, đừng để ta thêm nhiều ngờ vực ~~" Sân Mộc nhàn nhã ngâm một tiểu khúc ca, người ở bốn phía vốn đang vây xem Tiêu Nghĩa Hách cùng Viên Cảnh Trạch biểu tình lập tức trở nên quỷ dị, giống như trong lúc nhất thời hiểu ra chân tướng gì đó.

Tiêu Nghĩa Hách cùng Viên Cảnh Trạch một người sắc mặt xanh mét, một người mặt đen như đáy nồi, Tiêu Nghĩa Hách giận dữ muốn đuổi theo Sân Mộc, Viên Cảnh Trạch rùng mình, hai bước tiến lên. "Ngươi muốn làm gì?"

"Cút ngay cho ta!" Tiêu Nghĩa Hách nghiến răng nghiến lợi, hiện tại gã nhìn đến Viên Cảnh Trạch liền thấy ghê tởm.

"Ngươi gấp cái gì?" Lam Hòa hi hi ha ha. "Chẳng lẽ ngươi thật sự đối với Cảnh Trạch có ý?"

"Ngươi!" Tiêu Nghĩa Hách hai mắt đột bạo, liền giơ tay đánh, lại bị Viên Cảnh Trạch nửa đường chặn lại. "Tiêu Nghĩa Hách, đây là học viện, ngươi muốn lén nội đấu."

"Được rồi, tan tan." Bạch Thiên Ngân cười tủm tỉm ngăn cách hai người. "Không có thì không có, gấp cái gì? Nhân gia thuận miệng lại không chỉ tên nói họ, đừng có tự giác chứng thực như vậy."

Biết cứ tiếp tục dây dưa cũng không có ý nghĩa, Tiêu Nghĩa Hách trừng mắt Viên Cảnh Trạch, cái nhìn quỷ dị ở bốn phía làm gã buồn nôn. "Viên Cảnh Trạch, ngươi chờ cho ta!" Ném lại một câu, Tiêu Nghĩa Hách liền mang người vội vàng rời đi.

"Ha!" Lam Hòa vui vẻ. "Cảnh Trạch, tiểu tử kia sẽ không thật sự đối với ngươi……"

Viên Cảnh Trạch liếc qua, ngữ khí thanh lãnh. "Ngứa da?."

Lam Hòa mắc nghẹn, liền yên lặng không dám lên tiếng nữa. Viên Cảnh Trạch nhìn theo hướng Sân Mộc rời đi một hồi, mờ mịt xoay người. Tuy rằng trên mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt bốn phía đã sớm như mũi nhọn đâm vào khiến da đầu cậu tê dại.

Xử lý xong một túi dịch dinh dưỡng, Sân Mộc mang theo tâm sự nặng nề trở về ký túc xá. Mễ Phi tới tìm Sân Mộc chơi, lại thấy cảm xúc Sân Mộc không tốt nên cũng không dám vây vào, liền mang theo Long Vũ lẻn trốn đi.

Thời gian rạng sáng, Sân Mộc dựa vào cửa sổ phát ngốc nhìn sao trời, nhớ tới hôm trước cùng Viên Úc Thần nói chuyện, chữa trị năng lượng hạch cho Viên Úc Thần là điều cấp bách, chính là Sân Mộc lại luôn bồi hồi do dự.

Trác Kỳ Bảo chóng dậy đôi mắt đang buồn ngủ, nhìn thấy Sân Mộc ngồi cạnh cửa sổ liền sửng sốt, lo lắng bọc chăn cọ đến bên người Sân Mộc, ý bảo học viên ngủ ở bốn phía, thấp giọng nói "Sân Mộc ngươi như thế nào còn chưa ngủ? Ngày mai còn phải huấn luyện."

"Ngươi ngủ đi." Sân Mộc không quay đầu, thuận miệng nói một câu.

Trác Kỳ Bảo lại gần một chút, cầm lấy chăn đưa qua cho Sân Mộc. "Có phải ngươi có tâm sự hay không? Mấy ngày nay tâm tình ngươi hình như không được tốt."

Sân Mộc đem chăn trùm lên không hé răng, Trác Kỳ Bảo chà xát mặt khiến bản thân có tinh thần một chút "Ngươi có chuyện gì có thể nói với ta, ta giúp ngươi ra ý kiến, ngươi cứ buồn rầu như vậy không tốt."

Nhìn Trác Kỳ Bảo một hồi, Sân Mộc đứng dậy nhảy xuống giường. "Đi ra ngoài nói."

Trác Kỳ Bảo thả chậm động tác tránh đi người ngủ hai bên, chân đuổi theo Sân Mộc.

Hai người rời khỏi ký túc xá đến sân huấn luyện, gió đêm thổi vào mặt xua tan cơn buồn ngủ. Trác Kỳ Bảo theo Sân Mộc đi trên đường băng huấn luyện, nhàm chán đá mặt đất.

Sân Mộc không có mục tiêu đếm sao đầy trên bầu trời, Trác Kỳ Bảo gãi đầu nhịn không được mở miệng "Sân Mộc, ngươi muốn nói cái gì."

"Nếu ta bị thương, ngươi sẽ cứu ta sao?"

Sân Mộc không đầu không đuôi nói ra vấn đề làm Trác Kỳ Bảo ngẩn người. "Đương nhiên cứu, chúng ta là bằng hữu a."

Sân Mộc ánh mắt sáng quắc quay đầu lại "Nhưng mà, ta sẽ giết ngươi."

"Vì sao ngươi muốn giết ta." Trác Kỳ Bảo choáng váng. "Ta lại không đắc tội với ngươi, ngươi giết ta làm gì?"

Đối với vẻ mặt ngu xuẩn không nỡ nhìn thẳng của Trác Kỳ Bảo, Sân Mộc đỡ trán. "Ta không phải người tốt, ngươi cũng muốn cứu sao?"

"Ta cũng không xem ngươi là người tốt." Trác Kỳ Bảo hì hì cười. "Sân Mộc ngươi rốt cuộc đang rối rắm cái gì? Ngươi như vậy ta thật không được tự nhiên."

"Đầu óc ngươi bị heo củng sao." Khóe mắt Sân Mộc liếc qua Trác Kỳ Bảo, châm chọc nói trắng ra.

"Ha ha!" Biểu tình Trác Kỳ Bảo lại thả lỏng, đập lên bả vai Sân Mộc một cái. "Đây mới là Sân Mộc đi, giá trị miệng lưỡi bạo biểu sức chiến đấu, không muốn ngược người cũng không được."

Mặt vô biểu tình nhìn Trác Kỳ Bảo. "Hảo tiện."

"Nếu ta muốn cứu ngươi thì sẽ không quản ngươi là tốt hay xấu, cứu trước rồi nói, nếu không cứu liền đến cơ hội hối hận cũng không có."

Sân Mộc sửng sốt, khuôn mặt tươi cười đến khoa trương của Trác Kỳ Bảo phóng đại trước mắt hắn, nhất thời trong lòng không biết nên làm gì.

Đột nhiên Trác Kỳ Bảo treo mặt khổ sở "Đương nhiên, nếu ta thấy chết không cứu, chờ ngươi khỏe nhất định sẽ đem xương ta nghiền thành tro, một giây giết chết ta."

"……" Sân Mộc "Ngu xuẩn trước sau như một."

Nửa đêm gió thổi đi theo bồi Sân Mộc, Trác Kỳ Bảo đã bị đông lạnh đến mức run rẩy. Nhìn tia nắng sớm phía xa, Sân Mộc cong lên khóe miệng. "Trác Kỳ Bảo, ngươi còn có chỗ dùng được."

"Hắt xì!" Trác Kỳ Bảo hút hút cái mũi. "Ngươi nói cái gì?"

"……" Sân Mộc "Không, ta cái gì cũng chưa nói." Mặt vô biểu tình xoay mặt, ngu xuẩn đến nổi có thể xin thế giới ghi chép.

Khu huấn luyện mô phỏng kết thúc, học viên bị đào thải hơn phân nửa. Học viên may mắn còn ở lại cũng không người nào cảm thấy may mắn, trong lòng bọn họ đều rõ ràng, giai đoạn huấn luyện kế tiếp khẳng định sẽ càng thêm tàn khốc. Vô luận biểu hiện ưu tú cỡ nào, đều sẽ có người bị đào thải, bởi vì muốn trở thành một trong những người có thể lưu lại, cho nên những gì bọn họ có thể làm chính là càng thêm nỗ lực, càng thêm ưu tú.

Khu huấn luyện, học viên không theo trình tự xếp thành vòng, Phàn Diệp chắp tay sau lưng nhìn học viên bốn phía, mặt sa sầm không có hỉ nộ như người chết, đem một đám học viên hận đến không thể nhào qua mà cắn chết.

Phàn Diệp vừa đi vừa bắt đầu nói rõ quy tắc. "Kế tiếp chính là thời gian huấn luyện thứ ba, cũng là giai đoạn cuối cùng. Cắn răng mà lưu lại, cẩn thận đi qua."

"Giai đoạn huấn luyện thứ ba này quy tắc rất đơn giản." Phàn Diệp đứng lại, vươn tay chỉ theo hướng nơi xa. "Thấy tòa nhà cũ nát kia chứ? Một tổ hai người tiến vào, mỗi người một súng cảm ứng vô lực sát thương, một trăm viên đạn, thời hạn đánh xong trong ba giờ. Đạn còn dư sẽ bị đào thải, trong hai người ai trúng đạn nhiều nhất thì tử vong, năm lần tử vong, đào thải cần nói nhiều."

Tầm mắt Phàn Diệp xẹt qua hai bên, tựa hồ không thấy được học viên nào bất mãn. "Đều rõ ràng cả chưa?"

"Rõ!" Gân cổ hô lên, trong lòng phẫn nộ.

"Như vậy……" Phàn Diệp ngữ khí kéo dài. Sân Mộc trực giác thấy không tốt, Long Vũ đã phản ứng lại, nhanh chóng đem Mễ Phi bên cạnh đẩy ra. Mễ Phi lảo đảo lui về phía sau, vẻ mặt phẫn nộ ngẩng đầu nhìn Long Vũ.

Sân Mộc nháy mắt liền hiểu rõ, động tác nhanh như bay đem tên ngu xuẩn Trác Kỳ Bảo đá bay. Bách An Ngưng không đợi Sân Mộc nhắc nhở đã biết điều rời đi, rời xa Sân Mộc cùng một ít học viên cậu cho là nguy hiểm.

Lúc này âm thanh Phàn Diệp mới rơi xuống "Mỗi học viên cùng người gần nhất bên cạnh mình tổ đội, lập tức!"

Ồ lên một mảnh, vừa mới bắt đầu là tự do đứng thành hàng, đương nhiên đều là những người có quan hệ tốt đứng cùng nhau. Hiện tại đột nhiên hạ mệnh lệnh như vậy, nhất thời tất cả mọi người đều trở tay không kịp. Mễ Phi ngơ ngác nhìn Long Vũ, Long Vũ lắc đầu trấn an. Mễ Phi hít một hơi thật sâu, hậm hực bị Long Vũ đẩy cũng tiêu tán, bình tĩnh kéo học viên gần nhất lại bên người.

"Thất thần làm gì! Tổ đội!" Phàn Diệp lớn giọng tái xuất giang hồ.

Tuy rằng trong lòng bất mãn, chính là trừ bỏ phục tùng mệnh lệnh thì không còn biện pháp. Có một số người muốn đục nước béo cò, vừa vặn đều bị huấn luyện viên giám sát một bên bắt được, trực tiếp khấu trừ cho một lần tử vong. Giết gà dọa khỉ, tất cả mọi người đều trở nên thành thật.

Cùng Sân Mộc tổ đội là một thiếu niên cao gầy, sắc mặt trắng bệch nhìn Sân Mộc, sợ tới mức sắp khóc.

Trác Kỳ Bảo tương đối xui xẻo, đối thủ lớn lên rất cao to, dị năng là lực phá hoại cực đại của hỏa hệ, cùng với Trác Kỳ Bảo đúng là như nước với lửa khắc tinh.

Phân tổ xong, học viên có thời gian hai mươi phút chuẩn bị, sau đó từng nhóm tiến vào khu chiến đấu. Mấy người Trác Kỳ Bảo trộm hợp lại ở cùng nhau, Sân Mộc khoa tay múa chân nghiêm túc mò mẫn súng cảm ứng vô lực sát thương trong tay, cũng không hợp với mấy người phân tích cái gọi là chiến cuộc.

"Cấm sử dụng dị năng, khảo hạch chủ yếu là năng lực ứng biến của học viên, năng lực phân tích." Mễ Phi an ủi kẻ xui xẻo Trác Kỳ Bảo. "Ngươi đừng lo lắng."

Nghe nửa ngày, Bách An Ngưng đột nhiên mở miệng. "Quy tắc có cấm sử dụng dị năng sao?"

Mấy người sửng sốt, Sân Mộc cũng dừng động tác trong tay nhìn Bách An Ngưng. Mễ Phi nói lắp "Chính là trên một lần……"

"Khảo hạch trên một lần đã kết thúc." Long Vũ nói. "Thời gian khảo hạch thứ ba cũng không có quy định cấm sử dụng dị năng."

"Cho nên……" Trác Kỳ Bảo run run.

"Không đơn giản là dị năng." Long Vũ cảnh giác bốn phía, thật sâu cảm giác được ác ý đến từ huấn luyện viên. "Quy tắc chỉ nói hai người một tổ, trong thời gian hạn chế đánh xong số đạn có được, không có nói không cho phép công kích khác với đối thủ."

"Cho nên?" Trác Kỳ Bảo chân không mềm, người cũng không run run, đôi mắt mang tia mạo hiểm.

Bách An Ngưng nói "Tuy rằng đạn mới là công kích hữu hiệu cần thiết, nhưng có thể thêm vào dị năng, hợp lại tác chiến cũng là được cho phép."

"Này hết sức tà ác biến thái!" Mễ Phi nghiến răng nghiến lợi.

"Kết liên minh đi!" Sân Mộc tích cực tham gia, vươn một bàn móng vuốt tôn quý.

Mấy đôi mắt rơi xuống người Sân Mộc, tỏ vẻ hoài nghi đối với sự nhiệt tình của Sân Mộc. Sân Mộc cào cào móng vuốt, bình tĩnh tiếp nhận đánh giá mấy người. "Súng của ta không tốt."

"……" Mấy người.

Sân Mộc cúi đầu, yên lặng đem khẩu súng trong tay đẩy ra. "Được rồi, có ai có thể nói cho ta nghe đại ý thứ này dùng như thế nào."

"!!!" Chân bị trượt, đứng không vững, chống đỡ thân mình.

"Sân Mộc, hiểu biết cơ bản về súng ống là nội dung thi viết sơ khảo của học viện." Trác Kỳ Bảo không thể tin. "Hơn nữa ngươi chưa từng chơi game giả thuyết sao? Lý luận theo một đạo lý."

Sân Mộc lạnh lạnh đi qua. "Ta luôn thích dùm tay xé xác địch nhân, có ý kiến?."

Cảm giác được sát khí dày đặc của Sân Mộc, Trác Kỳ Bảo "hưu" một cái đem cổ rụt về.

Tuy rằng bất đắc dĩ Sân Mộc "thuần thiên nhiên", nhưng mấy người vẫn nắm chặt thời gian hướng dẫn Sân Mộc "nước tới trôn mới nhảy".

Thấy Sân Mộc đã nắm được kỹ xảo nổ súng đơn giản, Long Vũ nhịn không được ấn giữa mày. "Một hồi tiến vào bên trong chiếu cố nhau một chút, Sân Mộc ngươi tận lực hướng theo chúng ta, nếu thật sự không được đem đối thủ của ngươi giao cho chúng ta."

"Quần ẩu! Không tin không làm hắn chết!" Mễ Phi nắm tay.

"Nga." Sân Mộc nhàn nhạt lên tiếng, tầm mắt liếc sang một bên, trong lòng không biết đang cân nhắc cái gì.

"Bên kia giống như đã biết được ý của ngươi." Tư Kỳ đụng bả vai Phàn Diệp một chút, hất cằm ý bảo Sân Mộc bên kia.

Nhìn mấy người đang vùi đầu nói chuyện vui vẻ, mắt Phàn Diệp hiện lên ý cười. "Vài người này ta đều thực xem trọng, là hạt giống tốt."

"Thật đáng tiếc không nhìn được tương ái tương sát." Tư Kỳ lắc đầu. "Cái này là muốn tổ chức thành đoàn thể ẩu đả."

"Thấy không, danh ngạch hữu hạn, có mấy người có thể buông bỏ khúc mắc còn hợp lại thành một sợi dây thừng?"

Tư Kỳ cười nhạo, không đến cuối cùng không biết được. Xa xa nhìn mấy người vây quanh, bởi vì mấy người Trác Kỳ Bảo mồm năm miệng mười mà Sân Mộc có vẻ có chút mơ hồ, Phàn Diệp hơi hơi nhíu mày.

"Tổng cảm thấy dường như đã quên mất cái gì, là cái gì đây a?!"

39. Chương 39: Tiểu Bạch Súng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phân đội tiến vào khu huấn luyện, Sân Mộc bị truyền tống tới tầng thứ tư, cái này làm cho Sân Mộc có chút trở tay không kịp, hắn không nghĩ tới học viên sẽ bị truyền tống tách ra những khu vực bất đồng, vì thế kết liên minh đã nói khi trước liền không tồn tại.

Nhanh chóng làm quen với hoàn cảnh tác chiến, Sân Mộc nghiêm túc nhìn đối thủ có sắc mặt trắng bệch khóc không ra nước mắt "Thủ hạ lưu tình."

Thiếu niên bị Sân Mộc "yếu thế" làm cho sợ tới mức muốn khóc, run run lui về phía sau, nhược nhược mở miệng "Một hồi ra tay nhẹ chút, cho ta chết thống khoái được không?"

Sân Mộc suy nghĩ một lát, yên lặng lắc đầu. "Ta tận lực…… Đi."

Âm thanh nhắc nhở bắt đầu quanh quẩn trong tòa nhà trống rỗng, thiếu niên bắt lấy súng không nói hai lời liền chạy đến một góc chết, Sân Mộc nhìn thiếu niên, khoa tay múa chân khẩu súng nửa ngày rồi lại mặt vô biểu cảm thu trở về. "Con mồi gần trong gang tấc, ngắm không chuẩn thì phải làm sao? Online chờ, rất cấp bách ~"

Quét mắt bốn phía, Sân Mộc dưới chân xê dịch, nháy mắt một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ. Cùng lúc đó, tầng thứ tư không ngừng có người bị truyền tống vào. Bất đồng với sự ôn hòa của Sân Mộc cùng đối thủ, những người này vừa tiến vào khu tác chiến thần kinh liền căng thẳng tiến vào trạng thái chiến đấu, tầng bốn vốn yên bình bỗng chóc biến thành chiến trường mưa bom bão đạn.

Long Vũ cùng Trác Kỳ Bảo vào cùng tầng hai, nấp sau cánh cửa tránh hỗn chiến, bên ngoài tiếng súng không ngừng vang lên, hai người đều rất lý trí mà không có ngoi đầu đi làm pháo hôi. Hiện giờ bên ngoài đang đánh loạn, căn bản không có phân rõ ai với ai, nếu như để bị ngộ thương sẽ rất phiền bức.

"Không biết Sân Mộc đi đến tầng nào, kiến thức của hắn đối với súng cơ hồ bằng không, không biết có làm tốt được không." Trác Kỳ Bảo thuần thục tháo lắp khẩu súng, nhỏ giọng thở dài. "Ta còn tưởng rằng sẽ có một cuộc tác chiến tưng bừng."

Long Vũ nhìn chằm chằm động tác cực nhanh của Trác Kỳ Bảo, hơi hơi nhướng mày. "Ngươi khi nào thì thấy hắn ăn qua mệt? Liền tính số đạn trong tay hắn một viên đánh cũng không ra đi, đơn giản chỉ cần sức chiến đấu của hắn cũng sẽ không khiến hắn bị thương."

"Cũng đúng." Trác Kỳ Bảo cười cười, đem linh kiện cuối cùng lắp vào. Thấy Long Vũ nhìn chằm chằm mình, Trác Kỳ Bảo giải thích. "Kiểm tra vũ khí trước khi chiến đấu, thói quen."

"Thủ pháp của ngươi rất thành thạo."

"Còn không phải lão tử nhà ta bức cho sao." Trác Kỳ Bảo nhịn không được oán giận. "Thời điểm ta còn bò trên mặt đất đã dạy ta chơi súng, có thể đi thì càng trầm trọng thêm, mỗi ngày tháo lắp hơn trăm loại súng, làm linh kiện này đều dung nhập vào trong đầu ta, quả thực là ngược đãi người!"

"Phụ thân ngươi……" Y nhớ rõ phụ thân Trác Kỳ Bảo không phải quân nhân.

Nhìn ra Long Vũ tò mò, Trác Kỳ Bảo nói "Ông trước kia là quân nhân, sau khi xuất ngũ liền đến viện nghiên cứu."

"Trên Tinh Võng có tin tức của phụ thân ngươi, bất quá rất ít khi xuất hiện trước công chúng." Viện nghiên cứu là tổ chức của chính phủ liên bang, nội dung nghiên cứu cùng tư liệu nhân viên nghiên cứu đa phần đều thuộc về cơ mật. Phụ thân Long Vũ là viện trưởng viện nghiên cứu, tuy rằng người ngoài biết sự tồn tại của y, nhưng tư liệu bên ngoài của y cũng rất ít ỏi.

Bên ngoài tiếng súng đã ngừng, Trác Kỳ Bảo thật cẩn thận đem nửa cái đầu ra dò xét. "Dường như đã đánh xong."

Long Vũ thu hồi tâm tư nói chuyện phiếm, nắm súng theo vào. "Thế nào? Liên thủ?"

Trác Kỳ Bảo hì hì cười nói. "Đương nhiên."

Tầng thứ năm, Bách An Ngưng cùng Mễ Phi giả mèo trốn sau cái quầy, cảnh giác cẩn thận xem tình huống bốn phía. Mễ Phi xoa cánh tay bị trúng đạn, nhếch miệng nhìn Bách An Ngưng bên cạnh. "Thật khéo, hai ta cùng một chỗ."

Bách An Ngưng nhìn cánh tay Mễ Phi, giật giật môi cái gì cũng chưa nói. Mễ Phi ghé vào cái khe sau quầy trộm đánh giá tình huống bên ngoài "Sách! Đối thủ của hai ta đều có chút khó giải quyết a."

"Xem kĩ thuật bắn súng hẳn là đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp." Bách An Ngưng mở miệng.

"Bị người đánh bại vậy sao?" Mễ Phi vò đầu. "Nếu có Long Vũ ở đây thì tốt rồi, y nhất định có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết cục diện bị động này"

"Chúng ta cũng có ưu thế." Bách An Ngưng không nói được lời an ủi, chỉ có thể giúp ra chủ ý. "Hiện tại lỗ hổng của huấn luyện viên còn chưa có người phát hiện, chúng ta đã nắm được cái chỗ trống này."

"Ngươi là nói chúng ta sử dụng dị năng?"

"Nhất định phải trong một kích đánh bọn họ trở tay không kịp, bằng không chờ bọn họ lấy lại tinh thần chúng ta sẽ chết thảm hơn." Bách An Ngưng nói.

"Cho nên?"

"Chúng ta liên thủ phá vòng vây, sau đó rời khỏi nơi này đi tìm Sân Mộc. Kĩ thuật bắn súng của Sân Mộc không được nhưng sức chiến đấu nhưng lại là cái mạnh nhất của chúng ta, hắn áp chế bằng vũ lực, chúng ta theo bằng hỏa lực."

"Tìm Sân Mộc liên thủ tấu bọn họ!" Mễ Phi hưng phấn. "Huấn luyện viên cũng chưa nói qua không thể rời khỏi khu vực truyền tống."

Bách An Ngưng gật đầu, hưng phấn đi qua Mễ Phi lại có chút rầu rĩ. "Chính là chúng ta làm sao biết được Sân Mộc bị truyền tống tới tầng nào?"

Đạn xoẹt qua bên tai, Trác Kỳ Bảo kinh hãi vỗ ngực, xoay người hướng Long Vũ nói lời cảm tạ "Cảm tạ."

Long Vũ gật đầu, lôi hệ dị năng chặt xuống người đứng trước đường đi, thêm vào mấy phát đạn ở giữa mục tiêu. Đối phương chật vật tránh né núp sau một vài gia cụ(1), phẫn nộ kêu lên "Hai người các ngươi liên thủ sử dụng dị năng, đây là phạm quy, các ngươi đều sẽ bị đào thải!"

(1) Gia cụ: Đồ dùng trong nhà, như bàn ghế, tủ, rương…

Long Vũ cùng Trác Kỳ Bảo nhìn thoáng qua nhau, trên mặt đều mang ý trêu đùa. Trác Kỳ Bảo kiêu ngạo tới gần, súng cảm ứng trong tay không ngừng bắn. "Lão tử phạm quy thì sao, cắn ta a!"

"Ngươi!" Trên người bị đau đớn làm cho học viên đỏ mắt, ngồi dậy đánh tới Trác Kỳ Bảo. "Ta liều mạng với ngươi!!"

Bị ngọn lửa thiêu đốt trên người đối phương hù cho nhảy dựng, Trác Kỳ Bảo linh hoạt cảm giác được đau đớn quen thuộc trên cánh tay. Nhìn đến nhiệt lượng trên tay học viên còn chưa tan đi, Trác Kỳ Bảo nheo mắt. "Huynh đệ, ngươi cũng phạm quy nha."

"Ta……" Học viên ngơ ngác nhìn đôi tay, rút đi ánh đỏ tràn đầy vô thố trong mắt.

Trác Kỳ Bảo đang đắc ý, đột nhiên hai đạo hắc ảnh từ hai bên đổ tới, súng cảm ứng trong tay nhắm ngay Trác Kỳ Bảo. Long Vũ rùng mình, nhanh chóng giữ chặt cổ áo Trác Kỳ Bảo lui về phía sau tránh đạn.

"Xem ra có người cũng bắt được lỗ hổng, đi mau." Long Vũ khẽ quát một tiếng, nhanh chóng rút lui, Trác Kỳ Bảo nhướng mày, hai phát đạn bắn ra giữa mục tiêu, xoay người đi theo Long Vũ.

Để lại hai học viên âm thầm tức giận. Hai người rút khỏi chiến trường.

Xác định bốn phía an toàn, Trác Kỳ Bảo lau trán. "Vận khí dùng hết rồi, kế tiếp chính là đua bằng thực lực."

"Có thể lưu lại đến bây giờ đều là người thông minh, huấn luyện viên định ra lỗ hổng quy tắc rõ ràng như vậy, bị người phát hiện là chuyện sớm hay muộn." Long Vũ nói.

"Hiện tại làm sao bây giờ?"

"Đi tìm Sân Mộc." Long Vũ cùng Bách An Ngưng kiến nghị giống nhau. "Quy tắc cũng chưa nói khu vực tác chiến phải giới hạn cố định trong khu truyền tống."

"Nhưng chúng ta lại không biết vị trí truyền tống của Sân Mộc."

Long Vũ cẩn thận nghĩ nghĩ. "Ta vẫn luôn tính toán, thời điểm chúng ta cùng Sân Mộc bị truyền tống trước sau có ba mươi bảy tổ, mỗi một tầng lầu hai mươi tổ học viên, chúng ta bị đánh số trong vòng năm cửa sau, Sân Mộc trong vòng mười cửa trước, hai mươi tổ cách nhau ba tầng, tổ đội Sân Mộc hẳn là ở lầu bốn."

Liên tiếp nghe Long Vũ nói về mấy con số cao siêu làm Trác Kỳ Bảo đầu hôn não trướng, Long Vũ bình tĩnh nói "Dựa theo ta vừa mới tính, Mễ Phi cùng Bách An Ngưng là cùng một chỗ, truyền tống đến khu vực tác chiến tầng năm."

Trác Kỳ Bảo bưng tay cúng bái "Đại ca, quá thông minh a ~"

"Hiện tại chúng ta chỉ cần rời khỏi tầng hai trước khi đại bộ phận người tìm được lỗ hổng quy tắc, đột phá tầng ba, đi đến tầng bốn tầng năm tìm Sân Mộc bọn họ." Long Vũ nói. "Bằng không chờ mọi người phản ứng lại, chúng ta cũng chỉ có thể bị vây trong mảnh khu vực cố định này. Đến cùng, lấy sức chiến đấu hai chúng ta không thể nào tự do trước mấy trăm tên học viên được."

"Đã hiểu!" Trác Kỳ Bảo ý chí chiến đấu sôi sục. "Phá vây!!"

Khu tác chiến lầu bốn. Sân Mộc nhảy lên trên một tạp vật né tránh công kích, yên lặng không một tiếng động chiếm cứ dàn giáo bị vứt đi trên nóc nhà.

Thiếu niên chạy vào phòng, cảnh giác nhìn bốn phía, mồ hôi ướt tóc, điều chỉnh hô hấp không dám nhúc nhích. "Ra đi! Ta biết ngươi ở đây!"

Nhìn thiếu niên sắp bị mình bức đến hỏng mất tinh thần, Sân Mộc cào cào lỗ tai không động đậy. Gần một giờ dây dưa, Sân Mộc có thử vài lần cùng thiếu niên đối ứng, hai mươi phát đạn bắn ra, chỉ là bắn vào không trung. Thiếu niên tựa hồ cũng nhìn ra Sân Mộc đối với súng là một tiểu bạch(2), bèn lấy hết can đảm chủ động xuất kích đuổi giết Sân Mộc, chính là giá trị chiến đấu kém cả tám ngàn dặm khoảng cách, thiếu chút nữa bức điên thiếu niên luôn rồi.

(2) Tiểu Bạch: chỉ loại người ngây thơ, ngốc nghếch, đầu óc trì trệ.

Lại có ba người xông tới, ba người này tựa hồ cũng thăm dò được lỗ hổng quy tắc, vừa mới cùng đối thủ Sân Mộc kết thành đồng minh, xử lý Sân Mộc!

Ngược lại không phải Sân Mộc kéo giá trị cừu hận quá lớn, mà chủ yếu là năng lực của Sân Mộc khiến cho bọn họ kiêng kị, sự tồn tại của Sân Mộc tựa như quả bom đặt bên người bọn họ, táo bạo trắng trợn, tùy thời đều có khả năng phát nổ. Chờ Sân Mộc giải quyết xong thiếu niên, ai cũng không biết tiếp theo có thể hay không liền đến phiên mình, kết cục sẽ không thể hoàn thành tập huấn.

Dù đối thượng chỉ có một người, nhưng ai cũng không tự tin bản thân có thể bắt được Sân Mộc. Cho nên bọn họ có chung một nhận thức, trước xử lý Sân Mộc, sau đó tranh thủ danh ngạch còn dư lại. Sân Mộc không biết sử dụng súng ống, mà huấn luyện lần này lại là dùng súng để loại người, đây là cơ hội của bọn họ.

Nhìn bốn người hợp tác tác chiến bên dưới, Sân Mộc nheo lại đôi mắt nguy hiểm. Mấy nhân loại này là đem hắn trở thành con mồi vây bắt, lá gan đúng thật là lớn.

"Hắn ở trên đó!" Một người phát hiện Sân Mộc, lập tức ho to. Mấy người đồng loạt giơ súng, màn đạn dày đặc hướng phía Sân Mộc bay tới, Sân Mộc xoay người nhảy xuống, leo lên chỗ vách tường trong phòng, mấy người cảm thấy nên tận dụng thời cơ, nhanh chóng phân tán ra vây quanh.

Sân Mộc nhảy lên không trung, một viên đạn bắn trúng tay trái, đau đớn làm cho súng cảm ứng trong tay Sân Mộc rơi xuống đất.

"Ta bắn trúng hắn!!" Một người hưng phấn hô to (Lạy chú, bắn được ngta 1 phát mừng y như được mùa ik. Càng tôn lên sự bảnh ngầu cho Mộc ca)

Một người khác nhanh chóng đem súng cảm ứng của Sân Mộc nhặt lên. "Hắn không có súng, mau giết hắn!"

"Cho dù có súng, đặt trong tay hắn cũng là phế phẩm." Tựa hồ thấy Sân Mộc đã không còn vũ khí, mấy người đều bắt đầu thả lỏng.

Thiếu niên cùng tổ với Sân Mộc tiến lên hai bước, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý. "Ta biết ngươi rất lợi hại, chính là ở điểm xạ kích ngươi không bằng ta, muốn trách thì trách ngươi vận khí không tốt, huấn luyện viên đặt ra huấn luyện giả thiết như vậy."

Trong phòng giám sát, Phàn Diệp nhíu mày theo dõi hình ảnh, tay nắm quang não tay không ngừng siết chặt. Biết Phàn Diệp vì cái gì mà sinh khí, mấy huấn luyện viên khác cũng vùi đầu cả nhóm, ai cũng không dám đụng tới Phàn Diệp đang tức giận.

Tư Kỳ tò mò theo dõi cục diện, nhịn không được đem đồ vật trong tay ném qua người Phàn Diệp. "Ngươi thật không biết Sân thiếu không biết dùng súng?"

Phàn Diệp không đáp, nhưng gương mặt tối tăm đã nói cho Tư Kỳ biết đáp án. Lòng hiếu kỳ của Tư Kỳ càng lớn. "Không đúng a, không phải trước kia Sân thiếu là lính đánh thuê sao? Súng chính là thứ cơ bản mà lính đánh thuê thường dùng nhất."

Thấy hơi thở Phàn Diệp tựa hồ càng thêm âm trầm, huấn luyện viên đứng một bên túm lấy Tư Kỳ bảo hắn câm miệng, ngược lại nhìn Phàn Diệp nhỏ giọng đề nghị "Muốn hay không sửa lại nội dung huấn luyện."

"…… Không cần." Phàn Diệp trầm giọng cự tuyệt, câu trả lời ngoài dự đoán làm những người khác nhìn lại. "Đây là huấn luyện, không thể vì một người mà chặt đứt những học viên tương lai khác, bọn họ đều là lá chắn tương lai của tinh cầu này."

"Nha! Đại nghĩa a? Bội phục!" Tư Kỳ khoa trương vỗ tay.

"Công tư phân minh." Phàn Diệp liếc Tư Kỳ một cái. "Người có thể sủng trong nhà, bên ngoài tuyệt không có thể." Phàn Diệp ý có điều cấm kỵ, Tư Kỳ sờ sờ cái mũi làm như nghe không hiểu.

"Xong việc có thể tìm cớ thu thập mấy tiểu hỗn đản kia một chút, nói cho cùng chúng ta không thể để phu nhân bị người ngoài khi dễ, Cửu Quân vẫn rất bênh vực người của mình a." Một giáo quan cười nói. "Nhưng Phàn Diệp nói đúng, ngày thường có thể không công bằng một chút, hiện tại nếu đã là khảo hạch, phải để học viên tự phụ trách."

Phàn Diệp tựa hồ như cười một chút, quay đầu nhìn lại Tư Kỳ đột nhiên hỏi "Nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

Tư Kỳ ngây ra một lúc, không chút suy nghĩ nói. "Trốn đi, tìm cơ hội đánh lén."

Phàn Diệp thật sự cười lên. "Nhưng hắn là Sân thiếu, nếu là Sân thiếu các ngươi cảm thấy hắn sẽ làm gì?"

Huấn luyện viên trong nhà giám sát đều trầm tư, nếu là Sân Mộc hắn sẽ làm như thế nào? Mấy người nghĩ đến Sân Mộc, trong đầu đều chỉ hiện lên mấy thứ bạo lực, huyết tinh, lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Cho nên……

Sân Mộc núp trên mặt đất, xoa xoa viên đạn bị bắn trúng trong tay, tóc rủ xuống như bóng ma che đi biểu tình lúc này của hắn. Nghe tiếng mấy người đang châm chọc cười nhạo, cổ họng Sân Mộc cũng phát ra tiếng cười kỳ quái. "Biết ta lợi hại còn dám tới trêu chọc ta, các ngươi, một đám ngu xuẩn!!"

Sân Mộc bỗng nhiên ngẩng đầu, đồng tử lãnh lệ nhiễm tinh sắc lạnh băng. Khí tức hắc ám vô tình cuồng áp, mấy người vốn đang đắc ý nháy mắt liền mất tiếng, yết hầu còn chưa nói xong sắc mặt đã trắng bệch, hoảng sợ nhìn Sân Mộc.

40. Chương 40: Hội Sư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tất cả mọi người đều không thấy được Sân Mộc ra tay như thế nào, cơ hồ trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, thiếu niên cùng tổ Sân Mộc bị một cổ lực mạnh mẽ đánh bay ra ngoài nện vào tường, nội tạng thắt chặt phun ra một họng máu tươi, sắc mặt đau đớn trắng bệch phát không ra tiếng.

Ở chỗ thiếu niên rơi xuống đột nhiên Sân Mộc xuất hiện, chân dẫm lên mặt cậu ta, nhìn thiếu niên hấp hối

giãy giụa, tròng mắt Sân Mộc còn chưa tan hết cuồng bạo.

Ba người phía sau nhìn thấy tình thế không ổn, đem họng súng trong tay nhắm vào Sân Mộc. Trong mắt Sân Mộc tản ra lệ khí mãnh liệt, ngọn gió vô hình bên người cuốn thành lốc xoáy, lưỡi dao gió mảnh như tơ chen đầy không gian chật hẹp, lưu lại trên người ba người những vết thương tinh mịn, thân thể bị cắt đau nhức khiến ba người kêu lên thảm thiết, run rẩy ngã xuống mặt đất, muốn tránh khỏi trói buộc vô hình từ bốn phía.

Thiếu niên như bị đông lạnh đầy sợ hãi, Sân Mộc nhặt lấy súng cảm ứng nhắm vào người dưới chân. "Khoảng cách gần như vậy, dễ dàng hơn nhiều."

Tiếng súng đứt quãng bắn lên người thiếu niên, xạ kích gần gây nên đau đớn, Sân Mộc đem sát ý áp chế xuống, chậm rãi hành hạ khiến tinh thần thiếu niên bị tra tấn đến hỏng mất, há hốc miệng như cá sắp chết, đôi mắt cũng bắt đầu trắng dã.

Không đến tám mươi phát đạn, sau mười phút lăng trì thì thiếu niên cũng chết ngất, Sân Mộc soái khí thu súng xoay người, nhìn nét mặt vỡ nát của ba người còn lại, hơi hơi nhướng mày "Quy tắc quy định đạn bắn ra mới là công kích thành công, ta cũng không có phạm quy không phải sao? Đạn của ta, đạn trong súng dừng tại trên người." Tựa hồ như khoe, Sân Mộc đem chiến lợi phẩm phía sau ra triển lãm.

Nhìn ra sợ hãi trong mắt ba người, Sân Mộc thu hồi nụ cười như không cười trên mặt, chậm rãi đến gần ngồi xổm xuống. "Giảng quy tắc với ta? Trước có một kẻ dám cùng ta giảng quy tắc đã được ta đưa đi gặp tổ tông."

"Sân Mộc!?" Âm thanh kinh ngạc từ ngoài cửa truyền đến. Sân Mộc quay đầu nhìn lại, đụng phải là biểu tình kinh ngạc của Long Vũ cùng Trác Kỳ Bảo. Sân Mộc lười nhác vươn vai đứng lên, biểu tình nhàn nhạt đá ba kẻ dưới chân, xoay người đi qua.

Trác Kỳ Bảo nghẹn họng trân trối nhìn "tình hình chiến đấu kịch liệt" trong phòng. "Sân Mộc, mấy người này như thế nào lại trêu chọc ngươi?"

"Tuổi trẻ luôn là thiên chân, ta dạy chúng đạo lý làm người, không muốn nhiều lời, liền ra tay giáo dục một chút." Sân Mộc đúng lý hợp tìnhnói. "Người trẻ tuổi, không bị đánh sẽ không ra gì."

Long Vũ cùng Trác Kỳ Bảo hai mặt nhìn nhau, Sân Mộc nhảy lên một cái bàn ngồi xổm xuống. "Các ngươi như thế nào lại ở đây?"

"Chúng ta tới tìm ngươi." Cũng không rối rắm vấn đề giáo dục gì đó nhiều, Trác Kỳ Bảo đơn giản nói với Sân Mộc.

Sân Mộc nhìn hai người một hồi, vươn tay ý bảo trong phòng "Ta đều đã giải quyết." Không đợi hai người mở miệng, Sân Mộc nhảy xuống bàn đút tay vào túi đi đến phía cửa. "Huấn luyện này đối với các ngươi có chỗ lợi, ta cam đoan các ngươi sẽ không bị đào thải, nhưng ta sẽ không nhúng tay vào quá nhiều."

Long Vũ đuổi theo Sân Mộc "Mễ Phi cùng Bách An Ngưng ở tầng năm, ta muốn đi tìm cậu ta."

Sân Mộc liếc Long Vũ một cái "Ngươi mang theo hài tử?"

"Hợp tác tác chiến là yêu cầu của quân nhân, một đoàn đội trừ bỏ tín nhiệm quan trọng nhất chính là ăn ý."

Sân Mộc dừng bước chân suy nghĩ một lát, cảm thấy Long Vũ nói cũng có đạo lý, gật đầu đáp ứng. "Các ngươi tiếp tục huấn luyện, ta đi đem người mang về đây."

Sân Mộc từ trước đến nay nói một sẽ không hai, ngoài miệng hắn chịu đáp ứng thì chín phần sẽ làm được. Hiểu rõ giá trị chiến đấu của Sân Mộc, hai người Trác Kỳ Bảo cùng Long Vũ cũng an tâm, đạt như ý nguyện liền nhập vào trạng thái tác chiến.

Mễ Phi cùng Bách An Ngưng gian nan tác chiến, bắt đầu bất ngờ tấn công khiến đối phương trở tay không kịp, thế nhưng không chờ bọn họ thoát ra khỏi tầng năm thì khu tác chiến đã bị một đám loạn chiến đổ tới, lúc này các đối thủ bị hai người lợi dụng lỗ hổng đã lấy lại tinh thần, từ phía sau bọc đánh tới, trước sau đem hai người bao lại như sủi cảo.

Mễ Phi trốn sau đài thao tác bị hư không dám thò đầu ra, Bách An Ngưng ngồi xổm một bên kiểm tra súng cảm ứng trong tay, giữa mày nhíu lại. Mễ Phi nhìn Bách An Ngưng một cái đẩy khẩu súng qua. "Ta còn hai mươi bảy phát đạn."

"Ba mươi bốn phát, dùng sáu mươi sáu phát, công kích thành công không vượt qua ba mươi, tự thân trúng bốn mươi lăm phát đạn." Bách An Ngưng nói.

"Sử dụng bảy mươi ba, công kích thành công khoảng bốn mươi, bị thương năm mươi mốt." Mễ Phi thống kê, đến ra số liệu lại làm hai người đều sầu tâm. "Dựa theo quy tắc, chúng ta không thể tiếp tục bị bắn trúng, hơn nữa công kích tiếp theo phải đảm bảo hiệu suất đạt 90% trở lên mới có thể được lưu lại."

Bách An Ngưng đem súng thu hồi, nghiêng người về phía đài thao tác theo dõi bốn phía. "Chúng ta bị bao vây, khoảng năm đến sáu người."

"Đều kết minh." Mễ Phi hung tợn mắng một tiếng. "Hiện giờ chúng ta phi thường bị động, nếu như đến hết thời gian, tỉ suất trúng đạn của chúng ta cao hơn đối phương, hoặc là số đạn còn thừa dù một chỉ viên đạn cũng sẽ trực tiếp bị phán tử vong."

"Hiện tại đi ra cũng chết, lại còn sẽ bị tấu." Bách An Ngưng nói ra sự thật.

Mễ Phi đá một chân lên mặt đất, bực bội cào tóc. "Nói như vậy chúng ta chết chắc rồi?"

Bách An Ngưng cúi đầu, đôi mắt giấu sau mái tóc hiện lên u quang. "Sẽ không chết."

"Ngươi có biện pháp?"

"Không có." Bách An Ngưng lắc đầu. "Trực giác."

"Ngươi……" Mễ Phi vừa định phản bác trực giác Bách An Ngưng, đột nhiên sau lưng tràn lên khí nóng rực, Mễ Phi biến sắc, duỗi tay giữ chặt Bách An Ngưng quay cuồng né tránh. "Cẩn thận!"

Lửa lớn thiêu đốt một mặt tường, nháy mắt cắn nuốtvị trívừa rồi của hai người. Mễ Phi chặt chẽ bảo vệ Bách An Ngưng, sau lưng bị bỏng đau rát khiến cậu ta hít hà một hơi, trắng cả khuôn mặt.

Năm học viên từ sau vòng lửa đi tới, từ trên cao nhìn xuống hai người Mễ Phi cùng Bách An Ngưng. "Hai người kia làm ta lãng phí nhiều thời gian như vậy, thật sự không có cảm giác thành tựu."

"Đừng nói nhảm nữa." Một người nhíu mày nói. "Nhanh giải quyết bọn họ, sau đó đi tìm đối thủ của ta."

"Người kia chính là bằng hữu của ngươi, ngươi hạ thủ được sao?" Một nữ sinh cười châm chọc. Học viên bị châm chọc trầm mặc một lát, ngẩng đầu cười lạnh nhìn nữ sinh. "Vừa mới bị "giết" không phải cũng là muội muội của ngươi?"

Tựa hồ vừa lòng nhìn được sắc mặt khó coi của nữ sinh, nam sinh lại nói "Ngươi không hạ thủ được, cho nên tìm chúng ta kết minh thay ngươi giết, như vậy lương tâm của ngươi sẽ yên ổn hơn một chút."

"Tất cả mọi người đều như nhau." Nữ sinh mặt vô biểu tình. "Quy tắc chỉ có thể có một người tồn tại, ai cũng muốn lưu lại. Ta nỗ lực nhiều năm như vậy không có khả năng từ bỏ, chẳng sợ cái giá mất đi một ít người."

Mễ Phi đau đớn quỳ rạp trên mặt đất, mồ hôi đầy đầu. "Bách An Ngưng, trực giác của ngươi không chuẩn, chúng ta chết chắc rồi."

Dường như bên kia đã tranh chấp tới ngõ cụt, đối thủ hỏa hệ của Mễ Phi đến gần, khẩu súng trong tay nhắm ngay Mễ Phi. "Ngươi thiên phú không tồi, sang năm lại đến đi."

Nam sinh bốp cò súng, Bách An Ngưng vẫn luôn cúi đầu trầm mặc đột nhiên lắc mình chắn trước người Mễ Phi, không gian kim sắc hình thành nửa vòng tròn cách ly đem cậu cùng Mễ Phi bao lại, đạn bắn vào kết giới liền rơi xuống. Biến cố khiến đối phương bên kia trầm xuống, Mễ Phi sửng sốt nửa ngày nhìn Bách An Ngưng, Bách An Ngưng nhút nhát cúi đầu, lại kiên quyết kiên trì chống hai tay, chẳng màng thân thể cậu đã run rẩy.

"Không gian cách ly? Ngươi đã là cấp C?" Hỏa hệ học viên nhướng mày. Thấy Bách An Ngưng không hé răng, học viênhỏa hệ lại nói. "Ngươi hiện tại tự thân khó bảo toàn, không nghĩ ăn nhiều đau khổ liền dứt khoát công khai."

Bách An Ngưng nghiêng đầu nhìn Mễ Phi một cái, trầm mặc lắc đầu. Học viên hỏa hệ nhíu mi, ngọn lửa thiêu đốt trên tay "Nếu như vậy, vậy đừng trách ta không lưu tình."

Ngọn lửa thiêu đốt hóa lớn đụng phải màng cách ly, hai cổ lực lượng chạm vào nhau, lớp màng không gian cách ly rõ ràng yếu đi rất nhiều. Bách An Ngưng dưới chân lùi về sau nửa bước, sắc mặt trắng bệch, cường ngạnh chống đỡ thân thể không ngừng phát run.

Không gian cách ly càng ngày càng mỏng, mắt thấy đã sắp rách nát, Bách An Ngưng xoay người bao bọc lấy thân thể Mễ Phi. Mễ Phi kêu to, tay liều mạng muốn đem Bách An Ngưng đẩy ra.

"Phanh!" gió lốc cắn nuốt hỏa lưu, đồng thời bức lui mấy người đứng trong phòng ra sau nửa thước. Sân Mộc ngồi xổm trên chiếc tủ phòng trong, nhìn bộ dạng hề hề đáng thương của Mễ Phi cùng Bách An Ngưng, giữa mày nhăn lại.

"Sân Mộc!" Mễ Phi kinh hỉ kêu ra tiếng. Đôi mắt Bách An Ngưng gắt gao nhìn chằm chằm Sân Mộc, biểu tình trên mặt không nhiều lắm, nhưng trong mắt lại viết rõ lên sự vui mừng.

Học viên hỏa hệ ổn định thân thể, cảnh giác nhìn Sân Mộc. "Ngươi như thế nào ở đây!"

Sân Mộc xoa xoa mũi, xoay người từ trên tủ nhảy xuống. "Hai tên này là đồng minh của ta." Sân Mộc nói xong còn liếc hai người phía sau một cái, trên mặt có chút ghét bỏ "Để người khi dễ thành như vậy, thật khó coi."

"Sân Mộc." Mễ Phi ủy khuất.

Học viên hỏa hệ nhìn chằm chằm Sân Mộc phòng bị trên mặt càng nhiều, danh hiệu học viện khảo hạch đệ nhất tân sinh, y ở tập huấn lần trước đã nghe qua đại danh của Sân Mộc, đối với thực lực thâm sâu khó lường của Sân Mộc học viên hỏa hệ đương nhiên tránh còn không kịp. Chính là đối thủ của y lại là Mễ Phi, nếu không "giết" Mễ Phi y làm sao "sống" được.

Tự cân nhắc lợi hại trong đó, học viên hỏa hệ thử mượn sức "Dị năng của ta so với hắn mạnh hơn, nếu ngươi cùng ta hợp tác, chúng ta nhất định có thể thuận lợi thông qua tập huấn."

"Tất cả các ngươi có chết, ta cũng có thể tồn tại." Cho nên nói đều là phí lời.

Học viên hỏa hệ nắm chặt nắm tay. "Ngươi muốn cái gì, nói ra điều kiện của ngươi."

"Ai mà không biết ta rất bênh vực người của mình, người ta dưỡng ngươi cũng dám động?" Sân Mộc "thủ hạ vô hình" cuốn lên lưỡi dao gió, học viên hỏa hệ kinh hãi xoay người bỏ chạy, trăm ngàn lưỡi dao gió lấy học viên làm trung tâm đâm xuyên sâu vào mặt đất, học viên hỏa hệ vừa định nhảy lên, lưỡi dao gió đột nhiên nổ tung, ném đi toàn bộ vách tường trên mặt đất.

Bụi đất tản loạn, học viên hỏa hệ hơi thở thoi thóp quỳ rạp trên mặt đất, trên người huyết nhục mơ hồ không thể động đậy. Mễ Phi ngơ ngác nhìn nửa ngày "Y, đã chết sao?"

Bách An Ngưng an tĩnh nhìn hết thảy, đôi tay trong áo nắm thành đấm, trong mắt đen nhánh lúc sáng lúc tối lập loè không rõ, trong lòng lại là sóng gió mãnh liệt. "Bóng dáng xa xôi của người này làm cậu sợ hãi, sự tồn tại của hắn tựa hồ chỉ để người khác cúng bái."

"Bị thương ngoài da, cách cái chết còn một bước đi." Sân Mộc xoay người nhìn về phía bốn người khác, bốn người bị Sân Mộc nhìn đều nhịn không được run run. Kỳ thật bọn họ cũng muốn cùng Sân Mộc đập nồi dìm thuyền một trận, chẳng sợ đánh không lại cùng "chết" chút thể diện, chính là khí áp trên người Sân Mộc làm cho bọn họ theo bản năng mà sợ hãi, căn bản không dám nhúc nhích.

Không lãng phí thời gian trên người bốn người, Sân Mộc đi đến bên cạnh Mễ Phi ý bảo học viên hỏa hệ đang hôn mê."Muốn bổ thêm mấy phát?."

Mễ Phi nhìn học viên hôn mê, lại nhìn nhìn Sân Mộc, trầm mặc hồi lâu thì lắc đầu "Hắn đã mất đi năng lực tác chiến." Hơn nữa, loại hình ảnh hành xác này là chuyện gì xảy ra?.

Sân Mộc gật đầu "Đi, bất quá lúc này ngươi sẽ thua."

Mễ Phi vuốt trúng nơi bị trúng đạn, mặt đau khổ "Sân Mộc, nếu ngươi không đem người biến thành cái dạng nửa chết nửa sống này, ta bổ thêm mấy phát súng cũng không cảm thấy tội ác lớn như vậy."

Ánh mắt Bách An Ngưng rơi xuống bốn người đang trộm ly khai, không gian cách ly trong tay đột nhiên chặn lại đường đi bọn họ, trước biểu tình cứng đờ của bốn người, Bách An Ngưng buông ba ngườira. "Đối thủ của ta không phải các ngươi."

Ba người được thả ra hiểu ý, cũng bất chấp chạy nhanh ra khu vực nguy hiểm khác. Sân Mộc nhướng mày, nghiêng người tránh ra hai bước, ôm cánh tay dựa vào trên vách tường lạnh lạnh nhìn thế cục trước mắt.

Đối thủ Bách An Ngưng là một nữ sinh, lúc này bị nhốt trong không gian cách ly mặt đầy buồn bực xấu hổ. Bách An Ngưng quay đầu nhìn thoáng qua Sân Mộc, âm thầm tăng thêm lực đạo trong tay, đồng tử đen nhánh kiên định thiêu đốt "Cậu sẽ nói cho người trước mặt này biết, cậu không phải chỉ có kỹ thuật, cậu không phải chỉ biết tránh phía sau hắn chờ bảo hộ."

Nhìn thấy ánh sáng trong mắt Bách An Ngưng, Sân Mộc hơi nhướng mày, trong lòng càng thêm hứng thú. Mễ Phi xem xét biểu tình Sân Mộc, nhỏ giọng nói "Sân Mộc ngươi đừng lo lắng, Bách An Ngưng là cấp C, nữ sinh kia cũng là C, không phải đối thủ của Bách An Ngưng."

Sân Mộc cho Mễ Phi một cái liếc mắt "Thi thể thì đừng nói chuyện." (Ta nghĩ Sân Mộc đang khi dễ Mễ Phi vụ ko bắn thêm mấy phát)

Mễ Phi "……"

Sân Mộc nhìn thời gian, một tay xách trụ cổ áo Mễ Phi đi ra ngoài phòng "Tiểu hài tử đánh nhau không có gì đẹp, tốc chiến tốc thắng."

Bách An Ngưng căng thẳng thân mình, mắt nhìn chằm chằm theo bóng Sân Mộc, thẳng đến khi Sân Mộc biến mất khỏi phòng cũng chưa từng quay đầu lại.

Bách An Ngưng nhìn hồi lâu, chậm rãi nặng nề đem đầu quay lại, lần nữa ngẩng lên trong mắt đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

41. Chương 41: Hy Vọng Của Nhân Loại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trận hỗn chiến thứ nhất, đối thủ của Mễ Phi vì mất đi lực tác chiến mà từ bỏ công kích bị phán tử vong, Bách An Ngưng nhẹ nhàng đơn giản thắng đối thủ, Long Vũ cùng Trác Kỳ Bảo tuy rằng đánh vất vả nhưng có Sân Mộc phía sau tọa trấn cũng thuận lợi thông quan.

Mấy ngày kế tiếp số lượng học viên không ngừng biến hóa, mỗi ngày đều có người bị đào thải. Sân Mộc chiến đấu tàn bạo làm nhân tâm run sợ, nhưng cũng có một số người nhìn ra rồi học theo thủ đoạn của Sân Mộc, liên minh áp chế, cùng nhau công kích. Càng về sau, cuộc chiến càng thêm hỗn loạn, bạo lực tàn sát, đen ăn đen, hỗn loạn cơ hồ nhìn mãi mà quen mắt.

Cảnh giác đá đi một học viên đang âm thầm chuẩn bị đánh lén, Sân Mộc bĩu môi ý bảo phía sau Mễ Phi. Mễ Phi từ lầu hai đi xuống, trong tay cầm súng cảm ứng nhắm ngay học viên dưới chân Sân Mộc, mấy ngày nay động tác của cậu đã làm được phá lệ thuần thục.

Lúc phát súng cuối cùng của Mễ Phi được bắn ra, âm thanh nhắc nhở huấn luyện kết thúc cũng vang lên.

Trác Kỳ Bảo thuần thục kiểm tra súng, thu súng vào túi, hung tợn từ dưới lầu đi lên "Mấy người huấn luyện viên biến thái này, mệt muốn lấy mạng."

Sân Mộc cởi áo khoác ném vào người Bách An Ngưng, cử động cánh tay cứng đờ "Ta đi trước."

"Ngươi đi đâu? Không dùng cơm." Mễ Phi tò mò.

"Ta có việc, các ngươi cứ ăn." Không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Mễ Phi, Sân Mộc bảo Bách An Ngưng đang cầm quần áo "Cầm đi giặt sạch."

Thấy Sân Mộc ra khỏi khu tác chiến, Trác Kỳ Bảo vịn cầu thang hô to. "Ngày mai là ngày cuối cùng, lại không cùng ăn chung a!"

Cùng Phàn Diệp giao nhiệm vụ cầm thành tích huấn luyện, xác định buổi tối không có huấn luyện, Sân Mộc liền rời khỏi sân huấn luyện phía bắc khu C.

Hiện tại đúng là thời điểm hoa Vân Vụ nở rộ, bên trong học viện trồng đầy cây Vân Vụ, xa xa nhìn lại đã thấy một rừng lửa đỏ, lại mông lung tựa như sương khói, tô điểm cho ngôi trường quân đội vốn lạnh băng thêm được vài phần lãng mạn.

Viên Cảnh Trạch đứng dưới tàng cây xa xa vẫy tay cùng Sân Mộc, dưới ánh nhìn khác thường từ bốn phía cũng không khiến Sân Mộc có thêm biểu cảm dư thừa nào. Viên Cảnh Trạch đón Sân Mộc đã đi tới, tùy tay phủi đi cánh hoa Vân Vụ trên vai Sân Mộc. "Sân Mộc ca."

Sân Mộc nhướng mày "Thứ ta muốn đâu?"

"Ở chỗ ta, cùng đến chỗ ta xem đi." Viên Cảnh Trạch né người nhường đường, đồng thời nhận lấy áo khoác sạch sẽ trong tay Sân Mộc.

Một người kiên nghị đĩnh bạt, một người đạm nhiên ưu nhã, hai thiếu niên sóng vai đi dưới tàng cây Vân Vụ, màu Vân Vụ đỏ rực thấm nhuộm cả bầu không khí ôn hòa giữa hai người, làm người xem bốn phía trong lòng như đang "ục ục " uống giấm chua.

Mấy ngày trước hai người tình cờ gặp nhau, Sân Mộc nói với Viên Cảnh Trạch hắn muốn có tư liệu của Viên Úc Thần, Viên Cảnh Trạch cũng không có từ chối, trực tiếp đáp ứng.

Lời Tư Kỳ nói trong khu mô phỏng Sân Mộc vẫn rất để ý, Viên Úc Thần đối với Sân Mộc mà nói là sự tồn tại đặc thù, Sân Mộc biết hắn đã có khúc mắc với Viên Úc Thần, cái gút này nếu không gỡ được thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Có lẽ, hắn có thể từ trong tư liệu này tìm ra được đáp án hắn muốn.

Hai người đi đến chỗ của Viên Cảnh Trạch, mang thức uống cho Sân Mộc đang ngồi trên sô pha, Viên Cảnh Trạch về phòng bưng ra cái máy tính. "Video này trên Tinh Võng cũng có, nhưng không được đầy đủ."

Sân Mộc buông đồ uống, cởi giày cuộn tròn chân trên sô pha, nhìn ảnh ngược trên mặt bàn tựa hồ đang suy nghĩ.

"Còn gì nữa không, đều ở đây sao?." Viên Cảnh Trạch đem máy tính đưa cho Sân Mộc, thuận tay mở ra một lọ đồ uống. "Hơi nhiều, có thể phải cần chút thời gian."

"Ân." Sân Mộc nhàn nhạt lên tiếng, không nói chuyện nữa.

Viên Cảnh Trạch nhìn thời gian, cầm áo khoác trên sô pha đi ra ngoài. "Sân Mộc ca ngươi muốn ăn gì, ta mua về cho ngươi."

"Dịch dinh dưỡng." Sân Mộc cũng không ngẩng đầu nói.

Viên Cảnh Trạch há mồm muốn nói gì lại thôi, nhìn ra Sân Mộc không chút để ý Viên Cảnh Trạch cũng không quấy rầy, mặc áo khoác rồi nhẹ nhàng ra khỏi nhà.

Sân Mộc nhìn văn kiện trên máy tính, không chút do dự click mở cái thứ nhất.

Vũ trụ mênh mông cuồn cuộn, chiến hỏa bay tán loạn, mưa bom bão đạn liền thành một đoạn như tận thế.

Phi thuyền nổ thành ngọn lửa mãnh liệt cắn nuốt những chiến sĩ vô danh, chính là không có người nào lùi bước, không có người nào cầu cứu, bọn họ chấp nhận tử vong mà đi tới, mọi người phảng phất như đều điên rồi.

Một trận phi thuyền kim sắc xuyên qua lửa đạn, ngọn lửa thiêu đốt khiến người hoa mắt, giống như con phượng hoàng lửa ngạo nghễ vỗ cánh phá tan vòng vây quân địch.

Phi thuyền Thái Dương mang số hiệu X1, người điều khiển Viên Úc Thần, quân hàm thiếu tá. Đây là trận chiến đầu tiên của Viên Úc Thần.

Toà kiến trúc sụp xuống, chiến hỏa thiêu đốt hoang vu bằng phẳng. Ngọn lửa trong tay Viên Úc Thần hóa thành trường đao đem kẻ xâm lấn chém đứt, ngũ quan lạnh lùng làm lòng người run sợ, đôi mắt cơ trí không có nửa phần độ ấm, chỉ có giết chóc vô tình.

Hình ảnh thượng tá Viên Úc Thần một thân bị vây trong vòng quân địch, lấy sức lực của bản thân giết chết vô số quân địch, bức lui kẻ xâm lấn.

Trên đài diễn thuyết cao cao, Viên Úc Thần thân mặc quân trang màu đen thẳng tắp, ngũ quan như được cắt gọt ít khi nói cười, ánh mắt sắc bén giống một thanh bảo đao vừa rút khỏi vỏ, cả người tản ra khí thế.

Viên Úc Thần cao cao tại thượng như vậy, làm Sân Mộc cảm thấy vô cùng xa lạ.

Giữa gió dữ mưa rền, Viên Úc Thần dẫn Cửu Quân đứng ở một chỗ trong rừng, chân là bắt đầu khởi động bò sát. Thân thể màu xanh biếc, dài hai mét, người đầu tứ chi, móng vuốt sắc bén, cái đuôi dựng ngược, đôi mắt lớn như nắm tay khiến người không rét mà run.

Người Nạp Ngươi Tinh, chỉ số thông minh thấp, sức chiến đấu mạnh, trời sinh để cướp đoạt sinh mạng người khác.

Quân địch có cả trăm vạn, Viên Úc Thần lại mặt không đổi sắc, ngọn lửa thiêu đốt giữa mưa to chiếu sáng cả thiên địa, cũng chiếu sáng cho hy vọng của nhân loại.

Người Nạp Ngươi Tinh khủng bố bị Viên Úc Thần chẳng chút áp lực chém giết, Viên Úc Thần cường đại đến khiến người tâm cam tình nguyện mà thần phục.

……

Sân Mộc đem từng đoạn video mở ra, chưa từng bao giờ xem cẩn thận như vậy. Lúc Viên Cảnh Trạch trở về một chuyến, mang theo hai túi dịch dinh dưỡng, nhưng thấy Sân Mộc xem đến nghiêm túc cũng không đi quấy rầy, để lại dịch dinh dưỡng rồi đi đến phòng huấn luyện.

Thời điểm Sân Mộc tắt máy tính đã là nửa đêm, Sân Mộc lẳng lặng nhìn mặt đất hồi lâu không phát ra bất cứ âm thanh nào, trong đầu tất cả đều là hình dáng Viên Úc Thần trong video. Khắp cơ thể tựa hồ như có cái gì kêu gào, dâng lên những suy nghĩ mãnh liệt.

Viên Úc Thần đối với hắn ôn nhu, khiêm tốn, ổn trọng. Nhưng Viên Úc Thần trong video lại cuồng ngạo không thể kềm được, đỉnh thiên lập địa. Đây là hy vọng của nhân loại sao?.

Nhớ đến lời Tư Kỳ nói, Sân Mộc đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Bởi vì cường đại mà lưng phải đeo vô số trách nhiệm, vì nhân loại, vì cái tinh cầu đáng chết này, phải tồn tại một cách cô độc và tịch mịch.

Vô luận đối mặt với địch nhân cường đại cỡ nào, y đều là đầu tàu gương mẫu che ở phía trước, biết rõ nhưng lại chẳng sợ bị thương, thậm chí là chết. Nam nhân kiêu ngạo như vậy, lúc y mất đi năng lực tự bảo hộ, thậm chí là thời điểm không cách nào có thể đứng thẳng, y hẳn là đã thống khổ đến muốn điên mất đi. Vậy vì cái gì y còn có thể cười, còn có thể đối với hắn ôn nhu như vậy.

Sân Mộc nhắm lại đôi như mắt, trong nháy mắt như đã mất đi sức lực, trong miệng vẫn niệm cái tên "Viên Úc Thần", máy tính trong tay bị bóp nát.

"Sân Mộc ca?" Viên Cảnh Trạch nghe được động tĩnh nên từ phòng huấn luyện đi ra, kinh ngạc nhìn máy tính bị phá hỏng trong tay Sân Mộc.

Sân Mộc mở to mắt, mặt vô biểu tình ném xuống đồ vật trong tay, đứng dậy rời đi. "Chuẩn bị một lượng lớn năng lượng hạch, mấy ngày nữa ta chuẩn bị chữa trị cho Úc Thần."

Không phải đáng thương, không phải bị Viên Úc Thần trung thành đả động. Mà ngược lại, Sân Mộc cực kỳ hận lòng trung thành như khắc vào xương cốt của Viên Úc Thần. Chính là, Viên Úc Thần mất đi kiêu ngạo lại làm hắn đau lòng.

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh, hắn cảm thấy, tình cảm hắn đối với Viên Úc Thần tựa hồ có chút không đúng.

Đối với Sân Mộc "đêm về không ngủ" Phàn Diệp cũng không hỏi nhiều, cả người Sân Mộc bao phủ toàn hắc khí làm một số học viên bất mãn cũng phải yên lặng nuốt xuống mấy lời oán giận, lặng lẽ xê dịch rời xa mảnh đất nguy hiểm quanh người Sân Mộc.

Ngày cuối cùng có ba người bị đào thải, tập huấn đến đây là kết thúc, hai trăm bốn mươi ba người thông qua trở thành viện sinh chính thức.

Mặc Lung Ỷ biến mất một tháng lại lần nữa hiện thân, đầu tiên là mở miệng an ủi học viên chịu khổ, lại hùng hồn dõng dạc biểu đạt sự hoan nghênh đối với tân sinh và kỳ vọng vào tương lai. Nhưng mà học viên bị ngược một tháng làm sao còn giống như lúc bắt đầu mà trông ngóng, cả người bị đánh như cà tím uể oải ỉu xìu.

Mặc Lung Ỷ không bị ảnh hưởng mà diễn thuyết tận hai tiếng đồng hồ, mắt thấy bản thân sắp thành tội phạm nghiêm trọng khiến nhiều người tức giận mới chịu phân phó cho học viên lãnh huy chương cùng chế phục viện sinh, thần thanh khí sảng, lúc gần đi còn hảo tâm cho phép được năm ngày nghỉ ngơi.

Dùng mạng đổi lấy chế phục viện sinh, mọi người "toan điềm khổ lạt" trong lòng nói biết không nên nói là tư vị gì. Một tháng tập huấn, trên mặt mọi người đều bớt đi chút trẻ con, nhiều thêm vài phần kiên nghị của một quân nhân.

Tuy rằng bị làm cho chật vật không thôi, nhưng đối với Cửu Quân thần bí vẫn luôn là sùng bái khiến rất nhiều người vây quanh mấy người Phàn Diệp, mồm năm miệng mười nói lời từ biệt.

Tập huấn kết thúc, Phàn Diệp cũng không tiếp tục bày ra bộ mặt người chết, nhìn học viên bên người cười đến hàm hậu. Đối với những vấn đề của học viên, chỉ cần không chạm đến bảo mật gã đều cẩn thận giải đáp. Nhất thời, độ hảo cảm mọi người đối với "Hậu bá" (biệt danh của Phàn Diệp trong chương 34) này giống như ngồi hỏa tiễn "tạch tạch" phóng lên trời.

"Sân Mộc, năm ngày nghỉ này ngươi chuẩn bị làm gì?." Trác Kỳ Bảo ôm chế phục viện sinh đến gần Sân Mộc hỏi.

Sân Mộc dựa thân cây trầm mặc, Long Vũ cũng đã đi tới. "Từ đêm qua ngươi trở về giống như có tâm sự, phát sinh chuyện gì sao?."

"Không có." Sân Mộc đứng dậy ngẩng đầu nhìn Trác Kỳ Bảo. "Ngươi có an bài gì?."

Dường như không nghĩ tới Sân Mộc sẽ trả lời mình, Trác Kỳ Bảo ngẩn người rồi lại hưng phấn nói "Cùng nhau ra ngoài đi chơi và ăn thật nhiều trên phố cổ. Chúng ta cũng có thể đi đến chiến trường ảo, quảng trường chính, còn có……"

"Hai ngày sau ta sẽ đi tìm ngươi." Sân Mộc lấy ra quang não đánh gãy Trác Kỳ Bảo đang lải nhải. "Đến lúc đó chúng ta lại liên hệ."

"Hảo." Vui sướng cùng Sân Mộc xác định địa điểm gặp mặt, Trác Kỳ Bảo nhìn mấy người Long Vũ. "Các ngươi cũng cùng đi đi."

Long Vũ cùng Mễ Phi nhìn nhau. ""Chúng ta phải trở về trước một chuyến, sau hai ngày tìm các ngươi."

Bách An Ngưng trầm mặc một lát, cũng hơi gật gật đầu "Ân."

"Như vậy đi, hai ngày sau gặp nhau tại quảng trường chính."

Mấy người nói lời tạm biệt với những người có kết giao tại học viện, Sân Mộc đi một hồi rồi xoay người lên phi hành khí.

Hai huấn luyện trên phi hành khí đưa đồ ăn nhẹ đưa cho Sân Mộc, Sân Mộc lắc đầu cự tuyệt phát ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ. Phàn Diệp cùng người bên cạnh nhìn nhau, đổi vị trí ngồi xuống bên cạnh Sân Mộc. "Sân thiếu, làm sao vậy?"

Đỡ trán "Đau đầu."

Phàn Diệp sắc mặt biến đổi, duỗi tay gọi lính y tế. Sân Mộc đá một chân "Bị khí đau đầu."

"Sân thiếu, ai lại trêu chọc ngươi? Nói với mấy huynh đệ, các anh em sẽ cho hắn co giãn gân cốt." Mấy huấn luyện viên hi hi ha ha nói chêm vào chọc cười.

Sân Mộc dư quang liếc qa. "Viên Úc Thần, các ngươi đi tấu y!"

"……" Huấn luyện viên

Một đám người sờ sờ mũi, gục đầu không dám tiếp tục hé răng. Đi tấu Viên Úc Thần? Bọn họ đều là những chú chó cô đơn, chết không nhắm mắt a.

Thấy sát khí của Sân Mộc rõ ràng sắp vật chất hóa, Phàn Diệp xê dịch sang một bên, trong tay cầm quang não trộm Sân Mộc cẩn thận phát tin cho Viên Úc Thần.

Nguyên soái, Sân thiếu sức chiến đấu quá cao, ngài tự cầu phúc đi.

Happy birthday to me!!!!!

Hôm nay sinh nhật mình nên đăng hơi trễ hehe. Cuối mọi người đầu tuần vui vẻ.

42. Chương 42: Vị Hôn Thê Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phi hành khí trở về biệt thự đã thấy Viên Úc Thần chờ trước cửa như trước, Sân Mộc vốn định không thèm phản ứng bước qua, lại thấy Viên Úc Thần chỉ mặc mỗi áo sơmi đơn bạc, Sân Mộc hừ hừ cái mũi, cởi áo khoác trên người đưa qua. Đáy mắt Viên Úc Thần hiện lên ý cười, thuận theo nhận lấy áo khoác Sân Mộc đưa, tay còn lại ôm bả vai Sân Mộc đi vào phòng.

Đuổi Tiểu K ra khỏi sô pha, Viên Úc Thần nhận lấy ly nước ấm trong tay người máy quản gia đưa sang Sân Mộc. "Phải bắt đầu đi học, không cao hứng?"

Sân Mộc nhấp khóe miệng, trừng mắt Tiểu K đứng dưới sô pha không nói lời nào, Viên Úc Thần bất đắc dĩ "Muốn giận ta cũng phải cho ta biết nguyên nhân, bằng không ta cũng không hiểu vì sao em lại sinh khí."

Sân Mộc nghiêng mặt nhìn Viên Úc Thần nửa ngày, gật đầu nói lời thấm thía "Đồng chí Viên, ta quyết định muốn cùng ngươi bảo trì khoảng cách, thỉnh ngươi nghiêm túc duy trì theo ta."

Viên Úc Thần vui vẻ, duỗi tay nhéo nhéo cái mặt nghiêm túc của Sân Mộc. "Bao lớn rồi, còn muốn nháo giống như hài tử?!."

"Ngươi nghĩ trưng vẻ mặt quan tài Chủ Nhiệm Môn Giáo Dục này có thể che được trái tim hồng phấp phới của thiếu nữ đối với ngươi sao?" Sân Mộc lên án, đem Tiểu K vô tội nằm không dưới sô pha cũng bị trúng đạn. "Đồng chí nuôi mèo họ Viên."

"Lửa giận thật lớn, ai dạy em cách ăn nói lung tung này vậy." Viên Úc Thần đứng dậy đem Tiểu K giao cho người máy quản gia ôm đi. "Tiểu K lại không có cắn em, đừng khi dễ nó mãi."

"Lại để ta thấy, ta liền làm thịt nó." Sân Mộc quay mặt, để lại cho Viên Úc Thần cái ót đầy ngạo kiều.

"Tiểu Mộc đồng chí." Viên Úc Thần gõ lên cái trán Sân Mộc. "Âm dương quái khí, học nói theo cổ nhân làm cái gì, giống như cụ non."

"Đồng chí Viên! Ta muốn thịt mèo của ngươi!!" Sân Mộc che lại cái ót, tạc mao.

Trước khi Sân Mộc trở về tin tức Phàn Diệp đã gửi tới, nói cảm xúc Sân Mộc không thích hợp, hiện tại nhìn Sân Mộc khôi phục sức sống, lòng Viên Úc Thần cũng an tâm hơn.

"A Thần" Ỷ Lâm đi vào xấu hổ nhìn hai người đang cười đùa trên sô pha, đi theo bên cạnh là Ôn Di Kỳ ôn nhu khả ái.

Chân mày Viên Úc Thần không dễ phát hiện mà nhíu lại, đứng dậy sửa sang quần áo, lãnh đạm gật đầu chào hỏi. "Mẫu phụ, Ôn tiểu thư."

Ôn Di Kỳ ngượng ngùng e lệ nhìn Viên Úc Thần, ngón tay trong tay áo bấu chặt, mềm mại kêu một tiếng "Úc Thần ca ca."

Sân Mộc ghé vào sô pha, lạnh lạnh nhìn Ôn Di Kỳ thẹn thùng "Úc Thần, nha đầu này là ai a?"

Viên Úc Thần đem y phục Sân Mộc sửa sang ngay ngắn, tập mãi thành thói quen giúp hắn chỉnh lại cổ áo "Tiểu thư Ôn gia, Ôn Di Kỳ."

Sân Mộc nhướng mày, ngăn lại động tác của Viên Úc Thần. "Đây là nha đầu muốn cùng ngươi kết hôn."

Biết hậu quả trong lời nói của Sân Mộc, nói nhiều sai nhiều, Viên Úc Thần cũng không định tiếp lời Sân Mộc, chỉ lẳng lặng chờ Sân Mộc bùng nổ lửa đạn.

Sân Mộc bĩu môi, trong lòng có chút không hiểu được tư vị gì, không hiểu cảm tình Sân Mộc chua lè véo Viên Úc Thần một cái, nhìn Ôn Di Kỳ như đang nhìn quá trình xử lý rác thải. "Giá trị vũ lực quá kém, không đáng nhắc tới." Sân Mộc kiêu ngạo đứng dậy đi lên lầu.

Hành động của Sân Mộc nằm ngoài dự đoán của Viên Úc Thần, dựa vào tính tình xưa nay của Sân Mộc vô luận đúng hay sai đều sẽ trực tiếp khai chiến trước, y vốn đã chuẩn bị tác chiến thật tốt, kết quả Sân Mộc lại trực tiếp lui binh. Ngóng theo bóng Sân Mộc, Viên Úc Thần đột nhiên có chút không hiểu được tâm tư Sân Mộc đối với mình.

"Úc Thần ca ca." Ôn Di Kỳ đi đến cạnh Viên Úc Thần, đề tài "kết hôn" Sân Mộc vừa nói làm nàng đỏ mặt. "Gia gia bảo ta tới thăm ngươi."

"Ân." Viên Úc Thần đơn giản ừ một tiếng cũng không có trả lời, không khí lập tức rơi vào xấu hổ. Dưới ánh mắt sắc bén của Viên Úc Thần, Ôn Di Kỳ như con mồi bị giam cầm, hấp hối giãy giụa không chỗ chạy trốn.

Thấy Ôn Di Kỳ bị Viên Úc Thần dọa sợ không ít, Ỷ Lâm chỉ có thể tiến lên hoà giải. "Thời gian không còn sớm, Tiểu Kỳ lưu lại dùng cơm chiều đi."

Ôn Di Kỳ trộm nhìn Viên Úc Thần một cái, ôn nhu gật đầu. "Hảo, cám ơn Ỷ thúc thúc."

Viên Úc Thần đứng dậy "Ta lên lầu."

Nhìn theo Viên Úc Thần, Ôn Di Kỳ rối rắm nửa ngày mới nhỏ giọng nói "Ỷ thúc thúc, thiếu niên vừa rồi là người nào?"

"Hắn……" Ỷ Lâm do dự, cảm thấy đáng tiếc nhìn Ôn Di Kỳ. "Hắn cùng A Thần quan hệ rất tốt, đến lúc đó để A Thần nói với ngươi đi."

Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng Ôn Di Kỳ có gia giáo rất tốt cũng không tiếp tục dây dưa truy hỏi. "Ân."

Gõ cửa phòng Sân Mộc, như dự liệu bên trong không có người mở cửa, Viên Úc Thần xoay người về phòng.

Trên ban công, Viên Úc Thần nhìn thiếu niên đang nằm nghe nhạc trên ban công cách vách, trong mắt hiện lên ý cười bất đắc dĩ. "Sinh khí?"

Sân Mộc lấy khóe mắt tà tà liếc Viên Úc Thần một cái, Viên Úc Thần dựa vào cửa sổ, ý cười càng sâu "Ta không có nhiều lời cùng nàng."

"Ta không muốn nghe." Sân Mộc ôm chặt tai nghe.

"Tiểu Mộc, hành vi này của em là trốn tránh, để giải quyết sự tình, loại phương pháp này là không ổn nhất." Ngón tay Viên Úc Thần gõ gõ trên cửa sổ, ý đồ hấp dẫn lực chú ý của Sân Mộc.

Sân Mộc trừng mắt nhìn Viên Úc Thần không nói lời nào. Đôi mắt đen nháy của Viên Úc Thần mang theo sự bao dung nhìn Sân Mộc "Tiểu Mộc, sự tín nhiệm giữa hai người là rất quan trọng, tất cả mâu thuẫn đều xuất từ việc không tin tưởng lẫn nhau. Mắt thấy tai nghe cũng không phải toàn bộ sự thật, cho nên không thể vội vàng quyết định. Ở trước chân tướng phải giữ lại ba phần lý trí, nếu không khi xong việc lại hối tiếc không kịp."

"Nói đạo lý to lớn cái gì, ngươi thật nghĩ mình là Chủ Nhiệm Môn Giáo Dục." Sân Mộc bĩu môi, nhỏ giọng lải nhải.

"Nếu ta với nàng ta có một người phải chết, ngươi sẽ chọn ai sống." Cái này giống như bạn gái và mẹ cùng rơi xuống nước ngươi cứu ai trước, bí ẩn không lời giải đáp trong lịch sử bị Sân Mộc ném ra. (Mộc Mộc tới giờ trẩu rồi, có ai nghe được mùi chua trong gió ko)

Nếu tiền đề thiết yếu là có một người phải chết, vô luận Viên Úc Thần xuất phát từ lý trí hay tình cảm cũng chỉ có một đáp án "Có ta ở đây, em sẽ không chết."

"Tang thi hoàng ta đương nhiên cái gì cũng tốt." Sân Mộc ngạo kiều ưỡn ngực.

Viên Úc Thần mở cửa sổ, đưa ra nửa người "Lại đây."

Sân Mộc víu vào cửa sổ thả người nhảy sang ban công bên kia của Viên Úc Thần. Viên Úc Thần vững vàng đem người tiếp đến, tịch thu tai nghe trên lỗ tai Sân Mộc. "Nói chuyện cùng người khác không cần mang thứ này."

Sân Mộc xoa xoa lỗ tai không đáp, Viên Úc Thần chống tay lên cửa sổ nhìn vườn hoa dưới lầu, ánh mắt thâm trầm u ám. Sân Mộc dùng khóe mắt trộm nhìn Viên Úc Thần, ngũ quan lãnh ngạnh kiên nghị như được gọt giũa, đôi mắt cơ trí sắc bén, ngay cả khi dù có biến thành bộ dạng phế nhân cũng không làm mất đi kiêu ngạo đã dung nhập vào trong huyết nhục của y.

Ngực Sân Mộc tựa như bị cái gì đụng trúng, không khỏi cầm lấy bàn tay lành lạnh của Viên Úc Thần. "Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi."

Viên Úc Thần nghiêng đầu nhìn Sân Mộc, Sân Mộc nghiêm túc gật đầu "Ta nhất định sẽ giúp ngươi khoẻ lại như trước kia, ngay cả khi ngươi không cần ta."

Viên Úc Thần sửng sốt nửa ngày, bắt lấy bả vai Sân Mộc, cong lưng đối mặt cùng Sân Mộc. "Vì sao lại nghĩ ta không cần em."

"Ta, cùng các ngươi không giống nhau." Sân Mộc lúng túng nói.

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc hồi lâu, đột nhiên đem người ôm vào ngực. Sân Mộc hoảng sợ, đơ người trong lồng ngực Viên Úc Thần không dám nhúc nhích. Không phải chưa từng bị Viên Úc Thần ôm, chẳng qua cái ôm lần này, trực giác nói cho Sân Mộc có cái gì đó đang lệch khỏi quỹ đạo vốn có.

"Tiểu Mộc, rốt cuộc em sợ hãi điều gì." Âm thanh Viên Úc Thần tựa như thở dài. Y biết Sân Mộc lai lịch thần bí, bởi vì tôn trọng, y không cho phép bất cứ kẻ nào lén điều tra thân phận của Sân Mộc. Nhưng hôm nay y lại nổi lên tâm tư, y muốn biết bí mật gì khiến Sân Mộc phải bất an như thế.

Buông Sân Mộc ra, Viên Úc Thần biểu tình không đổi lấy ra một cái hộp kim loại đưa cho Sân Mộc "Chúc mừng em thuận lợi thông qua tuyển chọn nhập học trường quân đội đệ nhất."

Còn chưa lấy lại tinh thần sau cái ôm bất thình lình của Viên Úc Thần, Sân Mộc choáng váng tiếp nhận chiếc hộp, nhìn khẩu súng màu đen trong hộp nửa ngày mới tìm lại được chỉ số thông minh.

Nhận thấy Sân Mộc thích, Viên Úc Thần vỗ vỗ đầu Sân Mộc. "Giữ lấy phòng thân, không được lạm dụng."

"Biết." Sân Mộc gật đầu. Hắn vẫn luôn tò mò về vũ khí nóng của tương lai, Viên Úc Thần đưa lễ vật này thập phần đúng ý hắn, đối với cái ôm vừa rồi của Viên Úc Thần trực tiếp ném sang một bên.

Viên Úc Thần đem tai nghe của Sân Mộc thả lại vào túi hắn. "Trả cho em, không được lúc nào cũng chơi."

"Ngươi thật dong dài." Sân Mộc bĩu môi.

Buồn cười bị Sân Mộc ghét bỏ, Viên Úc Thần nhéo nhéo lỗ tai Sân Mộc coi như trừng phạt, cũng không dám dùng lực quá lớn.

Người máy quản gia gõ cửa, Sân Mộc theo Viên Úc Thần đi xuống lầu, trên bàn cơm Viên Kình Thiên cùng Ỷ Lâm Ôn Di Kỳ đều đã ngồi, nhìn thấy hai người đi xuống nháy mắt đều trở nên yên lặng, biểu tình bất biến tâm tư lại chuyển trăm bề.

Viên Úc Thần kéo ra ghế dựa, khóe mắt Sân Mộc liếc sang Ôn Di Kỳ một cái, kiêu căng ngồi xuống. Không bỏ sót khoe khoang nho nhỏ của Sân Mộc, đáy mắt Viên Úc Thần lóe lên ý cười rồi biến mất, đối với tính trẻ con của Sân Mộc vừa bất đắc dĩ lại vừa yêu thích.

Viên Kình Thiên cùng Ỷ Lâm dùng khóe mắt liếc qua ba người, Sân Mộc như không hề ảnh hưởng vùi đầu ăn canh, tâm tư Viên Úc Thần thì đặt hết lên bàn đồ ăn cùng tên nhóc kén ăn kia, nhìn hai người "ân ái" trắng trợn, Viên Kình Thiên chỉ có thể nhịn không được mà che mặt.

"Úc Thần ca ca." Ôn Di Kỳ buông đũa, nhỏ giọng nói. "Tháng sau là sinh nhật ta, ngươi sẽ đến chứ?"

Giám sát Sân Mộc ăn hết rau trong chén, Viên Úc Thần ngẩng đầu nhìn Ôn Di Kỳ hỏi một đằng trả lời một nẻo. "Tháng sau Ôn Hạo trở về?"

"Vâng, ca ca có gửi thư."

Viên Úc Thần suy nghĩ một lát rồi gật đầu đáp ứng "Ta sẽ đến đúng giờ."

Ôn Di Kỳ vui mừng "Gia gia sẽ rất vui."

Viên Úc Thần nhìn Sân Mộc im lặng vùi đầu ăn cơm, trong mắt trầm tư "Ta cũng có một số việc muốn nói rõ với Ôn lão."

Viên Kình Thiên động tác tay dừng lại, chân mày ẩn ẩn nhăn, muốn nói gì lại thôi cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ. Ỷ Lâm nhìn hai má ửng đỏ của Ôn Di Kỳ, âm thầm thở dài, lắc đầu không nói.

Sân Mộc bố thí qua một ánh mắt, cau mày, Viên Úc Thần vẫn luôn chú ý bên này tự nhiên sẽ phát hiện. "Làm sao vậy?"

Sân Mộc liếc Viên Úc Thần một cái, rồi lại nghiêm túc nhìn Ôn Di Kỳ, "ông nói gà bà nói vịt" một câu "Đáng tiếc, ngươi không phải nam nhân." Nếu không ta liền có thể không cần cố kỵ mà đánh ngươi một trận.

Không chờ mấy người hiểu, Sân Mộc lại chống cằm hàm súc không rõ chép chép miệng. "Nha đầu này rất xinh đẹp." Nhưng nếu quá chướng mắt, hắn cũng sẽ không thương hoa tiếc ngọc.

Giữa mày Viên Úc Thần không dễ phát hiện mà nhíu hạ, một tay đè cái đầu dưa hấu nhỏ đang "dính" trên người Ôn Di Kỳ buộc hắn di dời tầm mắt. "Ăn cơm."

"Ăn không nói, ngủ không nói." Sân Mộc chụp bay tay Viên Úc Thần. "Xin hãy làm tấm gương tốt."

Viên Úc Thần khó nén được ý cười trên mặt. "Hảo, ta sai rồi, Tiểu Mộc đạo sư?"

Sân Mộc nghiêm trang gật đầu "Không có lần sau."

Ỷ Lâm che mặt nhẫn cười, Ôn Di Kỳ ngơ ngẩn nhìn bầu không khí "hài hòa" dị thường giữa hai người, nỗ lực xem nhẹ bất an trong lòng. "Úc Thần ca ca, hắn là ai?"

Tầm mắt Sân Mộc thẳng tắp nhìn Ôn Di Kỳ, như thể tự hỏi xuống đao chỗ nào thì thích hợp. "Ta là Sân Mộc."

Bị Sân Mộc nhìn chằm chằm đến dựng tóc gáy, Ôn Di Kỳ cũng không tiếp tục truy hỏi mà ngượng ngùng gật gật đầu không nói chuyện nữa, không khí trên bàn cơm tức thời có chút xấu hổ.

Ỷ Lâm nhìn nhìn hai bên, cười gắp đồ ăn cho Ôn Di Kỳ "Tiểu Kỳ, chờ Ôn Hạo trở lại gọi hắn tới nhà dùng cơm."

"Ân." Ôn Di Kỳ ngoan ngoãn gật đầu. "Cám ơn Ỷ thúc thúc, ta sẽ nói với ca ca."

Sân Mộc nghi hoặc cắn đũa nhìn Viên Úc Thần "Các ngươi trở thành người một nhà khi nào?."

Nụ cười trên mặt Ôn Di Kỳ lập tức cứng đờ, Ỷ Lâm xấu hổ thu đũa. "Tiểu Kỳ là đứa trẻ ta nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng không khác con gái của ta là mấy."

"Như vậy a." Sân Mộc như suy tư gì đó gật đầu, nhìn Viên Úc Thần cười như không cười. "Còn nhỏ như vậy ngươi đã mang con dâu về cho người dưỡng."

Sân Mộc nói làm cả người Ỷ Lâm không được tự nhiên, lời vừa rồi chỉ là thói quen dưỡng thành, Ôn Di Kỳ cùng Viên Úc Thần từ nhỏ đã có hôn ước, ông sớm đã xem Ôn Di Kỳ là con dâu của mình, tuy rằng bây giờ đã sửa miệng nhưng vẫn có một số thói quen rất khó sửa.

Viên Úc Thần đối với Ỷ Lâm không có suy nghĩ nhiều, y biết tính tình Sân Mộc trực lai trực vãng(1), không có mấy cái tâm tư lòng vòng. Sân Mộc không trực tiếp ra tay xé xác Ôn Di Kỳ, hoặc là thật sự không để bụng, hoặc là giá trị chiến đấu của Ôn Di Kỳ trong mắt hắn căn bản không đáng một đồng.

(1) Trực lai trực vãng: Thẳng thắn chính trực, không vòng vo quanh co.

"Không được làm loạn." Viên Úc Thần vỗ vỗ đầu Sân Mộc, thấp giọng nói.

Sân Mộc không sao cả buông tay, đẩy chén đũa trước mặt ra đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Viên Úc Thần gọi lại Sân Mộc "Đi đâu?"

"Ăn no, có hẹn cùng tiểu đồng bọn chơi game." Sân Mộc xua xua tay, nhanh như chớp chạy lên lầu.

Viên Úc Thần cười ra tiếng, cũng buông chén đũa đứng dậy. "Ta ăn no."

Nhìn theo bóng Viên Úc Thần, Ôn Di Kỳ còn chưa lấy lại tinh thần trước tiếng cười của Viên Úc Thần, nửa ngày mới không thể tưởng tượng nhìn về phía Ỷ Lâm. "Ỷ thúc thúc, Úc Thần ca ca y……"

Ỷ Lâm thở dài, an ủi vỗ vỗ vai Ôn Di Kỳ. "Đừng trách nó."

Nhận thức rõ ràng về sự mơ hồ trong lời nói của Ỷ Lâm, lời nói như có ẩn ý rồi lại không tìm được manh mối, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, không dám suy nghĩ quá nhiều về sự bất an trong lòng.

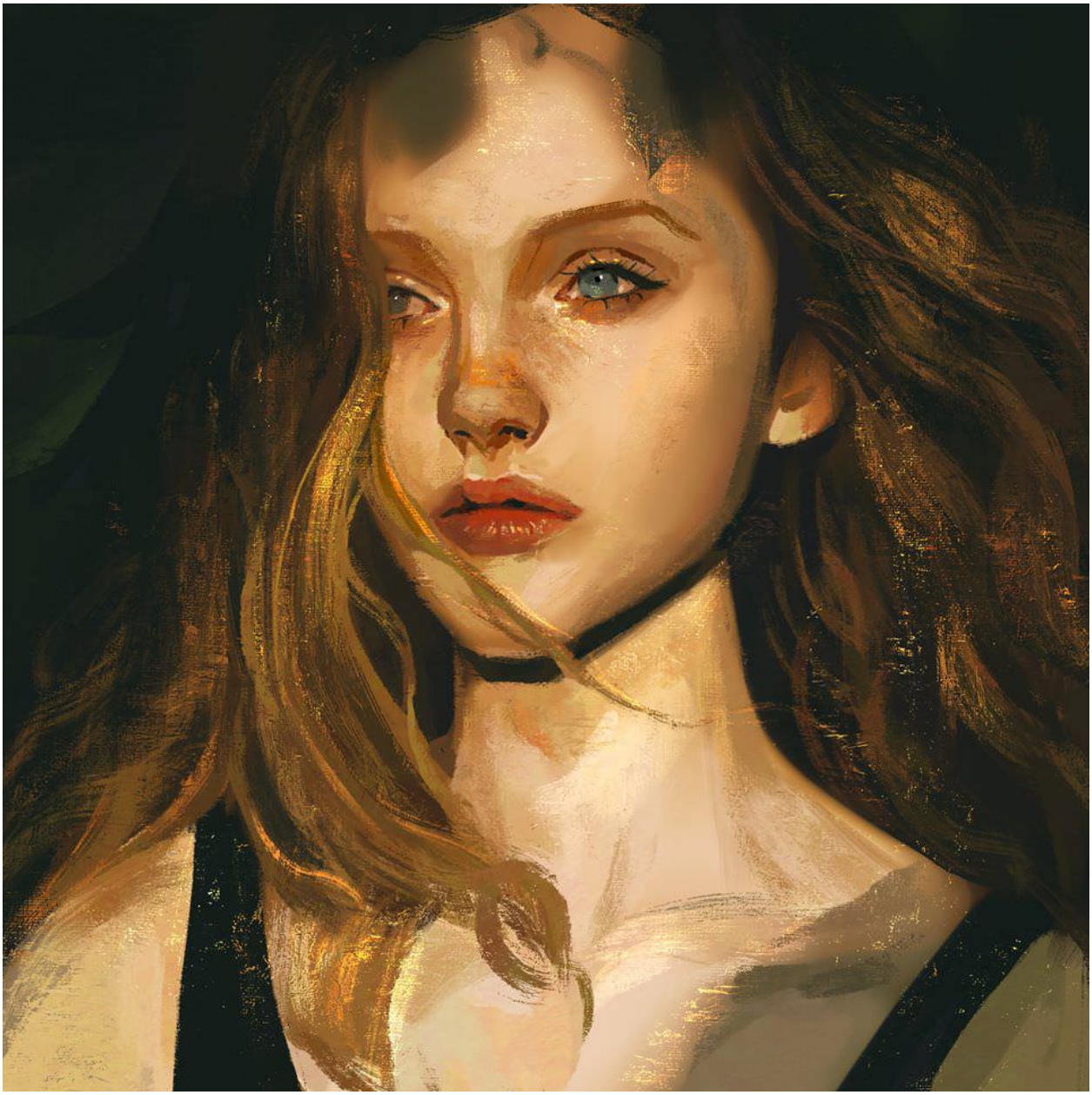

43. Chương 43: Chữa Trị

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc mới vừa vào "Thợ săn", trên bản nhắc nhở đã liên tiếp thông báo tín hiệu cầu cứu khẩn cấp, nhìn tọa độ thể hiện trên bản nhắc nhở, Sân Mộc xác định thanh sinh mệnh của người cầu cứu còn chưa về giá trị 0, liền mài dũa móng vuốt lần theo tọa độ đi đến.

Xưởng công binh rách nát đã bị thi triều tầng tầng vây quanh, đám người Viên Cảnh Trạch đang cùng hai đoàn dong binh giằng co, không khí khẩn trương chạm vào là nổ.

"Song Đao, chuyện gì cũng có thứ tự trước sau, ngươi đừng phá hỏng quy tắc." Lam Hòa cắn răng nghẹn tức nói.

“Thứ tốt phải dựa vào bản lĩnh, xưởng công binh lớn như vậy, các ngươi nuốt trọn như vậy đúng là không thích hợp đi.”

“Song Đao nói đúng, đừng nói chúng tôi bắt nạt trẻ con, vật tư chỗ này chia cho các ngươi 2%, đủ rồi chứ?”

Viên Cảnh Trạch mắt lạnh nhìn hai người ghê tởm trước mặt. “Làm việc phải để lại lối thoát, cẩn thận có ngày gặp báo ứng.”

Một người cười lạnh “Cái xưởng công binh này là thứ tất cả mọi người đều muốn có, giả vờ cái gì? Muốn thì đánh một trận, ai lấy được đến tay thì xem vào bản lĩnh.”

“Lời này ta đồng ý.” Đang xem náo nhiệt, một câu nói mát thốt lên khiến hai bên đoàn dong binh lập tức siết chặt cơ thể, cảnh giác nhìn lên lầu.

Sân Mộc mặt vô biểu tình ngồi xổm trên cửa sổ nhìn ba nhóm người giằng co, thả người bật qua lan can, động tác nhanh nhẹn dừngtrước mấy người Viên Cảnh Trạch.

“Sân Mộc ca.” Mấy người Viên Cảnh Trạch vui mừng chào hỏi.

Sân Mộc liếc mấy người một cái, tầm mắt lại rơi xuống hai nhóm người đối diện. “Ngay cả người của ta cũng dám lấy làm vằn thắn(1), nên bội phục các ngươi không biết sợ? Vẫn là không cách nào tìm được đường tự sát?”

(1)Vằn thắn: món ăn làm bằng thịt giã hoặc băm nhỏ bao trong bột, ăn với nước dùng.

Nhìn vào dòng ghi chú màu đỏ tân binh D55 trên người Sân Mộc, đám người bỏ xuống khẩn trương cùng phòng bị, trên mặt hiện lên cười nhạo. “Con trùng nhỏ là tay mới, người cứu viện các ngươi tìm tới cũng quá tệ đi.”

Mộ Đồ cười đến hàm súc không rõ “Sân Mộc ca, bọn họ mắng ngươi.”

“Ta nghe được.” Sân Mộc cử động nắm tay, cười như không cười nhìn đám người nói ẩu nói tả. “Quy tắc sinh tồn của ta, những gì có thể giải quyết bằng nắm tay thì đều không phải vấn đề.”

Mấy người Viên Cảnh Trạch nhìn đến khóe miệng đang cười của Sân Mộc, động tác nhất trí lui về phía sau, rời xa khu vực chiến đấu nguy hiểm.

Nhìn động tác mấy người Viên Cảnh Trạch, Song Đao không khỏi có chút bất an, lưỡi dao trong tay chỉ hướng Sân Mộc ngữ khí tăng thêm “Trùng con, nơi này không có chuyện của ngươi, thông minh thì nhanh lăn về khu nhiệm vụ sơ cấp của người mới đi.”

“Nhiều lời vô nghĩa.” Sân Mộc xuy lạnh một tiếng, thân hình nháy mắt biến mất trước mặt người khác, Song Đo trong lòng kinh hãi, đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh băng, một bàn tay tái nhợt đang niết trên vai gã. “Trước khi đánh còn nói lời vô nghĩa là văn hóa tổ tiên nhân loại các ngươi lưu lại sao.”

Cánh tay trái Song Đao bị kéo ra sau, cảm giác bị xé nát đau nhức tràn ngập mỗi dây thần kinh, Sân Mộc chỉ còn lưu lại một đạo tàn ảnh, trở về vị trí cũ.

Nhìn ngũ quan vặn vẹo của Song Đao, Sân Mộc ghét bỏ ném cánh tay bị xé đứt trong tay xuống, trong mắt ẩn ẩn hưng phấn.

Song Đao sắc mặt trắng bệch dùng cánh tay phải vuốt nơi vừa bị mất, hai mắt đỏ đậm, gân xanh trên mặt bạo phát. “Làm thịt nó cho ta!”

Sân Mộc cong lên khóe miệng, răng nanh bắt đầu rục rịch, mấy đầu ngón tay bén nhọn như ẩn như hiện. Gió lốc tụ tập quanh người Sân Mộc đánh vào kẻ xông tới, ngón tay mảnh khảnh dễ dàng xé rách thân thể con người như trở bàn tay, cơ thể tái nhợt bệnh trạng nhiễm đầy màu đỏ yêu diễm, giống như ác ma đến từ địa ngục.

Ngón tay xuyên qua cơ thể của một người, nháy mắt lại khôi phục bộ dáng bình thường. Trước cái nhìn kinh hãi của mọi người, Sân Mộc moi ra một trái tim còn ấm, không chút dùng sức nghiền nát.

Vụ giết người đẫm máu và lộng lẫy của Sân Mộc làm kích thích thần kinh của mọi người, sự khinh thường ban đầu được thay thế bằng kinh sợ, từ vây hãm biến thành chạy trốn, tất cả đều bị Sân Mộc vô tình săn giết.

Một vài người trong khu vực an toàn nhìn vào khu vực săn bắn đẫm máu, chỉ cảm thấy mỗi khúc xương trên người đều đau, mấy người bọn họ cũng từng bị dạy dỗ qua, bị Sân Mộc xé xác không chỉ một lần.

Chân tay bị cụt đầy trên nền đất, chân Sân Mộc dẫm lên gương mặt đầy máu của Song Đao. "Đồ vật mà ta muốn ai cũng không được động vào, đây là quy luật của ta."

Song Đao quỳ rạp trên mặt đất, thở hồng hộc "Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?."

"Lão tổ tông của ngươi." Sân Mộc dưới chân dùng sức, máu não phát nổ thành một đống.

Sân Mộc vẫy vẫy thịt nát trên giày, xoay người đi tới chỗ Viên Cảnh Trạch "Bị mấy tên tay mơ bao thành sủi cảo, còn không đủ mất mặt."

Viên Cảnh Trạch sờ sờ mũi, cẩn thận nhìn Sân Mộc. "Sân Mộc ca, tâm tình ngươi không tốt?"

Sân Mộc biểu tình không đổi, trong mắt lại viết lên khó chịu rõ ràng "Vợ chưa cưới của Úc Thần tới."

"Ôn Di Kỳ." Viên Cảnh Trạch bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Sân Mộc âm trầm mài móng vuốt, Viên Cảnh Trạch lạnh ót chạy nhanh đến nói "Sân Mộc ca, Ôn Di Kỳ là người tự nhiên, đừng chấp nhặt với nàng."

Sân Mộc kỳ quái, đang muốn hỏi về người tự nhiên thì Bạch Thiên Ngân nhích lại gần. "Sân Mộc ca, món quà lớn xưởng công binh này, cùng đi kiểm tra một chút?"

Nhìn máy móc quen thuộc bốn phía, Sân Mộc nháy mắt đã quên chuyện về người tự nhiên, đi theo Bạch Thiên Ngân. "Đi thôi."

Viên Cảnh Trạch thở nhẹ một hơi, âm thầm hướng phía Bạch Thiên Ngân gật đầu, Bạch Thiên Ngân hiểu ý, càng thêm chân chó xoát độ hảo cảm trước mặt Sân Mộc.

Viên Cảnh Trạch thật sự có chút lo lắng Sân Mộc sẽ đi xé xác Ôn Di Kỳ, không nói sau lưng Ôn Di Kỳ có Ôn gia, bởi vì là người tự nhiên hi hữu, pháp luật liên bang đối với người tự nhiên bảo hộ càng không kẽ hở, nếu Sân Mộc thật sự làm Ôn Di Kỳ bị thương, người chịu thiệt cuối cùng vẫn chính là Sân Mộc.

"Nguyên soái!" Tề Lăng Mạt nhìn Viên Úc Thần đứng trước cửa sổ, đột nhiên trong lòng cảm thấy kỳ quái không rõ nguyên nhân.

Viên Úc Thần khảy chồi non trong bình thủy tinh, đôi mắt cơ trí mang theo trầm tư không rõ. "Đem tư liệu Tiểu Mộc sửa sang lại, hai ngày sau đưa cho ta."

Tề Lăng Mạt cả kinh, buộc chặt nắm tay ngẩng đầu nhìn Viên Úc Thần. "Nguyên soái……"

"Ta biết ngươi vẫn luôn điều tra Tiểu Mộc, đem tư liệu cho ta."

Tề Lăng Mạt trầm mặc hồi lâu "Nguyên soái, Sân thiếu lai lịch không rõ, ta cần phải đảm bảo sự an toàn của ngài."

Viên Úc Thần xoay người đón nhận tầm mắt Tề Lăng Mạt, biểu tình kiên định "Người muốn giết ta rất nhiều, chỉ có em ấy sẽ không hại ta."

"…… Thực xin lỗi nguyên soái."

"Không có lần sau." Viên Úc Thần thu hồi tầm mắt, rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau Sân Mộc rời giường rất sớm, Trọng Lân, Phàn Diệp, Tề Lăng Mạt, Lâu Linh khó được tề tụ cùng nhau, mang đến năm hộp năng lượng hạch, ít nhất cũng có ba bốn trăm viên.

Viên Úc Thần ngồi trên giường Sân Mộc, thử mang tai nghe của Sân Mộc phát ra một bản nhạc nhẹ nhàng, phảng phất như sự tình mấy người bên kia đang nói căn bản không liên quan đến mình.

Bốn người khẩn trương nhìn Sân Mộc khảy hộp năng lượng hạch, Trọng Lân nói. "Đây là thứ tốt nhất mà chúng ta tận lực tìm được, nếu không đủ chúng ta sẽ tiếp tục nghĩ cách."

Sân Mộc khép nắp lại "Không tệ lắm, liền là chúng nó đi."

Bốn người vui vẻ "Kia khi nào có thể chữa trị cho nguyên soái."

"Lúc nào cũng được." Sân Mộc nghĩ nghĩ. "Đêm nay đi."

"Còn có yêu cầu gì cứ việc phân phó, chúng ta sẽ toàn lực đi làm."

"Yên tĩnh, bất cứ kẻ nào cũng không được quấy rầy."

Trọng Lân ghi nhớ, chuẩn bị đi sắp xếp. Phàn Diệp lo lắng nhìn Viên Úc Thần "Sân thiếu, năng lượng hạch này thật sự có thể chữa trị cho nguyên soái sao?"

"Ta khi nào nói qua những tinh hạch này có thể chữa khỏi cho nguyên soái các ngươi?" Sân Mộc kỳ quái nhìn mấy người, đem mấy cái hộp chồng lên ôm đi. "Đây là cho ta dùng."

Mấy người hai mặt nhìn nhau, lúc này Viên Úc Thần tháo xuống tai nghe đặt trên bàn, đứng dậy phân phó. "Không có việc gì đều đi ra ngoài, buổi tối phong tỏa biệt thự, không cho bất cứ kẻ nào ra vào."

Trong lòng có vô số vấn đề, nhưng Viên Úc Thần đã hạ lệnh trục xuất, mấy người chỉ có thể đè nặng nghi hoặc rời đi "Vâng!"

Trong phòng một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh, Sân Mộc cứ theo thường lệ kiểm tra thân thể cho Viên Úc Thần, chữa trị bằng năng lượng hạch cũng không đơn giản như vậy, việc cung ứng nguồn năng lượng cực đại cùng tinh thần lực người chữa trị phải cường đại đều không thể thiếu như nhau. Hơn nữa một khi đã chữa trị thì không thể bị đánh gãy, nếu xảy ra sai lầm gì hai người đều cùng một số mạng.

Xác định thân thể Viên Úc Thần bình thường, Sân Mộc cầm tay an ủi Viên Úc Thần. "Sẽ không đau lắm đâu."

Viên Úc Thần cầm ngược lại tay Sân Mộc, ánh mắt sâu thẳm vọng vào đáy lòng Sân Mộc. "Nói thật cho ta biết, tỉ lệ nguy hiểm là bao nhiêu."

Sân Mộc trầm mặc một lát, vẫn là ăn ngay nói thật cho Viên Úc Thần biết lo lắng của mình. Chữa trị năng lượng hạch yêu cầu phối hợp giữa hai người, nếu giữa đường Viên Úc Thần xảy ra phản kháng, có thể sẽ thật sự không xong.

Sân Mộc nói xong biểu tình Viên Úc Thần liền trầm xuống, con ngươi sắc bén chọc đến Sân Mộc không có chỗ trốn. "Lúc trước em không có nói điều này."

"Đã đến lúc này ngươi còn muốn cự tuyệt sao?" Sân Mộc bình tĩnh nhìn Viên Úc Thần. "Nếu như nói, ngươi muốn cả đời này làm một phế nhân?"

Viên Úc Thần trầm mặc không nói, hai tay gắt gao nắm lấy, tựa hồ đang áp chế cái gì.

"Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi, bởi vì ta thích người cường đại." Ánh mắt Sân Mộc sáng quắc nhìn Viên Úc Thần, kiên định cam đoan.

Viên Úc Thần đối mặt cùng Sân Mộc, sau đó yên lặng thật lâu, trong bóng tối đôi mắt sắc bén của Viên Úc Thần mãnh liệt không rõ. "Hảo."

Đội đặc chiến Cửu Quân vây quanh biệt thự Viên gia, lấy phòng Sân Mộc làm trung tâm, đem phòng Sân Mộc bảo vệ kín không kẽ hở. Toàn bộ Viên gia tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, điều này làm cho những thế lực vẫn luôn chú ý đến Viên gia đều trở nên xao động, vì động tĩnh bất thình lình của Viên gia mà đứng ngồi không yên.

Sắc trời dần tối, Viên Úc Thần đã nằm ngay ngắn trên giường, Sân Mộc lấy năm hộp năng lượng hạch đặt ở bốn phía xung quanh Viên Úc Thần. "Ta muốn bắt đầu, ngươi đừng khẩn trương."

Bị thần sắc nghiêm túc của Sân Mộc chọc cười, Viên Úc Thần mỉm cười gật đầu "Hảo, ta không khẩn trương."

Viên Úc Thần nhắm mắt lại, Sân Mộc chậm rãi đặt tay lên trán Viên Úc Thần, tinh thần lực hóa thành sợi tơ quanh quẩn trong lòng bàn tay thật cẩn thận đâm vào đầu Viên Úc Thần. Đây là giai đoạn Sân Mộc không dám lơ là nhất, đại não con người thập phần phức tạp, sợ sẽ để lại tổn thương nơi đó.

Tinh thần lực xâm nhập vào đại não, hóa thành trăm ngàn sợi tơ lan tràn trong cơ thể Viên Úc Thần. Trước đó biết được từ Sân Mộc chữa trị sẽ có nguy hiểm, Viên Úc Thần tận lực thả lỏng cơ thể, từ lúc đại não bắt đầu bị xâm nhập Viên Úc Thần chỉ khẩn trương trong nháy mắt liền thuận theo năng lượng của Sân Mộc, để nó tự do lan tràn vào thân thể.

Đây không phải là lần đầu tiên xem xét tình trạng thể chất của Viên Úc Thần, nhưng vẫn tình trạng vỡ nát trong cơ thể Viên Úc Thần mà kinh sợ.

Sân Mộc tĩnh tâm lại, tinh thần lực lan tràn vào mỗi ngóc ngách trong cơ thể Viên Úc Thần, đem năng lượng hạch rách nát của Viên Úc Thần cẩn thận bao quanh, tăng thêm sự gắn kết.

Cảm bắt đau đớn bắt đầu tăng dần, nỗi đau gân cốt bị xé nát khiến Viên Úc Thần nhớ lại thời điểm gien bị phá hủy lúc trước. Viên Úc Thần mạnh mẽ áp chế xao động, nỗ lực làm bản thân bảo trì sự thanh tỉnh, không dám có bất cứ tâm tư phản kháng nào, sợ rằng Sân Mộc sẽ bị thương,

Ngưng tụ lại năng lượng hạch vỡ nát, Sân Mộc tập trung tinh thần liên kết chúng lại, công trình này chẳng những làm Viên Úc Thần đau như thiên đao vạn quả(1), cũng khiến Sân Mộc bị ăn không ít khổ.

(1): Thiên đao vạn quả (　): chém nghìn vạn nhát đao.

Liên kết lại năng lượng hạch chẳng những đòi hỏi ngưng tụ 100% tinh thần, mà dị năng hao tổn cũng rất nhiều.

Trăm cay ngàn đắng khâu lại năng lượng hạch rách nát, quan trọng nhất chính là tu bổ. Nhìn những hàng hạt mịn trên năng lượng hạch, Sân Mộc càng thêm tập trung không dám dao động.

Tìm đến tinh thần lực của tinh hạch trong đầu chính mình, cẩn thận rót năng lượng tiến vào cơ thể Viên Úc Thần, thong thả chữa trị vết nứt trên năng lượng hạch cho Viên Úc Thần.

Chữa trị năng lượng hạch yêu cầu phải có năng lượng chữa trị lớn gấp 100 lần năng lượng hạch, Sân Mộc chỉ có thể mượn từ tinh hạch của mình. Tinh hạch là mạch máu của tang thi, giống như trái tim của nhân loại, một khi bị tổn thương cũng xem như lấy đi mạng sống của hắn.

Mất đi năng lượng hạch khiến Sân Mộc đau đớn run rẩy, năng lượng hạch dần dần cạn kiệt càng làm hắn bắt đầu choáng váng, đồng tử đỏ đậm, làn da nứt nẻ, hoa văn màu đen đã ẩn ẩn trải rộng trên đôi tay. Hắn đã không thể tiếp tục duy trì thân thể nhân loại, bắt đầu khôi phục lại hình dáng tang thi.

Sân Mộc cắn răng kiên trì, duỗi bàn tay còn lại về phía tinh hạch trên giường, bổ sung năng lượng làm hắn khỏe hơn, màu đỏ trong mắt cũng dần dần tiêu tán. Xác định tu bổ năng lượng sẽ không làm gián đoạn, Sân Mộc nhẹ nhõm phào dài một hơi.

Ỷ Lâm đi qua đi lại canh giữ trong đại sảnh biệt thự, vội như lửa đốt. Mấy người Trọng Lân vì đề phòng vạn nhất đã chỉ đạo đội đặc chiến canh giữ bên ngoài biệt thự, đem toàn bộ biệt thự bao vây như lồng sắt phong kín.

Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca vội vàng đi tới, nháy mắt liền bị đội đặc chiến khống chế. "Thượng tá!" Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca cúi chào.

Trọng Lân gật đầu bảo đội đặc chiến tránh ra, Viên Doãn Ca bước nhanh tiến lên. "Thượng tá, đại ca ta hiện giờ thế nào?"

"Đã qua năm giờ, còn chưa có động tĩnh."

Viên Cảnh Trạch há mồm muốn nói, biết Viên Cảnh Trạch muốn nói gì Trọng Lân liền duỗi tay đánh gãy. "Sân thiếu có nói qua, bất luận phát sinh chuyện gì cũng không được quấy rầy."

Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca còn mặc đồ tác chiến dơ hề hề, rõ ràng vừa kết thúc huấn luyện còn chưa kịp tắm rửa đã chạy về. Trọng Lân nói "Thay quần áo rồi quay lại, đừng để chủ phu nhân lo lắng."

Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca nhìn thoáng qua nhau rồi gật đầu rời đi, Trọng Lân kiểm tra đội đặc chiến xung quanh, xác định vạn vô nhất thất (2), lúc này mới xoay người đi đến chỗ tiếp theo.

(2) Vạn vô nhất thất - : Tuyệt đối không có sai lầm.

Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca thay quần áo rồi trở lại đại sảnh, Ỷ Lâm đứng ngồi không yên, Viên Kình Thiên tuy vẫn giữ nét mặt như cũ, nhưng sự nôn nóng cùng lo lắng trong mắt cũng không thể lừa được người.

"Mẫu phụ." Hai người vây quanh đi lên.

Nhìn thấy đứa trẻ cùng con gái, dây thần kinh căng thẳng của Ỷ Lâm cuối cùng cũng thả lỏng, những cảm xúc vẫn cố nén trở thành đỏ vành mắt "Đã qua năm tiếng đồng hồ, trên lầu vẫn không có động tĩnh gì."

"Mẫu phụ người đừng lo lắng." Viên Cảnh Trạch ôm lấy Ỷ Lâm. "Sẽ không có chuyện gì xảy ra, chúng ta phải tin tưởng Sân Mộc ca. Hắn mạnh như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho đại ca."

Ỷ Lâm bụm mặt không nói lời nào, Viên Kình Thiên chau mày, đôi tay nắm chặt thành quyền. Viên Cảnh Trạch cùng Viên Doãn Ca bồi Ỷ Lâm ngồi trên sô pha, trong lòng nặng như treo đá, ai cũng không có tâm trạng nói chuyện. Không khí trong đại sảnh yên lặng nặng nề, áp lực khiến người thở không nổi.

Thời gian mỗi giây mỗi khắc trôi qua, đã đến đêm khuya. Gần tám giờ chờ đợi làm tất cả mọi người bắt đầu bất an, lại vì dặn dò của Sân Mộc mà không ai dám lên lầu xem xét tình huống.

Đang lúc mọi người sốt ruột nhất, đột nhiên một cổ uy áp cường đại nổ tung trên lầu lan khắp tòa biệt thự, trong nháy mắt sắc mặt mọi người đều trở nên trắng nhợt, thân thể bị đè nặng như trên người có ngàn cân, bị cổ năng lượng này ép tới thở không nổi.

Ỷ Lâm được Viên Cảnh Trạch đỡ lấy, sắc mặt trắng bệch, yết hầu tanh ngọt, hai mắt sáng quắc nhìn lên lầu.

Mấy người Trọng Lân gần như trong nháy mắt đã xông lên, biểu tình kinh ngạc khiếp sợ.

44. Chương 44: Biến Mất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năng lượng tinh hạch không ngừng phát ra mang theo tác dụng phụ làm đầu Sân Mộc đau như muốn nứt ra, tinh hạch nằm rải rác trên giường mắt thường có thể thấy hóa thành bột phấn, làn da nứt nẻ đang không ngừng lan ra, giống như vôi thối bắt đầu rơi xuống. Sân Mộc không nhìn gương, nhưng hắn biết bộ dạng hiện tại của mình nhất định rất đáng sợ.

Tinh hạch trên giường sắp dùng hết, năng lượng vỡ nát trong cơ thể Viên Úc Thần lại còn một góc cuối cùng, nhưng Sân Mộc đã có thể cảm nhận rõ ràng được tinh hạch trong đầu mình sắp khô kiệt.

Đau nhức làm Viên Úc Thần lâm vào hôn mê, năng lượng mãnh liệt xé rách làn da y, đem y tẩm thành cả người đầy máu, vô cùng đáng sợ.

Sân Mộc biết đến cuối cùng hắn đã không còn đường lui, lui về không thể sống, chỉ có thể đập nồi dìm thuyền ra sức đi tiếp.

Cẩn thận đem góc năng lượng hạch cuối cùng dung hợp, cố gắng ngưng thần chữa trị. Viên tinh hạch cuối cùng trên giường hóa thành bột phấn, sắc mặt Sân Mộc trắng bệch, cắn răng tụ tập năng lượng cuối cùng của tinh hạch trong đầu, đem toàn bộ năng lượng hạch của Viên Úc Thần bao lại.

Trong nháy mắt năng lượng hạch được chữa trị hoàn chỉnh kia, làn da toàn thân Viên Úc Thần bạo liệt, máu chảy như nước. Một cổ năng lượng cường đại bá đạo lấy Viên Úc Thần làm trung tâm nổ tung, cả người Sân Mộc bị bay ngã trên vách tường, máu đen trong miệng trào ra.

Đau nhức như xé rách đại não Sân Mộc, trên tinh hạch tinh tế xuất hiện vết rạn làm Sân Mộc hầu như rơi vào tuyệt vọng. Đôi tay nứt nẻ trắng bệch, máu thịt bong tróc, móng tay màu than chì bén nhọn như lưỡi dao.

Sân Mộc ngẩng đầu, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua gương, nếu không phải hắn còn giữ lại thần trí, bộ dạng hiện tại của hắn đã tựa như một khối thi thể hư thối, năng lượng cạn kiệt làm hắn trở về hình dạng biến dị tang thi lúc ban đầu.

Sân Mộc chống thân mình đi đến mép giường, nhìn máu tươi thấm đẫm trên giường Viên Úc Thần, xác định y hoàn hảo không có tổn thương gì, đôi mắt hắn lóe lên lưu luyến không nỡ xa rời, xoay người phá cửa sổ thoát khỏi biệt thự.

Bộ dạng hiện tại của hắn giống như quái vật, tiếp tục ở lại chỉ có con đường chết. ( )

Khi Trọng Lân và mọi người mở cửa phòng, căn phòng tối đen quạnh quẽ, cửa sổ mở ra phân nửa thổi bay bức màn trắng, trên giường chỉ còn lại màu đỏ của máu và Viên Úc Thần còn hôn mê.

Sân Mộc, biến mất.

Trong bóng đêm một chiếc phi hành khí xuyên qua con phố không người, ngừng lại ở một khu kiến trúc hoang phế. Trác Kỳ Bảo nhảy xuống phi hành khí vội vàng quẹo vào tòa nhà không người, khẩn trương tìm được Sân Mộc cả người đầy máu đang cuộn tròn một góc.

"Sân Mộc!" Trác Kỳ Bảo chạy tới đem Sân Mộc đỡ lên, thần sắc hốt hoảng. "Ngươi kiên trì, ta mang ngươi đến bệnh viện."

Sân Mộc miễn cưỡng mở mắt, suy yếu cầm tay Trác Kỳ Bảo "Đừng đi."

"Sân Mộc đừng nháo, ngươi đang bị thương rất nặng, nếu không chữa trị ngươi sẽ chết." Trác Kỳ Bảo không để ý đem Sân Mộc bế lên.

"Ngu xuẩn!" Sân Mộc duy trì thanh tĩnh, cắn răng đè lại cánh tay Trác Kỳ Bảo. "Bị người bắt được, ta liền chết không có chỗ chôn."

Động tác Trác Kỳ Bảo dừng lại, cúi đầu nhìn Sân Mộc nửa ngày, biểu tình phức tạp. "Ngươi bị truy nã?"

Không giải thích nhiều với Trác Kỳ Bảo, Sân Mộc mỏi mệt nhắm mắt. "Tìm một nơi không có người, ta muốn tự mình khôi phục."

Trác Kỳ Bảo rối rắm nửa ngày, cuối cùng khẽ cắn môi ôm Sân Mộc ra ngoài. Rời khỏi tòa nhà bỏ hoang, khoảnh khắc đụng phải ánh sáng, chỗ tang thi hóa cuối cùng trên cánh tay Sân Mộc đã khôi phục lại bình thường.

Trác Kỳ Bảo đem Sân Mộc an bài lên phi hành khí, cởi áo khoác trên người đem Sân Mộc bọc lại. "Ta có một căn nhà trong hoa viên Sâm Lâm, không cần lo lắng bị phát hiện, chúng ta đến đó đi."

Sân Mộc gật đầu nhẹ đến khó phát hiện rồi không nói chuyện nữa, hắn bây giờ phải toàn tâm chữa trị tinh hạch trong đầu, năng lượng mỏng manh chỉ có thể làm hắn khôi phục lại bề ngoài nhân loại, vết rạn trên tinh hạch trong đầu làm Sân Mộc bất an, tinh hạch quan trọng cỡ nào không ai hiểu rõ hơn hắn, hậu quả của việc tinh hạch bị hư tổn là không thể đoán trước.

Mắt Sân Mộc mở ra kẽ hở mông lung nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, sau khi đến với thế giới nhân loại đây là lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt và sợ hãi như vậy.

Hoa viên Sâm Lâm là một mảnh sinh thái màu xanh lá, mỗi biệt thự có một khu vực riêng, nơi này có thể nói là tấc đất tấc vàng, giá nhà đứng đầu bảng trên toàn bộ Lam Á Tinh.

Trác Kỳ Bảo đưa Sân Mộc vào biệt thự, an bày ở phòng cho khách. "Sân Mộc……"

"Để ta ở một mình." Sân Mộc đánh gãy Trác Kỳ Bảo, suy yếu quay đi. "Ngươi ra ngoài."

"Ta nhận được tin của ngươi tắm rửa mới được một nửa đã chạy đi tìm ngươi, ngươi ít nhất cũng nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Trác Kỳ Bảo nhỏ giọng nói.

Sân Mộc mở mắt nhàn nhạt nhìn móng tay còn lưu màu xanh lá (?). "Ám sát nguyên thủ, ngươi xem ta làm sao?"

Trác Kỳ Bảo mếu máo không hé răng, Sân Mộc thở dài "Là ta tự tìm đường chết, tóm lại hôm nay cám ơn ngươi."

"Nói cái gì, chúng ta chính là bằng hữu." Trác Kỳ Bảo cười đến vô tâm không phổi. "Liền tính ngươi thật sự bị truy nã, ta cũng cùng ngươi."

Sân Mộc trong lòng vừa động, nghiêng người nhìn Trác Kỳ Bảo nửa ngày, hơi hơi cong lên khóe miệng. "Ngu xuẩn."

"Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi." Biết Sân Mộc không muốn nhiều lời, Trác Kỳ Bảo đứng dậy nói. "Đợi khỏe lại chúng ta cùng ra ngoài chơi."

Trác Kỳ Bảo đóng cửa rời đi, nét mặt thoải mái của Sân Mộc lập tức bị bóp méo, toàn thân đau nhức run rẩy cuộn tròn thành một đoàn. Bây giờ là lúc hắn suy yếu và có thể chết bất cứ lúc nào.

Lâu Linh từ trong phòng đi ra liền bị mọi người vây quanh. "Lâu Linh, A Thần thế nào?" ỶLâm nôn nóng dò hỏi.

Lâu Linh nhìn tư liệu trong tay, biểu tình kỳ quái "Không thể tưởng tượng, hắn như thế nào có thể làm được?"

Trọng Lân nhấc chân đá qua, lạnh mặt quát "Nói tiếng người."

Lâu Linh nhe răng mắng câu thô tục, sắp xếp lại ngôn ngữ nói "Nguyên soái chỉ bị thương ngoài da, thân thể hết thảy đều bình thường, năng lượng hạch bị vỡ lúc trước cũng được khôi phục lại hoàn chỉnh."

Thân thể ỶLâm lung lay sắp đổ, thần kinh căng thẳng cả đêm hoàn toàn thả lỏng, che miệng khóc lên. "Thật tốt quá, thật tốt quá……"

Tất cả mọi người đều vui mừng vì sự hồi phục của Viên Úc Thần, Phàn Diệp đứng nhìn hết thảy nhíu nhíu mày, ngay thẳng nói "Không có ai nhìn đến Sân thiếu sao?"

Âm thanh chúc mừng đột nhiên im bặt như bị ai đó ấn nút tạm dừng, mọi người hai mặt nhìn nhau, Phàn Diệp siết chặt nắm tay hờ hững xoay người "Ta đi tìm." (vẫn là "Hậu Bá" tốt nhất (>"o")> thật lòng lo nghĩ cho Tiểu Mộc)

"Chờ một chút." Viên Cảnh Trạch túm lấy áo khoác bên người đuổi theo, chau mày. "Ta cùng ngươi đi."

Phàn Diệp nhìn thấy lo lắng trong mắt Viên Cảnh Trạch không giống làm bộ, khí lạnh hòa hoãn đôi chút. "Được."

Hai người trước sau rời đi, Viên Kình Thiên mở miệng chủ trì đại cục. "Ỷ Lâm, ngươi đi nghỉ ngơi. Doãn Ca, Lâu Linh các ngươi mang đội đặc chiến canh giữ bên ngoài phòng, chú ý động tĩnh của Úc Thần. Trọng Lân, ngươi lập tức điều động đội đặc chiến còn lại bí mật hành động, phải tìm được Sân Mộc."

"Rõ!!"

Phàn Diệp cùng Viên Cảnh Trạch trên phi hành khí, cẩn thận nhìn hình ảnh máy tính truyền tới, máy giám sát biệt thự chỉ quay được hình ảnh cửa sổ phòng Viên Úc Thần bị phá, sau đó là thân ảnh bọc áo gió màu đen bay ra, nháy mắt liền biến mất.

"Nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không Sân thiếu sẽ không vào thời điểm này rời khỏi nguyên soái." Phàn Diệp nhíu mày nói.

Viên Cảnh Trạch tắt đi máy tính, mở quang não ra. "Mộ Đồ, Lam Hòa, Trọng Lê, Bạch Thiên Ngân, Sân Mộc ca không thấy, lập tức điều động tất cả quan hệ điều tra, vô luận thế nào cũng đem người tìm được cho ta."

Viên Cảnh Trạch tắt quang não mở miệng. "Bọn họ bí mật quen biết không ít người, muốn tìm người bọn họ có nhiều cách hơn chúng ta."

Phàn Diệp gật gật đầu, cũng mở ra quang não của mình. "Tề Lăng Mạt, đem hình ảnh theo dõi bên đường gửi sang quang não ta."

"Nếu Sân Mộc ca muốn trốn, lấy bản lĩnh của hắn, dù chúng ta có đem cả tòa thành thị xốc lên cũng khó mà tìm được." Viên Cảnh Trạch lo lắng.

Phàn Diệp đừng lại thao tác trên quang não. "Nếu, Sân thiếu bị thương thì sao?"

Viên Cảnh Trạch sửng sốt, biểu tình Phàn Diệp lại trầm xuống vài phần. "Chữa trị năng lượng hạch nào có dễ dàng như vậy, sao có thể không cần trả giá lớn!"

"Sân Mộc ca hắn……"

"Hắn là đứa trẻ tốt, cũng là đứa trẻ mẫn cảm. Ở địa cầu cổ……" Phàn Diệp không nói thêm gì nữa.

Nghe không hiểu lời Phàn Diệp vừa ý, Viên Cảnh Trạch tỏ vẻ kiên định. "Sân Mộc ca đối với ta rất tốt, ta sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì."

"Hy vọng đi."

Thời gian đã qua giữa trưa, Trác Kỳ Bảo lần thứ ba bưng đồ ăn đi qua phòng Sân Mộc, xoay trở nửa ngày rồi chuẩn bị rời đi thì cửa đột nhiên mở ra từ bên trong.

Sân Mộc đi ra, tuy rằng nhìn vẫn suy yếu như cũ, nhưng so với bộ dạng muốn tắt thở đêm qua đã làm Trác Kỳ Bảo an tâm hơn nhiều.

"Sân Mộc, ngươi cảm thấy thế nào."

"Khá hơn nhiều." Sân Mộc xoa cái trán, đẩy thức ăn Trác Kỳ Bảo đưa ra. "Vào đi."

Hai người vào phòng, Sân Mộc lười biếng dựa vào sô pha. Điều này làm cho Trác Kỳ Bảo đã quen với Sân Mộc "bá khí trắc lậu" cả người đều không được tự nhiên. "Sân Mộc, nếu không ngươi ngủ thêm một lát?"

"Ngươi đã xoay ba vòng trước cửa phòng ta, ngủ được sao?" Sân Mộc nói đùa, tinh hạch bị hư tổn làm hắn đau cả một đêm, hiện tại tuy đã tốt lên một ít nhưng vẫn còn chút sợ hãi.

“Sân Mộc ngươi……”

Biết Trác Kỳ Bảo muốn hỏi gì, Sân Mộc giơ tay đánh gãy “Không có gì tốt cả.” Sân Mộc cử động nắm tay. “Ta tạm thời không thể sử dụng dị năng.”

Trác Kỳ Bảo trợn tròn mắt “Không phải ngươi nói chỉ bị thương nhẹ sao?”

Bị Trác Kỳ Bảo bộ dáng chọc cười, Sân Mộc tự nhiên nói “Còn sống đã rất tốt rồi.”

“Sân Mộc, nếu ngươi không thể đến bệnh viện ta sẽ gọi bác sĩ tư nhà ta lại đây, ngươi khó chịu cũng không thể cố chống.”

“Không cần.” Thấy Trác Kỳ Bảo còn muốn nói chuyện, Sân Mộc dứt khoát đứng dậy. “Hiện tại vẫn còn trong kỳ nghỉ, nhàn rỗi cũng không có việc gì, đi tìm Bách An Ngưng bọn họ đi.”

“Nhưng thân thể của ngươi.”

“Ta không giống các ngươi, nằm tu dưỡng chỉ khiến đau càng lợi hại hơn.” Sân Mộc chạm vào đầu, đối với đau nhức đêm qua vẫn còn sợ hãi. Hắn bị thương chỉ có thể dựa vào năng lượng mà chữa trị, không có tinh hạch thì dù hắn có nằm mấy trăm năm cũng vô dụng.

Trác Kỳ Bảo nghi ngờ nhìn Sân Mộc, do dự không xác định. Sân Mộc lười cùng cậu vô nghĩa, nhấc chân đá qua. “Tính tình hiện giờ của ta không tốt, đừng để khi ta khôi phục có lý do trừng phạt ngươi.”

“Hiểu!” Trác Kỳ Bảo nhảy lên, cất bước liền chạy. “Ta đi liền đây.”

Nhìn bóng Trác Kỳ Bảo chạy đi, Sân Mộc hạ mí mắt thong thả ma xát lòng bàn tay, chiếc cổ trắng bệch ẩn ẩn lộ ra mạch máu màu đen quỷ dị.

Hiện giờ năng lực tự bảo vệ mình hắn cũng không có, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng rời khỏi khu vực an toàn đi vào nơi nguy hiểm.

Đêm hôm qua, vì tu bổ cho khe hở tinh hạch trong đầu, hắn gần như dùng hết tinh hạch trong không gian khí, năng lượng khôi phục bất quá chỉ vài phần, mà khe hở trên tinh hạch cũng không cải thiện được chút nào, điều này làm cho Sân Mộc có chút mất kiên nhẫn.

Hắn đề nghị ra ngoài, mục đích chủ yếu là săn thú. Không đến vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không dùng đến biện pháp này, nhưng hiện giờ hắn đã không còn đường đi. Hắn không dám tưởng tượng, nếu thân phận hắn bị bại lộ rơi vào tay nhân loại, chờ đợi hắn sẽ là điều gì.

Trác Kỳ Bảo đổi xong y phục vào phòng, nhìn Trác Kỳ Bảo một thân màu trắng chế phục viện sinh, Sân Mộc nhướng mày “Không quay về học viện ngươi mặc chế phục làm gì?”

“Vì được mặc bộ quần áo này chúng ta ăn bao nhiêu khổ?” Trác Kỳ Bảo hừ cái mũi, đắc ý dạt dào đội mũ lên. “Hiện giờ chúng ta cũng là viện sinh chính thức của trường quân đội đệ nhất, có cái gì không thể mặc.”

Sân Mộc đỡ trán. “Khoa trương.”

“Sân Mộc ngươi cũng mặc đi.” Trác Kỳ Bảo xúi giục. “Chúng ta là muốn đi thăm bạn cùng trường, mặc chế phục viện sinh có nhiều mặt mũi.”

Sân Mộc lấy khóe mắt nhìn Trác Kỳ Bảo, vốn xấu hổ không muốn làm theo nhưng Trác Kỳ Bảo lại không buông tha, ngẫm lại trường quân đội đệ nhất cũng là chiêu bài sống, trong lòng liền tính kế, gật đầu đồng ý thay vào chế phục viện sinh đặt trong không gian khí.

Nhìn ảnh phản chiếu trong gương, Sân Mộc buộc chặt nắm tay. Hắn muốn săn thú, bắt giết dị năng giả.

Một mạt màu đỏ quỷ dị lóe lên trong mắt Sân Mộc rồi biến mất.

45. Chương 45: Kỳ Nghỉ Gặp Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong ký ức đau đớn khi tu bổ năng lượng hạch của Viên Úc Thần, ý thức dần dần khôi phục, cơ thể tràn đầy năng lượng như vậy muốn nói không có cảm xúc chính là gạt người, lần nữa kiểm soát được cơ thể, sự thay đổi không đến nửa năm này khiến lòng Viên Úc Thần có chút phức tạp.

Không nhìn thấy người mình muốn gặp, Viên Úc Thần khó tránh khỏi có chút mất mát, chính là biệt thự quạnh quẽ rất nhanh làm y trở nên bất an.

Sân Mộc không thích náo nhiệt lại thích gần gũi cùng y, tỉnh lại lâu như vậy vẫn không thấy Sân Mộc có động tĩnh, Viên Úc Thần mơ hồ đoán được có chuyện không tốt.

Gọi Lâu Linh tới, nhìn ánh mắt né tránh của Lâu Linh làm tim Viên Úc Thần nháy mắt chìm vào đáy cốc. "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?."

Lâu Linh há mồm muốn nói lại thôi, nửa ngày mới thốt ra một câu. "Sân thiếu, không thấy nữa."

Đồng tử Viên Úc Thần co rút, biểu tình một khắc trở nên tối tăm đáng sợ. Lâu Linh thấy tình hình không ổn liền nhanh chóng trấn an "Trọng thượng tá đã dẫn người đi tìm, rất nhanh sẽ mang về tin tức."

Viên Úc Thần xoay người xuống giường, thân thể vừa mới chữa trị còn rất suy yếu, Lâu Linh muốn đỡ lại kiêng kị uy áp khiến người sợ hãi trên người Viên Úc Thần, chỉ có thể yên lặng đi theo đằng sau.

Bước nhanh thoát khỏi đội đặc chiến trong biệt thự, Viên Úc Thần trực tiếp đi đến phòng Sân Mộc. Hình ảnh trước sau loạn thành một đoàn, phòng Sân Mộc còn chưa có người dọn dẹp, nhìn thứ màu đỏ ghê người kia mà khiến Viên Úc Thần đau mắt.

"Nguyên soái, đó đều là máu của ngài." Thấy cảm xúc Viên Úc Thần không đúng, Lâu Linh chặn lại nói.

Viên Úc Thần âm trầm tiến vào phòng, mùi máu nồng đậm khiến y nghĩ tới Sân Mộc, bất an trong lòng càng tăng thêm.

Đi đến trước giường, dư quang xẹt qua một điểm sẫm màu ở dưới góc tường, bèn đi đến ngồi xổm xuống, đưa tay quẹt qua chỗ sền sệt ấy đặt lên chóp mũi. Mùi tanh quen thuộc bỗng nhiên làm Viên Úc Thần rùng mình, đáy mắt mơ hồ như nhiễm suy tư gì đó.

Lâu Linh đi tới "Nguyên soái, phát hiện gì sao?"

Viên Úc Thần nhanh chóng đứng dậy đưa tay về phía sau, dưới chân đã không còn thấy những dấu vết sẫm màu đó nữa. "Liên lạc với Trọng Lân, nói cho ta tình huống hiện tại." Viên Úc Thần rời khỏi phòng "Cho người đến dọn phòng Tiểu Mộc sạch sẽ."

"Vâng." Lén nhìn chỗ Viên Úc Thần đã đứng, Lâu Linh không hiểu sao cảm thấy có điều kỳ quái.

Đi tới cửa, bước chân Viên Úc Thần dừng lại, khóe mắt liếc về phía sau, vì suy đoán vừa lóe lên mà tâm phiền ý loạn. Vô luận như thế nào, khẳng định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Mộc bây giờ ở bên ngoài không thể nghi ngờ là nguy hiểm nhất. "Phái ra toàn bộ đội đặc chiến, sau khi tìm được Tiểu Mộc không cần kinh động đến em ấy, ta sẽ tự đến."

"Nguyên soái, đội đặc chiến này là lão nguyên soái phân phó bảo hộ cho ngài."

"Còn kẻ nào có thể tiến vào Viên gia ám sát ta!" Viên Úc Thần lạnh lùng nói, trong mắt thiêu đốt ngọn lửa tức giận.

Biết Viên Úc Thần thật sự sinh khí Lâu Linh cũng không dám nói nhiều, đành phải phục tùng mệnh lệnh đi phân phó.

Khu ổ chuột hỗn loạn, Sân Mộc cùng Trác Kỳ Bảo một thân chế phục viện sinh sạch sẽ đi vào chỗ này có vẻ không thích hợp, trẻ con náo loạn chạy trốn ở góc đường, xoa cái mặt dơ hề hề trộm nhìn hai người, Trác

Kỳ Bảo nhỏ giọng giải thích cùng Sân Mộc. "Nghe nói chỗ này là địa phương nghèo nhất toàn bộ Lam Á Tinh, mỗi năm chính phủ liên bang điều có quỹ cứu trợ cho nơi này."

Sân Mộc gật đầu không có ý định nói gì, nhìn quen với khung cảnh đen tối xấu xí thời mạt thế, nơi này cực kỳ giống khu an toàn đã từng được nhân loại xem là hy vọng.

"Căn cứ theo thông tin nhập học của Bách An Ngưng, lại đi đến phía trước một chút là được." Trác Kỳ Bảo đóng quang não, bước chân nhanh hơn.

Hai người xuyên qua đường phố chật hẹp, Trác Kỳ Bảo nghẹn họng trân trối nhìn nhìn căn nhà rách nát. "Căn nhà đó xác định sẽ không sụp xuống chứ?" Trác Kỳ Bảo cố gắng đem những kiến trúc kia gọi là "nhà".

"Hiếm khi thấy thứ lạ sao." Sân Mộc ôm cánh tay khinh bỉ. "Đi hỏi đường."

Trác Kỳ Bảo sờ sờ cái mũi, duỗi tay kéo lấy đứa nhỏ đang trốn một bên, khom lưng đưa qua một bao kẹo. "Tiểu quỷ, biết Bách An Ngưng ở chỗ nào không?"

Bé trai khẩn trương đem kẹo cất vào, nghi ngờ đánh giá Trác Kỳ Bảo và Sân Mộc một hồi, xoay người chạy vào khu nhà dân "Em mang các người đi."

Nhìn ra sự ghét bỏ của Trác Kỳ Bảo, Sân Mộc nhấc chân đá qua "Đuổi theo."

Trác Kỳ Bảo ủy khuất dẫn đầu theo vào, cảnh giác phòng bị bốn phía phòng ốc xung quanh. Đi theo bé trai xuyên qua hẻm nhỏ tối tăm, không lâu đã thấy được một gian nhà nhỏ cũ nát đằng trước. "Dạ, nơi này chính là nhà Bách An Ngưng." Bé trai giơ tay bảo, không đợi hai người nói chuyện đã xoay người chạy đi xa.

Sân Mộc quét mắt nhìn hoàn cảnh bốn phía, đang chuẩn bị tiến lên gõ cửa thì đột nhiên cửa đã mở ra từ bên trong, đi ra là một nữ nhân mặc áo màu đỏ có nét mặt đầy tang thương. Đụng phải Sân Mộc cùng Trác Kỳ Bảo, nữ nhân rõ ràng hoảng sợ, chén đĩa bưng trên tay rơi xuống đất.

"Mẫu thân, là ai?" Có lẽ nghe được động tĩnh bên ngoài, Bách An Ngưng khẩn trương từ trong nhà chạy ra. Chờ đến khi nhìn thấy hai người Sân Mộc, cũng sững sờ tại chỗ.

"Bách An Ngưng." Trác Kỳ Bảo cười hì hì chào hỏi.

Bách An Ngưng lấy lại tinh thần, sắc mặt tái nhợt rõ ràng mang theo khẩn trương. "Các ngươi, các ngươi vì sao lại ở đây?"

"Đương nhiên là tới tìm ngươi." Trác Kỳ Bảo không để ý có người lạ ôm lấy bả vai Bách An Ngưng, nhìn nữ nhân áo đỏ bên cạnh lễ phép chào hỏi. "A di(*) khỏe, cháu là Trác Kỳ Bảo, đồng học kiêm bằng hữu của Bách An Ngưng."

(*) A di: Tiếng gọi chị hoặc em gái của mẹ. Ta gọi là Dì.

Sân Mộc khẽ gật đầu giới thiệu "Sân Mộc."

"Ngươi, các ngươi khỏe." Nữ nhân co quắp xoa tay. "Các ngươi vào nhà, vào nhà ngồi."

Bố cục căn nhà có thể nói là tồi tàn, Sân Mộc tập mãi thành thói quen, Trác Kỳ Bảo được giáo dưỡng tốt cũng không lộ ra biểu tình thiếu lễ phép nào, điều này làm cho nữ nhân thả lỏng đi khẩn trương rất nhiều.

"An Ngưng, con bồi bằng hữu chơi, ta đi dọn dẹp." Đổ nước sôi, nữ nhân cười ôn hòa rời khỏi phòng.

Nữ nhân chân trước vừa mới đi, sau lưng Trác Kỳ Bảo đã lộ nguyên hình, đánh một quyền lên bả vai Bách An Ngưng. "Như thế nào vừa nghỉ liền biến mất không chút dấu vết? Long Vũ bọn họ còn biết gửi tin tức."

"Ta bận." Bách An Ngưng nhỏ giọng nói. Nhìn Sân Mộc nửa ngày, trong mắt hiện lên lo lắng. "Sắc mặt ngươi hình như không tốt, sinh bệnh sao?"

"Bị thương." Trác Kỳ Bảo lanh mồm lanh miệng oán giận. "Hơn nửa đêm gọi ta đến cứu viện, cả người đầy máu như sắp chết, làm ta sợ muốn chết."

"Xảy ra chuyện gì!" Bách An Ngưng khẩn trương đứng lên, hai mắt gắt gao khóa trên người Sân Mộc.

"Rắc rối nhỏ thôi." Sân Mộc vô tâm giải thích, nhấc chân đá mông Trác Kỳ Bảo. "Bây giờ không thể tính sổ được ngươi, còn muốn tiến thêm một thước?"

Biết Sân Mộc nói chuyện gì, Trác Kỳ Bảo nhe răng trợn mắt che mông không dám lại tìm đường chết, ngược lại nhìn căn nhà nói "Bách An Ngưng, ngươi như thế nào lại ở chỗ này?"

Bách An Ngưng vùi đầu trầm mặc không nói, Trác Kỳ Bảo tự biết mình nói sai rồi, chột dạ nói. "Ta không có ý gì khác, nếu không ngươi đến chỗ ta đi, ta có mấy căn biệt thự riêng, ta đưa ngươi một căn. Nếu như cần quyền hạn thân phận, ta có thể để ba ta hỗ trợ."

"Không cần." Bách An Ngưng yên lặng lắc đầu. "Ta ở chỗ này rất tốt, tuy rằng sinh hoạt kham khổ, nhưng tất cả mọi người đều rất thiện lương. Bây giờ ta đã là viện sinh chính thức trường quân đội, không ai dám khi dễ chúng ta nữa."

Trác Kỳ Bảo thất thần gật đầu, chỉ nghĩ lòng tự trọng Bách An Ngưng rất cao, cũng không tiếp tục nhiều lời.

Sân Mộc từ trước đến nay không nói nhiều, Bách An Ngưng lại là hũ nút, Trác Kỳ Bảo ngồi không được một hồi liền buồn chán, trái phải hai bên câu lấy bả vai Sân Mộc và Bách An Ngưng nói "Kỳ nghỉ còn ba ngày, chúng ta gọi Long Vũ bọn họ tụ lại chơi đi."

Bách An Ngưng nhìn Sân Mộc, Sân Mộc không sao cả gật đầu "Có thể."

"Bách An Ngưng, mẫu thân ngươi có cho không?" Trác Kỳ Bảo thử hỏi.

Bách An Ngưng nhấp miệng tựa như cười. "Trong nhà cũng không có việc gì, ta nói với mẫu thân một chút liền có thể."

Mẫu thân Bách An Ngưng là nữ nhân rất ôn nhu, dặn dò ba người giữ an toàn liền cho đi, thấy mẫu thân Bách An Ngưng đứng xa xa đằng sau, Trác Kỳ Bảo không khỏi cực kỳ hâm mộ. "Bách An Ngưng, mẫu thân ngươi thật tốt."

"Ân." Bách An Ngưng thấp thấp giọng đáp một câu. "Nàng rất thiện lương."

Ba người cùng mặc chế phục viện sinh đi trong khu ổ chuột rách nát đưa tới ánh nhìn của không ít người. Trác Kỳ Bảo ôm bả vai Bách An Ngưng kiêu ngạo bước đi, Sân Mộc cũng hiếm khi bỏ qua sự sai phạm thứ hai của cậu ta mà không đánh.

Sân Mộc không khó để hiểu tâm tư cẩn thận của Trác Kỳ Bảo, khu dân nghèo chia cắt với luật pháp liên bang sẽ thường xuyên có phạm tội. Mà viện sinh trường quân đội đệ nhất liên bang được mệnh danh là quân nhân tiền tuyến tương lai của Lam Á Tinh, Trác Kỳ Bảo toàn thân thuộc về tầng lớp quý tộc cũng là sự chống lưng công khai cho Bách An Ngưng, cảnh cáo những người tâm thuật bất chính kia.

Sân Mộc hiểu, Bách An Ngưng thông minh tự nhiên cũng sẽ hiểu, trong lòng cảm thấy ấm áp, cũng không cự tuyệt hành động khoa trương ấu trĩ của Trác Kỳ Bảo.

Mấy người Sân Mộc đến thật sự đã làm Long Vũ cùng Mễ Phi bất ngờ một phen, hai người đang sửa xe huyền phù hai tay đều dính bẩn, ba người hấp dẫn ánh nhìn đã từ phía sau bọc đến.

Đẩy Trác Kỳ Bảo đang muốn nhào tới, ý bảo trên tay dính bẩn, Long Vũ kỳ quái nhìn ba người "Các ngươi như thế nào tới đây? Không phải nói ngày mai gặp sao?"

"Đây không phải là chờ không kịp sao." Trác Kỳ Bảo cười nói. "Các ngươi đang làm gì?"

"Đang học thúc thúc duy tu, thúc thúc ta là thợ sửa chữa." Mễ Phi buông công cụ, từ dưới xe huyền phù bò ra, lau mồ hôi trên mặt.

Long Vũ đã tẩy rửa sạch sẽ từ trong nhà đi ra "Ăn cơm chưa?"

"Chưa, chờ các ngươi mời khách đấy." Ba người theo Long Vũ vào nhà, tách khỏi đám đông đang tò mò vây xem bên ngoài.

"Chỉ có dịch dinh dưỡng, thúc thúc không có ở nhà, ta cùng Mễ Phi đều không biết nấu cơm."

“Cùng chúng ta đi đi.” Trác Kỳ Bảo ôm cổ Long Vũ uy hiếp. “Chúng ta chính là tới bắt cóc. Đêm nay ở lại chỗ ta, ngày mai đi chơi.”

“Muộn một chút đi.” Mễ Phi sửa sang lại dụng cụ trên mặt đất, nói. “Còn hai chiếc phi hành khí chưa sửa, đây là nhiệm vụ thúc thúc giao cho.”

Trác Kỳ Bảo nghĩ nghĩ “Cũng được, ta mang Sân Mộc ra ngoài tham quan, Sân Mộc còn chưa có tới khu phố cổ đâu.”

Sân Mộc khom lưng đứng bên cạnh Mễ Phi, dùng chân đá đá mấy linh kiện xe huyền phù bị hư. “Ngươi sửa chữa những thứ này?”

“Mễ Phi học giỏi hơn ta.” Long Vũ tới trước phi hành khí bên kia. “Rất nhanh sẽ trở thành thợ duy tu chuyên nghiệp, ta đi theo chỉ có thể làm trợ thủ, thúc thúc nói cậu ấy có thiên phú.”

Sân Mộc như suy tư gì “Ngươi có thể sửa phi thuyền không?”

Mễ Phi từ xe huyền phù lấy ra một bức họa, bảo Sân Mộc đem công cụ bên kia đưa cho mình. “Đang trong quá trình tiếp xúc, đều là tri thức thúc thúc chỉ dạy, còn chưa có cơ hội động thủ thật sự.”

“Lư Sâm.” Tầm mắt Bách An Ngưng dừng trên ảnh chụp.

“Ngươi biết thúc thúc ta?”

“Có đọc qua thông tin của y.” Bách An Ngưng nhớ lại. “Từng đi lính phục vụ cho quân đội, đại sư duy tu đứng nhất nhì, sau khi bị thương đến trường quân đội đệ nhất nhậm chức giáo sư, từng được tôn vinh là đại đạo sư, nhưng không biết vì sao lại lui ẩn.”

“Ta cũng nghe phụ thân nói qua về Lư Sâm.” Trác Kỳ Bảo nói. “Y tạo ra phi thuyền cải cách, mô phỏng theo máy móc trí năng của nhân loại, y một bậc thầy duy tu tuyệt vời.”

“Những cái này thúc thúc đều có nói qua.” Mễ Phi hừ một tiếng. “Mỗi ngày đều khoe trước mặt ta, ta đã nghe đến phiền.” Mễ Phi chui ra khỏi xe huyền phù. “Y nói gì ta không cần biết, ta chỉ biết y là đại tửu quỷ, tiền trong nhà đều bị y dùng để mua rượu.”

“Y là thúc thúc ruột của các ngươi sao?” Bách An Ngưng thấp giọng dò hỏi.

Không nhìn thấy Bách An Ngưng khác thường, Mễ Phi nhún vai “Ta cùng Long Vũ đều là những đứa trẻ mồ côi, thời điểm lưu lạc là y thu nhận chúng ta, coi như đã từng được y cứu một mạng đi.”

Sân Mộc nghiêm túc lắng nghe, liếc nhìn Bách An Ngưng một cái, không bỏ lỡ nét vặn vẹo lóe lên rồi biến mất trên mặt cậu ta. Đáy mắt Sân Mộc hiện lên điểm nghi hoặc, lặng lẽ đem chuyện này đặt trong lòng.

Sân Mộc vỗ vỗ vai Mễ Phi. “Học cho tốt, về sau sẽ hữu dụng.”

Mễ Phi hồ nghi nhìn Sân Mộc, Sân Mộc nói “Ở học viện sẽ có cơ hội tiếp xúc với phi thuyền, ngươi muốn học duy tu phi thuyền không?”

Không biết Sân Mộc có ý gì, Mễ Phi vẫn ngây thơ gật đầu “Nga.”

Đang lúc mấy người nói chuyện, ngoài tiệm sửa chữa đột nhiên truyền đến âm thanh kêu gào đứt quãng, Mễ Phi và Long Vũ nhăn mày ra khỏi xe huyền phù cùng phi hành khí. Sân Mộc cùng Trác Kỳ Bảo nhìn thoáng qua nhau, phiền toái lại tới nữa?.

46. Chương 46: Săn Giết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Long Vũ bảo mọi người tạm thời đừng nóng nảy, lau khô tay rồi nhíu mày ra ngoài. Mễ Phi hoàn thành phần linh kiện cuối cùng, thuần thục tẩy rửa sạch sẽ, tìm cho mấy người Sân Mộc một chỗ ngồi, đối với sự tình phát sinh bên ngoài chẳng quan tâm chút nào như đã thành thói quen.

Trác Kỳ Bảo bưng ly nước rồi lại đặt xuống, ló đầu nhìn xung quanh. "Mễ Phi, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

"Một đám hỗn đản." Mễ Phi ngồi xuống, cũng không có ngẩng đầu lên mở máy tính thanh toán giấy tờ. "Có lẽ nghe nói ta cùng Long Vũ đều qua được khảo hạch trường quân đội đệ nhất, tới đây tìm hiểu tin tức."

Sân Mộc đến trước cửa sổ, nhìn đám người như đang tranh chấp trên đường, trong mắt hiện lên một đạo ám mang. "Dị năng giả?"

"Bọn họ đều là quân giáo sinh(1), ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, không ít lần làm xằng làm bậy trên phố."

(1) Quân giáo sinh: học sinh trường quân đội.

"Quá phận." Trác Kỳ Bảo siết tay bất bình.

"Bây giờ tốt rồi." Mễ Phi đắc ý dào dạt. "Bây giờ ta cùng Long Vũ cũng là quân giáo sinh, còn là viện sinh chính quy trường quân đội đệ nhất liên bang, sau này xem bọn họ còn dám khi dễ người thế nào."

Sân Mộc suy nghĩ gì đó nhìn sự tình phát sinh ngoài cửa sổ, răng nanh trong miệng rục rịch. Bách An Ngưng không biết từ lúc nào đã đứng sau Sân Mộc, do dự nhìn biểu tình Sân Mộc. "Sân Mộc, ngươi có khỏe không?"

Sân Mộc lấy lại tinh thần, thô bạo trong mắt lóe lên rồi biến mất, khôi phục lại vẻ bình đạm thường ngày. "Không có việc gì."

Long Vũ dường như đã giải quyết xong phiền toái, bốn quân giáo sinh kia căm giận rời đi còn quay đầu lại uy hiếp vài câu. Long Vũ lạnh mặt nhìn bốn người rời đi, lúc xoay người vào nhà thì đụng phải tầm mắt Sân Mộc đang đứng trước cửa sổ, hơi hơi gật đầu ý bảo Sân Mộc yên tâm.

"Sân Mộc!" Trác Kỳ Bảo đi qua, không muốn sống ôm lấy bả vai Sân Mộc. "Ta dẫn ngươi đi nhìn một chút. Nơi này chính là phố cổ, bình thường cũng không dễ gì tới đây."

"Đi đi." Long Vũ vào nhà nói. "Ta với Mễ Phi còn cần chút thời gian, các ngươi ngồi chờ cũng nhàm chán."

Bách An Ngưng trầm mặc một lát, cũng mở miệng nói "Đi một lát đi, vừa rồi sắc mặt ngươi rất không tốt."

Sân Mộc ngẩng đầu nhìn trời, cảm xúc trong mắt lập loè không rõ. "Được."

Sân Mộc cùng Trác Kỳ Bảo và Bách An Ngưng rời khỏi cửa hàng Long Vũ, phố cổ áo nhiệt này là một nơi tách biệt với tinh cầu trí năng này, nơi nào cũng lộ ra cảm giác về lịch sử. Trên người ba người Sân Mộc mặc chế phục màu trắng thẳng tắp chỉnh tề, trong quảng trường đơn điệu trầm ám này tựa như bầy cừu đứng giữa đám lạc đà, phá lệ chói mắt, 360 ° thu hút sự chú ý.

"Phố cổ này đã tồn tại hơn bảy trăm năm, lịch sử tinh cầu nhiều lần cải biến, nó vẫn bình yên đứng lại đó chứng kiến từng lần tinh cầu rung chuyển." Trác Kỳ Bảo tận chức làm người giới thiệu cho Sân Mộc. "Người dân ở đây đều người bản xứ, người trong tinh cầu đối với sự tồn tại của phố cổ có rất nhiều ý kiến không giống nhau, tuy nhiên ta ủng hộ sự tồn tại của khu phố cổ này."

Sân Mộc nghe hiểu được, khu phố cổ giống với những kiến trúc xưa cổ của địa cầu lúc trước, đó từng là khu bảo hộ của quốc gia, bất quá nó đều gần như bị phá hủy trong mạt thế. Hắn nhớ lúc hắn bị nhân loại đuổi giết, đã trú ngụ tại Di Hoà Viên(2).

(2) Di Hoà Viên (Summer Palace): là cung điện được xây vào đời nhà Thanh, tên cổ là "Thanh Y viên", nằm ở phía Tây - Bắc thành phố Bắc Kinh (Trung Quốc), là kiến trúc vườn hoàng gia nổi tiếng trên thế giới. Năm 1888, vườn được xây dựng lại, với chi phí khoảng 3000 vạn lượng, thi công trong 10 năm và được đổi tên thành Di Hòa viên.

"Một số người thuộc phái cấp tiến phi thường xúc phạm với sự tồn tại của phố cổ, nói người nơi này là phái phản động." Bách An Ngưng nói tiếp.

Sân Mộc hừ một tiếng. "Ta còn ngủ qua ở Tháp Lôi Phong(3), như thế nào không thấy hòa thượng đến thu ta."

(3) Tháp Lôi Phong: Tháp Hoàng Phi ( ) hay còn được gọi là Lôi Phong Tịch Chiếu là một ngôi chùa năm tầng hình bát giác nằm ở bờ nam Hồ Tây. Được xây từ năm 975 và bị sập vào năm 1924 nhưng đến năm 2002 thì chính quyền địa phương đã xây dựng lại, giúp nơi đây trở thành một điểm tham quan phổ biến ở Hàng Châu. (Tháp này là nơi nhốt Bạch Xà nương nương nè)

Bách An Ngưng cùng Sân Mộc hai mặt nhìn nhau, Sân Mộc bước tới hai bước dừng trước một sạp, cầm lấy con chim máy màu đỏ, tò mò trêu chọc.

Thấy tầm mắt Sân Mộc nhìn lại, Trác Kỳ Bảo thức thời đuổi tới. "Đây là loại chim trí năng của thế hệ đầu, công năng chủ yếu là ghi chép cùng nhắc nhở, cũng rất thú vị."

Bách An Ngưng cầm lấy con chim trí năng trong tay Sân Mộc, ấn vào nút điều khiển dưới lớp lông chim mô phỏng, hồng tước vốn sống động trong nháy mắt "sống" lại, linh hoạt nhảy nhót trên tay Bách An Ngưng, khảy khảy lông.

Sân Mộc tiếp lấy hồng tước, thử vuốt ve lông chim mềm mại, mỏ chim mổ vào lòng bàn tay, Sân Mộc không che giấu chút nào thích ý trong mắt. Thấy vậy, Trác Kỳ Bảo liền phát huy khí chất thổ hào, nhận phần trả tiền.

"Đây là máy trí năng đời đầu, trên thị trường từ lâu đã không còn bán và sản xuất, đợi trở về ta giúp ngươi nâng cấp cấu hình một lần nữa." Bách An Ngưng nói.

Sân Mộc gật đầu "Cám ơn."

Hồng tước nhảy nhót trong lòng bàn tay Sân Mộc vài cái rồi hoạt bát nhảy lên tóc Sân Mộc an tọa, Sân Mộc thử lắc đầu, hồng tước vẫn ăn vạ trên đỉnh đầu mềm mại của Sân Mộc, hai bàn móng vuốt bám chặt không buông. Cảnh này làm Bách An Ngưng cúi đầu cười nhẹ, người qua đường cũng phát ra tiếng cười đầy thiện ý.

"Người nơi này phần lớn đều có chút quá khứ." Trác Kỳ Bảo áp sát vào Sân Mộc nhỏ giọng. "Ở đây có rất nhiều dân chạy nạn đều là người ngoại lai trong tinh tế, tù nhân đến kỳ phóng thích, còn có lính đánh thuê ẩn cư. Ngươi đừng nhìn bọn họ hiền lành, ai biết được đôi tay kia ngày hôm qua có phải còn giết người hay không."

Sân Mộc nhướng mày, dư quang lướt nhìn bốn phía, cảm thấy ngạc nhiên vì những lời của Trác Kỳ Bảo.

Cầm đồ ăn vặt Trác Kỳ Bảo đưa trong tay, Sân Mộc không có ý định thư giãn, vừa định quay về đường cũ thì khóe mắt liếc thấy viên đá màu vàng trong một cửa hàng. Trong lòng hoảng hốt, Sân Mộc nhấc chân tiến vào cửa hàng, ánh mắt trói chặt trên viên đá.

Có ba viên đá màu vàng, lớn nhỏ không đồng nhất. Lớn thì cỡ quả táo, nhỏ thì tựa lõi táo. Mặt ngoài gập ghềnh dày đặc ánh vàng rực rỡ, góc cạnh sắc bén giống như viên kim cương xinh đẹp dưới ánh mặt trời.

Sân Mộc theo bản năng duỗi tay, bàn tay vừa chạm vào mặt ngoài viên đá, các đầu ngón tay đã tựa như bị thiêu đốt, nóng bỏng ngứa ran.

Mắt Sân Mộc hiện lên kinh ngạc, nóng rát trên đầu ngón tay còn chưa tan khiến hắn không biết làm sao. "Đây là cái gì?"

Trác Kỳ Bảo mò lại gần cầm lấy một viên ước lượng, không thèm để ý nói "Một loại thiên thạch, ngoài điểm đẹp ra thì không thể sử dụng, lúc ta còn nhỏ lấy chơi cùng mấy đứa học chung còn thấy cộm tay."

“Quân thiếu(4) nói không sai.” Chủ cửa hàng là một nam nhân có ria mép, gọt khúc cây trong tay nói tiếp. “Tám trăm năm trước tinh tế nổi lên chiến tranh, lúc ấy có một tiểu tinh cầu hoang lệch khỏi quỹ đạo vũ trụ, cùng lúc đó bay ngang Lam Á Tinh mà không có chạm vào tinh cầu, các thiên thạch bay qua trong thời gian đó gần như mang đến tai họa ngập đầu cho Lam Á Tinh.”

(4) Quân thiếu: người lính trẻ.

Ông chủ buông khúc gỗ đứng dậy ghé vào cửa, cười tủm tỉm nhìn ba người. “Ba viên đá này chính là thứ được lưu lại vào thời gian đó, lúc ấy những người trong viện nghiên cứu cũng không tìm ra viên đá này có ích lợi gì, liền dứt khoát vứt đi.”

“Tám trăm năm lịch sử biến đổi, loại đá này càng ngày càng ít, hiện giờ cơ hồ đều khôngcòn nhìn thấy.” Ông chủ tiến lại gần, trong mắt lộ ra tinh quang. “Dù sao cũng có thể tính như bộ sưu tập lịch sử, muốn sao? Giảm giá cho ngươi.”

“Muốn cái này để làm gì.” Trác Kỳ Bảo bĩu môi. “Ngoại trừ đẹp một chút.”

Chuyển tâm trí ra khỏi viên đá, Sân Mộc nhìn ông chủ ria mép. “Ngươi là ai?.”

Ông chủ rời khỏi cửa hàng, cầm lấy khúc gỗ chưa điêu khắc trở về ngồi trên ghế dựa “Người làm ăn.”

Sân Mộc nheo mắt, tầm mắt lướt qua viên đá rất nhanh, bảo với Trác Kỳ Bảo. “Ta muốn.”

Trác Kỳ Bảo ngẩn người. “Sân Mộc ngươi muốn nó làm cái gì? Chẳng lẽ nó còn là cái bảo bối gì.”

Bách An Ngưng vẫn luôn chú ý đến biểu tình của Sân Mộc, rất nhanh khôi phục lại tự nhiên. “Thiên thạch đẹp như vậy rất hiếm thấy, Sân Mộc thích đồ vật long lanh phát sáng, mua về khắc hình lúc đó sẽ trở thành đồ trang sức tốt.”

Sân Mộc nhìn Bách An Ngưng một cái, vì sự cẩn thận của Bách An Ngưng mà tán thưởng. Trác Kỳ Bảo bán tín bán nghi, thấy Sân Mộc không nói lời nào đành phải tiền trả.

“Ba ngàn tinh tệ, đã giảm 2% chắc giá.”

“Ngươi hố ta!” Trác Kỳ Bảo trợn mắt. “Ba viên đá vỡ này mà ngươi muốn ta đưa ba ngàn tinh tệ.”

“Mua bán ngươi tình ta nguyện, nếu quân thiếu đổi ý, đi thong thả không tiễn.” Ông chủ ria mép cợt nhả.

Trác Kỳ Bảo có rất nhiều tiền, đương nhiên sẽ không thèm để ý ba ngàn tinh tệ, nhưng cậu chính là không quen nhìn sắc mặt gian thương của ria mép. Nếu như thường lui tới Trác Kỳ Bảo đã sớm dẫn người dọn cửa hàng này rồi, nhưng nhìn thấy sự chờ mong trong mắt Sân Mộc, Trác Kỳ Bảo chỉ có thể nghẹn lửa mà trả tiền.

“Quân thiếu đi thong thả, hoan nghênh lần sau lại đến.” Ria mép nhanh nhẹn cho vào túi, tươi cười sáng lạn.

Cẩn thận đem viên đá cất vào không gian khí chuẩn bị về lại nghiên cứu, rời khỏi cửa hàng, xa xa nhìn tên cửa hàng trong lòng như có suy nghĩ.

“Bề ngoài tràn đầy huyết tinh khó mà sống, nơi này thật đúng là ngọa hổ tàng long.” Sân Mộc nói châm chọc, Trác Kỳ Bảo cùng Bách An Ngưng nghe đến hồ đồ. “Sân Mộc, cái gì là ngọa hổ tàng long?”

Sân Mộc thu hồi ánh mắt, rời đi. “Đi thôi.”

Trác Kỳ Bảo cùng Bách An Ngưng nghi hoặc đuổi theo, tầm mắt ông chủ ria mép rời khỏi rối gỗ trong tay, xa xa nhìn theo bóng ba người, trong mắt lập loè hưng phấn. “Cuối cùng giờ cũng có trò thấy có ý nghĩa, liên bang lại sắp có chuyện vui để xem.”

Tiếp tục vòng trên phố hồi lâu, vui vẻ mua không ít đồ vật, mắt thấy đã gần đến thời gian tiệm đóng cửa Trác Kỳ Bảo bèn phải đưa trở về. Sân Mộc cũng rất vui, đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nhìn thấy chỗ góc đường lóe qua một thân ảnh. Sân Mộc thấy rất rõ, đó là bốn người buổi sáng phát sinh xung đột với Long Vũ. Trong mắt hiện lên huyết khí, Sân Mộc quay đầu nói với Trác Kỳ Bảo. “Ta muốn ăn kẹo.”

Trác Kỳ Bảo run run khóe miệng “Hôm nay chúng ta đã ăn vài cái túi rồi.”

Sân Mộc mới không để ý tới cậu, đẩy Bách An Ngưng nói "Ngươi với hắn đi mua cho ta."

"Sân Mộc……"

"Mua không được thì ngươi cũng đừng trở về." Sân Mộc không cho chỗ thoát. Bách An Ngưng lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Sân Mộc. "Thân thể của ngươi còn được không?"

Sân Mộc gật đầu, Bách An Ngưng cũng biết tính cách Sân Mộc nói một không hai, tuy rằng trong lòng lo lắng nhưng cũng biết nếu không mua kẹo mà Sân Mộc muốn tới, thì hôm nay Sân Mộc khẳng định sẽ không tốt bụng mà cho qua. Nhìn Trác Kỳ Bảo đang làm động tác bốp cổ tự sát, Bách An Ngưng nhỏ giọng nói "Đi thôi."

"Ngươi đợi ở đây đừng đi đâu, chúng ta rất nhanh sẽ quay lại." Giống như bà mẹ trăm dặn ngàn dò với Sân Mộc, Trác Kỳ Bảo không yên lòng rời đi.

Mắt thấy bóng hai người đã khuất, Sân Mộc lách mình rời khỏi vị trí, hòa vào trong đám người.

Trong con hẻm không người, bốn thiếu niên đang hùng hùng hổ hổ mắng người, thỉnh thoảng còn lấy đá chọi vào vách tường phát tiết.

"Chẳng phải chỉ là viện sinh trường quân đội sao, uy phong cái gì? Thế mà không thèm để chúng ta vào mắt." Một người căm giận mắng.

Một tên khác cũng nổi giận đùng đùng, oán hận trừu cái roi da thú trong tay. "Chờ xem, ta nhất định sẽ khiến bọn nó quỳ xuống cầu xin ta."

"Tạp chủng! Phế vật không ai dạy dỗ……"

……

Bóng đen không rõ lóe qua, một người nhạy bén quay đầu, nhìn vào con hẻm trống rỗng không một bóng người, đột nhiên trong lòng cảm thấy bất an. "Các ngươi có nhìn thấy gì không?"

"Cái chỗ quỷ quái này thì có cái gì." Một người khinh thường. "Đi tới xem."

Trong lòng người nọ nghi hoặc, dưới chân cũng nhanh thêm vài phần. Nhưng không chờ hắn đi được vài bước, hư ảnh phía sau lại lóe lên. Một luồng âm lạnh chảy dọc theo cổ, người nọ nhịn không được rụt cổ lại, run run rẩy rẩy quay đầu thì đụng phải một đôi huyết mắt gần trong gang tấc.

Tiếng thét chói tai biến mất trong cổ họng, những ngón tay sắc bén trụ cổ hắn xoay vặn, đem hắn mang vào góc tối. Răng nanh đâm vào da cắn đứt yết hầu con mồi, gian nan giãy giụa khiến máu tươi nhiễm đỏ mặt đất, làm hoàng hôn diễm lệ tăng thêm vài phần quỷ dị.

Tay nắm chặt viên tinh hạch màu xanh, Sân Mộc mặt không thay đổi nhìn thi thể trên mặt đất lạnh lẽo, đôi mắt đỏ thẫm lưu chuyển trong tia sáng băng hàn, làn da tái nhợt với những vết nứt dày đặc.

Nửa ngày không thấy phía sau có động tĩnh, nam sinh dừng lại mấy lời khó nghe trong miệng, nghi hoặc quay đầu nhìn lại, trong hẻm không có nửa bóng người. Trong lòng nam sinh phát lạnh, đang chuẩn bị xoay người gọi hai người đằng trước lại thì một gương mặt hư thối xuất hiện trước mắt.

Tiếng thét đột nhiên im bặt, Sân Mộc thuần thục tách đầu con mồi, lấy ra viên tinh hạch mỹ lệ, khóe miệng đỏ tươi cong lên một nụ cười.

"Kỳ quái, hai người bọn họ chạy đi đâu." Nam sinh cao lớn nhìn ra sau, trên mặt tràn ngập thiếu kiên nhẫn. "Các ngươi đừng nháo, rất là nhàm chán."

"Đi thôi, đừng quản bọn họ." Một người khác giơ tay nói, xoay người rời đi thì đột nhiên có một bàn tay bắt lấy đầu hắn.

Nam sinh cao lớn quay đầu liền thấy nam sinh đằng trước đứng yên tại chỗ, đang muốn mở miệng mắng thì máu tươi theo gáy nam sinh chảy ra.

Nam sinh dịch chuyển để lộ ra gương mặt đầy nứt nẻ của Sân Mộc, đầu nam sinh phát ra tiếng vỡ, máu não từ đầu sọ biến dạng tràn ra.

Nam sinh cao lớn trừng hai mắt đầy hoảng sợ, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ không thể nhúc nhích, sợ hãi cắn nuốt lý trí khiến đầu óc hắn trống rỗng. "A a!!!"

Theo tiếng kêu thảm thiết, Sân Mộc nghênh diện ngăn lại, răng nanh sắc bén xé rách yết hầu hắn.

Vạn năm không đổi, máu của nhân loại vẫn nóng như cũ.

Trác Kỳ Bảo và Bách An Ngưng mua được kẹo thì vội vàng trở lại, xa xa nhìn thấy Sân Mộc đang nhàm chán đá mặt đất tại chỗ.

"Sân Mộc, kẹo ngươi muốn, vị trái cây." Trác Kỳ Bảo ầm ĩ như đứa trẻ chạy qua đưa.

Sân Mộc nhìn Trác Kỳ Bảo như đang nhìn đồ ngốc, nhưng lần này tâm tình hắn đang tốt nên không có làm ra hành động gì, nhận lấy kẹo rồi cầm thành nắm ném vào miệng nhai.

Bách An Ngưng nhạy bén động động cái mũi, giữa mày ẩn ẩn nhăn lại. Trác Kỳ Bảo cảm thấy kỳ quái. "Bách An Ngưng, ngươi làm sao vậy?"

"…… Mùi máu."

Sân Mộc động tác ngừng lại, mắt đầy tăm tối nhìn Bách An Ngưng. Đúng lúc này, có vài người nâng một con thú máu chảy đầm đìa đi ngang qua, Trác Kỳ Bảo ha ha cười nhạo "Ai cũng có thể ngửi thấy."

Bách An Ngưng nhấp môi không hé răng, Sân Mộc tiếp tục ăn kẹo, Trác Kỳ Bảo nói "Sân Mộc, mua được kẹo rồi chúng ta trở về đi."

"Ân." Gật gật đầu đi theo.

Bách An Ngưng quay đầu nhìn con thú được bán bên đường, tầm mắt trong lúc vô tình đảo qua cổ áo Sân Mộc, tim ngừng một nhịp. Cậu nhớ rõ bên trong chế phục viện sinh của Sân Mộc là áo sơmi có cà vạt, chơi trên đường một ngày lại không thay quần áo, như thế nào giờ lại không thấy?.

Sợ Sân Mộc không vui, Bách An Ngưng chỉ có thể đè lại nghi hoặc trong lòng, trầm mặc theo sau Sân Mộc rời khỏi phố.

47. Chương 47: 'thích Khách'

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên cầu sắt của ngọn tháp lớn, mấy người Sân Mộc ghé vào lan can chiêm ngưỡng cảnh đêm của trung tâm thành thị, tinh cầu kim loại đầy tráng lệ, bởi vì ngọn đèn đêm thắp sáng trong hàng vạn ngôi nhà mà trở nên nhu hòa mềm mại, nhìn lên vạn dặm sao trời, xoa dịu đi xao động trong lòng.

Trác Kỳ Bảo ngậm nửa miếng bánh kem, đột nhiên mở miệng nói "Có hứng thú đi tranh cử Hộ Vệ Đoàn của học viện không?"

Sân Mộc đem hồng tước thả lên đỉnh đầu, bắt lấy lời nói Trác Kỳ Bảo. "Hộ Vệ Đoàn?"

"Mỗi học viện đều có Hộ Vệ Đoàn quản lý, công tác chủ yếu là xử lý mấy chuyện vụn vặt của viện sinh, còn có công việc do học viện phân phó." Long Vũ giải thích.

Này không phải giống với Hội Học Sinh sao? Sân Mộc không có hứng thú bò trở về lan can.

"Viên Cảnh Trạch cùng Tiêu Nghĩa Hách có ân oán mọi người đều biết, đoàn trưởng Hộ Vệ Đoàn năm hai là Viên gia nhị tiểu thư Viên Doãn Ca. Đoàn trưởng Hộ Vệ Đoàn năm ba nghe nói là dân thường Trọng Tử Vũ, thiên tài song hệ dị năng, thế lực trên khắp học viện đều có vài phần kiêng kị đối với hắn." Trác Kỳ Bảo như thuộc lòng mà phổ cập thông tin học viện cho Sân Mộc.

"Còn có năm tư, đoàn trưởng Hộ Vệ Đoàn là trưởng thiếu gia Tiêu gia - Tiêu Lâm Du, hắn so với đệ đệ Tiêu Nghĩa Hách thì là một người điệu thấp, nhưng thủ đoạn không thể xem thường. Bất quá hắn sắp đến thời gian kiến tập, cuối năm sẽ rời khỏi học viện bước vào quân đội trở thành quân dự bị."

"Học trưởng của năm năm, năm sáu, năm bảy đã tiến vào quân đội học thực chiến, cũng không có Hộ Vệ Đoàn."

Thấy Sân Mộc dường như không có hứng thú gì, Bách An Ngưng nhỏ giọng mở miệng "Trở thành Hộ Vệ Đoàn sẽ có quyền lợi tương đối trong học viện."

Sân Mộc ghé mắt, Bách An Ngưng cũng không giải thích nhiều, chỉ đề ra một câu "Tỷ như ưu tiên được lựa chọn."

Mễ Phi hoang mang nhìn không khí kỳ quái giữa Sân Mộc và Bách An Ngưng, buồn bực gãi đầu. "Các ngươi đang nói cái gì, vì sao có chỗ ta nghe không hiểu."

Sân Mộc như suy nghĩ điều gì ma xát đầu ngón tay, những lời Bách An Ngưng nói làm hắn nổi lên tâm tư. "Tinh tế săn thú?"

"Nếu tồn tại những tiêu chuẩn có thể đáp ứng, Hộ Vệ Đoàn sẽ được ưu tiên tư cách trúng cử."

"Tinh tế săn thú!" Trác Kỳ Bảo kinh hô, vẻ mặt Long Vũ cũng ngạc nhiên. "Sân Mộc, ngươi đánh chủ ý lên tinh tế săn thú?"

Sân Mộc vốn không có ý định giấu diếm, Trác Kỳ Bảo hỏi hắn liền nói thật "Tham gia tinh tế săn thú thì sau năm hai có thể xin học viện được tốt nghiệp sớm."

"Tinh tế săn thú là trận thi đấu sống còn trên toàn tinh tế, tỉ lệ tử vong cao tới 70%. Học viên thông qua săn thú, sau khi tốt nghiệp đều sẽ được liên bang trực tiếp trao quân hàm, tự do lựa chọn quân khu."

Sân Mộc chống cằm trầm tư nhìn ba người, Long Vũ xem như là người lý trí nhất trong số mấy người, gần như chỉ trong chớp mắt liền rõ ràng lợi hại trong đó. "Tinh tế săn thú đối với học viên yêu cầu cực cao, hơn nữa danh ngạch ở mỗi học viện đều có hạn, sống chết tự mình gánh vác."

"Không phải còn hai năm nữa sao, sống là phải mạo hiểm." Mễ Phi nhiệt huyết không đổi, kích động nắm tay thét to. "Tinh tế săn thú, nghe khốc quá trời!"

“Ba tháng sau có một đợt diễn tập toàn quân, theo như năm rồi thì năm nhất không thể dự thi, nhưng ta nghe lão tử nhà ta nói, năm nay có người đứng ra xin liên bang chấp thuận cho năm nhất dự thi, có tám phần người tán thành, ta đoán lịch trình năm nay có khả năng sẽ thay đổi ” Trác Kỳ Bảo nói.

“Nói cách khác nếu chúng ta có thể lấy được chỗ tốt trong toàn quân tác chiến, và thiết lập Hộ Vệ Đoàn năm nhất, tinh tế săn thú hai năm sau chúng ta sẽ có bảy phần hy vọng.” Long Vũ phân tích hợp lý.

Mễ Phi dị nghị “Tân sinh năm nay không thiếu thiên tài, toàn quân tác chiến cũng nổi tiếng có danh ngạch hạn chế.”

“Thực lực không có khả năng tiến bộ vượt bậc trong ba tháng, nhưng toàn quân tác chiến chính là yêu cầu hợp tác đoàn đội. Mọi người ai cũng có sở trường riêng, có Sân Mộc tiên phong trấn tọa, chúng ta có thể cường điệu luyện tập độ ăn ý với nhau.” Long Vũ nói.

Hai mắt Trác Kỳ Bảo tỏa sáng lấp lánh. “Ý ngươi là nói, chúng ta chính thức tổ chức thành đoàn thể.”

“Ta tán thành.” Mễ Phi nhấc tay. “Chúng ta cũng đều là bằng hữu, đã hợp tác như vậy nhiều lần, thói quen ít nhiều cũng có chút ăn ý, không bằng liền chính thức thành lập đoàn thể.”

Bách An Ngưng nhìn Sân Mộc, khẽ gật đầu. “Ta cảm thấy có thể.”

Sân Mộc trầm mặc nhìn phương xa, mấy người Long Vũ hai mặt nhìn nhau không khí nhất thời trở nên xấu hổ. Hồi lâu, tầm mắt Sân Mộc mới nhàn nhạt rơi xuống “Có thể.”

Không khí nháy mắt ấm lại, Trác Kỳ Bảo hi hi ha ha “Nếu thành lập đoàn thể, lúc tác chiến cần một cái tên, phải lấy cái tên thật khí phách a~.”

“Thích Khách.” Sân Mộc mở miệng.

“Rất dễ nghe.” Bách An Ngưng gật đầu, hoàn toàn không có ý kiến về bất kỳ đề nghị nào của Sân Mộc.

“Triển, liền ”Thích Khách” đi.” Mấy người lần lượt gật đầu đồng ý.

“Thích Khách cần có một biểu tượng, giao cho ngươi.” Mễ Phi vỗ vai Long Vũ thật mạnh.

Mắt Long Vũ hiện lên ý cười, cầm lấy tay đang tác quái của Mễ Phi “Hảo.”

Vũ trụ năm 6014 tân kỷ nguyên Quang Kỷ, “Thích Khách” chính thức được thành lập trong tiếng cười của những thiếu niên.

Biệt thự của Trác Kỳ Bảo nằm công viên Sâm Lâm, thoạt nhìn trông như một khu vườn xanh um tươi tốt, hoa nở mười dặm trôi theo dòng suối giống như thế ngoại đào nguyên. Ở tinh cầu kim loại với toàn khoa học kỹ thuật, nơi này có một phong cách riêng, mơ hồ ngăn cách với thế nhân bên ngoài, trong không khí đều là màu xanh tươi mát, hoa cỏ thơm ngọt.

Biệt thự trong hoa viên Sâm Lâm đều cách nhau một khoảng, nơi ở có lá chắn năng lượng che chắn không thể nhìn thấy nhau, Sân Mộc thích nơi an tĩnh này, âm thầm quyết tâm về sau tích góp đủ tiền cũng mua một tòa nhà ở đây.

Náo loạn một ngày mấy người Trác Kỳ Bảo đều đã ngủ, Sân Mộc ghé vào trước cửa sổ nhìn vườn hoa bên ngoài, đêm tối yên tĩnh khiến tâm tư hắn không khỏi bay tới trên người Viên Úc Thần. Khi đó hắn vội vã rời đi, cũng không biết hiện giờ Viên Úc Thần thế nào.

Hôm nay săn được bốn dị năng giả, hắn có thể cảm giác được đau nhức trong thân thể đã biến mất, chính là khe nứt tinh hạch trong đầu vẫn vô pháp tu bổ, điều này có nguy cơ tiềm ẩn làm hắn trước sau đều bất an.

Lấy thiên thạch hôm nay mua để trong không gian khí ra, mỗi khi tinh thần lực của hắn tới gần đều cảm thấy linh hồn như phảng phất bị thiêu đốt cực nóng.

Sân Mộc không dám thâm nhập, hiện tại hắn đã tự thân khó bảo toàn, chỉ có thể buông lòng hiếu kỳ, chờ thân thể phục hồi như cũ hắn lại tiếp tục thăm dò.

Sân Mộc rũ mắt, yên lặng bóc một viên kẹo bỏ vào miệng, nhấm nháp không ra vị chua ngọt. Mặc kệ như thế nào, dù tình huống Viên Úc Thần có không ổn thì cũng đã tốt hơn trước kia, chỉ cần Viên Úc Thần không có việc gì thì hắn an tâm rồi.

Sân Mộc ghé vào cửa sổ dùng tay che khuất đôi mắt, lồng ngực chua xót làm hắn mờ mịt vô thố, tình cảm hắn đối với Viên Úc Thần không biết thì lúc nào đã trở nên biến chất, lúc này hắn đã không phân biệt được Viên Úc Thần đối với hắn mà nói rốt cuộc ý nghĩa gì.

Phi hành khí vội vàng đáp xuống, Mộ Đồ cùng Bạch Thiên Ngân nhanh chân tiến vào biệt thự Viên gia, Viên Cảnh Trạch vẫn luôn chờ đợi vội chạy đến đón. "Thế nào? Tìm được không?"

"Đây là vừa mới thu được, ngươi xem một chút." Bạch Thiên Ngân đưa qua con chip.

Viên Cảnh Trạch cầm lấy mở ra xem, Mộ Đồ khôi phục hô hấp, nhíu mày nhìn binh lính canh giữ bốn phía Viên gia. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhà mấy người lại có động tĩnh lớn như vậy."

"Chuyện này giải thích với các ngươi sau, tóm lại hôm nay cám ơn ngươi." Phân phó cho người máy quản gia bên cạnh, Viên Cảnh Trạch xoay người vào nhà. "Các ngươi đi nghỉ ngơi một chút, ta còn có việc."

Nhìn Viên Cảnh Trạch vài bước đã không thấy bóng dáng, Mộ Đồ chậc lưỡi "Xem ra thật sự có chuyện phiền toái rồi."

"Trước sau không tránh khỏi liên quan đến Sân thiếu." Bạch Thiên Ngân trêu ghẹo. "Vội một ngày, cùng đi ăn cơm."

Mộ Đồ gật đầu, tùy ý đi theo Bạch Thiên Ngân cùng người máy quản gia.

Viên Cảnh Trạch vào cửa gọi Viên Úc Thần, Viên Úc Thần đang xem tư liệu Tề Lăng Mạt đưa tới, những thông tin trống rỗng làm tâm Viên Úc Thần như chìm vào đáy cốc, biểu tình âm trầm đến đáng sợ.

Nghe thấy tiếng Viên Cảnh Trạch, Viên Úc Thần nhanh chóng đem tư liệu thu hồi, điều chỉnh lại cảm xúc rồi để Viên Cảnh Trạch vào.

"Đại ca." Viên Cảnh Trạch vào phòng, đem dữ liệu Mộ Đồ và Bạch Thiên Ngân đem tới đưa qua. "Đây là tin tức bằng hữu đệ vừa mới đưa tới."

Viên Úc Thần nhận lấy mở ra, Viên Cảnh Trạch do dự nhìn sườn mặt lãnh lệ của Viên Úc Thần, bất an đứng co quắp. "Đại ca, bây giờ chúng ta……"

"Gọi mọi người bên ngoài trở về, từ giờ trở đi chuyện của Tiểu Mộc không liên quan đến các ngươi nữa, ta sẽ tự xử lý." Viên Úc Thần đóng con chip lại, lạnh lùng nói.

Bị mệnh lệnh Viên Úc Thần làm cho hoảng sợ, Viên Cảnh Trạch tiến lên một bước "Đại ca!"

"Phục tùng mệnh lệnh."

Thấy thần sắc Viên Úc Thần không đúng, trong lòng Viên Cảnh Trạch dù có bất mãn hơn nữa cũng không dám tiếp tục nói thêm, tâm bất cam tình bất nguyện kính chào theo nghi thức quân đội, căm giận rời khỏi phòng Viên Úc Thần.

Nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, Viên Úc Thần nhìn hai phần tư liệu trong tay, đôi mắt mệt mỏi mang theo phức tạp không nói nên lời.

Ngày hôm sau, năm người rời khỏi hoa viên Sâm Lâm đi đến quảng trường chính, đám người ầm ĩ đi lại trên quảng trường phồn hoa, một loạt các hiệu ứng hoa hoè loè loẹt của khoa học kỹ thuật thành công khiến đồ nhà quê ngoại lai nhập cư trái phép Sân Mộc nhìn đến hoa cả mắt.

Hai cái đồ tham ăn Trác Kỳ Bảo và Mễ Phi vui đến điên rồi, Sân Mộc cũng khó có được lộ ra nét tươi cười. Cầm lấy tinh tạp Viên Úc Thần đưa, bắt đầu mua sắm không nương tay chút nào.

Sân Mộc ghé vào bên ngoài cửa kính, trừng to đôi mắt nhìn gốc thực vật được trưng bày cách ly trong quầy kim loại, thân cứng rắn, lá hình tam giác màu xanh, đóa hoa giương nanh múa vuốt đỏ rực, mơ hồ có thể nhìn thấy trong nhụy hoa phân bố đầy dịch nhầy cùng răng cưa.

“Cái cửa hàng này toàn bán mấy thứ cổ quái hiếm lạ, đa số đều là lấy từ chỗ lính đánh thuê cùng thợ săn.” Bách An Ngưng giải thích.

“Đây là gì.” Sân Mộc chỉ vào cây thực vật kia nghi vấn.

“Red 3, là viện nghiên cứu một năm trước nhổ được từ sâu trong rừng rậm trồng ra, theo nghiên cứu thì ở địa cầu cổ, trước khi loại thực vật này biến dị gọi là cà chua.”

Sân Mộc há hốc mồm “Cà chua?”

Không chờ Bách An Ngưng trả lời, kim loại cách ly thực vật đột nhiên hạ xuống để lộ ra đóa hoa đỏ như máu, phơi bày toàn bộ răng cưa. Dịch nhầy màu vàng nâu đột nhiên phun ra một quả trái cây màu đỏ, ở trên kim loại cách ly nổ tung thành một mảng đỏ.

“……” Sân Mộc. “Thực vật đại chiến tang thi.” Sân Mộc là “tang thi”, có thể cảm giác được rất rõ ác ý của thực vật đến từ phía đối diện.

Long Vũ đuổi tới vừa vặn nghe được những lời này của hai người Sân Mộc, nhịn không được cười. “Trái cây Red 3 nhổ ra không có độc có thể ăn được, nhưng muốn nhặt được nó thì hơi phiền toái.”

Sân Mộc yên lặng xoay người rời đi, đi được một khoảng thì quay đầu nhìn lại, cây thực vật kia đã khép lại “chậu máu lớn” khôi phục sự yên tĩnh, Sân Mộc vô ngữ. Cho nên vẫn là nói thực vật đại chiến tang thi? Chỉ sợ qua một vạn năm, khi đối mặt với một đợt sóng lớn tang thi đột kích, vẫn sẽ phun ra tiểu cà chua để chiến đấu, hắn nên cao hứng khi thứ nhìn thấy không phải là thực vật họ đậu tiên phong bắn pháo sao?.

Không biết vì sao Sân Mộc lại buồn bực, Bách An Ngưng và Long Vũ không ai nói gì nữa. Trác Kỳ Bảo cùng Mễ Phi ôm một đống đồ ăn vặt chạy tới. “Sân Mộc, cho ngươi.”

Sân Mộc liếc nhìn hộp thịt nướng tiêu đen trong tay Trác Kỳ Bảo, mặt vô biểu tình tránh ra. “Đồ hai kẻ tham ăn.”

“……” Tổ đồ tham ăn hai người.

Chen chúc giữa dòng người, Trác Kỳ Bảo vẫn đi phía trước mở đường đột nhiên chạy tới, hưng phấn túm lấy Sân Mộc chen về phía trước. “Sân Mộc, phía trước có trò rất hay ngươi mau đến xem.”

Sân Mộc vốn định đem người đẩy ra thì yên lặng thu tay, đi theo Trác Kỳ Bảo đến một tòa nhà lớn phía trước, Trác Kỳ Bảo chỉ vào thông cáo trên tòa nhà lớn nói “Sân Mộc ngươi xem, hôm nay ở đây có hoạt động, xếp hạng thi đua xe ảo, người thắng cuối cùng sẽ dành được một chiếc xe đua mới nhất.”

Không chờ Sân Mộc lấy lại tinh thần, Trác Kỳ Bảo đã túm người tiến vào tòa nhà. Nhìn chằm chằm cái ót Trác Kỳ Bảo, Sân Mộc nghiêm túc cân nhắc chỗ nào thích hợp hơn dừng chân sau này.

Lúc này trong tòa nhà đã rất đông người, tất cả đều tập trung nhìn vào màn hình giả lập bên trong tòa nhà. Năm chiếc huyền phù cực huyễn khốc đang phóng nhanh trên đường bay gần như thẳng đứng, trước sau truy đuổi không phân cao thấp, dẫn đến chú ý nhiều nhất trong đó chính là chiếc xe đua màu vàng, kỹ thuật thao túng thuần thục, kỹ xảo đặc biệt hoa lệ, lão luyện xuyên qua đoàn xe làm người xem sôi trào nhiệt huyết.

“Đó là Tật Phong(1), vua của giới đua xe, đứng đầu bảng xếp hạng.” Trác Kỳ Bảo kích động nói. “Đó chính là thần tượng của ta.”

(1)Tật Phong: Ngọn gió mãnh liệt.

“Chúng ta cũng báo danh tham dự đi.” Mễ Phi vẻ mặt đầy mong chờ nhìn Long Vũ. “Ta cũng muốn chơi.”

“Không lấy được giải cũng không sao, có thể tiếp xúc gần gũi với thần tượng, thật hưng phấn.” Trác Kỳ Bảo che mặt, bộ dạng hèn mọn hề hề làm Sân Mộc thật muốn đá đi.

Bách An Ngưng không mất lý trí như Trác Kỳ Bảo, có chút lo lắng nhìn Sân Mộc. “Sân Mộc, ngươi có thể lái xe chứ?”

Sân Mộc cẩn thận nghĩ nghĩ “Từng lái qua xe tải lớn cùng máy khai quật.” Thời điểm hắn đào vong trộm được từ nhà xưởng.

Chịu không nổi sự khẩn cầu của Mễ Phi, Long Vũ nhìn Sân Mộc nói "Nếu đã tới, vậy vào chơi đi."

Sân Mộc suy tư. "Bản điều khiển, chân ga, tay lái, xe đua trí năng cùng với máy khai quật hẳn là không khác biệt lắm…… đi. "

Không chờ Sân Mộc trả lời, Trác Kỳ Bảo đã lôi người đến điểm báo danh. "Đi thôi, đi thôi, cùng nhau đi chơi."

Mơ mơ màng màng bị Trác Kỳ Bảo kéo đến chỗ báo danh, thông báo thông tin, nhận số, Trác Kỳ Bảo quay đầu lại hỏi "Sân Mộc, ngươi muốn lấy tên gì."

Sân Mộc ngẩng đầu vừa lúc đụng phải "Tật Phong" đang giành chiến thắng, tiếng hoan hô trong khu khán đài vang lên đinh tai nhức óc, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia khiêu khích. "Tia Chớp!!"

"……" Trác Kỳ Bảo

"……" Mọi người

48. Chương 48: Đua Xe

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mười bảy chiếc xe đua chờ ở điểm xuất phát, trong đó có một chiếc màu đỏ rực trông cực kỳ bắt mắt, hai chữ "Tia Chớp" đầy kiêu ngạo làm khu người xem ồ lên một mảnh, có người cười người lái không biết lượng sức, cũng có người chờ mong hắc mã ra đời.

Tại phòng riêng, Tiêu Lâm Du thân người trần trụi từ phòng tắm đi ra, thiếu niên tóc bạc cắn ống hút cấm trên ly nước, vẫy tay "A Du mau đến xem, có người khiêu khích ngươi nha."

Tiêu Lâm Du đem khăn lau tóc xuống, ánh mắt dời về phía màn hình giả lập, xe đua đỏ rực đầy kiêu ngạo giữa khu tổ lái không ai bì nổi, khiến người nhìn không chú ý cũng khó.

Thiếu niên tóc bạc vuốt cằm suy tư "Chưa từng nghe qua người này, chẳng lẽ là người mới."

Trong xe đua ảo, Sân Mộc trợn mắt nhìn đài thao tác phức tạp, hắn nhớ rõ máy khai quật cùng xe tải lớn không có nhiều phím như vậy a.

Yên lặng cùng đài thao tác mắt lớn trừng mắt nhỏ nửa ngày, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Sân Mộc nghiêm túc móc ra quang não lên Tinh Võng.

Thời gian xuất phát bắt đầu đếm ngược, tất cả xe đua đã sẵn sàng chờ phát động. Theo lệnh xuất phát, mười sáu chiếc xe đua theo đường cung xông ra ngoài. Tiếng hoan hô của khán giả còn chưa kịp thốt lên đã bị nghẹn ở cổ họng, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc xe màu đỏ còn đậu ở điểm xuất phát không chút động tĩnh.

Nhân viên phục vụ kịp thời kiểm tra khoang trò chơi, xác định giá trị sinh mệnh người chơi vẫn bình thường lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó cũng không hiểu gì nhìn xe đua còn ở điểm xuất phát.

Phát hiện Sân Mộc không có động tĩnh, Trác Kỳ Bảo phát gởi thư tức "Sân Mộc, sao ngươi không di chuyển."

"Đừng nóng vội." Sân Mộc bình tĩnh lật trang. "Tôi đang tra hướng dẫn vận hành."

Nửa ngày yên tĩnh không tiếng động, lát sau một trận cười vang lên gần như muốn sập đổ tòa nhà. Tiêu Lâm Du phun một họng nước trong miệng, mặt than ẩn ẩn run rẩy. Thiếu niên tóc bạc hết sức buồn cười, nằm liệt trên sô pha ôm bụng cười.

Dựa theo hướng dẫn vận hành nhắc nhở, Sân Mộc cảm thấy mới lạ khởi động xe, thiết lập tuyến đường chạy, mở chế độ phòng thủ, không chút hoang mang đội mũ bảo hộ.

"Tiến lên." Nhìn xe khởi động, Sân Mộc kiêu ngạo đem hướng dẫn vận hành đặt ở một nơi dễ nhìn, so với xe tải cũng không có gì khó khăn!

Điều khiển tay lái, Sân Mộc tay trái cầm máy gia tốc, xe đua trông nháy mắt xông ra ngoài. Cuốn theo bụi đất, vụn đá, chạy vào đường băng gập ghềnh của rừng núi. Tay đua tay mơ Sân Mộc đua xe như vẽ hình chữ cái làm cho trái tim khu khán đài run sợ, trong lòng không khỏi một phen mồ hôi lạnh.

Lúc bắt đầu có chút mới lạ cùng cứng nhắc dần dần trở nên thuần thục, tuy rằng thao túng vẫn lạ lẫm như cũ, đường xe vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ hình chữ cái, nhưng đối diện với đá đột nhiên xuất hiện chặn gãy đường băng, Sân Mộc vẫn có thể bình tĩnh xử trí.

Một chiếc xe có tốc độ không quá tám mươi giống như ốc sên ghé vào đường băng, chậm rì rì không chút hoang mang, như đang nhàn nhã vui vẻ dạo chơi trước khu quan chiến. "Hàng năm đều có kỳ ba, năm nay đặc biệt nhiều."

Đuổi lên xe thể thao ốc sên, Sân Mộc không chút khách khí hướng về xe phía trước đụng vào. "Cút ngay, cấm nhiều lời."

Tựa hồ như bị Sân Mộc dùng bạo lực dọa sợ, xe ốc sên chậm rì rì tránh ra con đường. "Đại ca, thỉnh người."

Ngắm xe đua có tên "Siêu nhân bánh ngọt", Sân Mộc bĩu môi tăng tốc độ chạy qua. "Siêu nhân bánh ngọt" ở phía sau còn hảo tâm nhắc nhở. "Lái xe an toàn, lái xe an toàn."

Sân Mộc đua xe dã man tàn bạo, không có kỹ xảo chỉ là đấu đá lung tung, chẳng mấy chốc bắt kịp đại bộ phận, xa xa nhìn thấy đoàn xe đang quấn lấy nhau. Thấy Sân Mộc đuổi tới, Trác Kỳ Bảo húc bay một chiếc xe màu vàng, tăng tốc vượt lên. "Sân Mộc, đuổi tới."

Bách An Ngưng cùng Long Vũ vòng qua hai bên giáp công, Sân Mộc một cú vọt lên, một tiếng nổ vang đem xe chắn ngang đâm ra khỏi đường băng, ngọn lửa nổ tung phản lên ánh đỏ, tuy rằng ở trong không gian ảo, nhưng dường như vẫn có thể cảm thấy được không khí nóng hổi ập vào trước mặt.

Dường như tất cả đều bị Sân Mộc bạo lực làm cho hoảng sợ, mấy người Trác Kỳ Bảo vốn dĩ đang vây đường chặn nhóm xe đua động tác cũng dừng lại một chút, mấy người Trác Kỳ Bảo lao khỏi vòng vây, Sân Mộc đuổi theo, được mấy người bảo hộ vững vàng trong khu vực an toàn.

"Đáng chết, lộng bọn họ!" Xe đua bị đánh rơi phía sau phẫn nộ đuổi theo.

"Sân Mộc, phía trước là con đường cong bị hỏng, hình thức chuyển đổi!" Long Vũ dặn dò.

Sân Mộc đờ đẫn nhìn một loạt nút thao tác trước mặt, bắt đầu trầm mặc lật xem bản hướng dẫn. Bách An Ngưng vẫn luôn chú ý đến Sân Mộc tự nhiên nhìn ra Sân Mộc xa lạ với việc đua xe, từ đầu đến cuối Sân Mộc đều là điều khiển tay lái cùng máy gia tốc, căn bản không có kỹ xảo gì đáng nói.

Bách An Ngưng mắt nhìn đoàn xe truy đuổi phía sau, nhanh chóng mở ra lộ tuyến, thấy góc gãy đã gần trong gang tấc, số liệu trong đầu cũng nhanh chóng vận chuyển, tính toán hợp lý từng chút một, không muốn bởi vì một chỗ sai phạm nào làm Sân Mộc lâm vào nguy hiểm.

"Long Vũ và Trác Kỳ Bảo các ngươi trái phải bảo vệ Sân Mộc, ta đi trước mở đường, Mễ Phi lấp kín chỗ hổng phía sau." Con đường gãy cong không đến năm mươi mét, Bách An Ngưng không chút cẩu thả phân phó.

Không biết Bách An Ngưng có ý gì, mấy người Long Vũ vẫn quyết định thay đổi vị trí, không có bất cứ do dự nào dựa theo vị trí Bách An Ngưng phân phó mà di chuyển.

Xe rất nhanh chạy tới con đường đứt gãy, đôi tay linh hoạt của Bách An Ngưng nhảy múa trên bàn điều khiển, xe đua nhanh nhẹn chạy trên đường băng đang chuyển đổi thất thường, Trác Kỳ Bảo cùng Long Vũ bảo vệ xe Sân Mộc xuyên qua con đường cong vẹo, Sân Mộc mạnh mẽ thay hướng đường xe, lực đánh thật lớn ma sát vào hai bên lan can, lưu lại những tia lửa rực rỡ.

Đường băng không ngừng biến hóa, đường băng đứt gãy phía trước đang di động, đoàn xe phía sau đã đuổi kịp, cường ngạnh va đập vào Mễ Phi đang cản phía sau.

Đường băng phía trước tách ra dần dần dâng cao lên, đường băng đứt gãy hạ xuống sâu không thấy đáy. Nhìn đồng hồ, thời gian đếm ngược còn lại 15 giây đường băng sẽ biến mất, Long Vũ lo lắng nhìn Mễ Phi đang bị vây quanh phía sau, khẽ cắn môi làm tinh thần hăng hái tiến lên.

"Mễ Phi, đuổi theo!!" Trác Kỳ Bảo cùng Long Vũ cơ hồ đều đồng thời kêu lên.

Cân nhắc cho xe xuyên qua đường băng đứt gãy, Mễ Phi bị đoàn xe vây quanh đau khổ chống đỡ va đập, mắt thấy đường băng biến mất, Mễ Phi cắn răng mắng. "Bổn thiếu gia thăm hỏi mười tám đời tổ tông các ngươi!!"

Mễ Phi tăng tốc xe, ở một khu quẹo cuối cùng điên cuồng đụng vào xe đua chặn đường, quét ngang xoay tròn 360°, chắn ở giữa đường băng.

Bị Mễ Phi điên cuồng dọa sợ, đoàn xe hai bên hầu như đều tránh ra, Mễ Phi nhếch miệng cười đến kiêu ngạo. "Muốn chạy trốn? Bổn thiếu gia giết chết đám con cháu các ngươi này!"

Mễ Phi ôm một bụng lửa chặn lại đoàn xe ở phía sau, trong nháy mắt đường băng biến mất, một loạt xe đua rơi xuống vực sâu vô tận.

"Mễ Phi!!" Long Vũ hai mắt sung huyết, đánh xe quay lại, Trác Kỳ Bảo vượt qua. "Ngươi phát điên cái gì, Mễ Phi đã rời khỏi trò chơi, ngươi đi tìm chết a."

Long Vũ sửng sốt nửa ngày mới tỉnh lại, nhưng cho dù là trong trò chơi, trong nháy mắt nhìn thấy Mễ Phi tử vong kia cơ hồ cũng khiến y nổi điên.

Sân Mộc vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lao ra khỏi vòng bảo hộ của Long Vũ và Trác Kỳ Bảo, Bách An Ngưng kinh hãi. "Sân Mộc!!"

Sân Mộc đuổi theo một chiếc xe, bật điều khiển mở ra nóc xe, mặt vô biểu tình ném mũ bảo hộ xuống, trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người thả người nhảy khỏi xe đua, rơi xuống cạnh cửa sổ xe phía trước. Không chờ người trong xe kêu lên, Sân Mộc đã một quyền đập vỡ cửa kính xe, bóp lấy cổ người trong xe xách ra.

"Ngươi, ngươi buông ta ra, ngươi đây là phạm quy……" Người bị khống chế mặt trướng đến đỏ bừng, thống khổ lắc đầu giãy giụa.

Sân Mộc lạnh lẽo nhìn nhân loại trong tay, biểu tình tối tăm khủng bố. "Nhân loại giảng quy tắc với ta quá nhiều, ngươi còn bài nào khác không."

Hai chiếc xe không người lái va đập vào nhau, Sân Mộc thả người nhảy lên đỉnh xe Bách An Ngưng, đem nam sinh trong tay ném vào ngọn lửa của vụ nổ.

Sân Mộc từ trên cao nhìn xuống xe đua phía trước, trong mắt thiêu đốt ngọn lửa cuồng bạo. "Bách An Ngưng, đuổi theo bọn họ cho ta!"

Bách An Ngưng khẽ nhếch khóe miệng một cái, kéo máy gia tốc trong tay đến mức cuối cùng. "Vâng, My Majesty (Điện hạ của tôi:v)."

Cuộc đua xe kịch liệt trong nháy mắt biến thành lò sát sinh đẫm máu, ngọn lửa những chiếc xe phát nổ ánh lên tận trời, Sân Mộc ở đoàn xe nhảy lên, cướp đi sinh mệnh của những con mồi đang kinh sợ.

Thiếu niên tóc bạc trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng người trong biển lửa, ống hút trên miệng rớt xuống làm dơ quần cũng không phát hiện. "Thì ra còn có thể như vậy."

"Trong quy tắc thi đấu cũng không có văn bản quy định rõ ràng không thể rời khỏi xe công kích đối thủ." Tiêu Lâm Du thay chế phục sạch sẽ ra khỏi phòng. "Hắn chui lỗ hổng quy tắc."

"Chính là không có bao nhiêu người có can đảm đi giết người ở cái tốc độ như vậy." Thiếu niên tóc bạc tặc lưỡi.

"Nếu quy tắc không chỉnh sửa, sau này đua xe phải chú ý một chút."

"Ai, ngươi đi đâu?" Thấy Tiêu Lâm Du rời khỏi phòng, thiếu niên tóc bạc nhanh gọi lại.

"Trở về học viện."

Khi âm thanh thông báo trò chơi kết thúc, tất cả mọi người còn chưa lấy lại tinh thần giữa một màn sắc đỏ kia. Sân Mộc nhìn chiếc xe ốc sên màu vàng quen thuộc trong khu chung điểm, yên lặng gãi móng vuốt. Vì sao hắn lại có loại cảm giác trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi nhỉ.

Mấy người rời khỏi không gian ảo cũng không dám ngốc ở lại lâu, lén lút rời khỏi tòa nhà. Lúc gần đi, Sân Mộc xa xa nhìn tiểu mập mạp còn mơ mơ màng màng trong thắng lợi, trong lòng ghi nhớ đã cấp cho xuẩn mập mạp này một ngôi sao hồi sinh.

Chạy đến phía sau tòa nhà, mấy người cười thành một đoàn, Mễ Phi ôm lấy bả vai Long Vũ cười đến thở hổn hển. "Chúng ta đem người đánh hỏng, bọn họ sẽ không đuổi giết chúng ta đi."

Long Vũ lạnh mặt nhéo lỗ tai Mễ Phi một cái. "Ngươi quá hồ nháo."

"Đây không phải trò chơi sao, lại không phải chết thật." Biết Long Vũ thật sự phát hỏa, Mễ Phi không dám cùng y ầm ĩ.

Sân Mộc dựa vào vách tường, sắc mặt có chút không tốt che ngực. Bách An Ngưng lo lắng đỡ lấy Sân Mộc "Sân Mộc, ngươi không thoải mái sao?."

"Không có việc gì." Đón nhận ánh mắt lo lắng của mấy người, Sân Mộc lắc đầu đứng dậy. Ở trong không gian giả thuyết vừa mới sử dụng cạn kiệt sức mạnh tinh thần lực, cơ thể trở về hiện thực nhất thời có chút ăn không tiêu.

Trác Kỳ Bảo ôm lấy bả vai Sân Mộc. "Để bỏ đi sự kinh tâm vừa rồi, chúng ta tìm một chỗ áp chế đi, thế nào?"

Mễ Phi tò mò "Ngươi có đề nghị gì?"

"Ta mang bọn ngươi đến một chỗ tốt." Trác Kỳ Bảo thần bí dẫn dụ.

Sắc trời tối dần, Trác Kỳ Bảo dẫn đường mang cả nhóm đi vào một quán bar thoạt nhìn tương đối quạnh quẽ, Mễ Phi chưa từng tới loại địa phương này nên nhìn cái gì cũng mang theo tò mò. Đèn mờ, âm nhạc du dương, tình nhân thì thầm những lời âu yếm ngọt ngào, trong sự ưu nhã lại ẩn ẩn mang theo chút ái muội không rõ.

Các thiếu niên đột nhiên xâm nhập đưa tới không ít ánh nhìn mịt mờ, thợ săn đang tìm bắt con mồi bắt đầu rục rịch. Trác Kỳ Bảo dẫn mấy người đến một góc tương đối thanh tĩnh, gọi người máy trí năng tới chọn rượu.

"Nguyên lai quán bar là cái dạng này." Mễ Phi tò mò trộm nhìn bốn phía. "Cũng không có gì đặc biệt."

Trác Kỳ Bảo cười quỷ dị. "Còn chưa tới thời gian."

Không hiểu ý tứ trong lời nói của Trác Kỳ Bảo, Mễ Phi bĩu môi nhận lấy chén rượu nhỏ giọng lải nhải một câu, Long Vũ âm thầm nhỏ giọng nói "Đừng uống quá nhiều."

Không chờ lâu lắm, uống xong một chén rượu, âm nhạc vốn dĩ du dương đột nhiên biến thành kim loại nặng, ánh đèn năm màu phản xạ vào kính trong quán bar, làm hoa mắt say lòng.

Khách nhân ở các góc sôi nổi đứng dậy đi đến trung tâm quán bar, quán bar vắng vẻ nháy mắt trở nên xao động đông đúc.

"Những thợ săn của màn đêm, săn thú bắt đầu rồi!!" Một tiếng hô to, đáp lại chính là tiếng hét chói tai vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Mễ Phi một ngụm rượu nghẹn lại giữ cổ họng, trợn mắt há hốc mồm nhìn đám đông đang vặn vẹo nhảy múa, đầu óc nhất thời chỗ trống.

Trác Kỳ Bảo cười ha ha, tát một cái lên người Mễ Phi. "Cùng đi chơi đi."

Không đợi Mễ Phi đáp ứng, Trác Kỳ Bảo đã túm người rời khỏi chỗ ngồi, Long Vũ đen mặt đuổi theo. Sân Mộc mặt không cảm xúc dựa vào sô pha nhìn đám người bắt đầu hoạt động trên sân khấu, đầu óc như ngớ nga ngớ ngẩn, trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Bách An Ngưng cẩn thận nắm lấy cánh tay Sân Mộc, đôi mắt chứa đầy lo lắng "Sân Mộc, sắc mặt ngươi rất không tốt."

Sân Mộc nhẹ nhàng rút về tay, lắc đầu làm mình thanh tỉnh một chút. "Mệt mỏi."

"Ta đi lấy cho ngươi cốc nước." Bách An Ngưng dò hỏi, Sân Mộc khẽ gật đầu.

Trong đầu choáng váng khó chịu, trước sau không chờ được Bách An Ngưng, Sân Mộc tiếp tục rót ly rượu trái cây, đứng dậy rời đi chuẩn bị tìm một chỗ rửa mặt.

Trong bóng đêm, một đôi mắt đáng khinh nhìn chằm chằm theo động tác Sân Mộc, thấy Sân Mộc rời khỏi chỗ ngồi, đáy mắt hiện lên một tia sáng, lặng lẽ theo đuôi.

Ta nói này, những chương tiếp theo sẽ xảy ra 1 sự kiện vô cùng vô cùng đặc biệt. Làm thổn thức trái tim bao thiếu nữ *chấm nước mắt*

Mấy người đoán đi nào:))))))

49. Chương 49: Gặp Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc ngớ nga ngớ ngẩn đi vào toilet, hất nước lạnh lên mặt làm hắn tỉnh táo được vài phần. Trong gương làn da ánh lên vẻ tái nhợt, đồng tử ảm đạm vô thần mơ hồ nhàn nhạt tinh sắc. Sân Mộc vô thức đưa tay sờ ngực, chạm vào nơi lộ ra cứng rắn khiến ánh mắt Sân Mộc trở nên lạnh lẽo, mạch máu than chì ẩn hiện màu đen không rõ.

"Ở đây sao." Một nam nhân trung niên lôi thôi say khướt bước đến dựa vào cạnh cửa, nụ cười ác ý đầy vẻ đáng khinh nhìn Sân Mộc.

Sân Mộc lạnh lùng liếc nhìn nam nhân một cái, tùy tay kéo cổ áo lên liền xoay người rời đi.

"Ai, đi đâu." Nam nhân lấy thân mình chắn ngang đường che trước mặt Sân Mộc, bàn tay ngứa ngáy muốn sờ mặt Sân Mộc. "Bộ dáng lớn lên thật tốt, lần đầu tiên tới?"

Sân Mộc nghiêng nửa sườn mặt tránh khỏi động tác của nam nhân, móng tay trong áo nháy mắt trở nên thi hóa. "Lăn."

"Này tính tình thật hẹp hòi, ta thích." Nam nhân tản ra mùi rượu khó ngửi, cười muốn ôm qua. Sân Mộc trong mắt lạnh băng, móng tay bén nhọn lộ ra chuẩn bị đâm xuyên tim nam nhân khi gã nhào tới. Tuy rằng hiện tại hắn không cách nào sử dụng được dị năng, nhưng cũng không phải có thể tùy ý để người thường khi dễ.

Mắt thấy Sân Mộc ra tay, đột nhiên có một cổ lực mạnh mẽ trụ lấy cổ áo nam nhân, nam nhân định quay đầu lại mắng thì cả người đã bị ném ra ngoài, đập ngã vào vách tường hôn mê bất tỉnh.

Hơi thở quen thuộc làm Sân Mộc hoảng hốt, nhìn nam nhân từ trong bóng đêm dần dần đi ra, Sân Mộc phát hiện tâm tình bàng hoàng hai ngày này không hiểu sao lại trở nên yên ổn.

"Tại sao lại tới loại địa phương này." Viên Úc Thần hỏi.

Sân Mộc há hốc mồm, thiên ngôn vạn ngữ tới bên miệng rồi lại chỉ muốn xoay người bỏ chạy, Viên Úc Thần đương nhiên sẽ không để hắn toại nguyện, cánh tay dài đem thân người kéo về, vững vàng khống chế trong ngực.

Chăm chú nhìn sườn mặt Sân Mộc, Viên Úc Thần cau mày. "Bị thương."

Sân Mộc chôn đầu không muốn nhìn Viên Úc Thần "Ngươi như thế nào lại ở chỗ này."

"Chỉ cần ta muốn tìm, vô luận em trốn ở ngõ ngách nào trong Lam Á Tinh, đều trốn không thoát." Viên Úc Thần cong lưng, nhìn thật sâu vào mắt Sân Mộc. "Huống chi, hai ngày nay em vẫn luôn sử dụng tinh tạp của ta."

Sân Mộc áp chế làn da thi hóa trên ngực, đã không còn sức giãy giụa trong tay Viên Úc Thần. Viên Úc Thần vuốt đầu Sân Mộc, thở dài "Tiểu Mộc, cùng ta về nhà đi."

"Đó là nhà của ngươi."

"Cũng là của em." Không bỏ qua sự suy yếu cùng dao động dị năng hầu như không thấy của Sân Mộc, Viên Úc Thần hiểu rõ Sân Mộc vì cứu mình khẳng định đã trả một cái giá rất lớn, thật vất vả mới tìm được người, Viên Úc Thần làm sao dám lại để người chạy thoát. "Tiểu Mộc, chờ chúng ta trở về liền đính hôn."

"Cái gì!!" Bị lời nói Viên Úc Thần dọa sợ, Sân Mộc bỗng nhiên ngẩng đầu không thể tin nhìn Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần cong lên khóe miệng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, cúi đầu chạm nhẹ lên môi Sân Mộc. "Ta muốn cưới em."

Không biết từ đâu lấy ra sức lực, Sân Mộc dùng sức đẩy Viên Úc Thần ra, lảo đảo lui về phía sau dựa vào bồn rửa mặt, trong đôi mắt trừng lớn tràn ngập sự kinh hoảng. "Ta, ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Bị kinh hách khiến Sân Mộc nói năng có chút lộn xộn, đầu óc trống rỗng làm hắn không biết nên đối mặt với Viên Úc Thần như thế nào, chỉ có thể chật vật thoát khỏi cái khoảng cách xấu hổ này.

Nhìn thân ảnh trốn tránh của Sân Mộc, mắt Viên Úc Thần tối sầm. Cảm giác tới bây giờ đều không phải ảo giác, giữa y và Tiểu Mộc dường như vẫn luôn tồn tại hiểu lầm.

Sân Mộc vội vã chạy trong bóng đêm, trong cơn gió lạnh, thân thể thống khổ càng thêm rõ ràng. Tâm loạn như ma đầu óc trống rỗng, lời nói của Viên Úc Thần không ngừng lặp lại trong đầu, phóng đại. Ảo giác về tình cảm giữa hắn và Viên Úc Thần nháy mắt như đều rõ ràng hết thảy.

Quán bar yên tĩnh, chân Long Vũ dẫm lên người nam nhân say rượu đã nhìn không rõ ngũ quan, Trác Kỳ Bảo ngồi trên bàn với nụ cười khủng bố nhìn đám người yên lặng bốn phía, mảnh vỡ ly rượu ngập tràn trên mặt đất, có thể thấy được nơi này mới vừa xảy ra tình huống kịch liệt.

"Trác thiếu gia." Chủ quán bar vội vàng từ hậu đài đi ra, vừa tức vừa sợ nhìn Trác Kỳ Bảo. "Chúng ta vừa mới kiểm tra máy giám sát, không phát hiện vị bằng hữu mà Trác thiếu gia nói."

"Ngươi là nói ta ở đây đùa với các ngươi." Trác Kỳ Bảo nhảy lên cái bàn, từ trên cao nhìn xuống chủ quán bar.

"Không dám, không dám." Chủ quán bar lắc đầu.

"Đều nghe rõ cho ta, ngày hôm nay nếu bằng hữu lão tử có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả các ngươi cũng đừng mong sẽ được bình yên vô sự."

"Dựa vào cái gì!!" Lời nói của Trác Kỳ Bảo kích động không ít sự phẫn nộ.

"Phanh!" Trác Kỳ Bảo đá lăn một cái bàn, biểu tình âm trầm. "Chỉ bằng lão tử họ Trác!! Phụ thân ta là Trác Văn Bỉnh!"

Trong nháy mắt quán bar không còn tiếng động, tầm mắt Trác Kỳ Bảo chuyển hướng Bách An Ngưng "Thế nào?"

Bách An Ngưng hai tay nắm chặt, yên lặng lắc đầu "Không liên lạc được."

Lệ khí trong mắt Trác Kỳ Bảo càng đậm, biểu tình bất thiện nhìn xuống nam nhân không rõ sống chết dưới chân Long Vũ.

Bảo tàng văn hóa và lịch sử quán, Sân Mộc ngồi trong đại sảnh vắng vẻ, biểu tình đã từng trải qua nhìn xe đạp cũ nát lồng kim loại trong suốt, ánh đèn lờ mờ ngăn cách bảo tàng quán yên tĩnh với thế giới bên ngoài.

Viên Úc Thần từ sau cửa kính đi ra, phức tạp nhìn bóng dáng nho nhỏ đứng giữa khu kim loại lạnh băng, vì sự hoang mang của thiếu niên mà đau lòng.

Cũng không biết ngồi bao lâu, thẳng đến khi trong bảo tàng quán vang lên âm thanh nhắc nhở, Sân Mộc mới trầm mặc xoay người rời khỏi đại sảnh. Viên Úc Thần không hề do dự mà đuổi theo, lẳng lặng đi theo phía sau Sân Mộc.

Hai người trước sau đi trong đêm tối, tại một cây cầu thật lớn không bóng người thì Sân Mộc dừng lại, nhìn chằm chằm mặt đất nửa ngày mới mở miệng. "Có một số việc ta cảm thấy ngươi đã hiểu lầm."

"Em không thích ta sao?"

"Đây không phải là vấn đề có thích hay không." Sân Mộc cảm thấy bực bội, không biết nên giải thích như thế nào.

"Em thích ta." Viên Úc Thần xác định.

Dưới bầu trời bao la, hai người trước sau đứng giữa cầu, ngọn đèn lờ mờ như đang hoà quyện hơi thở cả hai, mang theo sự ấm áp dịu dàng.

"Chúng ta không phải người chung đường, lúc trước cứu ngươi là bởi vì đã rất lâu ta không có gặp qua nhân loại, ngươi đối với ta bất quá chỉ là sủng vật có thể thay đổi bất cứ lúc nào!"

"Em không phải nhân loại sao?"

"Ngươi thế nào còn không rõ, chúng ta không có hy vọng!" Sân Mộc vì Viên Úc Thần chấp mê bất ngộ mà buồn bực.

Viên Úc Thần bình tĩnh nhìn hình bóng Sân Mộc, đôi mắt đen nhánh không vì lời nói tàn nhẫn của Sân Mộ mà nổi lên nửa phần gợn sóng. "Là em đem ta đẩy ra, là em vẫn luôn nói dối với ta, dấu diếm chân tướng với ta……"

"Đủ rồi!!" U ám trong lòng Sân Mộc nổ tung, xoay người đem hơi thở cuồng bạo lan ra bốn phía, mơ hồ nhìn thấy được sự hỗn loạn trong không khí.

Con ngươi đỏ tươi tràn ngập huyết tinh mãnh liệt, móng vuốt bén nhọn có thể xé nát thân thể yếu ớt của nhân loại dễ như trở bàn tay, khuôn mặt tái nhợt ẩn ẩn như có da bong ra từng mảng.

Nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt Viên Úc Thần, Sân Mộc cười lạnh. "Ngươi thật sự muốn biết sao?." (Sao ta đọc đến đoạn này mà muốn khóc quá, đau lòng - ing)

"Tiểu Mộc……"

"Úc Thần, ta đã sống rất lâu, so với tưởng tượng của ngươi còn lâu hơn." Sân Mộc từng bước ép sát Viên Úc Thần. "Ngươi sẽ không tưởng tượng được ta từ đâu tới, cũng sẽ không biết ta đã làm những gì."

Dừng lại trước người Viên Úc Thần, Sân Mộc cầm tay Viên Úc Thần, móng tay lạnh băng ma xát mu bàn tay Viên Úc Thần. "Chỉ cần ta muốn, lúc nào cũng có thể biến ngươi thành như ta."

Kéo vạt áo, lộ ra làn da cứng rắn như vảy trước ngực. Nắm tay Viên Úc Thần ấn lên, biểu tình Sân Mộc trông vô cùng dữ tợn. "Ngươi giết qua nhiều tang thi như vậy, ngươi biết ta là cái gì. Không có độ ấm, không có tim đập, đây là ta, ngươi có sợ không!"

Viên Úc Thần chăm chú nhìn huyết sắc trong mắt Sân Mộc, kinh ngạc ban đầu đã biến mất, Viên Úc Thần thở dài một hơi trở tay cầm lấy tay Sân Mộc, đem người ôm vào trong ngực. Sân Mộc ngây ngẩn, thân thể cứng đờ không giãy giụa.

"Thân thể lạnh băng, đối với thức ăn không có vị giác, cũng không đi vệ sinh, xa lạ với xã hội nhân loại, lai lịch trống rỗng quỷ dị." Viên Úc Thần hiểu rõ. "Cho nên điều ta suy đoán là chính xác."

Sân Mộc ngốc ngốc bị Viên Úc Thần ôm, lời nói của Viên Úc Thần nhất thời làm hắn không thể hồi phục tinh thần.

Viên Úc Thần cong lưng ôm vai Sân Mộc, ôn nhu nhìn thẳng vào hắn. "Bây giờ, có thể thích ta không?"

“Úc Thần……”

“Đã từng hứa, muốn cùng đi ngắm biển sao.”

“Ngươi nói muốn mang ta đi xem toàn bộ vũ trụ.” Sân Mộc phản xạ tiếp lời.

Viên Úc Thần trong mắt hiện lên ý cười, nụ hôn ấm áp rơi xuống giữa mày Sân Mộc “Hảo.”

Trên phi hành khí, Sân Mộc vịn vào cửa sổ che lại cái trán còn chưa hết nóng, trong lòng rối rắm không muốn nhìn Viên Úc Thần.

Bàn tay với những khớp xương rõ ràng dừng trên đỉnh đầu Sân Mộc, Viên Úc Thần khó nén được ý cười trong lời nói. “Còn thẹn thùng.”

Sân Mộc phủi tay Viên Úc Thần, đôi mắt trừng lớn mặt cũng phồng lên. Ngứa tay nhéo lên gương mặt Sân Mộc, nhìn thấy bộ dáng tạc mao như mong muốn, Viên Úc Thần nhịn không được cất tiếng cười to.

Trộm ngắm Viên Úc Thần cười sang sảng, Sân Mộc cũng cười theo, sau đó biểu tình lại căng thẳng thấp giọng nói. “Ngươi thật sự không sợ ta sao? Nhân loại các ngươi không phải sợ nhất là quái vật sao?”

“Em không phải đã nói, ta đã giết qua nhiều như vậy, còn có cái gì sợ hãi.”

Sân Mộc cẩn thận chăm chú nhìn biểu tình Viên Úc Thần, xác định y không gạt người mới nghiêm túc nói “Nếu một ngày nào đó ngươi lừa ta, ta sẽ đem ngươi ăn vào trong bụng.”

Viên Úc Thần nhìn cái bụng nhỏ của Sân Mộc. “Chứa nổi sao?”

Sân Mộc hừ một tiếng, khôi phục kiêu ngạo khi xưa. “Thân thể của ngươi tốt không?”

Viên Úc Thần duỗi tay, ngọn lửa đỏ tím xuất hiện trong lòng bàn tay, một tay khác thì lan tràn màu xanh biếc, chồi non tươi xanh quấn quanh ngón tay y.

Sân Mộc “di” một tiếng, kỳ quái nhìn ngọn lửa trong tay Viên Úc Thần. “Màu tím?”

“Có vẻ đã biến dị.” Viên Úc Thần thu hồi ngọn lửa, đem dây đằng màu xanh biếc quấn quanh toàn bộ bàn tay. “Có thêm một dị năng hệ mộc tương đối lạ, dường như ta có thể cảm nhận được suy nghĩ của nó.”

“Dị năng biến dị trí tuệ?” Sân Mộc kinh ngạc.

Không rõ lắm ý nghĩa của dị năng biến dị trí tuệ trong lời nói Sân Mộc, nhưng thông qua mặt chữ Viên Úc Thần vẫn có thể đoán ra một chút, nhìn dây đằng trong tay nhất thời thâm ý càng sâu.

Sân Mộc cũng cảm thán vận may của Viên Úc Thần, dị năng biến dị trí tuệ ở mạt thế cũng là một người trong vạn người, sau khi đến tinh cầu này càng một người cũng không thấy, không nghĩ tới Viên Úc Thần có thể thức tỉnh.

“Cấp bao nhiêu?” Sân Mộc tò mò truy vấn.

“Còn chưa kịp thử nghiệm.”

Phỏng chừng có thể đoán ra lý do “còn chưa kịp thử nghiệm” trong lời Viên Úc Thần, Sân Mộc nhấp môi không hỏi lại nữa.

Thỏa mãn xong lòng hiếu kỳ của Sân Mộc, Viên Úc Thần vẫn không yên lòng thân thể Sân Mộc. “Em bị thương?”

Nhắc tới thương thế của mình, tâm trạng mới vừa tốt lên của Sân Mộc nháy mắt liền trở nên u ám. “Tinh hạch trong đầu xuất hiện vết nứt, lúc mới chữa xong năng lượng hạch cho ngươi ta đã không thể duy trì được bề ngoài nhân loại, hiện tại đã tốt hơn một chút nhưng không cách nào sử dụng dị năng.”

Viên Úc Thần ôm lấy vai Sân Mộc “Làm sao mới có thể hồi phục.”

“Ta cần tinh hạch.” Sân Mộc ngẩng đầu nhìn Viên Úc Thần. “Không có tinh hạch ta sẽ chết.”

Viên Úc Thần càng ôm chặt lấy Sân Mộc, thần sắc nghiêm túc cam đoan. “Chuyện này giao cho ta, ta sẽ nghĩ cách.”

Sân Mộc gật gật đầu không nói gì, phi hành khí bay trên không trung, tầm mắt Sân Mộc trong lúc vô tình dừng trên quang não trong tay, chóp mũi hơi động. “Ta có phải hay không đã quên cái gì rồi a?” (Đúng rồi! đúng rồi!!! quên 1 đám đang quậy nhoi trời vì ngươi kia kìa)

Ta biết chương này chúng bạn đọc chưa đã, quá ngắn đúng hong? Nhưng mà…… chịu thôi:))))))

Đợi chương kế tiếp nhé, có trò vui rồi đấy hị hị

50. Chương 50: Nguyên Soái Đại Nhân Cầu Hôn Thành Công

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sân Mộc trở về động tĩnh nhỏ hơn khi biến mất, đóng cửa phòng ngăn cách lại tầm mắt bên ngoài, Viên Úc Thần và Sân Mộc hai người nhìn nhau không nói gì, Sân Mộc trốn tránh ánh mắt Viên Úc Thần, trong lòng thấp thỏm lại xấu hổ, cảm xúc đã bình tĩnh trở lại làm hắn không khỏi nghĩ đến thông báo của Viên Úc Thần.

Viên Úc Thần ngồi đối diện với Sân Mộc cầm lấy đôi tay lạnh băng của hắn, ánh mắt chấp nhất kiên định. “Ta khỏe rồi.”

Không hiểu hàm ý của Viên Úc Thần, Sân Mộc nóng lòng ngồi không dám nhúc nhích. Nhìn ra sự khẩn trương trong mắt Sân Mộc, nét mặt Viên Úc Thần hòa hoãn, âm thanh trở nên nhu hòa. “Những lời đã hứa trước kia, sau này ta đều có thể thực hiện.”

Thấy Viên Úc Thần không phải nói đến điều làm hắn khẩn trương, Sân Mộc âm thầm thở dài nhẹ nhõm “Ngươi sẽ giúp ta giữ bí mật sao?”

Biết Sân Mộc điều gì, Viên Úc Thần xoa xoa đầu Sân Mộc. “Đều giao cho ta.”

Sân Mộc cười, dùng ngôn ngữ của người câm điếc vẫy vẫy Viên Úc Thần. “Hảo hảo làm.”

Viên Úc Thần nhịn không được vui vẻ, bộ dạng ông cụ non của Sân Mộc làm y vừa bực vừa buồn cười. “Em an tâm nghỉ ngơi.”

“Ngươi đi đâu?” Thấy Viên Úc Thần phải rời đi, Sân Mộc vội vàng đem người túm chặt.

“Mấy ngày nay có không ít chuyện phiền toái, ta phải đi xử lí một chút.” Viên Úc Thần tắt đèn trong phòng. “Ngủ một giấc, ngày mai lại trở lại như trước.”

Nhìn Viên Úc Thần đóng cửa rời đi, Sân Mộc nhẹ thư một hơi đem mặt chôn vào trong gối, nhịn không được suy nghĩ miên man. Trước đó hắn nghĩ tới vô số loại khả năng có thể xảy ra cùng Viên Úc Thần, trở mặt thành thù, chém giết lẫn nhau không chết không ngừng?.

Nhưng Viên Úc Thần vẫn đối xử tốt với hắn như cũ, điều này đồng thời làm hắn buông nhẹ khẩu khí, trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng. Hắn biết, Viên Úc Thần là người, hắn chỉ là cái xác biết đi, đây là cái rãnh mà hai người vĩnh viễn không thể vượt qua.

Trong lòng phiền muộn, Sân Mộc buồn bực đâm đầu vào gối, hắn sợ Viên Úc Thần muốn giết hắn, Viên Úc Thần càng đối tốt với hắn càng khiến hắn lo một ngày nào đó tình cảm giữa hai người đi đến hồi kết thúc.

Buồn rầu không nhận được câu trả lời mình muốn, Sân Mộc dứt khoát trùm đầu ngủ. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hắn cũng lười đi so đo chuyện tương lai. Viên Úc Thần nếu vẫn nguyện ý đối tốt với hắn, hắn cũng sẽ tự nhiên đối tốt với y. Nếu một ngày nào đó Viên Úc Thần muốn giết hắn, hai người trước sau đánh một trận, sống chết nhờ vào bản lĩnh đi.

Báo bình an cho Viên Kình Thiên bên kia, phân phó từng mệnh lệnh xuống dưới, giải bỏ đội đặc chiến đang đóng giữ, Viên Úc Thần giữ lại một mình Phàn Diệp trong phòngcông tác.

"Phải nghĩ cách tận lực thu thập thật nhiều năng lượng hạch." Viên Úc Thần ngừng lại một lát, âmthanh trầm thêm vài phần. "Chuyện này âm thầm thực hiện, đừng để bất cứ kẻ nào biết được."

Phàn Diệp ngây ra một lúc, tựa hồ không nghĩ tới Viên Úc Thần sẽ hạ mệnh lệnh như vậy. "Bao gồm cả Trọng thượng tá sao?"

"Tất cả mọi người."

"…… Vâng." Tâm do dự nhận lệnh, nhưng vẫn không nhịn được hỏi thử một câu. "Nguyên soái, có phải có liên quan với Sân thiếu hay không?"

Biểu tình Viên Úc Thần càng thêm lạnh lẽo khiến Phàn Diệp không thể hiểu nổi. "Phàn Diệp, chuyện của Sân Mộc, người ta có thể tín nhiệm chỉ có mỗi ngươi."

Ân cứu mạng ở địa cầu cổ, mấy tháng cùng chung hoạn nạn, trừ bỏ chính mình người không có khả năng phản bội Sân Mộc nhất cũng chỉ có mình Phàn Diệp.

Tuy rằng không rõ ý tư Viên Úc Thần nói vừa, nhưng Phàn Diệp hiểu được tầm quan trọng của vấn đề, lời nói của Viên Úc Thần nháy mắt làm gã căng thẳng thần kinh. "Vâng!"

Phàn Diệp đóng cửa rời đi, Viên Úc Thần tựa lưng vào ghế thả lỏng cơ thể, đối với thân phận Sân Mộc y còn rất nhiều nghi hoặc, nhưng y hiểu được hiện tại không phải thời điểm tốt để dò hỏi. Sân Mộc phòng bị với y, hiện tại quan hệ giữa y và Sân Mộc thoạt nhìn sóng êm gió lặng, nhưng Viên Úc Thần biết, một khi có chỗ nào xử lý không tốt, giữa y và Sân Mộc sẽ có kết quả mà y không hy vọng nhìn thấy nhất.

Hiện tại quan trọng nhất là giúp Sân Mộc dưỡng thương thật tốt, làm cho Sân Mộc toàn tâm tín nhiệm y, y cần phải biết tất cả về Sân Mộc mới có thể đảm bảo được an toàn của hắn.

Ngày hôm sau, khi chỉ số thông minh trở về vị trí cũ thì cuối cùngSân Mộc cũng nhớ ra mấy người Trác Kỳ Bảo bị quên đi, vội vàng dùng quang não liên lạc, như dự đoán liền trông thấy gương mặt vặn vẹo dữ tợn của Trác Kỳ Bảo. Lẳng lặng chờ Trác Kỳ Bảo rít gào xong, Sân Mộc đơn giản hướng mấy người báo bình an.

Đóng lại quang não, Viên Cảnh Trạch đã ôm một bó hoa Vân Vụ đỏ rực gõ cửa đi đến. "Sân Mộc ca, là hoa Vân Vụ nở trong vườn, ta hái một ít đem đến cho ngươi."

Đem hoa Vân Vụ cắm vào lọ thủy tinh trên bàn, Viên Cảnh Trạch ngồi đối diện Sân Mộc. "Đại ca vừa vặn đã bị sự vụ của Cửu Quân quấn đến không thể thoát thân, y sợ ngươi buồn nên bảo ta tới bồi ngươi."

Động tác gảy gảy hoa Vân Vụ của Sân Mộc dừng lại một chút, tiện đà khôi phục lại bình tĩnh. "Hoa Vân Vụ này hình dáng thực giống hoa Bỉ Ngạn(1)."

(1)Hoa Bỉ Ngạn:

"Cái gì là hoa Bỉ Ngạn?" Viên Cảnh Trạch bị chủ đề của Sân Mộc đưa đi.

"Ta không nghĩ rằng kỳ tích sẽ thương hại người có chỉ số thông minh như ngươi." Sân Mộc bản tính độc miệng không đổi. "Hạt giống của ngươi thế nào."

Sân Mộc không nhắc tới còn tốt, Viên Cảnh Trạch nhụt chí ghé vào sô pha. "Không tốt, Hồng Tương quả nhỏ hơn những trái từng ta ăn nhiều."

"Tối đa trồng được bao nhiêu hạt?"

Viên Cảnh Trạch cẩn thận nhớ lại. "71 hạt, bất quá chỉ thành công một lần, hầu hết các trường hợp trước sau đều ở khoảng 55 hạt."

"Không đúng cách." Sân Mộc không lưu tình vạch trần, không đợi Viên Cảnh Trạch kêu oan, Sân Mộc lại nói "Ngươi không phải vẫn luôn buồn rầu dị năng đã đến bình cảnh không cách nào đột phá sao?"

Viên Cảnh Trạch gật đầu, Sân Mộc buông tay nghiêm túc nhìn Viên Cảnh Trạch. “Chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biện pháp đột phá.”

“Thật sao!!” Viên Cảnh Trạch đứng lên, kích động nhìn Sân Mộc.

Sân Mộc chẳng buồn gật đầu. “Từ trước đến nay chuyện ta nói đều luôn giữ lời.”

“Sân Mộc ca ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng!” Viên Cảnh Trạch bá kính chào cái thẳng tắp theo nghi thức quân đội, vội vã rời khỏi phòng.

Sân Mộc tiếp tục nghịch hoa Vân Vụ trên bàn, vân đạm phong khinh lắc đầu. “Tuổi trẻ thật tốt.”

Chuyện hắn đã nói thì sẽ giữ lời, rất nhiều năm trước có một đoạn thời gian hắn lẫn vào xã hội nhân loại, làm lính đánh thuê có nhiệm vụ sẽ cứu một nhân loại, nhưng đáng tiếc nhân loại kia tâm thuật bất chính, mù quáng tự tìm đường chết. Hắn vẫn đúng hẹn cứu gã rồi cầm tiền thưởng, qua hôm sau liền đem tim gã mổ ra.

Hắn hết lòng tuân thủ lời hứa, nhưng sau khi hoàn thành lời hứa như thế nào thì không biết được a.

Tề Lăng Mạt ngừng thao tác trên máy thí nghiệm lại, Viên Úc Thần lấy dụng cụ trên đầu xuống đứng lên, Trọng Lân đến bên người Tề Lăng Mạt trước tiên, thần sắc khó có được khẩn trương. “Thế nào?.”

Tề Lăng Mạt nhìn số liệu trên màn hình, âm thầm táp lưỡi. “Song hệ dị năng, hỏa hệ và mộc hệ, 4S, 2S.”

Không chờ Trọng Lân cao hứng, Viên Úc Thần đơn giản thay quần áo chuẩn bị rời đi. “Chuyện song hệ dị năng tạm thời không cần tuyên bố ra bên ngoài.”

Mơ hồ hiểu được tính toán của Viên Úc Thần, Trọng Lân thu liễm lại cảm xúc trên mặt, gật đầu tỏ vẻ đã biết. “Vâng!”

Viên Úc Thần rời khỏi phòng huấn luyện trở về phòng, thấy đoạn ghi hình Sân Mộc trong màn hình nhỏ đặt trên bàn, Viên Úc Thần đứng nhìn một lát, xoay người sang phòng cách vách.

Sân Mộc ở ngoài phòng đứng yên thật lâu, Viên Úc Thần đang chuẩn bị giơ tay gõ cửa thì cửa lại đột nhiên mở ra từ bên trong. Nhìn tay Viên Úc Thần đang giơ giữa không trung, Sân Mộc biệt nữu(2) quay mặt đi. “Nửa ngày cũng không vào, đứng ở cửa phòng ta làm cái gì.”

(2) Biệt nữu: không thoải thích (lúng túng) ; bướng bỉnh, cứng rắn, nói cái này lại nghĩ cái khác.

Viên Úc Thần cười xoa bóp mặt Sân Mộc, trước khi Sân Mộc tạc mao thì kéo người vào phòng đóng cửa lại. Nhìn hoa Vân Vụ nở rộ trên bàn, Viên Úc Thần dường như có cảm khái. ”Lúc ta còn đi học, mỗi khi thời tiết chuyển lạnh vào sáu tháng cuối năm, hoa Vân Vụ sẽ nở rộ. Hoa Vân Vụ nở rất lâu, từng mảnh đỏ rực đặc biệt đẹp mắt, hoa Vân Vụ nở rộ trong trường học viện quân đội, đã trở thành một sự lãng mạn độc đáo trong trường học băng giá.

Thấy Sân Mộc dường như rất thích hoa này, Viên Úc Thần lại nói “Hoa Vân Vụ ở tinh cầu số 3 nở phi thường đẹp, chờ đến ngày hoa nở ta dẫn em đi xem.”

Sân Mộc kỳ quái “Hiện giờ không thể đi sao?”

“Tinh cầu số 3 là phòng tuyến(3) nội của Lam Á tinh, quỹ đạo lệch bên ngoài, độ ấm chênh lệch khá nhiều, kỳ nở hoa có hơi muộn.” Viên Úc Thần cẩn thận giải thích với Sân Mộc. “Hoa Vân Vụ chính là được phát hiện ở nơi đó, sau đó được cấy ghép từ tinh cầu số 3 trồng tại đây.”

(3) Phòng tuyến: hệ thống bố trí lực lượng phòng thủ. Đường nối liền những vị trí đóng quân nhằm bảo vệ một vị trí xung yếu, một vùng đất quan trọng.

Sân Mộc nâng hoa Vân Vụ lên nhìn hồi lâu, quay đầu cười với Viên Úc Thần “Được a.”

Nhìn Sân Mộc tươi cười, trong lòng Viên Úc Thần vừa động, tầm mắt chuyển đi phân nửa từ túi lấy ra ba viên tinh hạch đưa cho Sân Mộc. “Tạm thời chỉ có thế này, ta đã phân phó Phàn Diệp đi tìm.”

Sân Mộc nhận lấy tinh hạch rồi cất vào túi, không sao cả nói “Không quan hệ, nếu thật sự không có biện pháp ngươi hãy đưa ta trở về địa cầu cổ, ta giết nhiều tang thi chút là được.”

Mắt Viên Úc Thần tối lại, cường ngạnh nắm lấy bả vai Sân Mộc. “Không có khả năng.”

Sân Mộc bình tĩnh đối diệnvới Viên Úc Thần “Úc Thần, tinh hạch với ta mà nói có ý nghĩa thế nào ngươi cũng biết. Tinh hạch, là trái tim của nhân loại, là mệnh sống của ta.”

“Ta nhất định có thể chữa khỏi cho em.” Viên Úc Thần kiên định.

Sân Mộc nhìn một hồi rồi nở nụ cười. ” Được.”

Viên Úc Thần thở dài, bất đắc dĩ với sự quật cường của Sân Mộc. “Ngày mai học viện khai giảng, em……”

“Ta sẽ đúng giờ qua đó.” Sân Mộc duỗi cái eo lười, biếng nhác dựa vào người Viên Úc Thần. “Không có dị năng cũng đừng nghĩ sẽ khi dễ được ta, cào chết nó!”

Động tác giơ móng vuốt của Sân Mộc khiến Viên Úc Thần vui mừng, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút hối hận. “Nếu biết sớm một chút, ta sẽ không để em đến học viện.”

“Lúc bắt đầu ta thấy rất phiền, nhưng qua một thời gian cũng cảm thấy có chút thú vị.” Sân Mộc đóng mở cái miệng. “Có một số người rất buồn cười, trong nhân loại luôn có rất nhiều kỳ ba(4).”

(4) Kỳ ba: Nó cũng chỉ ra những hành vi vượt quá hành vi và suy nghĩ của người thường và điều đó không thể tưởng tượng được.

Thấy Viên Úc Thần bất động, Sân Mộc liền khẳng định Viên Úc Thần nghe không hiểu “Kỳ ba” là có ý gì. “Ngươi không sợ ta chính là một loại kỳ ba, khen ngươi.”

“Em biết rõ ta là nhân loại có khả năng tổn thương em nhất, những vẫn lo lắng và chịu cứu ta, em cũng là kỳ ba.”

Sân Mộc cười nhìn Viên Úc Thần thông minh một suy ra ba. “Ừ, chúng ta đều là kỳ ba, kỳ ba thông minh.”

Nhu loạn đầu tóc Sân Mộc, Viên Úc Thần dặn dò “Biết em sẽ không nghe ta, nếu như đến học viện, mọi chuyện đều cần phải để ý, cẩn thận bị người tính kế.”

Sân Mộc cười như không cười moi lòng bàn tay Viên Úc Thần, móng taybén nhọn ẩn ẩn có dấu hiệucắt qua làn da. “Bọn chúng mà cũng muốn đánh thắng ta.”

“Bây giờ em đang rất yếu.” Viên Úc Thần ăn ngay nói thật.

Sân Mộc hừ một tiếng. “Ta ghét nhất nhân loại dối trá các ngươi, tâm nhãn giống như cái sàng. Ta mới không cần sống mệt như vậy, vô câu vô thúc mới là tốt nhất. Bất quá tệ nhất là phải đi vào khuôn khổ của nhân loại, ta đều đã chết vạn năm, còn sợ này đó?”

“Tiểu Mộc!” Viên Úc Thần khí sắc xanh mét, niết xương nắm tay vang lên.

Thấy Viên Úc Thần sinh khí đến lợi hại, Sân Mộc không dám nói nữa. Viên Úc Thần nhìn chằm chằm Sân Mộc hồi lâu, thẳng đến khi lửa giận tích tụ trong ngực tan bớt,mới tiện đà đem người kéo vào lòng ngực. “Loại lời nói này, sau này không được nói nữa.”

“Nga.” Rầu rĩ nhỏ giọng đáp lại.

Viên Úc Thần bất đắc dĩ. “Ít nhất trước khi em khôi phục, không cần kết thù với người khác.”

Sân Mộc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Viên Úc Thần muốn nói lại thôi, Viên Úc Thần ngây ra một lúc, nhớ lại đủ chuyện Sân Mộc làm trước kia, nhịn không được đỡ trán. Một Sân Mộc, một Trác Kỳ Bảo ở học viện đã kéo đủ giá trị cừu hận, lại thêm nữa thì chỉ có bạo biểu.

Châm chước một lát, Viên Úc Thần miễn cưỡng thay đổi từ ngữthích hợp. “Không cần phát sinh va chạm với người khác, hiện giờ em rất khó tự bảo vệ mình.”

“Hiểu rồi.” Sân Mộc gật đầu. “Ta sẽ ghi thù, chờ ta khỏe lại thì trả thù.”

Viên Úc Thần bật cười “Hài tử ngoan không thể như vậy.”

Sân Mộc trợn trắng mắt “Ngươi dỗ hài tử sao? Ta cũng không phải nhi tử củangươi.”

“Em đương nhiên không phảinhi tử của ta, bất quá có thể có.”

Nhìn ra sự trêu ghẹo trong mắt Viên Úc Thần, Sân Mộc hoảng hốt nháy mắt, đỏ lỗ tai. “Ngươi lưu manh! Là ta cứu ngươi.”

“Hảo, ta lấy thân báo đáp.” Viên Úc Thần nghiêm túc gật đầu.

“……” Sân Mộc

Viên Úc Thần cầm taySân Mộc. “Ân nhân cứu mạng, gả cho ta.”

Vì khoảng khắcViên Úc Thần cầu hôn không đúng nơi đúng chỗ mà mặt đỏ, Sân Mộc trừng mắt không hé răng. Viên Úc Thần cẩn thận nhìnbiểu tình Sân Mộc không bỏ sót một chỗ, lặng lẽ giấu đi thất vọng trong đáy mắt, Viên Úc Thần buông tay Sân Mộc ra. “Thời gian đã muộn, đi xuống dùng cơm đi.”

Nhìn theo bóng Viên Úc Thần, không biết vì sao tim Sân Mộc như ngừng đập. “Ta sẽ khôngkết hôn cùng ngươi.”

Thấy bước chânViên Úc Thần khựng lại, Sân Mộc vẫn ung dung nâng cằm nhìn dáng vẻcứng đờ của Viên Úc Thần. “Bất quá đính hôn vẫn có thể.”

Viên Úc Thần bỗng nhiên xoay người, không thể tin nhìn Sân Mộc.

Sân Mộc đứng dậy, ôm cánh tay như cười như không. “Chờ ta có tiền, ta cưới ngươi đi.”

Sân Mộc thừa nhận, khoảng khắc này hắn xúc động, vì một khắc Viên Úc Thần thất vọngxoay người kia mà không thể buông bỏ.

Có lẽ sau này sẽ có những vướng mắc khó giải quyết, sẽ không thoải mái, nhưng hẳn là sẽ không hối hận. Người nam nhân này khiến hắn không buông bỏ được, có lẽ bản thân đối với người nam nhân này đã có một loại tình cảm khác.

Chỉ một người nam nhân này thôi!!!.

Đến rồi đến rồi!!! Đây chính là sự kiện vĩ đại cũng quý ngài nguyên soái đây!!!! Loa loa loa

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-nguyen-soai-phu-nhan-la-tang-thi